Camelia Popa

Regina nebunilor

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Andrei Gamarț
Foto copertă: Shutterstock / © Mayer George

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Niță
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, CAMELIA
Regina nebunilor / Camelia Popa. - București: Editura Trei, 2019
ISBN: 978-606-40-0674-5

821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0674-5

Pentru Daniel:
să plângi și să râzi printre îngeri!

Carla Samson

— Hei, iubire! Mai poți trăi fără mine?

Mă întreb pentru o clipă cine-i porno-vocea graseiată care mă agață din somn, în mohorâta dimineață de joi a sfârșitului de octombrie. Mă uit la număr și fac asocierea între el, voce și femeie. E Carla, o colegă de facultate de-a soției mele. N-am mai văzut-o de vreo două decenii, dar știu că a ajuns o psihiatră celebră. Cu câteva zile în urmă, soția mea, Beatrice, chirurg oftalmolog, a sunat-o de pe telefonul meu ca s-o invite la un congres medical. Mi-a folosit telefonul fiindcă al ei era descărcat. Îi mormăi un răspuns:

— Da, încă mai trăiesc, Carla!

Îmi înăbuș un căscat plictisit, gândindu-mă că aș fi avut încă o oră bună de somn dacă n-ar fi sunat telefonul. Sunt gripat, acasă.

— Iubire, tu chiar mă mai ții minte! strigă bucuroasă. Acum mă cheamă Carla Samson, m-am măritat cu Lorenzo Samson.

— Oh, desigur! îi răspund trezit de-a binelea de un frison plăcut la amintirea poveștilor picante cu domnișoara Carla, din vremea studenției.

— Iubire...

— Ce-i?

— Soția ta e acasă?

— Nu-i! A plecat la spital, are o operație. Dar Lorenzo e acasă? încerc să fac o glumă.

— Acest telefon nu este o glumă, domnule Alfred Wagner!

Râd înfundat, în timp ce ea continuă să vorbească.

— Știi cât sufăr, iubire?

— Nu știu! Te pot ajuta cu ceva, Carla? M-ai sunat în calitate de prietenă veche sau în calitate de medic psihiatru care apelează un comisar de poliție? Ai vreo problemă cu legea? Ai făcut ceva rău? Sau domnul Samson o fi făcut ceva rău?!

— Iubire, nu mă ironiza! N-am făcut niciun rău. Am făcut numai bine! Singura mea problemă și totodată motivul pentru care te-am sunat e că sunt cumplit de nefericită. Mi-e rău aproape fizic de atâta nefericire. De-asta ți-am salvat numărul de telefon în agendă, fiindcă mi-e rău și am mare nevoie de tine, nu pentru că ești tu mare comisar de poliție.

Nu înțeleg ce legătură am cu suferința ei și cum i-aș putea-o alunga, dar amintindu-mi de valurile agitate ale tinereții Carlei sunt gata s-o ascult.

— Iubire, viața mea e un coșmar. M-am măritat cu Lorenzo, un sclerozat. I-am dăruit cinci copii, iar el nu-și poate ține promisiunile pe care mi le-a făcut înainte de a-l lua de bărbat, sunt disperată. Mai mult, mă terorizează și o nebună, șefa mea. O psihopată, ex-secretar de stat în Ministerul Sănătății, care mi-a fost profesoară. Ea conduce Spitalul de Psihiatrie nr. 14, în care lucrez. Își bate joc de mine odios, îmi cere

rapoarte peste rapoarte, deși am ajuns și eu, între timp, profesoară la Medicină, deci sunt la fel ca ea! Pe de altă parte, simt că acasă totul se prăbușește, lui Lorenzo nu i se mai scoală și nimeni nu mă apără...

Cred că femeia și-a greșit destinatarul confesiunilor. Sunt uimit că, după două decenii, îmi aruncă atâtea amănunte intime despre ea. Mă gândesc că o fi Carla Samson mare psihiatră, dar are ea însăși nevoie de un psihiatru bun. Or eu nu sunt psihiatru, ci polițist judiciar. Comisar al Serviciului de Investigații Criminale din Poliția Capitalei.

— Cu ce te pot ajuta, Carla? Doamnă doctor, cu ce vă pot ajuta?

Răsuflă greu în telefon, parcă gâfâie... Sau bea apă?! Aștept să se termine gâlgâiala. În cele din urmă îmi răspunde, cu vocea ei ușor răgușită:

— Doamnă doctor, îmi spui doamnă doctor... Te îndepărtezi deci, fugi. Dar nu trebuie să fugi... Vreau doar să mă țină cineva în brațe și să-mi spună ceva frumos, iar tu te retragi, așa cum fac toți de la o vreme, fug de mine ca de o ciumată. Te implor, Alfred, spune-mi ceva frumos...

— Vorbim mai încolo, Carla, trebuie să închid! mă precipit, ușor speriat de ea.

Întrerup convorbirea, apoi mă surprind strâmbându-mă ca un nebun în oglinda din baie. Carla asta a fost dintotdeauna mai excentrică, dar în același timp foarte ofertantă sexual. O să țin minte toată viața mea ziua în care am primit telefonul ei: 26 octombrie 2017.

Spitalul nr. 14

Spitalul de Psihiatrie nr. 14 funcționează pe un câmp dezgolit de lângă București. Vizavi de el se află o cofetărie mare, de unde bolnavii cumpără prăjituri. Cei care merg la cofetărie, cu aprobarea medicilor, au la mâini brățări roz. Pentru a primi brățara roz, bolnavul trebuie să nu fie confuz, dezorientat sau agresiv.

Dr. Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad, îndrumătorul practicii studenților mediciniști, conduce prin curtea spitalului un grup de tineri în halate albe. Le prezintă pavilioanele, după care intră cu ei într-un amfiteatru.

— Faceți-vă comozi! După aceea, vă răspund la întrebări.

Se foiesc, își ocupă locurile. Prima întrebare a unui student:

— Domnule doctor, acest spital e un mamut, cu o suprafață de aeroport internațional. Câți pacienți poate găzdui?

— E mare, dar nu cel mai mare din România, există spitale pe hectare întregi. La noi pot fi internați 2 000 de bolnavi, paturile sunt distribuite egal între pavilioane.

— Au fost ocupate vreodată paturile astea? Mi se par multe, spitalele în care am fost aveau mai puține, revine studentul.

— Funcționăm sub capacitate. E, într-adevăr, un spital supradimensionat, construit de Ceaușescu pentru a-i liniști pe anticomuniști. Când erau disidenții aici, ni se ocupau paturile. Acum însă, abia umplem 800. E concurență între șefii de pavilioane, au indicatori de internări.

— De unde știți ce făcea dictatorul nostru? După nume, nu sunteți român... Și apoi, aveți doar cu 5–6 ani mai mult decât noi, care n-am trăit sub Ceaușescu. Ori sunteți noul Arafat[1]? îl întreabă ironic o studentă.

— Am citit mult, domnișoară, despre anatemele psihiatriei românești, despre dunga roșie din buletine, despre stigmatizarea bolnavilor mintali care, din păcate, continuă. Chiar colegii mei — și viitorii colegi ai celor care veți deveni psihiatri — se jignesc folosind apelative care țin de bolile mintale, cum ar fi *bă, maniacule* sau *fă, psihotico*. Să fiți altfel! Să nu vă jigniți, să nu faceți abuzuri și să vă iubiți pacienții, punându-vă în locul lor. Nu sunt clona dr. Arafat, deși ne-am născut amândoi în Siria. Mă cheamă Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad! Dar dr. Arafat mi-a dovedit că se poate, m-am gândit la el când mi-a fost greu. Însă greul a trecut. Profesorul Andersson, al cărui asistent sunt, și cadrele medii m-au susținut.

— La ce v-a ajutat susținerea asistentelor și a brancardierilor?! e curioasă altă tânără.

---

[1] Raed Arafat, medic român de origine palestiniană, născut în Siria, este părintele Serviciului Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD). A fost decorat de președinții României.

— A fost o susținere omenească. Dacă la început credeau că sunt terorist, că mănânc femei sau că am patru neveste, după un timp nu s-au mai temut. M-am purtat frumos, nu i-am jignit. Cristina, unica mea soție, e din Pașcani, medic dermatolog. N-am mâncat-o în patru ani! Nu sunt terorist, ci urăsc fundamentalismul. Sora mea, Zuleika, s-a sinucis după ce a fost violată de niște demenți. Văzându-mă cum sunt, oamenii s-au apropiat de mine. Mă alintă, îmi zic Naseruț, îmi dau sarmale și plăcinte.

— Sarmalele conțin porc, doctore, și sunteți musulman! intervine studenta ironică.

— Sunt un musulman moderat, domnișoară. Mănânc sarmale cu porc. Alte întrebări?

Studenții râd. Mulți se gândesc să plece după absolvire în vestul Europei, așa cum au făcut 30 000 de medici în ultimii 15 ani. În psihiatrie e greu să reușești, trebuie să cunoști la nivel de subtilitate limba noii țări, fiindcă psihicul, cu stările lui, erupe prin cuvinte. Un tânăr roșcat din stânga amfiteatrului întrerupe chicotitul:

— Doctore, fiți onest: folosiți mijloace de tortură aici? Cămăși de forță, șocuri electrice, medicamente experimentale?

— Vă arăt imediat atelierul de croitorie, unde se fac cămășile. Folosim, pe lângă cămăși, și medicamente, sunt sute de studii experimentale în spital. România n-are o etică a cercetării pe subiecți umani. În timp ce vestul Europei a interzis studiile pe pacienții psihiatrici, aici încă se mai poate. Altă întrebare, vă rog!

— Șocurile electrice, spuneți-ne de ele, suntem curioși...

— Șocurile nu se folosesc doar la noi sau la africani, ci peste tot în lume. Și americanii, elvețienii sau chinezii apelează la ele.

Se aud râsete. Liderul unui grup de studenți are gura până la urechi.

— Spuneți-mi de ce râdeți, colega? Spuneți cu voce tare, să auzim și noi...

— În SUA chiar sunt omorâți nebunii prin șocuri electrice. Bine că la noi pedeapsa cu moartea a dispărut. Oricum, dr. Nasser, americanii omorâți prin electroșocuri sunt niște demenți, nu?! Parcă din SUA ne vine și nosografia[2] psihiatrică...

— Domnule student, aici nu există riscul de a fi omorâți pacienții, curentul are intensitate mică. Apoi, nu tuturor li se fac șocuri, ci doar celor foarte agitați sau celor cu rezistență la medicamente. Șocurile șterg amintirile rele ale depresivilor, au puține efecte secundare și costuri mici, am citit recent și în *Nature*. Vi le recomand, extrag repede pacienții din gândurile sinucigașe și le reduc agresivitatea.

— Totuși, există medicamente care pot fi folosite..., se aud câteva voci.

— Medicamentele care se adresează creierului sunt de zece ori mai multe decât cele care se adresează tuturor celorlalte organe ale corpului. Creierul e o mare necunoscută, substanțele acționează asupra lui prin încercare și eroare. De aceea există atâtea medicamente și se fac atâtea studii clinice — nu știm cum funcționează creierul. Ca să înțelegeți: psihicul omului, ca funcție a creierului, nu-i un organ pe care-l putem opera. Degeaba au operat unii creierul, amintiți-vă de celebrele lobotomii, n-au reușit să repare și psihicul. Iar despre șocuri v-am zis: când n-avem ceva să liniștească psihicul, recurgem la șocuri. Vă rog, încă două întrebări!

---

[2] Descriere științifică a bolilor.

— Ce boli au pacienții internați? Este adevărat că diavolul ne trimite bolile psihice? întreabă o studentă grecoaică.

— Dostoievski spunea „dacă vrei să cunoști o țară, cunoaște-i pușcăriile". Vă spun altceva: dacă vrei să cunoști țara, cunoaște-i spitalele de nebuni. Noi internăm pacienții pe care ni-i trimite societatea, cu visele lor nimicite, cu sărăcia lor. Depresivii și nevroticii sunt mai mulți decât schizofrenicii, la care boala are o componentă genetică importantă. Nu există boli ale diavolului, deși preoții ne trimit pacienți îndrăciți, pe care nu-i pot vindeca prin exorcizare.

Sala râde. Exorcizarea e frecventă în România, iar mulți din cei internați la psihiatrie au deliruri religioase, se cred Dumnezei sau trimișii Tatălui pe pământ.

— Doctore, dacă ați conduce spitalul, ce ați face pentru el? e curios un ochelarist.

— L-aș mări, după care l-aș transforma în unitate medico-socială. I-am ajuta astfel pe homleși, pe alcoolici și pe drogați, pe defavorizații sorții în general, care n-ar mai comite infracțiuni sau nu și-ar mai curma viața.

— Ceilalți pacienți unde se vor trata, dacă aici vor fi primiți doar marginalii social?

— Oamenii cu bani nu vin la noi decât aduși cu forța, ei fac psihoterapie și primesc rețete în privat... Sigur că aș păstra un pavilion–două și pentru astfel de urgențe. Și aș mai face un lucru: le-aș da posibilitatea medicilor să aleagă — ori să rămână angajați la noi, ori să funcționeze la privat. Să mergem acum la atelierul de croitorie!

Nic Pascarelli

Profesorul Nic Pascarelli e un ins trecut de jumătatea vieții. Puțin adus de spate, ușor crăcănat. Are nasul lung, iar ochii îi seamănă cu două coropișnițe prinse în spatele ochelarilor de hipermetrop cu multe dioptrii.

A avut de copil probleme cu vederea. Mușchi slabi, uitătură crucișă. Oftalmologul a asigurat-o pe mama lui că băiatului îi va trece cu vârsta, dar nu i-a trecut. Își amintește cu neplăcere că la școală era ținta batjocurii elevilor. Îl strigau „aragaz cu patru ochi", îi răsturnau conținutul ghiozdanului în coșul de gunoi, îi lipeau guma de mestecat în părul creț sau între foile caietelor de teme. Nu era singurul în suferință din acea școală de oligofreni. Mai avea în clasă o fetiță, Jeni, tot ochelaristă, cu bube pe față. Diavolii îi făceau și ei zile amare. Nic își accepta ploaia de pumni cu resemnare, își ștergea scuipații de pe obraji, își aduna caietele aruncate și înghițea mustrările profesorilor pentru temele nefăcute — în pauze, diavolii i le rupeau.

Din cauza umilințelor, în sufletul lui a înflorit un trandafir de ură, cu spini lungi și ascuțiți. Această ură i-a marcat devenirea, a hotărât de mic ce va face în viață:

„Voi fi profesor și diavolii vor ajunge la mâna mea. Îi voi lovi doborâtor!". Ai lui nu i-au bănuit durerea. În familia Pascarelli, cu un tată preot și o mamă casnică, era liniște și pace. Nu existau voci ridicate, mirosea a mâncare cu pătrunjel și a rufe spălate. Mama lui era de o inteligență sclipitoare, făceau împreună algebră distractivă și rezolvau probleme de geometrie. Devenind profesor, Nic și-a atins scopul vieții.

Acum are 50 de ani și predă matematica la un liceu bun din București. Duce o viață cuminte, așezată. Colegii de cancelarie se amuză văzându-i conformismul, rigiditatea și maniile. Cu zulufii lui suri, cu începutul timid de chelie, cu mustăcioara de adolescent și cu picioarele subțiri, provoacă mereu zâmbete. Profesoarele obișnuiesc să-l adulmece. Colegul în costum cafeniu le miroase a săpun de rufe, a levănțică și a naftalină. Poartă un ceas agățat la brâu cu lanț de argint și are mâini fine, ca de femeie, cu degete lungi și unghii îngrijite.

„Parcă e din alte timpuri, dragă! Seamănă cu tata-mare, deși e doar cu câțiva ani mai mare ca noi!", a exclamat Linda Alboni, o profesoară de engleză cu gropițe în obraji. El a auzit-o și a catalogat-o în gând: curvă idioată.

Cetățeanul Pascarelli, foarte corect și profund moral, are toate taxele plătite la zi și cotizează la două societăți mortuare, ca să aibă cine să se ocupe de trecerea lui în neființă, când va veni momentul să treacă. La școală e sever. Dacă un elev scrie în teză de 3,45 puncte, 3,45 puncte primește, în ciuda țipetelor părinților, ale dirigintelui sau ale directoarei impuse politic la conducerea liceului.

N-a avut mereu post în acest liceu bun. Înainte, a fost la un liceu slab, cu elevi-problemă. Copiii aceia erau

pe gustul lui: niște diavoli, cu siguranță fii sau nepoți ai diavolilor bătrâni care-l terorizaseră pe el. Pui de infractori crescuți în incubatoarele sociale, pe banii contribuabililor, fără ca nimeni să-i trimită unde le era locul, adică în pușcării. I-a zdrobit din prima zi la catedră, au rămas corigenți și repetenți, au picat examene. Au ajuns într-un final pe străzi, organizați în grupuri infracționale care sprijină zidurile blocurilor. Previziunile lui în ceea ce-i privea s-au adeverit. Ceea ce era de demonstrat fusese demonstrat. Q.E.D., ca-n matematică!

„Acești derbedei sunt o scursură socială! Locul lor este la reeducare!", susținea Nic Pascarelli când era chemat de inspectorii școlari pentru a-i cere să devină mai îngăduitor. N-a ținut cont de criticile lor, ci i-a nimicit voluptuos pe puii de infractori. Și-au luat-o pe rând toate curvele cu belciuge în nas și toți golanii cu turul pantalonilor până la genunchi. I-a pus cu boturile pe labe, pe merit și pe neștiința lor. Inspectorii preocupați de grija secăturilor puteau să-l pupe undeva! Le era oricum indispensabil, toate manualele și culegerile de matematică purtau semnătura aurie Nic Pascarelli pe coperțile lor roșii.

I-a părut rău când a fost transferat la liceul bun, ca urmare a recunoașterii prestigiului său, de autor al cărților școlare. În fostul liceu îi era mai bine, simțea că face profilaxie socială, îi împiedica pe derbedei să ajungă mai târziu în posturi-cheie și chiar să conducă România. Crede că a fost promovat nu datorită cărților, ci din cauza plângerilor făcute de părinții derbedeilor. Parcă-i vedea pe contopiștii de la inspectorat cum se gândeau să scape de el: „Pascarelli dovedește o intransigență ieșită din comun, uitați câți părinți vin peste noi! Dacă-l ducem pe

nebun la un liceu tare, cu copii buni, am rezolvat problema! Avem și motivul oficial pentru promovare: face manualele și culegerile, e cadru didactic emerit!". De dat afară, nu-l puteau da. Nu făcea numai culegerile, ci îi pregătea și pe olimpicii internaționali.

„Pe naiba au rezolvat problema mea!", râde de ei, în sinea lui. Și noul liceu e plin de derbedei care au în cap nu neuroni, ci semințe de dovleac.

Văzută din afară, viața lui pare a fi nu doar cuminte și așezată, ci și extrem de monotonă, animată doar de micile războaie cu elevii. Seamănă cu un robot didactic de mare precizie, care târăște după el o servietă pântecoasă. Toate au un loc bine stabilit în servietă, pixurile roșii lângă pixurile verzi, cariocile lângă creioanele ascuțite impecabil. Fișele de evaluare sunt ordonate atent, pe clase. Când surprind conținutul servietei lui, profesoarele chicotesc isterice.

Soția lui Nic, Federica, e o femeie grasă, diformă chiar, cu picioare scurte. Tot profesoară de matematică, dar la o școală pentru copii cu dizabilități. Au fost colegi de facultate. A sărit pe el în ultimul an de studii, disperată că pleacă toți în orașele lor după absolvire și că rămâne nemăritată. Într-o seară, și-a luat inima-n dinți și l-a sărutat pe ochelaristul cu părul creț, iar după câteva ore de pupături s-a și culcat cu el, să nu i-l fure alta. Pentru ea, Nic cel cuminte a fost până de curând o alegere bună. La rândul lui, el n-a avut timp de fete în studenție, fiind preocupat să învețe mult și temeinic. După ce Federica i s-a oferit, a cerut-o de soție. I s-a părut o ființă inimoasă, mai urâțică decât alte fete, dar la locul ei.

A rămas gravidă într-una din primele lor nopți de amor, dacă amor se poate numi modul în care se

zvârcoleau ei câteva minute sub plapumă, cu lumina stinsă. Astfel a apărut copilul Fabio. La maternitate, Nic a fost impresionat când și-a văzut băiatul îmbrăcat în hăinuțe de culoarea portocalei. Era primul moment din viața lui în care simțea dragoste pură, gingașa creatură îi semăna. Încă de atunci, cu sufletul bubuind de mândrie, i-a prezis copilașului un viitor mare.

Însă Fabio, născut la șapte luni, a fost extrem de firav. La șase ani s-a îmbolnăvit de poliomielită și a rămas cu picioarele ca niște bețe. Pentru boala lui, Nic o acuza pe Federica. La câte reviste de îngrijire a copiilor — de-o imbecilitate aproape divină — citea, ar fi putut fi mai atentă la semnele acestei boli necruțătoare. Bineînțeles că articolele despre problemele de sănătate ale copiilor, precum poliomielita și pojarul, lipseau din revistele ei, ca și calendarul vaccinărilor. Dacă nenorocitul de calendar ar fi fost publicat, ar fi aflat că băiatul trebuie vaccinat.

Când s-a născut Fabio, după Revoluție, sistemul sanitar trecea prin mari frământări. Toți medicii pediatri, care înainte vizitau copiii la domiciliu și asigurau evidența vaccinărilor, au fost transformați în medici de familie. În noua lor calitate, aveau în tratament oameni de toate vârstele, nu mai stăteau să bibilească doar sugari, ca în comunism. Degeaba i-a făcut Nic plângere penală medicului de familie. Nu s-a întâmplat nimic. O procuroare a încercat chiar să-l convingă că „e bine să ai azi un copil handicapat, primești ajutoare".

„Fabio, Fabio, barză ce ești!", îl strigau diavolii la școală, aruncând în el cu bulgări de zăpadă. Băiatul se dezechilibra pe picioarele subțiri și cădea. Atunci, ei se repezeau asupră-i, lovindu-l cu ghiozdanele. În astfel de momente, Nic înnebunea. I-a prins în acțiune: opt

golani îl zdrobeau cu picioarele. „Nu și pe el, nemernicilor! Nu și pe el!", a urlat și s-a năpustit asupra lor. Pe câțiva dintre agresori i-a tras atât de tare de urechi încât era cât pe ce să li le rupă. A făcut-o însă imprudent, la lumina zilei și cu mulți ochi în jur. După incident, a dat explicații atât directoarei școlii, cât și părinților monștrilor. Culmea, tot el a picat de vinovat. „Sunteți un adult responsabil și pe deasupra profesor, domnule Pascarelli! Cum ați putut face așa ceva?! Aveau urechiușele și năsucurile pline de sânge! Ce scandal, ce scandal...", îl certase cotoroanța de directoare a școlii lui Fabio. Copilul lui handicapat a fost și el învinovățit. „Așa îi trebuie! De ce nu și-a pârât agresorii, suportând stoic umilința?".

În ciuda marelui scandal, băiatul a fost bătut în continuare. Dar Nic și-a schimbat strategia. A lucrat curat, pe întuneric și fără martori. I-a așteptat pe diavoli în locuri dosnice, după ore, deghizat în boschetar și i-a trecut prin pumnul lui. I-a căpăcit pe rând, de i-a luat dracu'. Cei mai mulți și-au luat pedeapsa într-un gang. În câteva zile i-a terminat. Se temea să nu-i omoare, într-atât de mult îi ura pe acești derbedei, proveniți din familiile unor dezaxați. Diavolul cel mare, care îi înfricoșa copilul, s-a căcat pe el de frică. „Dacă mai dai vreodată în Fabio, o să mori! Sunt îngerul lui păzitor!", a tunat Nic. După ce a apărut în clasă fără un dinte, nimeni nu s-a mai atins de Fabio. S-a dus vestea că barza are un înger păzitor bătăuș, care-i termină pe toți.

Ca elev, copilul Pascarelli s-a dovedit genial la științe exacte. În ciuda handicapului, era plin de viață, diferit de îngânduratul și ascunsul care fusese Nic. A absolvit Automatica și e inginer la o firmă de comerț maritim din

nordul Germaniei. S-a stabilit acolo și s-a căsătorit cu o colegă de-a lui, Min-Jung, o nord-coreeancă.

Nic Pascarelli și-a dorit să ajungă la psihiatra Carla Samson din cauza unui accident de mașină pe care l-a suferit și în urma căruia a dobândit o fobie puternică de vehicule. Acum doi ani, își conducea liniștit mașina pe șoseaua Pipera, în nordul Bucureștiului. Într-un sens giratoriu, a fost lovit frontal de un șofer-kamikaze. Practic, dementul a intrat cu peste 100 de kilometri la oră pe contrasens și i-a apărut în față de niciunde. N-a avut cum să-l evite. Ciocnirea a fost atât de violentă, încât toți gură-cască s-au minunat că nu s-a lăsat cu mortăciuni.

În stare de șoc, n-a auzit nici sirenele ambulanțelor, nici flexurile de la descarcerare. A fost resuscitat, i-au pus corset la gât, l-au fixat de targă. S-a trezit la spital când a auzit vocea Federicăi. A dus mâna la ureche și a privit-o apoi plină de sânge lipicios. Și-a pierdut din nou cunoștința și s-a trezit peste trei săptămâni. În acest interval, i-au eliminat hematomul intracranian și l-au ținut în comă.

Federica i-a păstrat ziarele care au scris despre accident. Vinovatul a declarat că a făcut-o intenționat, după ce soția lui l-a anunțat că divorțează; erau împreună în mașină. A circulat sute de metri pe contrasens până să ajungă în giratoriu. Soția lui le-a confirmat ziariștilor că divorțează, dar i-a atenționat că nebunul va fi din nou în stradă și va face carnagiu.

După externare, Federica a încasat asigurarea pentru mașina distrusă, a mai pus bani și i-a luat o mașină nouă, identică cu cea veche. Când i-a văzut fundița albastră de pe capotă, Nic s-a sufocat. Nu mai voia mașină! Fabio,

fiul lor, a luat-o în Germania, urmând să le-o plătească în rate.

Acum, la doi ani după accident, nu numai că nu mai conduce, dar refuză să meargă și cu autobuzul, metroul, trenul sau avionul. Cunoscuții îl ceartă: „Fă-ți și tu, omule, o psihoterapie ca lumea, o desensibilizare prin hipnoză! Nu ți-e milă de nevastă-ta?! De doi ani, de când cu accidentul ăla nenorocit, n-ați mai fost într-un concediu!". Fabio îi spune și el amărât: „Ești din Epoca de Piatră, tată! Te rog, du-te la psiholog!". Le promite tuturor că va face psihoterapie, dar nu face nimic. Merge pe jos zeci de kilometri și nu e un handicap, ci o bucurie. Mersul îi face bine. Nu mai răcește în contact cu gripații din liceu, i-au scăzut burta și colesterolul rău.

După el, nu era nicio grabă cu psihoterapia. De ce îl zoreau toți? Doar le-a zis că a dat de două psiholoage proaste. Federica, o femeie de casă prin excelență, nu părea deranjată că n-o duce în concediu. Chiar glumea când îl punea să se dezbrace, ca să-i ia hainele la spălat: „Ia te uită, întinerești! Ai un corp de atlet profesionist, nu degeaba se zice că mersul pe jos face piciorul frumos".

Nic a aflat de la televizor că dr. Samson e altceva decât cele două psiholoage de la care a plecat dezamăgit: o somitate psihiatrică respectată, o hipnoterapeută deșteaptă și versată, cu renume internațional. Nu știa însă cum s-o abordeze. Accepta pacienți numai cu recomandare, prin cunoștințe. Pe cei internați în Spitalul de Psihiatrie nr. 14, unde lucra, doctorița îi primea fără recomandare, dar Nic n-ar fi vrut totuși să se expună și să se interneze acolo. Dușmanii lui de la inspectorat ar fi aflat negreșit și i-ar fi făcut probleme. „Ați văzut, domnilor, cât de țăcănit era Pascarelli?! Marele autor de culegeri

de matematică! Ha-ha-ha... Am avut dreptate că e sonat! L-a văzut cineva ieri pe aleile de la nebuni, în pijamale cu dungi!".

Numai când își imagina o astfel de discuție îl apucau nervii. Nu dorea să stea la nebuni, voia psihoterapie în particular. Dar pentru asta trebuia s-o abordeze direct pe marea psihiatră, s-o convingă să-l accepte ca pacient privat. Patru din cei cinci copii ai dr. Samson învățau în liceul lui, doi băieți îi erau chiar elevi. Un mare avantaj, o putea prinde aici. Niște impertinenți siniștri, copiii ăștia. Băiatul ei cel mare, coleg cu Fabio în generală, era unul din golanii pe care i-a bumbăcit în gang. Trăia din banii familiei, în timp ce barza de Fabio avea un salariu de 6 000 de euro. Până la urmă însă, renumele de bun psihiatru pe care-l avea mama diavolilor a fost mai puternic decât repulsia pe care i-o provocau copiii ei, despre care era convins că vor ajunge infractori. Drept urmare, s-a hotărât să-i țină calea doctoriței în liceu.

Prima întâlnire a profesorului cu Carla Samson a avut loc pe 27 octombrie 2017, într-o zi de vineri. O întâlnire tulburătoare, pe care Nic n-o va uita vreodată. A trebuit să alerge pe holurile liceului după ea. Purta o pălărie cenușie, cu boruri largi și tocuri de 12 centimetri, dar se deplasa cu repeziciune. O apariție din alte vremuri, o fantomă nelalocul ei acolo, în școala lui, practic la el acasă. Aproape că i-a stat inima când a oprit-o, într-atât de mult voia să nu-l refuze.

— Doamnă doctor! Sunt Nic Pascarelli, profesorul de matematică al băieților!

S-a oprit electrizată și s-a întors către el. Știa de la copii destule povești despre sperietoarea școlii, un schizoid răutăcios, un robot fără sentimente omenești. S-a

apropiat deci de schizoid și i-a vorbit în șoaptă, de la câțiva centimetri:

— Știți, domnule profesor, dragostea omului pentru el însuși e mai importantă decât dragostea pe care o pot avea unii sau alții pentru el. Băieții mei mi-au zis că nu vă iubiți nici pe dumneavoastră înșivă, darămite să-i iubiți pe elevi... Copiii vă urăsc! Din cauza dumneavoastră, urăsc și matematica. Le plătesc meditații scumpe ca să facă față cerințelor aberante pe care le impuneți. Sunteți conștient că niciun elev nu vă place?! Pe cale de consecință, nici eu nu vă plac! Orice ați încerca să-mi spuneți o să pun sub semnul întrebării!

— Doamnă doctor, copiii dumneavoastră..., bâiguise el intimidat.

— Nu vreau să aud nimic! Sfatul meu, ca mamă și ca psihiatru, e să vă uitați în oglindă, să vă rujați, dacă simțiți nevoia, și să vă iubiți mai mult. Mult de tot să vă iubiți și s-o faceți la modul serios! Cu fața asta și cu carcasa în care vă aflați veți rămâne pe vecie! Vă pup acum, domnule Nicholas, sunt grăbită!

— Nu despre copiii dumneavoastră vreau să vă vorbesc, ci despre mine! Mă cheamă Nic, nu Nicholas... Eu, Nic, am o problemă. Nu profesorul, ci omul are o problemă... Copiii n-au nimic, sunt buni! i-a spus, alergând s-o prindă din urmă.

— Nu mă interesează nimic altceva decât copiii mei! O seară bună, domnule!

Nic a rămas perplex. Nu știe ce a fost în capul lui când i-a spus că diavolii ei sunt copii buni și nici nu-și aduce aminte unde și-a găsit cuvintele pentru a debloca dialogul cu această femeie capricioasă. I-a zis:

— Greșeala multor psihiatri, inclusiv a dumneavoastră, e căutarea adevărului în pliurile abisale ale minții lor și în mărturisiri imature ale terților, nu în evidențele în care poate fi descoperit acesta. De aici rezultă identificări eronate ale obârșiei simptomelor și neplăceri progresive în psihoterapie. Eu, chiar profesor de matematică fiind, le văd dintr-o privire. M-ați diagnosticat deja ca schizoid, dar vă înșelați!

S-a oprit în mijlocul holului și l-a privit cu atenție. Uimirea ei a fost semnalul că trebuie să insiste:

— Am consultat deja două psihoterapeute pentru problema mea: o nenorocită de fobie de mașină. S-au dovedit nu doar insensibile, ci și foarte proaste. Credeam că sunteți altfel, dar m-am înșelat. Vă mulțumesc pentru răbdare, doamnă, i-a spus, după care s-a îndreptat către ieșire, trecând pe lângă ea.

Carla l-a reevaluat pe loc, uimită că șobolanul maroniu de cancelarie i-a aruncat în față lucruri atât de intime nu din matematica lui, ci din inima domeniului ei. Simțind că nu mai are nimic de pierdut, fiindcă tocmai îl refuzase, Nic și-a continuat ideea în mers:

— În căutarea adevărului din spatele apărărilor pacientului nu trebuie să faci legământ cu dracu', să atribui chestii în mod subiectiv, ci să judeci obiectiv, inteligent. Să culegi informații de la sursă și din surse colaterale credibile și să raționezi fenomenologic. Nu puteți lua informații despre mine de la haimanalele de copii din liceu! Sunteți limitată intelectual, ca și psihoterapeutele la care m-am dus! Nu știți cine sunt și ce e în sufletul meu, nu mă puteți judeca! Degeaba sunteți o somitate, i-a aruncat-o furios, luându-și din nou la revedere de la ea.

— Profesore... Stop! Stați! Nu plecați nicăieri! Care este problema? Cu ce vă pot ajuta?

— Am o fobie, după cum vă spuneam. Nu pot merge cu niciun mijloc de transport, după un accident. Însă dacă nu vreți să mă tratați, dacă mă detestați, vă înțeleg...

— N-aveți doar o fobie, a remarcat atotștiutoare, confirmând spusele lui despre terapeuții care pun diagnostice fără să-și cunoască pacienții. Aveți multe lucruri aiurea în capul acela inteligent, dar vedem noi cum le scoatem de acolo. Vă accept ca pacient. Și știți de ce vă accept? Eu nu lucrez decât cu oameni complecși, cu idei multe. Din câte mi-ați turuit, vă încadrați. Nu vă iau bani, deși sunt un psihiatru scump. Ați putea să-mi meditați copiii, la schimb. Deci stați liniștit, vă accept! Acum ce faceți?

— Acum!? s-a mirat el. Mă duc către casă. Soția mea, Federica...

— Lăsați casa, lăsați-o pe soție! Mergem la plimbare. Vreau să ne cunoaștem, să vorbim degajat, fără jigniri inutile. Mi-am dat seama că m-ați făcut proastă, să nu credeți că nu mi-am dat seama! Eu, spre deosebire de alți psihiatri, sunt mai neconvențională. Dar proastă nu sunt, i-a reproșat.

A vrut să-și ceară scuze, dar i-a făcut semn că nu e necesar. I-a mărturisit în curtea liceului că obișnuiește să se plimbe prin cartiere seara:

— Se aud zgomote de farfurii și de pahare, șuierături de oale-minune. Miroase a musaca, a sarmale și a chiftele, a plăcinte cu mere. Oamenii sunt vii și flămânzi, viața lor curge. Pentru mine, ca psihiatru, sunt importante mirosurile, gusturile, sunetele, ca simțuri fundamentale. Dumneavoastră mirosiți a naftalină, profesore! Nu vă

simt zen, așa cum ar trebui să fie oamenii echilibrați. Veniți cu mine!

Nic rememorează des clipele în care a intrat în arealul dr. Samson. Știa că psihiatrii sunt mai țăcăniți, dar dorea să-și rezolve fobia. Și-a dat seama că doctorița e tare țăcănită, dacă i-a propus lui, un necunoscut, s-o însoțească prin cartiere și să violeze intimitatea oamenilor, trăgând cu ochiul în bucătăriile lor și mirosindu-le mâncarea. „Totuși, e profesor doctor emerit, iar la congrese are recenzii excelente", s-a încurajat în timp ce ea îi făcea teoria simțurilor umane.

Însă acum degeaba rememorează. El și numai el a ales să meargă cu ea. Iar această alegere avea să fie începutul noii sale vieți, diferită de tot ceea ce trăise. Dacă ar putea da timpul înapoi, ar vrea să nu fi alergat după Carla Samson prin liceu. „O stupidă, cu pălăria aia a ei cenușie... trebuia cumva să fi presimțit...".

Alfred Wagner

„Hey there! I am using WhatsApp". Carla Samson zâmbește pozei de profil a polițistului Alfred Wagner din aplicația WhatsApp. „Tot tip mișto ai rămas, deși timpul ți-a albit tâmplele. Parcă ești și mai mișto decât în tinerețe, când oricum erai foarte mișto", i se adresează pozei, după care îi scrie un mesaj. E 6 dimineața și se gândește cu plăcere că l-ar putea trezi pe polițai dintr-un somn liniștit. „Să nu mai doarmă ca un prunc, cuibărit lângă nevastă-sa", își zice.

Hei, polițaiule! Îmi amintesc că erai scriitor, mergeai cu noi la cercurile literare în studenție. Ai mai scris ceva sau te-ai ocupat doar de crime și de tâlhării?

Hei! N-am mai scris. M-am ocupat doar de crime și de tâlhării. Sunt deja la serviciu!

Se bucură că îi răspunde, deși îi pare rău că nu l-a trezit. Tastează fremătând un nou mesaj:

Scriitorule, zi-mi și mie ceva dulce, așa, de bună dimineața. Să văd dacă mai știi să scrii, dacă

mai simți chemarea. Și apoi e luni... iar eu urăsc zilele de luni la serviciu. Mă plictisesc, m-aș întinde ca o pisică-n pat, acasă...

Mesajul lui apare pe ecranul telefonului:

> Sunt momente în viață în care n-ai altă nevoie decât cea de a te simți prețuit, iubit, încurajat, stimulat. Când stimulările vin peste tine în cascadă, formulate explicit, îți dai seama că merită să mai respiri o vreme.

Carla îi trimite, la schimb, un sticker surâzător, cu inimioare roșii în loc de ochi. Al meu o să fii, drăgălașule! Al meu și numai al meu, își spune. Apoi execută dansul pinguinului în mijlocul sălii de mese de la spital, pe care bucătăresele o pregătesc pentru micul dejun. În zece minute, aveau să fie aduși aici încolonați bolnavii.

E bucuroasă că polițaiul îi mușcă momeala. Intrând într-o relație cu el, s-ar alege nu doar cu poezii, ci și cu eliminarea rapidă a celor care o supără în spital. Wagner cu siguranță are comunicațiile interceptate de Departamentul Național Anticorupție, care se ocupă de marile arestări din România. Dacă îi dă niște informații-bombă, hrana DNA, spitalul va fi curățat. Ticăloșilor li se vor pune cătușe, iar televiziunile îi vor arăta poporului, care îi va scuipa.

„Fosta Securitate, care asculta doar telefoanele fixe, era mic copil pe lângă DNA, care interceptează telefoanele fixe și mobile, aplicațiile Messenger, WhatsApp și Facebook", crede Carla. Știe de la o pacientă VIP, consilieră a prim-ministrului, că în aria de interes a DNA nu

intră oricine, ci doar magistrații, polițiștii și politicienii. Medicii nu sunt interesanți pentru această structură de temut. „Dacă DNA i-ar asculta pe medici, jumătate din ei, inclusiv nelegiuiții care vă supără în spital, ar fi după gratii", i-a spus Antonietta, pacienta cu blazon.

Dar Wagner e polițist cu funcție mare. Prin el, ar avea și ea fir direct cu anticorupția.

Hei, DNA!

Nu știu când s-a făcut 14:30. Imaginea Carlei tânără și surâzătoare mă obsedează. Mi-a trimis în zori un mesaj, întrebându-mă dacă mai am preocupări literare. Ia să-i scriu ceva pe WhatsApp:

Hei, ceea ce nu trăim nici c-o să mai trăim. Pentru a trăi, să nu așteptăm în gări trenuri care vor veni nicicând. Când ne înălțăm, aruncăm balastul!

Primesc un emoticon cu ochii mari, exprimând uimirea. Vreau să țin caldă relația. Femeia mă fascinează, mă bucur că ne-am reîntâlnit. Dar de ce nu și-o pune și ea, ca toți oamenii, o poză de profil? Am remarcat asta cu enervare când am găsit-o printre utilizatorii aplicației, pentru că am căutat-o febril imediat după ce m-a sunat. Frumușica n-are poză, iar mie mi-e dor... Iată că-mi răspunde:

Polițaiule, tu lucrezi la Investigații Criminale, nu?

Da.

Cu siguranță telefoanele îți sunt ascultate de DNA, nu?!

Cu siguranță!, îi răspund amuzat.

Știu că unii oameni au fixația cu interceptările, probabil o reminiscență comunistă, fosta Securitate a lui Ceaușescu ne asculta pe toți. Iată că drăgălașa are și ea fixația. Îmi pare rău că i-am dat apă la moară, bănuiesc că un timp o să-mi vorbească numai codat, după care se va feri de mine. Îmi zice:

E bine de știut!

Tu de ce n-ai poză pe WhatsApp, ca toți oamenii?, o întreb, dar se deconectează.

Am primit odată în audiență un paranoic, căruia degeaba i-am zis că n-are mobilul ascultat. „Ar fi costisitor, angajații serviciilor sunt puțini, avem legi stricte, nu încălcăm intimitatea oamenilor. Există ordine judecătorești pentru ascultare și urmărire, nu se ascultă așa, de-a-n boulea, orice telefon, nu se citește orice Facebook sau WhatsApp", i-am spus. Paranoicul a rămas convins că e ascultat în scop de exterminare. Poate că nici Carla nu acceptă explicații de acest gen.

Luca Mantovani

Ninge în rafale, vântul îndoaie copacii înghețați. Pe stradă, oamenii se ciocnesc unii de alții când fulgii mari de zăpadă le intră în gură și în ochi. Un cer urât, gri-vinețiu, se lăbărțează deasupra Bucureștiului, în această primă zi de noiembrie. E o ninsoare prematură, foarte ciudată.

Pe aleea lunecoasă care duce la Spitalul de Psihiatrie nr. 14 înaintează încet o mașină de teren. Se oprește în fața clădirii. Șoferul coboară. Poartă un costum subțire, dar nu pare să simtă frigul. Cu gesturi elegante, extrage un spray din portbagaj. Are o pereche de mănuși bleumarin, pe care nu și le scoate. Pătrunde în habitaclu, șterge temeinic bordul și volanul. Iese din nou în viscol, pune în portbagaj materialele de curățenie, apoi activează alarma și intră în spital.

— Mă numesc Luca Mantovani și am o programare la dr. Carla Samson, șefa de pavilion, o anunță pe asistentă.

Îi găsește programarea și-l roagă s-o urmeze. Îl conduce într-un cabinet mic de la etajul întâi. Psihiatra are o statură fragilă și o conformație nefericită, debilă, pe care nu reușește s-o mascheze prin haine. Îi observă ochii

căprui, foarte reci, buzele roz, verigheta, chipul ridat și părul ars, cu fire albe. „O persoană cu trup scurt, fără gât, fără sare și fără piper", conchide dintr-o uitătură.

— Bună ziua, ce vă aduce la mine? îl întreabă, surprinsă de rafinamentul lui.

Rămâne fără cuvinte la auzul vocii ei. O voce gravă și sexy, puțin răgușită. El e muzician, cu o mare sensibilitate la sunete. Or această voce lucrată, de cântăreață de jazz, s-ar potrivi cu un alt chip. Trage adânc aer în piept și îi răspunde vocii:

— Sunt bolnav, doamnă, obsesiile mă împiedică să muncesc. Să vă povestesc...

— Aveți răbdare... Nici nu ne-am cunoscut, nu-mi povestiți nimic! Mai întâi, cum ați ajuns la mine? V-am fost recomandată de cineva? Asistenta v-a programat pentru internare, deci trebuia să veniți aici cu pijamale elegante, nu să vă dăm noi pijamale tărcate, care nu vi se potrivesc!

— Nu vreau să mă internați!

— Domnule, uitați cum stă treaba: pentru tratamentul privat, confidențial, îmi selectez cu atenție pacienții. Mai pe înțeles: accept pe cine vreau! Vă întreb din nou: cum ați ajuns la mine? Ce conexiuni v-ați activat?

— Doamnă, v-am găsit pe Internet. Doresc confidențialitate. N-am recomandare, mă recomand singur: sunt cel mai mare dirijor al României! V-am citit studiile, vreau să încerc hipnoza... Mi-e groază de bacterii și de viruși, mă spăl încontinuu, nu suport mizeria. Am apelat și la alți psihiatri. Degeaba.

— Despre ce alte probleme e vorba? vrea să afle totuși doctorița.

— Plec de acasă și verific de cinci ori dacă am stins aragazul, de șase ori dacă am închis ușa, de patru ori dacă am

scos fierul din priză. Sunt convins că mâncăm organisme modificate genetic, în scop de exterminare, și pierd ore întregi căutându-mi hrană eco. Mă spăl continuu, pentru a evita moartea. Nu suport obiectele în exces, arunc lucrurile care îmi iau aerul. Am și mania ordinii, așez cărți verzi la cărți verzi, borcane mici la borcane mici, obiecte mici deasupra obiectelor mari, niciodată invers! E complicat cu mine, doamnă, dar internat nu stau!

— Am înțeles, vă accept în privat. Sunteți un bărbat important și îmi dau seama cât trebuie să suferiți...

— Vă mulțumesc! Spuneți-mi Luca.

— Aș vrea câteva amănunte. Câți ani ai, Luca?

— Am împlinit 36 de ani. Pe 13 septembrie, mai exact. Sunt dirijor la Filarmonică. Unii zic că aș fi cel mai mare dirijor. Am fost... acum mi-e foarte rău psihic.

— Ești căsătorit, ai copii?

— Negativ și negativ.

— De ce spui asta?

— Ce anume să spun?

— „Negativ și negativ".

— Nu și nu. Nu mă văd însurat. Cine mă suportă, doamnă? Sunt ahtiat după clipurile de pe net în care pacienților li se storc furuncule și puncte negre, li se extrag măsele purulente sau pline de tartru, li se extirpă tumori sau li se fac liposucții. Cine ar viziona cu mine așa ceva?

— Luca, înainte de a discuta despre obsesii și compulsii — acțiunile de la care nu te poți sustrage, cum e spălatul, se numesc compulsii —, vreau să-ți spun că identific la tine probleme nu tocmai minore, care țin de afectivitate. De asemenea, te anunț că sunt un psihiatru scump!

Dr. Samson adoptă un limbaj de reclamă — vinde servicii psihiatrice cu rezultate garantate, chiar și în

cazurile dificile, și folosește strategii clinice inovatoare. Scoate problemele din adâncurile psihicului, le destructurează, le anihilează și le pulverizează în bucăți microscopice, neutralizate, care nu mai supără pacientul.

— Dacă m-ai căutat pe internet, mi-ai văzut studiile clinice, nu?

Îi confirmă: da, le-a văzut și s-a bucurat că ar putea fi ajutat. Ea continuă să-i dea detalii despre plată:

— E adevărat că lucrez într-un spital de stat, care mă obligă să tratez pe toată lumea, însă pentru terapia cu bolnavii importanți iau bani. Mulți bani, știu că sunt bună! Salariul de la spital nu-mi acoperă uzura, iau și eu cu atât mai mulți bani de la bolnavi cu cât cazul e mai complex. După prima ședință, îmi fac o opinie despre cazul tău şi stabilesc suma pe care mi-o vei plăti.

— Plătesc oricât, numai să fiu din nou normal! În ce constă terapia?

— E laborioasă. Combin terapiile scurte, de câte patru până la șase ședințe, cu psihanaliza și cu hipnoterapia. Bineînțeles, pentru tine va exista și o psihofarmacologie, adică o administrare de psihotrope țintită asupra obsesiilor. Îți dau gratuit cele mai noi medicamente, te includ în studiile clinice ale giganților pharma mondiali. Puțini au acces la pastile experimentale!

— Dumneavoastră sunteți medicul! Dacă mă ajutați, vă pun sufletul pe masă!

— Luca, o să te repar. Dacă nu reușesc, măcar vei pleca de la mine știind cu ce te confrunți cu adevărat. Nu vreau să te sperii, dar e și un procent oarecare de nereușită. Trebuie să știi că sufletul nu-i un organ precum ochiul, stomacul sau penisul, pe care le putem împunge, palpa, opera și vindeca...

O privește dezamăgit. Însă ea, simțind că-l poate pierde de pacient, ceea ce nu vrea, fiindcă e tinerel, ciudățel și frumușel, îi garantează că nu va eșua:

— Ești inteligent, iar legătura terapeutică se realizează mult mai ușor cu inteligenții. Sper că vei pleca de la mine cu sufletul spălat! Dacă nu voi reuși să-l spăl în întregime, vei ști cu siguranță ce mizerii sufletești mai ai de spălat pe viitor.

Încetișor, privirea de cățel bătut a dirijorului se luminează:

— M-aș bucura enorm, doamnă doctor, să mă vindecați, să nu mai merg din psihiatru în psihiatru. Mă las în mâinile dumneavoastră, sunt un om slab. Spălați-mi creierul și sufletul de mizerie. Scoateți balaurul din mine, că nu mai pot!

Zicând acestea, devine dintr-odată nervos. Își freacă palmele înmănușate și începe să-și bâțâie un picior:

— Doamnă doctor, am chiar acum o nevoie...

— Sigur...

— Trebuie să mă lăsați să mă spăl pe mâini, se screme el.

— Ai acolo chiuvetă și tot ce-ți trebuie, săpun și dezinfectant.

Își scoate mănușile. Mâinile îi sunt iritate, între degete are carne vie. Își toarnă dezinfectant mai întâi pe o mână, apoi pe cealaltă. Șuieră printre dinți de usturime și bate aerul cu palmele. Odată calmată usturimea, își suflecă mânecile sacoului și se freacă bine cu săpun, pe palme și pe antebrațe. După ce termină, se scuză pentru toaleta intempestivă. Are fața roșie. Trece pe lângă psihiatră și lasă în urmă o dâră de parfum, incredibil de excitantă. Ea încearcă să-i identifice mirosul, dar nu poate.

— Doamnă, asta cu spălatul mi se întâmplă fiindcă am vorbit de mizerie. Simt nevoia să mă spăl. Sunt obsedat de microbi, micoze și viruși, după cum v-am spus.

— Lasă deocamdată virușii. I-ai îndepărtat! Vom începe cu copilăria ta, pentru că din copilărie ne pleacă supărările. Te programez pentru marți, 7 noiembrie, la 10. Poți?

— Pot!

Are o oră liberă și se hotărăște să i-o dedice interesantului dirijor.

— Să aflăm câte ceva, dacă tot ai venit aici pe vremea asta oribilă. Cine a mai văzut viscol pe 1 noiembrie?! Se topește Polul Nord și trimite vântul mușcător încoace.

— Am văzut și eu un documentar despre migrația pinguinilor, de la Polul Nord la Polul Sud. Toate fenomenele acestea sunt legate între ele...

— Ești pregătit să începem? În primul rând, cu ce parfum te dai, iar în al doilea rând ce nemulțumiri există în viața ta?

— Vă place parfumul meu? râde el. Vă ofer o sticluță pentru soțul dumneavoastră! E arăbesc, mi-l aduce un prieten din Orient. Portocală roșie, șofran, mandarine — notele lui de vârf și piper negru, lemn de santal și alte condimente de-ale lor, ca note de bază. Nu mă pot da cu parfumurile cu care se dă toată lumea!

— Într-adevăr, de la o vreme bărbații miros cam la fel... Mulțumesc anticipat. Nu soțul meu se va bucura de notele arăbești, ci un bărbat semnificativ pentru mine. Să trecem la treabă: vreau pe masă toate nemulțumirile. Să nu-mi uiți vreuna!

— Doamnă doctor, am mai multe nemulțumiri. De fapt, am trunchiuri de nemulțumiri din care cresc crengi

și frunzulițe de nemulțumiri, dacă ar fi să mă exprim metaforic. Încă puțin și explodez din cauza lor.

— Numește mai întâi trunchiurile! Dacă izolăm și analizăm trunchiurile, o să ne fie mai ușor cu rămurelele și cu floricelele...

— Cu frunzulițele! O să ne fie mai ușor cu frunzulițele, nu cu floricelele, rectifică el.

— Mă rog, pulverizăm frunzulițele... Delimitează trunchiurile nemulțumirilor, fiindcă de aici izvorăsc problemele tale — și spălatul excesiv pe mâini, și fobia de microbi, obsesia pentru ordine și toate celelalte.

— În primul rând, sunt nemulțumit de orașul în care trăiesc și de oamenii lui. Detest Bucureștiul, îi detest pe bucureșteni. Până și hrana pe care o mănâncă acești oameni o detest. Am făcut și homofobie, pe lângă alte fobii... În orașul ăsta am făcut-o, în altele n-am probleme. Cred că orașul nostru m-a îmbolnăvit!

— Interesant. Continuă, descarcă-ți nemulțumirea. Închide ochii reali și spune-mi ce vezi în București, cu ochii minții tale. În demersul nostru, *ochii minții* sunt niște ochi inventați de psihoterapeuți, deci o entitate abstractă care îi ajută pe bolnavii psihic să-și fluidifice mintea și s-o lase să curgă. O să mă exprim metaforic, ca să mă înțelegi.

Atunci când curge mintea fluidificată, îi explică, psihoterapeuții văd ce plutește în zeama ei și înhață mizeriile, fac curat lună. *Ochii minții* le arată exact calea clinică de urmat. Sunt mai buni decât ochii reali, au fost prevăzuți din fabricație cu memoria sentimentelor. Ei scotocesc în sertarele psihice — inconștient, subconștient și conștient — și scot de-acolo tot ce-i rău.

— Încearcă, așadar, să-ți activezi *ochii minții*. Poți?

— Încerc... OK, pot!

— Te rog acum să vorbești în imagini mintale, văzute cu *ochii minții*, ca să pot să-ți prind firul nemulțumirilor. Fă asociații între imagini și idei, leagă-le între ele!

Luca remarcă o mizerie mare în București. Vede cu *ochii minții* covrigi, popi în sutane negre și japonezi cu camere sofisticate, care filmează Casa Poporului. Japonezi sau chinezi, nu știe ce sunt... seamănă între ei, dar pot fi și coreeni. *Dacă suedezii de la IKEA își înfig steguleţele albastru cu galben în mâncarea lor, noi de ce nu ne-am înfige tricolorul în mâncarea noastră?* se întreabă, apoi își răspunde: *Unde să ni-l înfigem? Doar în gaura covrigului putem, fiindcă n-avem o mâncare națională! Sarmalele sunt ale turcilor, nu ale românilor!*

Apoi zărește șobolanii. Face ușor asociații libere de imagini, idei și trăiri. Psihiatra e mulțumită, îl lasă să vorbească. Vede șobolani mari, brun-roșcați, care circulă între magazine și dintr-o piață în alta. Își târăsc cozile prin praf și agață chiștoacele de țigări aruncate de sutele de mii de fumători, unii în mod clar tuberculoși. *Ah, doamnă, mi s-a lipit o gumă de mestecat de talpa cizmei! Văd gogoși râncede și mutre, scuipați. Chiștoace iar. Aud manele, văd spanioli. Guma de pe talpă e verzuie. Nu se ia când frec talpa de scara metroului. Ce groaznic e totul! Flegme. Uite și un șoarece mort, spre bordură. Grup de copii. Două măicuțe. Am un pix vechi. Râcâi cu el talpa pantofului. Cine o fi bălosit guma asta, a umplut-o de microbi și apoi a scuipat-o să calc eu pe ea?*

Ochii minții se fixează apoi pe gogoși. Cumpără două, le rupe bucăți. Nu vrea să le mănânce, ci vrea doar să vadă ce conțin. Bleah, au gem borșit de vișine. Japonezii sau chinezii le mănâncă însă. Oameni pe care nu-i

deosebește, deși unii sunt capitaliști, alții sunt comuniști de tip nou, adaptați economic la globalizare. Au ochii oblici. Șoarecele mort de lângă bordură are ochii mici și burta strivită.

— Nu mai pot, doamnă doctor, îmi ajunge!

— Nu-ți ajunge! Trebuie să-mi vorbești în imagini, astfel încât să te evaluez și să-ți stabilesc terapia. Activează-te din nou!

Face un efort imens, își freacă mâinile și reîncepe: *Văd șaorma, deși nu suntem în Turcia. Femeile sug pachete lungi. Sosul cu usturoi le pătrunde prin gulere direct în sutiene. Unui tip cu palton negru și geantă scumpă i-a rămas o rondea de ceapă în barbă. Ce nesimțit... Mâncătorii de șaorma cu de toate au boturi unsuroase și ochi de fiare surprinse în plin proces de hrănire.*

Ochii minții intră apoi în magazine: *Eu cumpăr hrană sănătoasă, dar în magazine pute a stârv de pui rotisat. Bine condimentat, să nu se simtă putrefacția. Îmi vine să arunc pungile cu stârv peste produsele bio, care de fapt sunt niște mutanți genetici scumpi, în cutii fistichii.*

— Luca, oamenii cumpără pui prăjiți! intervine dr. Samson în monologul lui.

I s-a făcut o poftă nebună de friptură cu usturoi, de covrigi calzi și de gogoși cu gem. Azi n-a avut timp pentru micul dejun, iar de la cantină a-nceput să miroasă a mâncare. „Cred că avem puișor cu orezel", bănuiește după miros. Angajații n-au voie, conform regulamentului, să mănânce hrana bolnavilor psihic, fiindcă au salarii mari, însă nimănui nu-i pasă. Șefa de pavilion e pofticioasă, iar bucătăresele știu.

— Ajung și la cei care cumpără mortăciunile... Cu *ochii minții* îi demasc pe toți!

Dirijorul e suficient de masochist să suporte calvarul din magazine, vrea să vadă cine ia hoiturile. *Tinerii orbi de la calculatoare mănâncă pui beliți, expirați și parfumați după coacere. Văd un tip drăguț, cu sacou mov, care plutește printre rafturi cu nări fremătătoare: pac, își înhață porția de hoit! L-aș atenționa, dar e atât de obosit încât se împiedică de biscuiții la ofertă, îl las... O tipă care seamănă cu Olive, soția lui Popeye marinarul, pune în coș trei pungi de leșuri. Pe asta n-aș atenționa-o... Șefă de serviciu sau de echipă într-o multinațională, o sadică frigidă, cu chiloți tetra. Compensează lipsa de sex mâncând ca disperata. Înșfacă și un lăptic de soia, să neutralizeze mortăciunea pe care o va scurma hămesită în bârlogul ei de fată bătrână. Sigur că putoarea e genul care nu se îngrașă niciodată.*

— Remarc niște aluzii în detrimentul sexului frumos. Ori ești gay? Trebuia să-mi dau seama că ești prea frumos ca să fii o brută de bărbat heterosexual. Cu asta trebuia, de fapt, să încep anamneza: când ți-ai început viața sexuală și cum?

— La 15 ani mi-am început-o! Cu fosta mea doică, dacă vă interesează. În ceea ce privește cealaltă întrebare, răspunsul e nu. Nu sunt gay. Dar voi ajunge și acolo, pentru că e un trunchi distinct de nemulțumiri. Acum însă, vă spun mai departe despre oameni și accentuez pe femei, dacă tot a venit vorba despre ele.

Dintre femei, cel mai mult îl enervează fufa de mall. O vede: *Își face apariția la ora 15 în mall, când se trezește. Umblă cu botul ăla botos, tunată grosier, cu poșeta cu lanț ținută pe antebraț, în față. Cu catalige pe platformă și cu gene ca niște pene. Are ochi-girofar, caută inși cărora să le sugă banii din portofele. Plevușcă. Curve și farmacii. Băgăm în noi făină și aspirină. Când văd străinii atâtea farmacii își*

zic că suntem pe ducă. În nicio altă capitală nu există mii de farmacii și de curve!

— Sugerezi cumva că femeile ar fi curve? De ce vorbești urât?!

— Nu, doamnă, nu m-ați ascultat cu atenție. Doar tunatele din mall-uri. Dar lăsați-mă să vă spun ce văd cu *ochii minții*, fiindcă mi-ați dezgheţat mintea și îmi curge. E interesantă terapia! Mă descarc psihic, sunt bucuros că n-am mintea oarbă.

— Sigur, continuă! îl încurajează voioasă psihiatra. Ce te mai enervează?

— Mă mai enervează interlopii, apoi hipsterii, bărboșii ăia nespălați care seamănă cu teroriștii, vecinii mei și organismele modificate genetic.

— Să le luăm pe rând, să înțeleg în ce constă fiecare enervare, îi organizează ea discursul.

— Păi să vedeți ce mi s-a întâmplat ieri, pe Bulevardul Sloboziei, chiar aici, lângă spital. Eram la bancomat. Un interlop sinistru, cu gât gros strâns cu lanț de aur, o lingea pe una și o mușca de urechi, în timp ce ea voia să-și scoată banii din bancomat. Stăteam la coadă și așteptam ca tembelii ăștia să-și încheie orgasmul bancar. A greșit PIN-ul de două ori, a apăsat pe butonul de engleză, a trebuit să anuleze. Apoi, excitată, a bătut greșit suma. Iar a anulat. Interlopul îi zicea că o mănâncă la cât de scumpă e și coada îl auzea, fiindcă mugea ca un taur.

— Mi se pare frumos și romantic, Luca! Îi făcea o declarație de dragoste. Puțină lume mai are curaj să-și afișeze dragostea...

— Oribil, doamnă, era o declarație la bancomat! Interlopul o sugea de lobul urechii și toți stăteam acolo, ca niște pinguini temători. Recunosc că mi-a fost frică de

mușchii lui tatuați. Era crăcănat, ca un pașă mergea pe stradă. M-am înfuriat, am plecat. M-au ajuns din urmă. I-a luat banii femeii și a intrat într-o sală de jocuri. Și de săli de jocuri ne-am umplut în București! Iar eu, doamnă, am fost un laș... Trebuia să-i fi zdrobit capul sau să fi sunat la 112, se încordează Luca.

— Bun, să-i lăsăm pe îndrăgostiți. Ai menționat hipsterii. Ce-i cu ei? Știi că e o modă trecătoare și hipstereala asta...

Dirijorul se enervează, își exprimă disprețul pentru bărbați, în general.

— Doamnă doctor, nu vi se pare că bărbații români sunt nespus de urâți? Sau e numai o impresie a mea?! Peste tot văd maimuțe... Iar hipsterii sunt cele mai urâte maimuțe!

Își dă seama, cu *ochii minții*, că au început să-l sperie fețele bărbaților de peste 35 de ani. Nu știe ce fac la viața lor, ce mănâncă, unde muncesc, cât suferă, dar mulți par morți, mumificați. Au o culoare nesănătoasă, pungi sub ochi, sunt lăbărțați. Era să-i zică tataie unuia de 42 de ani. Parcă-l vedea în coșciug. Nevasta lui, o fostă colegă de la Filarmonică, era în schimb proaspătă, tot la 42 de ani.

— Pe mine mă sperie rău treaba asta...

— Care treabă? îl întreabă psihiatra.

Se gândea la masa de prânz și pierduse o parte din pălăvrăgeala pacientului.

— Treaba asta mă sperie, cu morții vii și cu hipsterii. Căci hipsterii sunt tot niște morți, dar umblători, gâfâie el.

Nici ea nu se omoară după hipsteri. Au aici, în spital, un muncitor la centrala termică... O brută grăsană, blondă și grețoasă, cu o barbă și mai grețoasă, în care

odată se lipise pilaf cu ciuperci. Bea cât poate, cinstit de bolnavii care primesc pe ascuns alcool de la rude, după care înghesuie asistentele și doctorițele. Știe că bărbosul cheamă paciente cu brățări roz în centrală și se joacă cu ele, dar istericelor le prinde bine, se calmează... În rest, n-are ce să-i reproșeze, e tatăl a șase copii.

— Tatăl tău avea cumva barbă, în genul celei pe care o poartă hipsterii azi?

— Da, avea barbă, dar nu de-asta nu-mi plac bărboșii. Doamnă, l-am citit și eu pe Freud, ideile lui mi se par aberații. Era de milioane de ori mai bolnav decât pacienții lui, numai că nu-și dădea seama, ci se credea genial...

— Luca, să-l lăsăm pe Freud! Formarea mea de bază este ca psihanalistă, cred în Freud! El e Tatăl Nostru, al psihanaliștilor, mai mult decât *Tatăl Nostru care ne ești în ceruri*, îl pune la punct. Să revenim la bărboși. De ce te supără?! Înțeleg să nu fie plăcuți de femei... Tu, ca bărbat, ar trebui să fii neutru față de ei.

Carla a simțit pe gambă barba muncitorului blond, când a venit să-i repare caloriferul. Stătea pe jos, înconjurat de scule, iar ea se uita pe geam gânditoare. Pe neașteptate, i-a luat gamba în mâini și i-a sărutat-o. Deși purta ciorapi, a tresărit curentată. „Lasă-mi piciorul, mă nebunule!", a strigat ea, iar bruta cu pilaf în barbă s-a oprit.

Luca face în continuare rechizitoriul hipsterilor. Abia când va dispărea această modă neigienică vom vedea adevăratele fețe ale oamenilor. Nu poate fi neutru cu privire la ei — pot să aibă prognații, retrognații, coșuri purulente, alte diformități, infecții contagioase ale feței. Răspândesc boli, ca și papucii blănoși ai femeilor, care ascund unghii încarnate, oase schimonosite și ciuperci între degetele de la picioare.

— Sugerezi că acești tineri sunt niște papuci blănoși? De ce ai făcut comparația? E o pulsiune heteroagresivă pe care tocmai ai verbalizat-o, se indignează dr. Samson.

— Da! Hipsterii, papucii blănoși și WC-urile publice sunt frați gemeni. Identici ca încărcătură microbiană. Cred că le put rău picioarele celor care îi încalță, dar hipsterilor nespălați le place, e și mirosul lor natural!

— Remarc din nou un ton ironic în discursul tău și îți spun că nu e cazul.

— Doamnă, patru din cinci români din reclamele TV suferă de constipație, hemoroizi, candidoză, sifilis, ciumă, tartru, ciclu menstrual, gripă și prostată. Alții au gândaci de bucătărie, mănâncă puding sau trăiesc pentru diverși detergenți. Când începe școala, apar și cei cu soluția anti-păduchioasă nu știu cum, păduchi de cap... să ne scărpinăm dulce, dulce, pân' la sânge... Știți, după ce văd reclamele, mă scarpin până leșin!

Dr. Samson îl lasă în pace. Râde singur, continuă să facă asocieri de-a valma între întâmplări și obsesiile lui, se mișcă agitat prin cabinet și gesticulează: *De unde știm că începe școala, dacă n-avem calendar? Vă răspund: se înmulțesc reclamele la anti-păduchioase. Am intrat în farmacie. Soluțiile de păduchi aproape că mă trăgeau de mână să le cumpăr. Mă mănâncă groaznic capul, cred că o să fac o baie. Mai am o vorbă și închei, că tot la hipsteri mi-a rămas gândul: decât să fi dispărut dinozaurii, mai bine dispăreau bărbații agresivi, țopârlanii, dezordonații, hipsterii și urât mirositorii! Mi-e clar că vreau să fac o baie. Se poate s-o fac în spital?*

— Luca, o să faci baie acasă, nu aici!

Desigur că există dușuri în spital, prevăzute cu camere de luat vederi, pentru a se evita tragediile (depresivii

vor să se sinucidă cu apă opărită) și situațiile penibile (pacienții fac sex). De aceea, la dușuri lumina nu se stinge niciodată. Și tot la dușuri, noaptea, pacienții filosofi sau creștinii care vor să citească mult pot s-o facă liniștiți, dacă dau șpagă asistentelor. Însă Carla nu vrea ca dirijorul cel dichisit să vadă dușurile sau stația de dezinfecție și dezinsecție a pacienților, unde sunt spălați râioșii și păduchioșii culeși de pe străzi. Unii au furuncule mari. După igienizare, sunt transferați cu Salvarea direct la secțiile de chirurgie ale altor spitale, apoi revin la psihiatrie, tot cu Salvarea. Ea a protestat împotriva homlesilor, dar degeaba. Dacă ar conduce spitalul, l-ar face de lux. Păduchioșii să se trateze în altă parte!

— Continuăm data viitoare, se pare că avem multe de exorcizat...

— Continuăm? o întreabă încântat. Înseamnă că mă puteți vindeca?!

— Normal că te pot vindeca! Să-ți dau și niște medicamente. Ai trei tuburi aici, fiecare cu schema de tratament. În prima săptămână să nu te aștepți la efecte. Abia după ce ajung la o concentrație bună în sângele tău încep să acționeze.

— Ce efecte au?

— Te fac mai agresiv în lupta cu fobiile!

— Mulțumesc, le voi lua! Cât vă datorez?

— Vorbim data viitoare. Pe 7 noiembrie, să nu uiți!

Dirijorul își ia la revedere de la dr. Samson. Iese din cabinet cu sufletul ușurat. Pe holul spitalului, doi bolnavi cu fesuri în cap joacă table.

Giorgio Carrara

Giorgio Carrara este psiholog la un centru de bătrâni. Lucrează cu suferinzii de Alzheimer, care și-au pierdut memoria. Colaborează de trei ani cu dr. Samson, căreia îi trimite spre expertizare cazurile foarte grave. De când se știe, întoarce capetele femeilor fără să facă nimic. Are un corp bine clădit, de fost alpinist, un profil de medalie grecească, ochi verzi, ten creol, păr negru tăciune și o intensitate a privirii care te străpunge dacă se fixează asupra ta.

Viața nu i-a fost blândă. Fratele lui geamăn, tot alpinist și tot psiholog, a murit în munți. Erau foarte apropiați. De atunci, lui Giorgio viața i-a luat-o razna. Soția lui, Nora, profesoară de sport, n-a mai suportat atmosfera depresivă din casă. S-a îndrăgostit de un tip plin de viață, fost baschetbalist, profesor la un club sportiv din București. Când Giorgio a început să plângă noaptea, Nora și baschetbalistul au devenit amanți. Ea a luat copilul lor de opt ani și a plecat. Aflând că locuiesc în condiții grele, Giorgio le-a cedat casa. Au venit cu toții în fostul cămin al familiei Carrara, iar el s-a mutat în odaia închiriată, plină de igrasie, a amantului Norei. Prietenii

i-au criticat mărinimia, dar le-a spus că el și-a distrus familia, nu ea.

Psihologul își amintește cu nostalgie ce frumoase erau Crăciunurile de altădată. Mâncau ecleruri și beau Pepsi, ascultau colinde sub brad. Afară ningea ca-ntr-un film după poveștile lui Andersen, iar sarmalele sfârâiau în cuptor. Nora era nespus de frumoasă, avea un chip armonios, de suedeză câștigătoare a olimpiadelor de sărituri cu schiurile. Odată au petrecut Revelionul în Muntenegru. Au avut parte de muzică psihedelică și au dansat fantomatic în piață, alături de sute de ciudați necunoscuți cu coarne de ren. Cu toții se aflau în lumile proprii care, din când în când, se uneau într-o mare bulă cu lumile celorlalți. Pe scenă, italienii din formație cântau și cântau. Focoase, fetele cu oamenii de la pază se pupau, se pupau. Și toți oamenii beau, beau, iar el și Nora se îmbrățișau. Cea mai drăguță sărbătoare din viața lor.

Giorgio trăiește din amintiri. Are atacuri dese de panică, lehamitea îl cuprinde din orice. Respirația i se blochează, ochii i se umplu de vinișoare roșii și se teme să nu înnebunească. În clipele tensionate urinează puțin în pantaloni, după care nu mai are chef de nimic. Până și cele mai ușoare activități îl obosesc enorm. Se luptă din răsputeri cu el însuși pentru a se trezi și a pleca la serviciu.

Ar fi putut să-și salveze familia, dar n-a avut energia să o facă fiindcă funcționa pe modul psihic *low energy*. Avea să treacă, ulterior, pe *low-low energy*. În opinia lui, treaba era clară cu energiile. Modurile *low* îți micșorau îndrăzneala, magnetismul și activismul, te făceau incapabil să spui ce vrei și ce simți. Deveneai practic un

sinucigaș energetic, ieșeai din aria psihologiei și intrai în cea a tanatologiei.

După Nora, s-a hotărât că nu mai vrea să aibă de-a face cu femeile, pentru a-și conserva energia. „Să ne ferească Dumnezeu, colegule, de gagicile parșive și încăpățânate! Și de toate variațiunile de curve. Eu am avut la viața mea probleme numai din cauza femeilor, ceea ce nu-ți mai doresc și ție. Ține minte: gagicile aduc complicații. E adevărat că sunt și fete rezonabile printre toate stricatele, dar prea puține, la câtă cerere e", i-a spus un psiholog mai bătrân. El l-a aprobat.

Credea, în momentele în care își focaliza *ochii minții* asupra propriei persoane, că în viața fiecăruia există șase categorii de oameni: *oameni-far*, care îți pot lumina, ca niște licurici, întregul traseu al vieții (mentori, iubiți, soți, copii, preoți, medici etc.); *oameni semnificativi*, care îți sunt dați (mamă, tată, frați, cumetri); *oameni-limbrici* (șefi, politicieni, funcționari); *oameni-fungi* (trăiesc pe spinările celorlalți); *oameni-șoareci* (anoști) și *oameni-amibe* (cu care îți pierzi timpul). Îi încadra pe toți în cele șase categorii și era liniștit, știa astfel la ce să se aștepte de la ei. Nu putea face față, în același timp, și disperării lui, și gunoaielor pe care le cunoștea sau le întâlnea. Trebuia să pună fiecare om în borcane cu capace, era pur și simplu o chestie de supraviețuire. Nu avea încredere în horoscoapele pe care se bazau unii în cunoașterea oamenilor. Din cauza horoscoapelor, au ajuns să ne conducă țara doar președinți de aer și de apă! se înfuria câteodată. Credea că forțele care fac horoscoapele influențează masele, dar nu-și expunea teoriile, ca să nu fie luat de nebun.

Cu ochii în tavan, avea tot felul de revelații despre fericire, iubire, moarte, invidie, căsătorii reușite, ură,

obezitate și sensul vieții, pe care le transpunea în concepte de uz intern. Conștientiza totuși că între meditație și ramolisment drumul e drept și în pantă. De aceea, pentru a se salva, nu respingea ideea că în viața lui ar putea apărea cândva un nou om-far.

Singura persoană care a reușit să-l extragă din nefericirea cronică a fost dr. Samson, vechea lui colaboratoare. Ar putea să acceadă la statutul de om-far pentru mine, a simțit el, receptând fluxurile de energie bună, motivațională, care-i veneau dinspre ea și care-l puteau scoate din *modul psihoenergetic low*. Psihiatra l-a încurajat permanent și i-a sugerat să-și schimbe numele, din Ghiță Harmonie, în Giorgio Carrara, încă de când s-au cunoscut. Grijulie ca o mamă bună, l-a certat aprig:

— Dacă te-ai vindeca, am putea călări niște cai mari! Nu te mai introspecta atât, o să înnebunești și o să ajungi în spital la mine! Ești ditamai psihologul, chiar nu poți scăpa de atacurile de panică și de starea asta de căcat?!

— Pot scăpa, dar la ce bun!? Datorită lor mă simt cumva viu. M-am obișnuit să fiu pasiv în viața mea, pe *low energy* sau pe *low-low*.

Se gândea că o femeie dură ca ea n-ar supraviețui în Arabia Saudită, unde marele muftiu, șeicul Abdullah Ibn Abdul Azis Ali, le-a conferit bărbaților dreptul de a-și mânca femeile, dacă le e foame și n-au altceva de mâncare. Nu că ar fi mâncat-o el pe doamna Samson, ferească Dumnezeu, dar era puțin cam agresivă, îi brusca resorturile sufletești... După discuțiile în contradictoriu cu Carla, nu mai putea dormi.

— Îmi zici că ești viu?! Nu ești viu, măi băiatule! Ești un strigoi! Ai nevoie de adrenalină bună, vino la mine la terapie! O să ți se schimbe viața, te ajut ca între colegi.

Vreau doar să figurezi ca pacient, să accepți să te înscriu în acte, să-mi fac niște indicatori de internări pentru spital... Nu-ți iau bani, ești pârlit, vai de capul tău!

I-a acceptat propunerea și au făcut trei ședințe de relaxare, dar l-au trecut în registrul internărilor pe unchiul lui, mort în Anglia. Era o internare fictivă, Ministerul Sănătății trebuia să vadă că spitalul are pacienți.

Prima discuție adevărată și profundă cu Carla despre problemele lui a avut loc pe 3 noiembrie 2017, într-o după-amiază de vineri, imediat după topirea zăpezii timpurii care-i speriase pe bucureșteni. Ea l-a invitat în oraș la o cafea și amândoi au simțit că se plac ceva mai mult decât se plăceau în ipostaza de colegi în halate albe. Au stat afară, într-o grădină cu crizanteme, încadrați de cinci ciuperci-radiatoare.

— Dragă Carla, îmi dau și eu seama că viața mea se află într-un punct mort. Dar și eu sunt mort! N-am energie pentru a învia.

— Trebuie te ridici! i-a replicat ea înciudată, după care s-a lansat în teorii complicate pe tema nefericirii umane.

Dr. Samson își dorea din inimă să-l depășească pe Freud, să elaboreze noi teorii psihanalitice și să le valideze pe pacienții proprii. Giorgio lua în general în derâdere teoriile ei, însă atunci, într-un cadru plăcut, a lăsat-o să i le expună.

Era convins că psihanaliza era o înșelătorie și se bucura în sinea lui că Freud, idolul Carlei, a fost demascat. Ce dracu? Băieții tineri nu poftesc la mamele lor și nici nu se tem că vor fi castrați! Nici fetele nu vor să și-o tragă cu tații lor... Și nici nu invidiază penisurile fraților! Freud a fost un ciudat plin de superstiții și un drogat periculos, mai precis un cocainoman. A cerut să fie eutanasiat, avea

obsesii, fobii și chiar idei delirante cu conținut legat de numerologie, gândea Giorgio.

Faptul că un psihoterapeut este, adeseori, mai dus cu pluta decât cei pe care îi tratează nu era un impediment major în exercitarea profesiei — aprecia însă, pe de altă parte, psihologul. Chiar și nevrozatul de Freud i-a vindecat pe câțiva! Existau studii care arătau că psihoterapeuții drogați, alcoolici, cu relații extraconjugale, internați la psihiatrie ori abuzați în copilărie empatizau cu cei care aveau aceleași probleme, vindecându-i. Psihiatrii nebuni progresau uluitor cu pacienți pe care colegii lor sănătoși îi credeau fără scăpare. Pe de altă parte, era un lucru dovedit că nu profesia îi înnebunea pe psihiatri — aveau personalitatea nebună dinainte de a fi psihiatri.

Giorgio citea mult. Știa că scanarea creierului nu a localizat niciodată Ego-ul, Super-Ego-ul, Eul Inconștient și Subconștientul, sculele lui Freud. Ca specialist, tot cerea regândirea terapiilor, în beneficiul pacienților. Dar nimeni nu dorea, toți îl adorau pe Freud și porneau de la el în dezvoltarea personală a indivizilor, o altă escrocherie. Cursurile care, chipurile, dezvoltau lumea nu dezvoltau de fapt nimic. Inclusiv el, ca psiholog, trebuia „dezvoltat", prin *workshop-uri psi*, dacă voia carieră. Însă nu voia să se lase jumulit de colegii situați mai sus în ierarhie, numiți dezvoltatori. Era doar un joc piramidal în care vârfurile sugeau o bază numeroasă de cotizanți.

Însă aici, pe terasă, nu dorește s-o supere cu gândurile lui pe Carla, care e convinsă că omul trebuie dezvoltat personal de la grădiniță și până la senectute, fiindcă și ea face bani frumoși din *workshop-urile psi*. După atâta vreme, e fericit că mâncarea are gust. Supa de găină și

șnițelul vienez cu cartofi copți, salata de ceapă verde și prăjitura cu căpșuni sunt delicioase. Vinul roșu, un chianti de Oltenia, lasă în gură o senzație de catifea moale, aromată și foarte prețioasă.

— Carla, eu nu trăiesc, ci subzist. Am salariu mic, mi-am tăiat bugetul. Nici la frizer nu mă mai duc, mi-am luat o mașină de tuns și mă aranjez singur. Știi că a murit unchiul din Anglia, săptămâna trecută am primit costumele lui noi.

— Așa se explică eleganța ta subită... Tu, iubire, ești un tip bine. Mi-am zis-o de când te-am văzut. Cu fața ta poți fi chiar și gigolo! Ai vrea să te ajut, colegule?

— Să devin gigolo?! o întreabă amuzat. Sigur, un gigolo ar putea plăti ce-am consumat noi aici...

Imediat, își reia tonul serios:

— Cum să mă ajuți dacă eu nu vreau să mă ajut? Cum, vrăbiuță?

— Ai încredere că ochii tăi vor râde iarăși! Vrăbiuța ta o să-ți dea niște pastile, din care ia și ea, aduse de un distribuitor din Olanda. Le înghit de ceva vreme și în cap îmi cântă muzica, în ritm de castaniete. Pastilele fericirii! De la ele zbori, ca olandezul zburător! Trebuie să știi doar când să te oprești din zburat, să nu te prăbușești!

Scoate două pastile albastre din poșetă și le înghite.

— Dă-mi și mie! Mă las pe mâna ta.

— Ia și tu două, o să fii din nou fericit! Și, pentru că o să fii fericit, să trecem la afaceri! Mi-aș dori să întărim colaborarea, așa cum ți-am spus...

Giorgio e numai ochi și urechi. Carla începe prin a-i reaminti că azilul de stat în care lucrează el are locuri limitate, iar în aceste timpuri grele oamenii nu-și permit să-și ducă părinții la azilurile private.

— Așa-i?! Descriu corect situația? O pensie de agricultor de 50 de euro nu poate acoperi azilul privat de 800 de euro! Iar Capitala s-a umplut de agricultori bătrâni, pe care copiii și i-au adus mai aproape.

— Așa-i! Rămân bătrâni pe dinafară, mă îngrijorează soarta lor. Sunt pline autogările și parcurile de fotografii ale moșilor dispăruți. Mă supără că statul nu face nimic pentru ei, ne trebuie aziluri noi.

Psihiatra îi propune o afacere incitantă. Ar dori să-i interneze la ea în spital pe bătrânii în plus, care nu mai găsesc locuri la azilul de stat unde lucrează el. Costurile îngrijirii ar reveni tot statului, prin bugetul asigurărilor de sănătate, însă ei doi ar câștiga enorm. El pricepe imediat unde bate.

— Am înțeles, îi spune ironic. Familiile ar plăti la negru bunăvoința medicului Samson, care i-ar scăpa de părinții lor suferinzi. Medicul i-ar da niște bănuți și psihologului, stăpânul rezervorului de bătrâni. Și ne-am urca astfel pe niște cai mari!

— Nu fi caustic, Giorgio! Împărțim frățește câștigul, sare Carla, dezamăgită de tonul lui. Dacă statul este incapabil să asigure protecția socială a bătrânilor, îi protejăm noi! Adică tu și cu mine...

— Știu și eu ce să zic, vrăbiuță... Cât de legal și de moral ar fi?! Nu-s un corupt, n-am fost niciodată. N-am luat o bomboană de la pacienții mei. Nu există riscuri pentru noi în afacerea asta? N-aș vrea să ajungem în pușcărie... Dacă suntem prinși?!

— Vom avea acoperirea legală! Îi vom diagnostica cu demență, iar această boală ține de mine. Dintotdeauna bătrânul Alzheimer s-a plimbat prin curtea psihiatriei. Babele nu vor mai avea poze în autogări, ci vor fi în spitalul meu. Ce dracu, Giorgio!? Dacă nu mai încap în azil,

încap în spital! Și da, ai intuit corect, copiii lor se vor simți datori față de mine fiindcă le primesc părinții, în condițiile în care nu li-i primește nimeni. Nu e niciun risc pentru tine, eu mă ocup de internări! Tu doar îi trimiți la mine și facem fifty-fifty câștigul!

— Sunt mulți, foarte mulți bătrâni pe dinafară..., se întristează el.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! Am unde să-i bag. În Spitalul 14 e excedent de paturi, așa ne-a vrut Ceaușescu, cu toate paturile alea. Doar știi că nu ne facem indicatorii de internări, l-am internat fictiv pe unchiul tău mort... E corect să facem internări fictive în timp ce bătrânii bat străzile?!

Psihiatra i se plânge că Ministerul Sănătății vrea să confișteze pavilioane ale spitalului care are prea puțini pacienți și să le cedeze Educației, pentru grădinițe.

— Știu că n-au unde să-și bage plozii, dar nu doresc să ne micșoreze spitalul. Sufletul meu e în spital și, dacă s-ar comprima spitalul, mi s-ar comprima și sufletul...

— Înțeleg...

— Așa că bătrânii tăi sunt bineveniți la psihiatrie! Și îndreptățiți să stea cu lunile la mine în pavilion, beneficiind de îngrijiri de top. Ce zici, psihologule?

— Carla, lasă-mă să mă gândesc, să analizez. Vreau să fac o listă cu cei pe care i-am refuzat în ultimii trei ani. Să văd câți au murit între timp. Mi-aș dori totuși să avem un studiu de fezabilitate, dacă e să pornim afacerea.

— De acord! Apoi, mai e ceva..., face o pauză psihiatra, pentru a-i crește interesul.

— Ce mai e? o întreabă nerăbdător, dar ea avansează cu prudență, îl vede speriat.

— N-aș vrea să te simți jignit, însă mai am un plan pentru tine.

— Ce plan? Mă surprinzi tot mai mult...

— Tu, ca psiholog, ești acreditat pe geriatrie. O specializare frumoasă, dar tristă, care nu ți-a adus până acum bani. Aș dori să te specializezi pe o direcție de viitor — psihoterapie sexuală și de cuplu, care o să te umple de bani. Te sprijin eu!

— Imposibil! ripostează el.

— Ba nu!

— E greu, Carla, trebuie să fac alte cursuri de formare, să dau alte examene, să le ofer colegilor explicații pentru divorțul meu, pentru sexul oral cu Nora, pentru relația erotică inconștientă cu mama, să plătesc dezvoltatori personali. Nu mai sunt tânăr, am 40 de ani! De ce aș face asta? o întreabă curios.

— Ai s-o faci! În primul rând, pentru bani. În al doilea rând, ai s-o faci pentru că ai potențial. Ești frumos de moare lumea. Inclusiv eu mor după tine... E păcat de mintea ta și de trupul tău. La geriatrie te îngropi, dar la sexoterapie ai străluci!

— Crezi, Carla? Aș străluci?! se arată el neîncrezător.

— Da, cred. Ai străluci ca un soare mare și fierbinte! Te ajut eu, am o relație specială cu președintele Comitetului Central al Psihologilor, domnul Valentino, pe care l-am tratat personal, după ce a vrut să se sinucidă din dragoste. La vremea respectivă, consuma și niște droguri sintetice deosebit de periculoase, dar chestia asta rămâne între noi, că e penală. Deci te trimit la el. O să-ți semneze pe loc atestatul! O să-ți aprobe și deschiderea cabinetului de psihoterapie sexuală.

— Nu cred, e un dictator! O să mă trimită să-mi reiau facultatea din anul întâi, să mai fac niște masterate și o să-mi aloce un dezvoltator personal scump.

— N-o să te trimită nicăieri, iubire, și n-o să-ți aloce nimic! Ești suficient de dezvoltat personal, garantez! Am colaborat și cu el, mi-a trimis în spital mii de psihologi pe care i-am dezvoltat personal, de la care a luat bani. Mi-a rămas dator!

— Și pe urmă...? gândește Giorgio cu voce tare.

— Pe urmă, ce? îl întreabă nedumerită.

— Carla, ți-am zis mai devreme că locuiesc într-o odaie plină de igrasie. Stau cu chirie, în locul amantului Norei, care s-a mutat cu ai mei în casa mea. Casă moștenită de la părinți, dar pe care le-am dat-o lor, cu acte, fiindcă mi-a fost milă. Dacă nu plătesc chiria, proprietarul mă dă afară. Înțeleg că simți în mine psihologul de succes. Dar unde-mi aduc eu clienții? În gaura aia tristă?

Ea zâmbește și îl mângâie pe mâna dreaptă.

— Vrăbioi, ăsta e un amănunt lipsit de importanță. Îți dau bani să-ți cumperi un apartament la Parcul Tineretului, lângă azil, ca să-ți fie mai ușor.

— Nu pot primi, Carla, nu-mi place să rămân dator. Sunt corect!

— Nu-mi rămâi dator deloc. O să-mi trimiți bătrânii, iar eu o să-ți trimit, la rândul meu, paciente care au probleme sexuale; pentru fiecare, o să-mi plătești comision. Am deja pe cineva în minte, o super clientă. Țintim sus, Giorgio, da?! Țintim împreună!

— Comisionul n-ar acoperi costul apartamentului nici într-o sută de ani!

Carla îi spune că vorbește prostii. Cu gândirea lui fatalistă nu poate să facă afaceri, deci trebuie să-și schimbe gândirea. Problema are rezolvare:

— Hai să stabilim ceva: dacă accepți, îți dau banii sub formă de împrumut. Cam 120 000 de euro, plus 20 000 de euro modernizarea. Semnăm la notar și stabilim un grafic lejer de rambursare în rate. Pe măsură ce achiți ratele, datoria scade. Ce zici?

— Nu sună deloc rău. Însă ești sigură că pot plăti ratele?

— Pot să pariez pe succesul tău, îl simt. Am în terapie o consilieră de-a prim-ministrului, Antonietta, pe care ți-o trimit ca primă clientă. Fii atent: are conexiuni puternice la Radio București, unde ți-ai putea face reclamă pentru noul cabinet.

Ea vorbește, el o aude ca prin vis: „O să crești într-un an cât au crescut alții în șapte ani! Mâine la prima oră îl sun pe Valentino, la Comitetul Psihologilor. Apoi mergem la notar, îți aduc un arhitect să ți-l amenajeze mișto. L-am tratat pentru depresie și a fost amantul meu, ne mai vedem pentru câte o zvârcoleală, dar rar".

— Ești un înger! Să ciocnim pentru colaborarea noastră, mai luăm un vin!

— Ciocnim la tine!

— Mergem la mine? Să plătim nota! O împărțim prietenește, propune el. Mă simt prost că n-o pot plăti eu, ca un cavaler...

— Am plătit-o când te-ai dus la toaletă, îi spune blând psihiatra. Stai liniștit, vor fi multe note pe care le vei plăti doar tu, fiindcă îți vei permite. Hai!

Carla, goală, are un corp îmbătrânit în urma nașterilor. Îmbrăcată nu se observă, fiindcă poartă corset. Pungi vinețiii sub ochi, gâtul îi lipsește, țeasta îi e înfiptă direct în trunchi. O femeie fără gât. Singurele lucruri frumoase la ea sunt picioarele ca de gazelă, subțiri și

nervoase și vocea de înger porno. Ar putea să aparțină vocea și unui monstru, că tot ai face dragoste cu el, cugetă psihologul. E foarte speriat că ar putea da greș cu primul lor contact sexual și ține s-o prevină:

— N-am mai făcut dragoste de trei ani, de când m-a părăsit Nora. I-am fost credincios, n-am mai avut pe nimeni... Fii răbdătoare cu mine, s-ar putea să te dezamăgesc.

— Hai, dragule, așa ziceți toți. I-am fost credincios, ham-ham-ham...

— Chiar nu m-am mai culcat cu alte femei. Am avut tentații la convențiile naționale de psihologie energetică, unde toată lumea face sex, dar am rezistat. Nici după ce a plecat ea, lăsând un gol uriaș în inimioara mea, n-am înșelat-o, îi recită el printre sărutări.

— A plecat, Giorgio... S-a dus la baschetbalist, i-ai lăsat și casa, să i-o sugă acolo... Nu mai ai de ce să-i fii credincios. Trebuie să reconstruiești!

Așa cum stă gol, în picioare, Giorgio e o bombă sexuală, în ciuda penisului său lung și molâu. Cu părul ciufulit, fără pic de burtă, cu dinții lui albi, cu ochii lui triști, verzi și migdalați, pare creația unui sculptor priceput în detaliile celor mai frumoși bărbați. Carla se așază în genunchi în fața lui, îl privește și-i spune:

— Am să te scol din morți, vrăbioi. Asta am să fac cu tine! Am anticipat că facem sex, am visat că îmi ești amant, unul excepțional, îi spune excitată.

Într-adevăr, se scoală din morți. Pentru un minut, dar tot e mai bine decât nimic, înseamnă că n-am murit de tot, gândește rușinat.

— Să nu fii supărată pe mine, îi spune temător psihiatrei. Un fiasco... nu eram așa...

— Nu-i nimic, înțeleg, o să vină și dragostea...

Zicând acestea, își trece mâna prin părul lui ca de arici. Giorgio scoate din frigider o sticlă de vin alb, o desface și toastează:

— Pentru viitor!

— Pentru viitor! întărește Carla.

— Vrăbiuță, am și eu o mică nedumerire, dar n-aș vrea să te supăr din nou...

— Nu mă superi, dragule! Întreabă-mă orice, de-acum suntem parteneri, iar relația noastră trebuie să fie sinceră.

— Bine! Uite ce mă roade: eu sunt un om liber, divorțat. Dar tu ești măritată, soțul tău, Lorenzo Samson...

— Ce-i cu el?

Psihiatra își dă ochii peste cap și oftează.

— Dacă află de noi...?!

— Știe deja de noi, frumosule...

— Știe? Cum naiba să știe? se înecă Giorgio cu vinul din pahar.

Văzându-i mutra nedumerită, Carla îi spune cum stă treaba cu Lorenzo Samson, căruia îi zice don Lorenzo.

— Lui Lorenzo nu i se mai scoală de cinci ani, iubire. Cu pastile n-a mers. Am citit despre voyeurism, exhibiționism, sadism, fetișism și masochism, să ne inspirăm, i-am adus prostituate, ne-am jucat cu swingerii, dar nu... Jocurile de dominare, cu el submisiv, l-au mișcat, dar nu îndeajuns. E masochist, are plăcere când mă duc cu alții... tipul clasic de cuckold. N-am avut ce să-i fac. Giorgio, eu nu pot trăi fără sex, pentru mine e ca o hrană! Așa funcționez!

— Îmi pare rău, vrăbiuța mea...

— Să nu-ți pară! Lorenzo m-a dezlegat de orice jurământ. Însă mi-a pus niște condiții.

— Ce condiții? moare de curiozitate psihologul.

— Să nu mă încurc cu bărbați care să ne complice viața, mie și celorlalți Samsoni, adică lui și copiilor.

— Înțelept soț ai, draga mea...

— Înțelept și realist, iubire, pentru că mi-a mai pus o condiție.

— Încă una?

— Da. Cel cu care mă cuplez trebuie să aibă nu doar o utilitate sexuală și de divertisment pentru mine, ci și o utilitate pentru Samsoni. Cum e arhitectul pe care ți-l trimit la apartament, el a făcut proiectul noii case a soacră-mii de la țară.

— Dar eu? Ce utilitate am eu, Carla? Pentru tine, pentru tata Lorenzo, pentru voi, Samsonii?! Uită-te cu atenție: sunt rupt de sărac, blazat și aproape impotent.

— Ia mai taci din gură! În ceea ce privește sărăcia și blazarea, doar timpul îți va demonstra că vorbești prostii. Iar pe aia cu impotența, o rezolvăm pe loc.

Moș Nicolae

— Alfred, ce faci? Mai poți trăi fără mine?

— Carla, conduc. Trebuie să ajung repede la serviciu. Am un caz grav, tâlhărie și viol. Mai e și luni, când toată lumea e ciufută și nebună. Vorbim mai târziu?

— Nu mă iubești, iubire... mă eviți.

— Bine, trag pe dreapta! Așteaptă două minute să găsesc un loc de parcare!

— OK, rămân datoare!

Mă strecor printre două mașini parcate strâmb, găsesc în spatele lor o alee liberă. Sunt nervos, Carla a ajuns să mă sune în cele mai nepotrivite momente. Mă gândeam că o să fie tăcută, după ce am mințit-o că mă ascultă DNA. Dar nu s-a întâmplat asta, ci mă sună și de șase ori pe zi, apoi primesc și multe mesaje ciudate de la ea. O să setez mai bine relația noastră!

— Gata, am parcat. Poți plânge acum. Cât durează? o întreb.

— Dacă ești sarcastic, punem punct relației. Voiam să te întreb: cum e posibil ca niște pacienți să creadă că psihiatrul lor e mai nebun decât ei?!

— Ți s-a întâmplat ție asta, Carla? Când?

— De multe ori, Alfred, de mai multe ori. O pacientă m-a făcut nebună în față și a cerut să fie transferată la alt medic. Altul mi-a zis că nu-i place de mine fiindcă am o moacă stranie... Chiar nu știu cum să procedez. Cum să-i fac să mă placă?

— Frumoaso, astea sunt căcaturi, zbateri inutile. Bolnavii să nu-ți perturbe mintea ta superbă. Există patru vectori fundamentali care împing lumea: viață, moarte, iubire, ură. Restu-i căcat și căcatul e hrana meteoriților inferiori. Tu ești un meteorît superior, dragă! Cine te place, te place, cine nu, nu!

— Sunt pe dracu meteorit superior, Alfred. Amantului meu nu i s-a sculat la mine. Prima dată un minut, iar a doua oară — trei minute. Cum crezi că m-am simțit? Ca o urâtă! Nici tu nu mă faci să mă simt bine! Sunt meteorit, auzi?! Unul prăbușit, pe care lumea nu-l place... Sunt nefericită, deși e Moș Nicolae. Nu mi-a adus nimic!

— Ce vină am eu, Carla Samson, că amantului tău nu i se scoală? Sau că te-a ocolit moș Nicolae?! Zău așa... Dar ia stai, nu-i Moș Nicolae azi! Suntem în 6 noiembrie, nu în 6 decembrie!

— Normal că n-ai vreo vină cu moșul! Ești vinovat doar că mă repezi, după care îmi spui că sunt meteorit frumos... Pentru mine, azi e moșul. În decembrie îl avem pe Moș Crăciun, îi mai răsfirăm... Mă descumpănești, Alfred! Din cauza ta îmi pierd echilibrul sufletesc. Când crezi că ne putem vedea și noi, să-mi recapăt echilibrul?

— Nu știu. Sunt prins la serviciu și apoi Betty insistă să plecăm de Crăciun.

Înghit greu treaba cu amantul ei, nu pot spune de ce. A avea un amant ține, cred, de drepturile omului.

De ce dracului mă enervează atunci impotentul ăla? Și de ce insistă tâmpita să ne vedem, dacă are deja amant?

— Dacă ții la mine, nu pleca! Nu suport să fim deconectați... Te rog să nu pleci, te iubesc mult de tot!

— Nu mă deconectează nimeni! Îmi doresc o vacanță. De ce nu pleci și tu, cu amantul tău? Ori cu soțul tău, Lorenzo Samson, să pleci... Nici unul din ăștia nu vrea vacanță?

— Cu Giorgio? De ce să plec cu el?!

— Cine-i Giorgio? o întreb.

— Giorgio Carrara! Amantul meu, un psiholog mare...

— N-am auzit de el, *sorry*...

De ce nu-i închid? Vrea să-l înlocuiască pe amantul Giorgio-impotentul cu Alfred-potentul? Ce are-n cap nebuna? Și ce are-n cap Samson, când o lasă să umble așa, din bărbat în bărbat? E ceva care îmi scapă...

— Gata, plec de-aici, nu mai pot vorbi. Trebuie să fac loc unei mașini de gunoi, vine să ia tomberoanele. Te pup!

O mint fiindcă n-o mai suport. Îmi complică viața, cu amantul ei. Situația e absurdă, nici măcar nu ne-am întâlnit în carne și oase. Dacă o avea o figură stranie, cum i-a zis pacientul? Mulți îmbătrânim urât...

— Alfred, stai...! Mi-am dat seama de ce te iubesc: pentru că ești complex. Un poet! Acum te pup eu pe tine, trebuie să-mi vină pacientul de la ora 9:30.

— Cine mai e și ăsta?

Mi-o imaginez pe nebună încercând să înțeleagă alți nebuni.

— E un prof de mate, Nic Pascarelli, autorul culegerilor de probleme! Îți dai seama cât e de bazat

și ce gene bune are? Excelent profesor, dar cu diavoli interiori. Îl scot din naftalină și-i dau o viață mișto, îl reconstruiesc!

— Carla, amândoi ne confruntăm cu răul din oameni și îl biruim... Să ai o zi minunată!

— Nu închide! Dă-mi o poezie pe SMS, să-mi întăresc sufletul înainte de terapia grea cu profesorul. Mai târziu îți dau ceva pe WhatsApp!

— Bine, așteaptă poezia!

Stau ca idiotul în parcare și-i compun un SMS adânc: *Femeie cu mintea frumoasă/ Uitată-n într-un colț zidit din lacrimă pură,/ Stupid și trist, în cerc de umbră,/ Încerc să-ți spun despre o viață fără ură/ Nu pot, nu vreau, nu cred că pot să fiu,/ Pierdut într-o lume de care nu știu./ Clădită tâmp și strâmb,/ Într-un univers veșnic tălâmb./ Ramură tristă, arsă-n zgură,/ Vălătuc peren zidit în humă,/ Stropit cu agheasmă de viață dură,/ Rănit un pic într-un gol de anulare nudă.*

Rămâi și ești un ghem de suflet iubit și ars într-un vers alb...

Gene bune

Când Nic Pascarelli a ajuns la spital pentru prima lui ședință de psihoterapie, un bolnav pe lângă care trecea i-a tras iute o palmă peste cap. Nu se aștepta la asta, s-a speriat rău. L-a reclamat asistentei-șefe, iar ea l-a dus pe pacient în patul lui.

Acum, dr. Samson roade capătul unui pix, în timp ce profesorul își povestește viața. Își imaginează, înăbușindu-și un căscat, că acum șase zile, când a umblat noaptea pe străzi cu Pascarelli, ar fi putut fi mai pitoresc.

Cu greu și-a stăpânit impulsul de a-l săruta pe gură, într-o parcare întunecoasă, după ce i-a vorbit înflăcărat, în frigul toamnei târzii, despre poezia numerelor prime. Ea adoră numerele prime, e convinsă că oamenii născuți în zile ce reprezintă numere prime sunt speciali. Or în acea noapte, Nic a abordat tocmai acest subiect drag. Era cel de-al doilea semn că le-a fost dat să se întâlnească. Primul semn a fost când l-a acceptat ca pacient. Atunci i-a funcționat percepția extrasenzorială, care a detectat unde energetice mari între ea și autorul culegerilor de matematică. Exista totuși, dincolo de energii, o deontologie psihiatrică, iar aceasta îi interzicea intimitățile cu

pacienții. Dar l-ar fi sărutat pe Nic fără să țină seama de vreo deontologie! Se gândește însă că buzele profesorului ar fi fost reci, surprinse, refractare și extrem de băloase, așa că mai bine că nu l-a sărutat...

Are o simpatie deosebită pentru profii de mate, cu o virilitate pe măsura inteligenței lor, și bănuiește că Nic, cu fața lui ridicolă, nu face excepție. „Are creierul brici — doar nu scrie oricine culegeri, nu?! Cu acest creier ar putea fi un monstru sexual!". Meditează intens, în timp ce Pascarelli îi povestește banalități din facultate. „I-am zis să-mi expună viața lui în ordine cronologică. Dar e ordinea unei vieți fără sare și piper... E foarte cenușiu tipul, mă plictisesc, Doamne, cât pot să mă plictisesc...", își plânge ea de milă.

Parcă îi pare rău că în noaptea în care s-au plimbat nu l-a tras într-un motel pe care-l știa, se mai dusese acolo și cu alți bărbați. „Sunt sigură că profesorul, cu ochii lui de coropișniță hipermetropă, ar fi avut o prestație de animal în călduri, date fiind ineditul situației și vinovăția pe care ar fi resimțit-o față de lălâia aia de nevastă-sa, Federica. Ar fi fost un taur comunal", se înfioară ea. Însuși numele ei îi sugerează ceva respingător, îl asociază c-o fată-n casă sau c-o bucătăreasă. Nu e o supernevastă, așa cum ar merita acest Nic, pentru că el e un tip genial și fantastic. Un creier în stare pură, care bate străzile pe jos, temându-se de mașini.

— Părinții nu trebuie să-și pupe copiii decât atunci când dorm, să nu le dea nas! Cei care își pupă copiii non-stop sunt niște tâmpiți de talie mondială! exclamă Nic.

Sesizând ruptura din discursul lui, Carla tresare. Ca psihiatră și ca mamă, e normal să afle câte ceva despre principiile lui educative. E convinsă că în spatele

înfățișării de robot schizoid a lui Pascarelli se ascunde un psihopat periculos, dar până și asta îi sporește atractivitatea sexuală.

Ea însăși a asistat la o discuție între directoare și părinții unor derbedei care voiau excluderea lui din liceu. Nic a avut însă coaie, s-a ținut tare. Cei care l-au contestat își ling și azi rănile, nevoiți să învețe mai bine matematică. Însă acum i se întărește convingerea că monstrul adoră să-i persecute pe elevi.

— Ce vreți să spuneți, mai exact, despre pupatul copiilor? Faceți-mă să înțeleg!

— Părinții care își alintă copiii sunt niște tâmpiți, doamnă doctor. Știu de la mama mea: pe ăl mic să-l pupi atunci când doarme! Altfel, l-ai scăpat din mână. Ăia care nu fac așa, eșuează. Cât de pașnic sunt și tot îmi vine să suspend vreo două-trei bucăți de rahați cu ochi de coșul de baschet sau să-i închid în cuști, mârâie profesorul.

„Deci Nic urăște copiii, obiectul muncii lui, îi urăște structural, dar de ce?!... Asta mi-au tot spus băieții mei, de doi ani încoace. Nu v-a crezut mami, puilor... dar e adevărat, tipu-i o bestie! Nu-i un Moș Nicolae bun, că azi e moșul bun, ci e o bestie cu B mare!", își spune ea.

— Profesore, dumitale nu-ți prea plac copiii, nu? tatonează ea terenul.

— Copiii ne șantajează încă de când fac trei luni, doamnă! Dacă nu sunt luați în brațe, urlă. Apoi, în interiorul lor încep să crească diavoli, devin monstruoși, blesteme pe capul părinților. Încep să-i înțeleg pe judecătorii germani care îi deportează în fermele din Namibia pe adolescenții irecuperabili...

— Domnule Pascarelli, eu ador copiii, intervine Carla iritată. De asta am și făcut atâția, să nu mă plictisesc.

Când am fost gravidă, m-am simțit protejată de o mantie divină. Un bărbat nu poate înțelege... Și durerile facerii le-am simțit ca pe binecuvântări, mi-a plăcut să nasc. Am fost binecuvântată de cinci ori! Aceste flori ale nevinovăției se cresc însă greu, iar moralitatea lor poate eșua din cauza părinților needucați.

Nic se bosumflă, dar psihiatra adaugă:

— Degeaba sunt aduși copiii la psiholog sau la spitalul de nebuni, dacă au scăpat de sub control. E tardiv. La psiholog sau la psihiatru ar fi trebuit să meargă părinții lor, dinainte de a începe fabricarea copiilor!

Profesorul se bucură că ea înțelege chiar și parțial cum stau lucrurile.

— Doamnă, aveți dreptate. Mă confrunt cu multe năpârci mutilate, părinții copiilor, și mă întreb cum le-a lăsat Dumnezeu să ne tulbure. Oameni fără valori, fără anvergură intelectuală, dar cu bani. M-ar ucide, într-atât de tare mă urăsc...

Venind vorba despre Dumnezeu, Carla e curioasă să afle dacă e credincios.

— Cred în Dumnezeu. Tatăl meu a fost preot. Soția mea e profund religioasă. O însoțesc la slujbe, ținem toate rânduielile. Îmi place Vechiul Testament, *ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.*

Îi spune că a studiat mult religiile, iar legea talionului conține „o logică juridică impecabilă, asociată megaconceptului supraordonat de îndreptățire".

— Dacă suntem îndreptățiți, putem face orice. Cine înțelege îndreptățirea, ca esență a dreptului, face silogisme și raționamente.

Ea nu s-a gândit niciodată la legea talionului, dar a aplicat-o instinctiv și intensiv. Și nu numai că a aplicat-o,

dar i-a extins și sfera. Cu siguranță că aceasta, combinată cu principiul psihoterapeutic *cui pe cui se scoate*, poate ajuta omul să scape de traume. Mai precis: dacă unii ți-au făcut rău, răspunde-le cu aceeași armă. Dacă nu poți, răzbună-te pe alții, la fel cum s-a procedat cu tine. Astfel ți se va produce eliberarea furiei, vei avea satisfacția că și alții vor simți durerea ta. „Îndreptățirea nu e megaconcept, ci gigaconcept", descoperă ea acum.

— Doamnă, v-am supărat? o întreabă profesorul, îngrijorat de postura ei gânditoare.

— Mă gândeam la legea talionului, mă introspectam. Mi-am dat seama că o ador.

— Ce părere aveți, doamnă, despre năpârcile de părinți care mă terorizează pe mine? vrea să afle Nic temător.

— Dacă ar ști cu adevărat ce e în capul lor, năpârcile s-ar sinucide. Dar n-o fac, pe de o parte, fiindcă nu știu, iar pe de altă parte fiindcă sunt supermulțumite de ele, de viața lor. Au ajuns la starea de echilibru, la zen, de-asta sunt mulțumite. Nu le mai pasă de nimic, domnule! Oamenii ca dumneavoastră nu știu dacă pot ajunge zen, deși către asta trebuie să tindeți, să nu vă mai pese nici de părinți, nici de puii lor!

Carla se lansează într-o dezbatere despre aluatul diferit din care sunt făcuți oamenii, iar Nic o ascultă atent. Astfel, unii oameni creează, produc valoare, alții dau din cozi pentru a-și vinde lăturile sau pentru a profita de alții. Profitorii, escrocii și năpârcile *(Vai, ce-mi place acest termen pe care l-ați găsit, domnule profesor!)* sunt din ce în ce mai mulți, însă au ajuns la zen și se protejează. S-au împrietenit cu mediul, iar mediul i-a îmbrățișat pentru calmul lor.

— Închipuiți-vă cum ar fi lumea dacă ar exista numai oameni ca dumneavoastră. Tensionați, nervoși și, mai

nou, cu probleme psihice. Ar exploda! De cealaltă parte, escrocii și năpârcile zen sunt modele de calm. Chiar dacă pe unii dintre noi ne perturbă moral, datorită lor ne conservăm ca regn! Sunt exemple de supraviețuire.

Nic o privește nedumerit, îi simte discursul ca fiind periculos și învăluitor.

— Mă tem că îmi scapă ceva din logica dumneavoastră, dr. Samson...

— Încerc să vă traduc! Uitați de pildă: marii escroci ai României sunt și acum bine, da?! Dacă ați fi în locul lor, arestat, vânat de Fisc, urmărit de DNA, v-ați împușca, nu? Sunt sigură că v-ați împușca! Să nu-mi negați, că asta vă e structura, sinucigașă! Escrocii s-ar împușca? Nu s-ar împușca! Ei dorm perfect, în orice condiții, chiar dacă sunt deranjați la 3 noaptea de mascați. Asta-i diferența dintre un non-zen, adică dumneavoastră, și un zen, escrocul. Non-zenul moare, zenul supraviețuiește!

— Asta nu pot s-o admit, doamnă! sare Nic, cu riscul de a o supăra. Societatea trebuie să aibă moralitate. Să facă bine să-și ucidă escrocii, profitorii și să le taie coada năpârcilor de părinți. Eu unul nu pot să mă relaxez când am în jur escroci, năpârci și pui de năpârci. Și să știți că nu m-aș sinucide, ci aș dormi liniștit. N-aș ajunge escroc!

— Ați înțeles greșit. Sau poate exemplul meu n-a fost cel mai bun... Voiam să vă spun că trebuie să tindeți către zen. Nu numai năpârcile din liceu și escrocii sunt zen, ci și oamenii normali. De pildă eu... Mi se cam rupe de orice. Cu toții trebuie să devenim zen. Ori zeni morali, ori zeni escroci, dar zeni.

— O să mai vorbim despre asta, doamnă, în unele puncte avem păreri contrare. Nu pricep nici bătut de ce trebuie să ne devină modele de liniște psihică toți escrocii!

— Sigur că mai vorbim, îi spune psihiatra, simțindu-l tensionat.

Dr. Samson trece apoi la un punct sensibil din ghidul de anamneză, viața sexuală. El se rușinează, dar răspunde: ejaculare precoce, masturbare, probleme incipiente cu prostata, dispariția vieții sexuale a familiei, hipofuncție sexuală a soției, bariere de ordin religios cu privire la sexualitate.

— Profesore, ședința de psihoterapie are două părți. În prima parte, pe care am parcurs-o, am încercat să vă identific punctele nevralgice. În cea de-a doua parte, adică imediat, veți fi mai degajat, iar eu voi apăsa asupra acelor puncte și le voi dezamorsa. Vă voi hipnotiza și vă voi elibera de fobie. E în regulă?

— Da, spune Nic mecanic.

Zilele trecute, s-a documentat despre hipnoză și a ajuns la concluzia că nu are ce să i se întâmple, dacă procedura e realizată de un medic onest. A aflat că îi pot fi influențate toate procesele psihice, memoria, gândirea, imaginația, deoarece hipnotizatorii modifică însuși modul în care trăiește și se comportă individul, prin anularea funcțiilor conștiinței. A citit și despre partea întunecată a hipnozei — sugestiile negative traumatizează individul și-l lasă pradă hipnotizatorilor imorali, există tehnici oculte de modificare a convingerilor cele mai adânci. A parcurs cu nesaț, la Biblioteca Națională, rapoartele unor medici celebri precum Freud și Charcot, care au practicat hipnoza, și s-a familiarizat cu conceptul de logică a transei, diferită de logica din starea de vigilență.

— Dacă sunteți de acord cu hipnoza, vă rog să-mi semnați acest consimțământ informat, care cuprinde și

acordul pentru a vă face public cazul. Numele e confidențial, secret profesional psihiatric. Folosim inițialele, nu veți fi deconspirat.

Nic semnează *Consimțământul informat nr. 523* pe fiecare pagină. Carla semnează și ea, pe pagina 7, *Declarația de etică a hipnoterapeutului*, prin care se angajează să nu întreprindă demersuri contrare intereselor pacientului, ci să contribuie la vindecarea lui prin toate tehnicile psihologiei sugestive pe care le stăpânește. Introduce *Consimțământul nr. 523* într-un biblioraft vișiniu, cu inițialele P. N. pe cotor, după care trage draperiile, încuie ușa capitonată, se întoarce spre profesor și, cu vocea ei, devenită dintr-odată mai aspră și mai profundă, începe hipnoza.

— *Mai întâi să vă întindeți pe această canapea. Stați comod, hipnoza e o relaxare profundă. Apoi, vă fixați pe vocea mea și mă ascultați. Priviți fix obiectul luminos din tavan și respirați adânc, veți avea o stare intensă de bine. Voi număra foarte rar până la zece. Când ajung la zece, sunteți complet relaxat, degajat, scăpat de griji.*

Numără cu buzele aproape de urechea lui. Simte cum începe să atârne greu pe salteaua canapelei. Ea renunță la pronumele de politețe, adresându-i-se direct, pentru a crește intimitatea și a-și ținti mai bine sugestiile.

— *Trei... ești greu, tot mai greu, de-abia îți mai poți ține ochii deschiși. În corpul tău e plumb, tot mai mult plumb. Șase... te simți liniștit, ești ușor, ți-e bine, nu ți-a mai fost de multă vreme atât de bine... Zece, așa, dormi adânc, adânc de tot. Întreg universul ne ajută la vindecarea ta și la binele tău absolut.*

Își trage un fotoliu, pentru a sta mai aproape de hipnotizat. Fotoliul scârțâie. El tresare violent și strigă:

— *A intrat cineva aici! Văd un bărbat în galben care vine spre mine!*

— *Nu e nimeni, Nic. Suntem numai noi doi înăuntru!*

Îl mângâie pe frunte, absentă. Perceperea de tip halucinatoriu a unor persoane sau a unor obiecte e frecventă la pacienții în transă. Unii chiar sar de pe canapea și încearcă să atace așa-zișii intruși. Rostește iarăși cu voce joasă cuvintele hipnotice, ca o mantră: *cuminte, cuminte, liniște, pace, relaxare.*

— *Nic, iubire, acum mă asculți și îmi răspunzi la întrebări când vei fi întrebat! Niciodată nu vorbești neîntrebat! Cu mine ești în siguranță. Ce trebuie să faci?*

— *Te ascult! Nu vorbesc neîntrebat!*

— *Cât fac 8 x 7?*

— *41*, răspunde rapid.

— *Perfect!* încuviințează hipnotizatoarea.

Faptul că profesorul de matematică nu poate rezolva o înmulțire simplă e semnul clinic al unei transe profunde.

— *O să-ți povestesc ceva despre mine. Om fiind, am și eu nevoie de descărcare, după cum și tu o să te descarci asupra mea. După care o să inventez un dialog între mine și tine. Atenție însă, dialogul îl port numai eu. Tu doar asculți. Nu vorbești neîntrebat!*

Îi dă amănunte intime din viața ei, îi detaliază procesul devenirii zen, bazat pe zeni inductori, care formează zeni induși. Îi spune că a avut o mamă abuzivă, care o bătea cu bestialitate când nu câștiga premii la olimpiadele școlare (la matematică ea ieșea mereu pe ultimul loc), că și-a înșelat soțul impotent, că e profund nefericită și că nu a găsit un bărbat care să-i ofere ceva de nerefuzat. Nici măcar el, Nic, de la care ea avea pretenții, nu i-a adus un cadou de Moș Nicolae, deși poartă numele moșului... Îi

vorbește apoi despre înțelepciunea legilor lui Murphy, despre criminalii zen, fericiți în imoralitatea lor și despre propriile-i dorințe.

— *Mă văd lângă un bărbat superfrumos, cum e psihologul Giorgio Carrara, noul meu amant, sau lângă unul superinteligent, așa cum ești tu, Nic, coborând dintr-o limuzină, în fața unui teatru. Am o haină scumpă și moale, de nurcă. Mereu mi-am dorit o blăniță ca asta și niciun bărbat n-a fost în stare să mi-o ofere. Astăzi, de Moș Nicolae, n-am primit nimic... Dar acum, învelită în blăniță și la braț cu tine, sunt fericită. Fericită de tot, cum n-am fost niciodată!*

El respiră regulat. Din când în când, fruntea i se încrețește, obrajii i se împurpurează, iar globii oculari întredeschiși îi joacă în cap. Carla îi verifică periodic pulsul, pentru a-i întreține transa cu sugestii de relaxare.

— *Te simți foarte bine, Nic, nimic nu te mai tulbură. Lumea e frumoasă. Eu știu că nu există Dumnezeu, dar am încredere în patriarhul Chiril al Rusiei, cel care vine săptămâna viitoare la București. E o minte mare, dacă n-o fi chiar el Dumnezeu! Vindecă boli prin extracția dracilor din om, demonologia are metodele ei științifice. În orice caz, Chiril e superior, nu seamănă cu pelerinii de la Iași, care se duc la Sf. Parascheva. Niște desculți care se bat pe mâncare și sărută mumii... Auzi, Nic, ce-au făcut: după ce au stat 17 ore la coadă să pupe tigva din raclă, și-au umplut desagile cu panseluțe din grădini. Le-or fi mâncat cu pâine, în trenuri și-n autobuze, în lungul drum spre casă. Altceva ce să fi făcut nerozii cu panseluțele?!*

Hipnoza pare să-l relaxeze total. Respiră normal, nu se mai încordează. Carla se uită pe geam, după care îi șoptește profesorului înțepenit:

— *Eu cred în puterea binefăcătoare a sexului. Cu cât sexul este mai elaborat, cu atât ai o satisfacție mai mare. Toți fac*

sex, însă pentru sexul adevărat îți trebuie măiestrie. Pentru sex trăim! Deși sunt, iubire, unii care te omoară, sexual vorbind.

Îi povestește apoi despre bărbații care joacă magistral în viața lor un singur rol: acela de șoricei care se cer a fi chinuiți de niște pisici mari și versate. Ea însăși recunoaște șoricelul: e blazat, dezamăgit și disperat.

— *De pildă tu, Nic. Ești un șoricel!*

El afișează un rictus șmecheresc. Îi deschide gura cu degetul arătător, ca la un consult stomatologic. Îi remarcă dinții sănătoși, dar galbeni, ceea ce nu-i place. Există și alte aspecte neplăcute — mustața de adolescent întârziat, părul sur, hainele „cumpărate probabil din magazinele anului 1900 toamna". Își propune să schimbe ceea ce nu-i place prin sugestii hipnotice. Acum însă va continua să-i vorbească:

— *Și pisica? Pisica aceasta cine e, în cazul meu?* m-ar întreba Nic. *Carla, tu ești pisica? Vrei să ne jucăm?*

— *Nu vreau!* spune el mecanic, încălcând ordinul hipnotizatoarei.

Își dă seama că i-a dat un instructaj confuz. A recepționat întrebarea „Vrei să ne jucăm?" ca fiindu-i adresată, de aceea a răspuns.

— *Nic, ești relaxat, numai eu vorbesc, da? E ca la școală, când același copil e pus să interpreteze, cu voci diferite, două roluri din piesă. Același copil spune replicile, da?! Eu acum sunt și Nic, și Carla, deci te interpretez și pe tine, tu nu mai intervii în piesă.*

— *Nu mai intervin.*

Psihiatra își continuă povestea.

— *Pisica, pe de altă parte, are două plăceri: prima — să chinuiască șoricelul până setează relația cum vrea ea (acesta să-i devină argat pentru un timp, până când își va găsi un*

motan cu pedigri) și a doua — să fugă pur și simplu de șoricel (a primit destulă hrană premium pentru a trece la ros oase).

— Carla, eu sunt un os pentru tine, nu? m-ar întreba profesorul Nic. *Sau un argat?*

— Nu, Nic, i-aș răspunde. Tu ești totul pentru mine în acest moment. Dacă te crezi șoricel... Eu vreau să simt cu tine furnicăturile începutului în dragoste, vreau să mă simt vie! Cu tine, Nic! Cu Moș Nicolae care, deși nu mi-a adus nimic, mi s-a adus pe sine. Dar mi-ar plăcea să ai dinții albi, nu galbeni precum ai unui tigru bătrân de la zoo. Și să-ți razi mustața, să te vopsești șaten. Așa pari un moș. Mă rog, ești Moș Nicolae, dar avem noi o melodie cu Moșuleee, ce tânăr ești..., *deci ai putea redeveni și tu puțin mai tânăr. Nu în ultimul rând, Nic, ar trebui să-ți schimbi hainele astea demodate cu ceva casual. Cumpără-ți blugi și sacouri moderne, colorate!*

Hipnotizatoarea îi dezvăluie că bărbații simt dorința sexuală altfel decât femeile, ei își percep penisul care se umflă, în timp ce femeile simt doar furnicături. Când se pierde o simțire importantă ca furnicătura, femeia are un disconfort în viață și devine disperată. Nu mai e conformistă ca pe vremuri, nevasta cuminte și devreme acasă, ci vrea să se hrănească sexual. Și de foame, atacă!

— Pierderea furnicăturii e semnul că a sosit timpul pentru un nou partener de joacă, de unul care să-i aducă înapoi furnicătura. Cu alte cuvinte, femeia are nevoie de o nouă hrănire sexuală, așa cum ar zice marele psiholog umanist Abraham Maslow, cel care a pus pe aceeași treaptă în piramida trebuințelor foamea, setea și sexul.

Profesorul răsuflă greu, își rotește alandala globii oculari acum deschiși. Carla se uită în irisurile lui mari și maro, prin ochelarii groși: „Ochelarii aceștia sunt oribili, o să-i spun și de ei, să-și ia alții!". Ochii lui Nic, cu gene

foarte lungi, aduc cu două insecte babane, remarcă ea din nou, după care continuă:

— *Să revenim la ceea ce-ți ziceam. Cu șoriceii și cu pisica... Masochiștii de șoricei, cei mai mulți distruși de niște neveste insensibile, care îi refuză sexual, au o vocație a suferinței și adeseori un orgoliu exacerbat. După ce că îi distrug nevestele, se mai și autodistrug, sunt parasuicidari. E ca la Hollywood. Joacă într-un film roluri de alcoolici și după aia, în alte filme, li se oferă aceleași roluri. Fatalitate! Pe șoriceii masochiști, care nici măcar nu conștientizează că sunt așa, n-ai cum să-i repari. Ori recunosc pisicile versate și își acceptă jumuleala, ori își coboară standardele către șoricioaice de-ale lor, care să-i asculte, să umble în cămeșoaie de finet și să le facă orez cu lapte. Măcar așa, cu orezel, o să fie și ei liniștiți. „Eu am mâncat orezel, a făcut Federica, cu scorțișoară", mi-ar spune Nic, dacă i-aș da voie să vorbească. „Nici acum nu mă pot decide care-i mai bun: orezul cu lapte și cu scorțișoară sau grișul cu lapte și cu zahăr ars? Unul din ele, făcut de Federica...", ar completa el. Bine, bine, aș zice eu, dar Federica te-a distrus ca bărbat! A dormit în cămașă de finet și n-a mai vrut să geamă cu tine. Tu NU trebuie să continui să te autodistrugi, după ce te-a distrus ea! Pe de altă parte, biata Federica nu mai simte nicio furnicătură. E moartă! Pricepi, Nic?! Federica ta cea obeză e moartă sexual! Și această moarte sexuală a ei e cauza pentru care va muri și ca om. Își va converti plăcerea sexuală în plăcere culinară, se va îngrășa și mai mult, până ce inima îi va face „bum"! Apoi „bum-bum" și gata cu Federica. Gata cu grișulețul tău! Tot o sinucigașă și ea, după ce te-a omorât pe tine! Tu asiști la moartea ei, Nic, ba chiar plătești societăți mortuare, ca să scapi de griji când va fi țeapănă și rece. Interesul tău sexual este zero. Și investiția ta sentimentală tot zero! Preferi să ridici capacele oalelor cu mâncare ale*

nevestei, în loc să faceți sex. De aceea, ea va muri. Și nu-ți va mai face nici orezel, nici sărmăluțe. Și tot de-aia, pe tine trebuie să te trezească la viață o pisică mare și versată. Doar trezit de pisică vei putea, la rândul tău, să-ți salvezi soția, ca ea să moară mai târziu!

Profesorul trage aer în piept. Se înroșește și dă semne de trezire, îi crește ritmul cardiac. Sugestiile puternice i-au țintit nucleul afectiv al personalității. Hipnotizatoarea n-are de ce să-și facă probleme cu starea lui de sănătate — e sportiv, merge mult pe jos, deci are inimă bună.

— Nic, ești relaxat acum. Nu vorbești. Eu vorbesc, ca și cum aș fi tu. Doar dacă nu vorbești și dacă te relaxezi universul va colabora la vindecarea ta. De fapt, hai să nu vorbească nimeni acum, nici eu, nici tu! Pentru două minute, să simțim amândoi aripa calmă a universului asupra noastră!

După pauza de două minute, schimbă brusc subiectul:

— Gata, pauza s-a terminat. Te rog să-ți schimbi ochelarii aceștia oribili. Nu-i mai suport! Ia-ți unii moderni. Crede-mă, e spre binele tău!

Carla face câteva genuflexiuni prin cabinet, a înțepenit și vrea să se dezmorțească. Apoi privește pe geam în curtea spitalului. Trec cei de la bucătărie, cu două oale mari de mâncare pe un cărucior. „Ce-om avea azi la desert?", se întreabă. Se întoarce spre Nic entuziasmată:

— Iubire, chiar acum mi-am amintit că se căuta o femeie aventuroasă, care să fie însămânțată cu ADN-ul omului de Neanderthal. S-o fi găsit? N-am mai citit ororile de prin ziare... Mă interesează din punct de vedere profesional chestiunea. Fiindcă tot am vorbit de nevastă-ta, Federica, eu cred că e genul care s-ar sacrifica pentru știință sau cel puțin așa mi se pare. Are o vocație a suferinței sexuale și generale mai mare decât a ta, care ar putea fi convertită în vocație pentru o

suferință științifică, în orice caz pentru o suferință mult mai mare decât cea a îmbuibării. Dar s-o lăsăm deocamdată pe ea... Femeia pe care o căutau savanții urma să aducă pe lume un bebe de Neanderthal, urât cu spume, care avea să ajungă la maturitate o brută greoaie, chipurile mai inteligentă decât noi.

Nic râde, dezvelindu-și din nou dinții ăia galbeni. Un râs necaracteristic, schizoizii râd puțin.

— Nic, ești binedispus. E minunat că râzi din suflet. Lumea te iubește când râzi. Trebuie să râzi mai des în liceu, mai ales că vei avea și dinți foarte albi! Să nu mai sperii copiii cu fața ta de mort, da?! Iubire, fii atent aici la o chestie: noi trăim într-o lume plină de mașini și autobuze. În lumea motorizată, tu ești calm și te sui în autobuz. Asta-i o prostie, frica de vehicule din capul tău!

Nic transpiră și începe să tremure. Carla îl liniștește:

— Termină cu prostiile! Acum! Ești cu mine în autobuz și mă ții de mână. Sunt îngerul tău păzitor, dar cobor la prima. Tu mergi mai departe relaxat. Puterea mea te însoțește, răul nu te atinge. Ai tot mai multă încredere în tine. Mergi mai întâi cu metroul, pe toate rutele. Apoi te apropii de autobuze, te urci în ele. Mergi cu taxiul, la ordinul meu și, în cele din urmă, conduci mașina ta, zbori cu viteză pe autostrăzi. Sunt cu tine peste tot!

Zâmbește și pare mulțumit. Hipnotizatoarea atacă alt punct sensibil, copiii:

— Copiii, Nic. Sunt florile umanității. Îți vor aduce și ție fericirea în curând, ai să vezi! Să mai faci niște copii! Nu-ți dai seama ce gene tari le-ai da? Mi se pare ciudat ca tu, care scrii manualele și culegerile de matematică, să ai un singur copil, în timp ce eu mi-am dat genele la cinci. Nu lăsa să ți se piardă genele, omenirea are nevoie de ele!

Din pieptul lui iese un șuierat prelung. Își înfige degetele în canapea.

— *Ia zi-mi, frățioare, de ce urăști tu copiii? Ori te-au caftit la școală când erai mic?*

Se zbate. Îi strigă unuia, poreclit Tarzan, să nu-l mai bată.

— *Calm, liniștit, ești cu mine, cu îngerul tău. Nu te mai zbate, îmi strici canapeaua! Dictează-mi o listă cu cei care te-au supărat, îi aranjez eu pe toți! În liniște și fără martori! Hai! Dictează, scriu pe carnețel! Mă duc după ei! Îți jur! Cum pleci de aici, mă duc și-i termin!*

Începe cu Tarzan și continuă cu alți 11–12 copii din clasa lui, a VI-a D, după care îi pârăște și pe câțiva de la a VII-a A. Stă în prima bancă. E ochelarist, iar ei îl strigă aragaz cu patru ochi. Carla scrie numele după dictare, apoi îi spune:

— *Eu, îngerul tău, iubesc copiii. Vreau să-i iubești și tu, să stai la povești cu ei, să-i asculți și să le dai note bune. Ai înțeles, Nic? Răspunde-mi, acum ești liber să răspunzi! De-acum dialogăm, interacționăm!*

— *Iubesc copiii, dau note bune!*

— *Așa să faci, fiindcă altfel ne supărăm!*

— *Așa fac. Și pe Fabio l-au bătut copiii. Diavolii!*

— *Pe Fabio al tău?*

— *Da! Dar i-am pedepsit!*

— *Bine le-ai făcut! Îi coafez eu pe diavolii bătrâni care te-au necăjit pe tine. Totul se va sfârși. Dar să revenim acum la ceea ce mă macină pe mine. La proiectul lansării oamenilor de Neanderthal, care ar aduce beneficii omenirii, fiindcă neanderthalienii gândesc altfel decât noi.*

Total relaxat, Nic zâmbește din nou, cu dinții dezveliți până la gingie.

— Iubire, m-ai lăsa să fiu însămânțată cu sperma omului de Neanderthal? Răspunde-mi! Îți ordon! Vorbești întrebat, deci ești liber să vorbești!

— Da. Vreau!

— Ce vrei, Nic?!

— Să faci copii deștepți cu omul de Neanderthal. Are gene bune!

Psihiatra nu suportă ceea ce aude, deși știe că în transă pacienții sunt dezinhibați și au o sinceritate maximă, nu se mai ascund după convenienețe sociale. Enervată, nu mai pierde timpul și trece la acțiune:

— Nu mă voi sacrifica pentru știință cu omul de Neanderthal. Te implor, fă tu un copil cu mine! Nu-ți vei aminti nimic din ceea ce vom face. O să-ți amintești numai ce ți-am spus, ca și cum gândurile mele vor izvorî din capul tău. Nu te teme, îți fac numai bine. Vei îndeplini tot ceea ce-ți spun, atât în hipnoză, cât și după, e în avantajul tău. N-ai nicio problemă de ordin sexual, Nic! Problema e doar în mintea ta și cu nevastă-ta. Cum îți ții acum brațul rigid, așa îți va fi și penisul. Vei fi ca un stick de memorie care va pătrunde în mine, Calculatorul Central. Eu îți transfer niște competențe-cheie.

— Acum? Rigid? Penis? izbucnește el rotindu-și ochii.

— Da! Acum! Ca brațul! Fă-mă fericită, Moș Nicolae, pentru că și tu vei fi fericit. Și Federica n-o să mai facă „bum", o să rămână în viață datorită mie!

— Eu, eu... eu? Eu...

După o oră, psihiatra se îmbracă, trecându-și mâna prin părul răvășit. Nic stă întins pe spate, în aceeași poziție rigidă. E încă în transă, cu penisul lung îndreptat către tavan ca un stindard. Nivelul transei s-a redus de la sine, de la adânc la moderat, poate vorbi în propoziții mai lungi. Singurul semn că a fost ca un animal sexual

care și-a mulțumit partenera este gura lui, întinsă până la urechi. Carla îl șterge, îl încheie la pantaloni, îi aranjează cămașa, după care îl întreabă veselă:

— *Ce muzică îți place, profesore?*

Pare să proceseze ceva în mintea-i amorțită:

— *Nu-mi place în mod deosebit nici una. Nu le-am avut cu muzica, altele au fost preocupările mele...*

— *Nu asculți muzică deloc?*

— *Ascult muzică bizantină, la Trinitas TV. Suntem liniștiți amândoi, eu și Federica, când ascultăm muzică.*

— *Eu, profesore, aș dansa acum* El Meneaito. *Cu tine aș dansa, iubire. Poate dansăm împreună data viitoare. Vineri, pe 10 noiembrie, la ora 12:30. Nimic nu-ți golește mai bine creierul decât această melodie stupidă în care toți inșii, ca niște păpuși ordonate, se aliniază în paralel și dau din fund, din picioare și din brațe. Versurile și ritmul sunt dinamită curată, altfel n-ar fi rezistat peste timp. Grăsime cu miros de scorțișoară... așa zice cântărețul și toată lumea se mișcă, lenea dispare. Stânga, dreapta, pam-pam-pam. Brazilia, Curaçao, Puerto Rico, Venezuela.* Mueve tu mano, mueve tu cuerpo, con el meneaito, *aha, aha. Pam-pam-pam. Îți îmbunătățește starea de spirit, devii zen. S-o asculți!*

— *Da, s-o ascult, as-cult...*, se bâlbâie el.

— *Mă rog, mai e și minunata melodie* Coco Jambo. Put me up, take my heart/ And make me happy/ Ayyayaya Coco jambo ayyayai... *Mi-am amintit recent de ea, s-a înscris la mine în terapie Luca Mantovani, cel mai mare dirijor al României. Am avut un prim contact cu el, dar nu sexual. Om complex, dar măscărici nebun. Bolnav psihic urban, nevrotic... Uite, i-am găsit acum diagnosticul: are tulburare obsesiv-compulsivă urbană. Mai gravă decât nevroza urbană e doar cea națională, la care va ajunge curând, dacă nu-l*

decondiționez. Își urăște orașul, urăște oamenii, câinii, femeile, bărbații, hipsterii, colegii, păsările, magazinele, urăște cam tot și e foarte agresiv. Între noi fie vorba, boala lui are un prognostic rezervat spre defavorabil. Când îl văd pe nevrozat îmi cântă în cap Coco Jambo. *Sub pojghița lui e și o sexualitate deviantă. Bisexual, mirositor de lenjerie folosită, necrofil, zoofil?! Ce-o fi?*

În timp ce se piaptănă, Carla îi mărturisește că vrea să ajungă la Cernobîl.

— *E nemaipomenit! Cu tine aș vrea să merg acolo, Nic!* Radiation makes the zone particularly interesting. *Tour-operatorii ne propun intrări oficiale în zona de excludere, pătrunderi în taberele anti-radiații și de protecție bacteriologică, vizitarea satului Zalisia și a casei unei bătrâne puternic iradiate, Rozalia Ivanivna, care se hrănește cu izotopi radioactivi și nu moare niciodată, a lugubrei grădinițe din Copachi, a orașului Pripyat, în care bântuie fantomele morților de cancer, a cafenelei locale, a hotelului Polisia, de pe acoperișul căruia s-au aruncat saci de plumb peste reactor. Am admira, Nic, sarcofagul de plumb. De la 300 de metri l-am vedea! Am ține un scurt moment de reculegere pentru morți și apoi am servi o cină eco, vegetariană, la o cantină din Cernobîl. Acolo sunt roșii de câte două kilograme bucata. Și salate verzi de jumătate de metru. Sper că ești sănătos, dacă plecăm. Ne cer asigurare de sănătate obligatorie și analize la zi. Dar gata cu visurile... să revenim în realitate! Voi număra înapoi, de la 10 la 1. Când ajung la 1 o să fii treaz și odihnit. O să fii zen, așa cum îmi plac mie oamenii!*

Nic Pascarelli se ridică. „Sunt ușor ca un fulg. Chiar că mi-a făcut bine hipnoza". Psihiatra îl privește în ochi:

— E foarte greu cu dumneavoastră, chiar avem de lucru! Vă rog plecați, acum îmi vizitez pacienții! Nu mă puteți monopoliza, mai au și alții nevoie de mine.

Își spune că, după eșecul cu Giorgio, era îndreptățită să se hrănească din Nic. Și lui îi face bine sexul, îl detensionează.

Profesorul pleacă, bâiguind niște mulțumiri. Pe alee se trezește fredonând un cântec plin de onomatopee ciudate... „Luca-cucu i-ha-ha!". Se scutură neplăcut surprins. Drumul i se pare mai ușor. „Cât aș vrea să funcționeze terapia, cât aș vrea... Dă Doamne să scap!", se roagă în gând. Își amintește că nu s-a programat pentru data viitoare și se întoarce. E cât pe ce să se ciocnească de psihiatră. Are o erecție instantanee, de care e surprins și foarte rușinat. Se bâlbâie:

— Doamnă doc... doctor, m-am întors. Să vă întreb când mai vin, nu mi-ați spus...

— Să mă uit în agendă! Pe...

— Stați... mi-am amintit: vineri, 10 noiembrie 2017, la 12:30. Mi-ați spus, dar am uitat.

Carla țopăie cu fața la becul din tavan. „Pascarelli ține minte, Pascarelli ține minte!". E bucuroasă că și-a amintit data următoarei ședințe, pe care i-a transmis-o în hipnoză. Poate să-l remodeleze psihic foarte ușor, amnezia nu afectează ordinele primite în transă. „N-o să mai fii tu sperietoarea școlii, măi băiatule, să-mi îngrozești copiii, ai să vezi ce fac eu din tine! Terminăm cu schizoidia! Femeile o să cadă ca muștele când o să te vadă. Pac-pac, pac-pac, împușcate direct în inimioare. Și nici n-o să-ți mai moară genele tale bune!".

Internări

Hei, Alfred, am zis că-ți scriu azi ceva important!

Chiar eram curios ce năzbâtii îi mai trec prin cap. Îi răspund sec, să nu creadă că-i dau nas.

??? Carla?

Sunt îngrijorată. Ăștia au început să interneze medici!

Mor de râs, bine că nu mă vede. N-aș fi uimit s-o interneze și pe ea, la cât e de smintită. Mă prefac că sufăr pentru medicii internați:

Cum așa? Vai, dar asta e o grozăvie! Unde-i internează?

Tot la noi, la Spitalul 14.

De ce-i internează? Au înnebunit?!

Au fost făcuți să înnebunească.

Dar tu n-o să înnebunești, Carla... Ce treabă ai tu cu internarea lor?

E un precedent periculos, nu înțelegi?! Într-o zi m-ar putea interna și pe mine, chiar dacă n-aș face nimic!

Nu cred! O să te interneze doar dacă o să faci tu ceva rău.

Știam că nu mă iubești, că ești un spirit insensibil.

Ba nu sunt!

Ba da!

Bine, sunt! Spune-mi pe cine au internat și de ce.

Îți spun, fiindcă DNA îți citește WhatsApp-ul, ca polițist. Dacă mă internează, ceea ce-ți spun va fi probă. DNA va ști că e un abuz în funcție pe care l-am anticipat și mă va elibera. Procurorii îmi vor scrie externarea!

Bine. Sunt de acord să folosești WhatsApp-ul meu pentru DNA! Dar nu mi-ai zis pe cine ați băgat în cămășuța de forță...

E un rezident de la Departamentul Toxicomani.

Ce i s-a întâmplat?

A luat o supradoză de ecstasy, într-un club din Dorobanți.

Bineee, măăăă....

Ce vrei să spui?

Mereu castraveții au fost ai grădinarului!

Deci și eu pot să mă îmbolnăvesc, pe logica ta... Pacienții sunt ai mei, nu?!

Ești perspicace, iubire!

Nu te mai suport, Alfred!

Îi dau un val de inimioare roșii. Ești deja bolnăvioară, îmi vine să-i spun, dar mă abțin. N-o fi luat toate bolile

pacienților ei, dar tot s-a ales cu ceva. Iote ce paranoie a interceptărilor are! Mai cunoscusem un nebun care se credea interceptat de extratereștri și venise să-i denunțe la noi, la Poliție. Sigur, era mai grav decât Carla, care are un bau-bau real, DNA.

Fluturii dirijorului

La spital, asistentele administrează tratamentul în saloane. Se deplasează în grupuri compacte pe holuri, conduse de asistenta-șefă Laura. Împing măsuțe cu roți, pe care au pastile de diferite culori, alături de zeci de seringi mari, gata pregătite. „E dificil să încarci seringile în fața bolnavilor psihic. De spaimă, unii te pot omorî", se gândește dirijorul Luca Mantovani. El are o fobie extremă față de ace și seringi, e îngrozit de marea desfășurare de forțe. N-a stat niciodată internat, nu i-au fost scoase amigdalele, polipii, apendicele, n-a avut nimic până acum.

— Bună ziua, doamnă doctor, bine v-am regăsit!

— Bună, Luca! Ești pregătit de terapie? îi surâde dr. Samson.

— Sunt mai pregătit ca oricând! Ce multe seringi folosiți aici în spital...

— E un spital. E adevărat că de psihiatrie, dar tot spital e. Folosim seringi, multe ace și seringi. Fă-te comod! Apoi să-mi spui dacă ai mai fost iritat de ceva. Îți iau pulsul psihic.

— Doamnă, sunt veșnic nemulțumit. Vorbeam despre marile trunchiuri de nemulțumiri... M-am mai gândit la ele, sunt împletite, nu separate. Am o nemulțumire

generală și continuă, sunt perfecționist. Azi mă gândeam la WC-urile publice. Am simțit nemulțumire și dorința de a mă spăla.

— Te gândeai la WC-uri?!

— Fix la ele. Nu mă cunoașteți, dar am vederi de stânga, nu vreau înlocuirea oamenilor cu roboți. Însă WC-urile acestea sunt locuri mizerabile unde robotizarea trebuie să intre în forță. Polul mizeriei!

— Mă gândeam și eu subconștient la chestia asta, însă când o aud exprimată atât de tranșant, îmi dau seama că WC-urile sunt o mare problemă. A mapamondului!

— Doamnă, continuă el stimulat, de câte ori intru într-o toaletă, în spatele meu vine o femeie care dă cu mopul. Foarte umilitor! Aia muncește și eu îmi scot puța și fac pipi lângă ea. E o treabă atroce, de înjosire a omului de către om, ea spală scârboșeniile, se ciocnește de bacterii cu o periculozitate de care nu-și dă seama...

— Exact! Suntem subiecții unui experiment social. Am văzut bărbați cu mopuri la WC-urile de femei din mall. Risc de blocaj renal sau de ocluzii intestinale.

Pe Luca îl nemulțumește și numele unisex al lucrătorilor din toalete, femei de serviciu. În Franța — s-a întors recent dintr-un turneu în această țară — nu se mai numesc așa, ci tehnicieni de suprafețe. A verificat în nomenclatorul de meserii — *„le technicien de surface est le garant de la propreté des surfaces"*.

— Chiar dacă li se schimbă numele, problema rămâne... Spun și eu DA robotizării WC-urilor! E o prioritate mondială. Să ne întoarcem la ale noastre. Povestește-mi de copilăria ta, după care trecem la celelalte nemulțumiri.

În copilărie, Luca era frumos, făcea muzică în particular și juca baschet. La 16 ani, când colegii lui aveau

trăsături urâte din cauza hormonilor care-i biciuiau și fetele fugeau de ei, el avea multe admiratoare.

— Alergam pe terenul de baschet, eram frumușel și sănătos. Să știți că am fost un bărbat cuceritor până când m-am îmbolnăvit!

— Ești modest, ai încă atribute de cuceritor. Cred că semeni mai mult cu mama ta... Tatăl tău era urât, nu? Dacă avea barbă...

Tatăl lui era, într-adevăr, mai urât. Un ins solid și dur, care lucra în finanțe. E mort. Mama lui Luca e o femeie mignonă, cu trăsături de păpușă. Trăiește. Părinții s-au cunoscut într-un bar. Ea a venit de la țară în București să învețe contabilitate, dar viața din marele oraș a doborât-o și s-a îmbolnăvit cu capul. Psihiatra îl întrerupe:

— În ce zi și în ce lună ziceai că ești născut, Luca?

— Pe 13 septembrie.

— Ah, număr prim. Zodia Fecioarei. Zodie puternică, ordonată. Ador numerele prime! Un om însemnat, viu și divin, asta îmi spun constantele nașterii. E semn bun!

— Așa o fi, spune dirijorul contrariat.

— Dar dumneavoastră când sunteți născută?

— Pe 13 mai!

— Zodia Calului!

— Nu, zodia Taurului, rectifică ea.

— O fi important, nu știu... Mama e născută pe 28 septembrie... e la Pești.

— E Balanță... Ce vârstă are acum? A fost internată pentru problemele cu capul?

— 78 de ani. După ce a murit tata, când mama avea 50 de ani, n-a mai fost nevoie de internări, s-a vindecat de schizofrenie. Tata m-a crescut. „Luca, fugi mă, băiatule, prinde mingea aia, n-o mai lăsa să-ți treacă printre

picioare!", urla la mine, ca să nu devin un pămpălău ciudat, ca mama.

— Bună educație, instinctivă aș zice... Cred că într-o viață anterioară el ți-a fost mamă!

Ignoră ciudata remarcă a psihiatrei și povestește mai departe:

— Tata a avut o mare teamă: să nu fac schizofrenie. Medicii l-au asigurat că sunt normal, deși anumite slăbiciuni s-ar putea să am. „Dacă o să se joace cu copii și o să aibă o doică iubitoare s-ar putea să scape", i-au spus somitățile.

— Ai avut doică?

— Da, îmi dezvolta emoțiile. Frumoasă, cu sâni mari și picioare delicate, făcuse psihologia. L-am văzut pe tata cum o săruta. Cu ea mi-am început viața sexuală, la 15 ani. Mi-a creat un avantaj, m-a liniștit, n-am avut probleme ca tovarășii mei. Ei erau sfârtecați de fantasme bolnave cu femei crăcite, numai la sex se gândeau. Mă masturbam și eu, dar mai puțin decât ei. Mi-e jenă să vă spun, dar o fac și acum, scade presiunea psihică. Și mai fac și pipi în pat, ca atunci când eram mic.

— Nu te condamn. Masturbarea e bună în nevroze, o recomand pacienților tensionați. Îi relaxează, nu-i nimic rușinos.

— M-am liniștit. N-aș fi vrut să credeți că sunt vreun obsedat sexual, corelând ceea ce vă spun cu ceea ce găsiți la Freud... În orice caz, relația cu doica m-a ajutat să mă concentrez pe sport și pe muzică.

— Părinții tăi mai aveau viață sexuală, Luca? Unele boli psihice izvorăsc din sexul strămoșilor, depindem de cum fac sex strămoșii, înțelegi? Aspecte fine... Dintr-un tată deprimat și o mamă veselă nu ies copii buni, e diferență de libido. Ovulul vesel nu suportă spermatozoidul trist, intră

în conflict microbiologic. Când embrionului i se formează creierul, el preia conflictul și se tulbură. Creierul vine apoi la spital să-l înțepăm cu ace pentru a-l liniști.

— Cu ace?! Nu suport! Nu știu, doamnă doctor, ce sex făceau părinții mei, nu-mi dădeam seama. Ca orice copil curios, îi urmăream. Noaptea și-o trăgeau ca iepurii prin casă, mama cânta... La opt ani i-am văzut. Era ca un film porno dur, mă obsedează încă. M-am speriat c-o omoară, gâfâiau ca porcii.

— Cum erai de mic? Ce sentimente aveai, cum te jucai?

— Eram vesel și sănătos. O mătușă le zicea musafirilor: „Când râde Luca, toată lumea se însuflețește. Are statura de urs a lui taică-su și finețea de păpușă de porțelan a maică-sii. Iar când cântă la pian, orchestra cerească pălește și norii dansează pe cer".

Dirijorului îi dau lacrimile amintindu-și cât de mult îl iubea mătușa lui. Se bucura să meargă în curtea ei și să prindă fluturi pentru insectare.

— Mătușa, fluturii și prăjiturile ei cu caise sunt cele mai sfinte lucruri pentru mine. Pe mama o urăsc, e o străină! Ar fi liniștită dacă aș muri. Mătușa a murit și a luat cu ea prăjiturile cele bune, dar fluturii îi am. Fiecare scrie o pagină fericită din viața mea de copil. O să vă arăt fluturii, ei compun sufletul meu. Cine îmi stăpânește fluturii, îmi stăpânește sufletul, îl are în grijă. Veți fi uimită să vedeți cât de bine li s-a păstrat culoarea... Îi voi da cadou viitoarei mele mirese!

Impresionată de poveste, Carla își șterge pe furiș o lacrimă.

— Bun, dacă astea sunt lucrurile cele mai fericite, care au fost cele mai nefericite?

— Vreau să mă spăl pe mâini. După aia mă întrebați ce doriți, vă spun tot.

După ce-și freacă bine mâinile cu săpun și se clătește, revine pe fotoliu. Povestește că era la mare cu doica, aveau o cameră într-o vilă unde locuiau proprietăreasa și fata ei de 16 ani, Amalia. El avea 15 ani și o plăcea. Într-o zi cu valuri mari au scos-o moartă din mare. Venise acolo, cu o seară în urmă, și tatăl lui.

— Nu mai pot, doamnă doctor! Chiar nu înțeleg de ce trebuie să dezgropăm toți morții. Îl urăsc pe Freud, nu-mi place tipul ăsta care mă supune la așa ceva.

— Luca, Freud ne ajută, ne golește. Varsă-ți pe mal încărcătura psihică!

— Nu e că n-aș vrea s-o vărs. Aș vrea, a trecut mult timp... Însă nu mai țin minte nimic. Am încercat să-mi amintesc, dar este o gaură gri în capul meu, care mă doare. M-am trezit în vilă doar cu doica, tata plecase. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat cu fata. Doica mă mângâia zicându-mi „o să treacă, puișor, o să treacă". Ce-ar fi trebuit să treacă, doar ea știa și la ea a și rămas. Nici de la tata n-am reușit să scot nimic. Când aduceam vorba de Amalia, se crispa și schimba subiectul.

Ca să-l liniștească, doica s-a culcat cu el. Nu în pijamale, ca până atunci, ci complet goală. El a simțit instinctiv ce trebuie să-i facă, fiindcă o iubea.

— Nu știu, doamnă, ce a fost și cum a fost sau din ce cauză a murit fata. Dacă aș ști sau dacă aș avea niște idei, v-aș spune!

— Te ajut eu să-ți reamintești, că de-aia ai venit la mine. Reamintirea, explorarea nemulțumirilor și tot ce vei mai face sub îndrumarea mea te vor vindeca. E necesar să

extragem cât mai repede cu cleștele monștrii din capul tău și în locul lor să plantăm idei bune! Pentru azi e de ajuns.

— Vă mulțumesc!

— Te aștept mâine, la aceeași oră, să mai stoarcem din puroi.

— Voi fi aici!

Dirijorul a plecat de la spital și mai ușurat decât data trecută. La parterul pavilionului, o femeie slabă ca o stafie are o pungă mare cu fondante verzi, galbene, maro și roz. Una singură e albă. Luca îi ia fondanta albă, o bagă în gură și bate stafia pe umăr, în semn de mulțumire.

Regina

Mi-am făcut un obicei: în fiecare zi, la prânz, îi dau un semn de viață Carlei, fie pe WhatsApp, fie prin SMS. Ea îmi dă semne de viață noaptea, prin mesaje în avalanșă. Îmi telefonează doar dimineața, când ajunge la spital, știe că seara sunt cu familia și nu vrea să-mi facă probleme. Pe WhatsApp, doamna lui Lorenzo intră mai rar. Dar și când intră, la miezul nopții, nu glumește. E foarte activă. Îmi expediază instantanee cu pacienții bizari, surprinse în saloane, de care râde cu poftă; tone de poze cu bebeluși; poezii de Eminescu și fabule cu șoricei; plângeri anticorupție pentru DNA care, chipurile, pândește informații de la ea pe telefonul meu.

Mă imploră să-i conving copiii, în calitate de polițist, să nu mai joace la pariuri sportive. Mi-a cerut și să-i învăț să scrie „compuneri școlare mișto". Crede că o ajut la literatură pe fiică-mea, așa că de ce nu i-aș ajuta și pe plozii ei? Nu vrea să-i neg că sunt talentat, doar am mers împreună la cercurile literare! Am întrebat-o de ce nu-și ajută ea copiii. Mi-a dat un răspuns uluitor: spre deosebire de mine, n-are timp, muncește foarte mult. I-am spus că și eu anchetez niște omoruri, deci nu-mi

arde de compuneri. N-a înțeles, mi-a considerat refuzul nejustificat.

Și totuși, dacă eu o refuzam atât de dureros, n-ar putea nevastă-mea să-i mediteze gemenii la chimie? Și-a amintit că Betty era cea mai bună la chimie în facultate. Ar fi trebuit s-o rog eu să-i învețe chimie pe gemenii Samson, că doar era soția mea, iar o soție execută ordinele, nu?! I-am replicat că nici ea n-are timp de meditații, e chirurg oftalmolog la o clinică privată și cu privatul nu te joci, dar mi-a replicat că nevastă-mea mă minte: „Are două operații pe lună, în rest o freacă. Se dă superocupată ca să se vaite că muncește mult!".

În afară de meditații, au mai fost și alte solicitări absurde. Într-o seară, mi-a cerut să-i pun soțului ei o pilă la Poliția Rutieră. I-a fost ridicat permisul pentru depășirea coloanei în așteptare la un semafor și ar fi trebuit să i-l aduc înapoi, că doar eram polițist, nu?! Iar domnu' nu putea trăi fără mașină. M-a mai rugat să-i ajut un cumătru să transporte un utilaj lung și greu prin București, de la sud la nord, traversând centrul orașului și chiar să mă duc la o ședință cu părinții, pentru unul din copiii ei (*Te prezinți ca unchiul lui, iubire, o sun eu pe dirigintă!*), ceea ce era îndrăzneala supremă. Nici la aia mică nu fusesem vreodată la ședința cu părinții, de obicei mergea nevastă-mea. De ce eu?! am întrebat-o stupefiat. Mi-a dat un răspuns simplu: nici ea, nici Lorenzo nu puteau, iar de mers trebuia să meargă cineva, diriginta a cerut prezență. Eu, ca prietenul ei bun, de ce să nu mă fi dus?

Cele mai savuroase SMS-uri erau, de departe, cele în care mi se plângea că o dor ovarele în timpul sexului dezlănțuit și cele în care le dădea note amanților. Am

ajuns astfel să-i cunosc, indirect, pe bărbații din alaiul ei. Nu era doar Giorgio, psihologul României, ci și Marcel, un mega-arhitect. Or mai fi fost și alții, naiba știe, că vorbea de mai mulți, însă de psiholog și de arhitect pomenea cel mai des.

Simt că mă joc cu focul și cu psihopatia pură. Constat însă cu stupoare că ador acest joc. M-a extras din marea plictiseală a bărbatului între două vârste. Mi-ar conveni totuși să introduc mai mult aplicația WhatsApp în relația noastră. E mai bună decât SMS-urile, cel puțin pentru mesaje lungi. Dacă vrea să scrie denunțuri pentru DNA, să le scrie pe WhatsApp! Are loc căcălău, poate să descrie în detaliu abuzurile și să-mi trimită sute de poze ale ticăloșilor, de când erau bebeluși ținuți la pozat pe burtă și până astăzi, când au părul sur. Aplicația asta mai are un avantaj: pot să mă deconectez din când în când sau să-i tai sonorul, ceea ce nu pot în cazul SMS-urilor. Telefonul meu bipăie enervant la mesajele ei. Ca polițist, n-am cum să mi-l închid. Deci mai mult WhatsApp de-acum, iubire!

Hey there! I am using WhatsApp, îmi apare mesajul asociat numărului ei de telefon. Ia să scriu eu ceva pentru un sufletel trist... Ce să-i scriu oare? Gata, știu: niște versuri albe! Pac, *sent*:

Scame de gânduri, vis zis fantasmă/ Urlet de iubire uitat de timp. Suflete rătăcite,/ Credeți că viața este un finit joc intelectual,/ Ars pe un veșnic rug social?/ Nu, viața e o joacă de oameni mari!

Nu primesc niciun semn. Tăcerea Carlei mă roade pe dinăuntru, de fiecare dată. O interpretez ca nepăsare

sau mi-o imaginez înconjurată de amanți, ocupându-se de lucruri drăguțe. După trei ore de frământări, mă sună:

— Iubire, cum te mai împaci cu soția ta?

Luat pe neașteptate, mă uit aiurit la telefon și încerc un răspuns inteligent:

— Hmmm, la fel. Cum știi, adică... Trebuie să ies din birou, colegul trage cu urechea...

Continuă să vorbească, în timp ce mă deplasez către scara de incendiu. E acolo o încăpere mică, ca o cămară, unde pot vorbi liniștit.

— Auzi, iubire, nu ți se pare că Betty e o ratată? Uită-te la mine, uită-te la ea și dă-ți seama! Eu sunt Femeie, am făcut cinci copii, am doctorat. Lorenzo mi-a plătit cărți, fiindcă editurile științifice sunt în faliment, nu publică gratuit pe nimeni. O astfel de femeie ți-ar fi trebuit ție, o hotărâtă ca mine, nu o fandosită ca nevastă-ta!

— Carla, m-ai fi stimulat! Ești o femeie cu mintea frumoasă, îi zic, deși nu-mi place cum vorbește de Betty.

Mi-o imaginez însă pe interlocutoarea mea întinsă pe un pat mare și alb, fără textile pe ea, continuând conversația graseiată cu mine. E un viitor plăcut și amuzant cel care mi se prefigurează, așa că nu protestez că mi-a făcut soția ratată. În plus, în acest viitor amuzant nu risc să-mi stric nici căsnicia. Nici ea nu vrea să și-o strice, mi-a zis că nu supraviețuiește fără Samson. Cred și eu cu tărie că încornoratul e un ratat, așa cum crede și ea despre Betty că e ratată, deși mi-a explicat că are o căsnicie modernă cu el. Nu înțeleg însă defel cum ăștia cu căsătorii moderne își lasă nevestele cu atâția bărbați... Poate că, în felul meu, sunt un demodat sinistru. Vreau o

amantă, dar numai gândul că Betty ar putea avea și ea un amant mă înnebunește.

— Oh, iubire, mă bucur că mă înțelegi. Nu vrei tu să ne întâlnim, să vorbim mai mult? Să vii aici la spital, să mă vezi cât de mișto sunt când muncesc cu pacienții? N-avea grijă, o s-o chem și pe Betty a ta, să văd ce-i mișună prin cap, să ne acoperim!

— Sigur că vreau! Când vrei și tu, îi răspund cu sinceritate, continuându-mi reveria cu patul alb și cu ochii ei de căprioară speriată.

— Bine, iubire, să mă gândesc atunci când pot să te primesc. Să știi însă că uneori mă simt ca o zdreanță, iar alteori îmi dau seama cât de superbă sunt. Ca o regină! Însă mai întâi aș vrea să mă vezi când sunt o zdreanță, să înțelegi că nu te sun degeaba...

Avalanșa de cuvinte mă lasă perplex, ca de fiecare dată. Știu că e o somitate în psihiatrie. O regină a nebunilor, sclipitoare, competentă și sigură pe ea. Însă de la zdreanță la regină e cale lungă. De la capătul celălalt al firului, pare să conștientizeze zbuciumul pe care mi-l produce și încheie abrupt:

— N-avea grijă! O să mă întâlnesc cu nevastă-ta, așa cum ți-am promis. O voi avea sub observație, doar sunt medic psihiatru și ne vom asigura liniștea. Să ai o zi minunat de satisfăcătoare, iubire!

— Și tu, Carla, și tu. Te pup dulce! îi spun excitat. Dar azi cum te simți? Zdreanță sau regină? o întreb curios.

— Regină! Azi sunt regină! Îi trimiți o poezie reginei tale? Am nevoie de curaj, primesc un muzician nebun. Pe Luca Mantovani, marele dirijor de la Filarmonică!

— Altă dată, Carla! N-am timp nici să răsuflu, trebuie să mă întorc în birou!

Îmi iau la revedere și întrerup convorbirea.

Mă întreb dacă sunt sănătos la cap făcând pași într-o relație de iubire online cu o femeie cu creierul varză, sperând că o să mă culc cu ea, doar ca să am și eu o amantă, ca majoritatea colegilor mei. Cei fără amante recunosc cinstit că merg la curvele de care e plin orașul și sunt mai liniștiți decât ăia cu amante. Nu-mi mai pun întrebări existențiale, îmi sună telefonul. De data asta nu mai e regina Carla, ci legista. Sunt chemat la morgă. Un copil și-a ucis tatăl vitreg cu o sabie ninja. L-a atacat în timp ce dormea liniștit, pe canapeaua din sufragerie.

Șnițelele doamnei Pascarelli

Ajuns acasă, Nic găsește pe masă șnițele calde, un borcan de muștar de Tecuci și pâine de casă. Soția lui e prin vecini sau la alimentară, să se aprovizioneze, după ce a venit de la serviciu și a prăjit repede șnițelele. Când Federica intră pe ușă, într-o pelerină galbenă de ploaie, o ia în brațe. Se rupe surprinsă din îmbrățișare, ca un pește mare și alunecos și scapă sacoșa, din care fug cartofi prin toată bucătăria.

— Federica, iubire, oare ți-am mai spus? Ador oamenii zen, care fac lucruri atât cât trebuie și când trebuie. Cu ei te relaxezi. La începutul devenirii zen, ești un zen indus, dar și ca novice ți-e bine. Zenii nu sunt tăntălăi, dimpotrivă. Frumoaso, ai putea deveni zenul meu inductor, cu tine sunt liniștit! Uită-te la șnițelele astea, sunt perfecte. Nu vreau să faci infarct, Federica, să-ți crape inima de la mâncare, ci vreau să te salvez! De ce oi fi cumpărat tu cartofi?! Cât să mai mâncăm? De ce nu ne mai satură Dumnezeu?! Suntem ce mâncăm! Or eu nu mai vreau să fiu un șnițel cu cartofi!

— Ce tot spui acolo? Vorbești în dodii... Ai pățit ceva? se miră ea, dar Nic continuă înfierbântat.

— Frumoaso, zenii aplică legea lui Murphy extinsă. Dacă o serie de evenimente poate să meargă prost, ea va merge prost, în cea mai proastă secvență posibilă. Însă ca zeni, secvența proastă nu ne afectează. Temporizăm relele până se elimină singure.

— Ce-am putea face noi, ca oameni, pentru a ne împotrivi relelor? îl întreabă temătoare. Știi doar că avem un Dumnezeu deasupra, care ne scrie viețile. Dacă ne dă lucruri rele, le ducem și ne rugăm, nădăjduim că o să ne fie bine dincolo...

În timp ce-i răspunde, Nic se dezbracă surescitat de haine:

— Trebuie să ne fie bine și aici, *darling*. Facem sex, mergem la pizza, ne alergăm prin casă, vizităm Cernobîlul. Mâncăm roșii de două kile și privim cerul gri-șoarece. Și sperăm ca, în astfel de momente, să ne crească probabilitatea apariției unei mulțimi de oportunități. Pe înțelesul tău, nu ne băgăm cu capul în relele și-n furtunile vieții, ci lăsăm totul să treacă, în timp ce noi facem altceva... Bănuiești tu ce urmează să facem noi acum, Federica, ceva ce n-am făcut de foarte mult timp...

— Nic, noi n-am mers la pizza niciodată și nici nu ne-am alergat. Ți s-a întâmplat ceva la școală?! Ai băut? Ori oi fi mâncat ceva rău...

Bănuiește ce vrea să facă el acum, în miezul zilei, adică o rușine mare. Nu era frumos, la vârsta lor, să se mai împreuneze, aveau un copil căsătorit!

— Am băut doar ceai de măr. Vreau să te am, Federica! Uită-te, e ca antebrațul! Privește, nu te rușina! Nu știu de când nu mi s-a mai întâmplat asta. Ce-i cu noi? Care-i viața noastră? Șnițelele reprezintă fericirea? Nu cred! Sunt

o parte din ea, una insignifiantă. Pentru sex trăim, nu pentru șnițele! Ador zenii care fac sex!

Nic se repede la ea și o trântește pe covor. În ciuda obezității, femeia se ridică și scapă. Pelerina o ajută, e umedă și alunecoasă. Mai scapă de două ori de nebun, cu ajutorul ei. O prinde pe la spate, mângâind-o pe sânii lăsați. Îi smulge fusta și ciorapii groși, îi ridică pelerina pe spinare și o face să stea în patru labe, timp de 35 de minute. Urlă excitat și îi promite că n-o va lăsa să moară, fiindcă e soția lui bună.

În fața oglinzii din baie, Federica cea credincioasă își face o cruce largă, întrebându-se dacă acest Nic e omul cu care s-a măritat. „Nu cumva mi-a fost înlocuit de Dumnezeu? Ori de Diavol?", tresare ea. Voia să mănânce cu el șnițelele, așa făceau de fiecare dată, îi era o foame de lup... Dar acum, după rușine, nu mai vrea nimic. Poate doar cartea de rugăciuni... În salon, Nic a dat drumul la muzică. E în fundul gol și dansează pe o melodie latino. Ea își face cruce din nou.

Nemulțumiri urbane

Cabinetul dr. Samson a fost dezinfectat și e în curs de renovare. Îl duce pe dirijorul Luca Mantovani într-o sală de mese dezafectată.

— Mă scuzi pentru acest mic disconfort, săptămâna viitoare e gata. M-au evacuat aseară târziu, au găsit ploșnițe.

— Nu-i nimic, doamnă. Aș sta la povești oriunde. Și pe acoperișul spitalului aș sta. După ședința de ieri, am dormit ca un prunc.

— Nici chiar așa, îi zâmbește Carla. Continuăm astăzi cu nemulțumirile. Procedăm ca data trecută: îți activezi *ochii minții* și îmi comunici imagini și idei. Când e necesar, cer precizări. Am rămas la vecinii tăi. Stai la bloc?

— Da, într-un bloc liniștit, cu șase etaje, de lângă Cișmigiu. Clădire în clasa I de risc seismic. Frica de cutremur mă paralizează, dar nu mă gândesc la ea, am și așa prea multe frici. Vecinii sunt extrem de supărători. Îi iau pe rând.

Vecinul de la ultimul etaj are nevoie de ventilare cefalică pentru a i se răci creierul, crede Luca. „E idiot, ascultă manele toată ziua!". S-a însurat cu o pițipoancă foarte răutăcioasă, acum opt ani. Nu mai poate scăpa de

ea, fiindcă vrăjitoarea i-a turnat doi plozi care fac gălăgie pe casa scării. Vecina de deasupra lui e o procuroare nemăritată, care locuiește cu mama ei, fostă procuroare, și cu o haită de șase câini. Noaptea zici că-s lupi, iar urletul lor lugubru îi alungă somnul.

— Suntem fără apărare în fața semenilor, ce să-ți zic? Îmi pare rău, dar trebuie să supraviețuim și cu astfel de vecini, n-avem încotro!

— Chiar suntem fără apărare, doamnă! Să vedeți ce mi s-a mai întâmplat...

Îi relatează că un chel din blocul vecin are trei căței chihuahua gemeni. Unul din ei a venit tiptil, l-a mușcat pe Luca și a fugit.

— Chelul stă rău cu nervii și se uită la lume cu o privire șuie. Jegosul ăla mic doar mi-a supt gamba, n-a băgat colții, să-mi dea cine știe ce boli... Că dacă băga colții, îl mușcam și eu până se dădea chelul de ceasul morții și chiar murea. Să moară naibii și să scăpăm de dubios! M-a mușcat singura fetiță din haita de chihuahua. Trebuia să mă aștept. Mereu m-au mușcat numai femeile!

— Cum te-au mușcat femeile? La propriu sau la figurat? Ai suferit din dragoste?

— M-au mușcat și la propriu, și la figurat. Și fizic, carnal, și psihologic, adică de sentimente. Am suferit, ele m-au mușcat și iar am suferit. Apoi, ca niște turbate, m-au mușcat iar. Nu mă potolesc, deși mi-am luat multe mușcături. Sunt și mușcat, și singur! M-a mușcat nu doar cățeaua chelului, ci și cățeaua pe care am adus-o în casă.

— Ai o cățea? Ce rasă e?

— Nu, doamnă, n-am nicio cățea!

— Tocmai ai spus că ai adus o cățea în casă...

— Am adus, da!

— Păi și de ce negi că ai cățea sau câine, mă rog, ce-oi avea...

— Aaaa, nuu, e o neclaritate aici... Cățeaua pe care am adus-o în casă e o femeie, vorbeam la figurat. E fosta mea prietenă, Ana, care m-a părăsit acum patru luni. Îi zic cățea femeii, nu cățelei adevărate pe care nu o am și nici n-o s-o am, pentru că nu suport cățelele — dar nici câinii — în casa mea, fiindcă fac mizerie.

— Cu ce se ocupă cățeaua și de ce te-a părăsit?

— E corepetitor la Opera Română. De când m-a părăsit, n-am mai avut relații sexuale și nici nu simt nevoia de sex. În orice relație pe care o inițiez miros potențiale complicații și multe mușcături.

— Ai răspuns doar pe jumătate: de ce te-a părăsit?

— Pentru că e o sinucigașă! Nu înțelege că trebuie să avem o anumită ordine în viață, să ne protejăm ca specie. Să vedeți: am aderat, în timpul relației noastre de trei ani, la o orientare japoneză care câștigă din ce în ce mai mult teren: Minimarisuto. Japonezii aceștia ne arată cum să ne curățăm viața.

— Cum se curăță o viață? Cum fac?

— Curățenie la propriu a casei fac. Una adevărată, nu cum se face la noi doar de Crăciun sau de Paști. Frecăm cu peria și băgăm aspiratorul zilnic. Triem lucrurile fără însemnătate și scăpăm de ele. N-am pat, n-am televizor, am doar haine și câteva obiecte. Minimarisuto cere renunțarea la lux și reducerea costurilor. Dacă veniți la mine, veți găsi o casă aproape goală. Sunt adeptul unui Minimarisuto extrem.

— Vai, dar asta nu înseamnă sărăcie lucie?! Cum poți trăi așa?

— Nu-i sărăcie, ci fericire pură, doamnă. Păstrăm doar lucrurile importante, în care investim sentimente. Japonezii ne spun că nu trebuie să ne complicăm viața, cu lucruri în plus și cu relații nefolositoare.

— Pare un fel de tulburare obsesiv-compulsivă în masă, care ne vine din Țara Soarelui-Răsare! Dar poate și-or arunca lucrurile fiindcă au cutremure, la asta nu te-ai gândit?

— E o posibilitate, chiar ei o admit. Cutremurul nu-ți distruge nimic, fiindcă n-ai nimic. Și eu stau într-un bloc cu risc seismic, doamnă...

Luca este sigur că relația lui cu Ana a fost una nefolositoare. Într-o zi cu soare, și-a dat seama câte lucruri inutile aveau și l-a apucat tremuratul. Japonezii ar fi condamnat așa ceva! Drept urmare, a donat săracilor toate lucrurile care le mâncau aerul — unele nou-nouțe, altele care nu le-ar fi trebuit niciodată.

— Printre lucrurile donate în piață, în parc și pe unde m-am mai dus, după ce a plecat Ana la serviciu, erau haine, farduri, pantofi, porcării de-ale ei. În loc să se bucure că are aer, mi-a făcut o criză atât de mare încât eram gata să sun la 112.

Ca s-o liniștească, a făcut apel la rațiune. I-a explicat că a păstrat strictul necesar pentru a supraviețui și a fi fericiți — câte două perechi de blugi, câteva tricouri, pijamale, costumele de baie și de gală. „Mai puține bagaje, mai puține griji", i-a zis, dar ea a turbat. L-a zgâriat, l-a mușcat, și-a luat restul lucrurilor și a plecat trântind ușa. L-a mușcat de antebrat, iar mușcătura de om e mai periculoasă decât cea de câine.

— Două săptămâni a durat până ce mi s-au vindecat toate mușcăturile cățelei!

— Ți-a părut rău că a plecat? Crezi că ai făcut bine, aruncându-i lucrurile?

— Pentru moment mi-a părut rău. Dar când mă gândeam la toate boarfele ei îmi dispărea senzația de rău. Și nu i le-am aruncat — nu știu de ce nu înțelegeți că n-am aruncat nimic, nici dumneavoastră, nici Ana nu înțelegeți! —, ci le-am donat. Le-am DO-NAT unor femei sărace, care s-au bucurat. Oricum, cu Ana n-aș fi avut viitor! Foarte încăpățânată! Nu înțelegea nici de ce am dat patul, să dormim, civilizat, pe jos. Căpoasă rău... Bine că am scăpat de ea!

— De ce spui asta? Viața sexuală vă era bună? îl provoacă psihiatra.

— Era o nimfomană notorie și eu un nesătul la fel de notoriu, era compatibilitate 100%, de fapt codependență sexuală. Cât am fost cu ea, n-am avut obsesii și fobii grave. Însă nu treceam peste divergențele de opinie. Era dușmanul meu. Unul feroce, pe care singur mi-l băgasem în casă și în pat. După ce am dat patul, dușmanul continua să-mi respire în ceafă, pe dușumea. Eram arici când se apropia ora să vină acasă.

— Ce divergențe de opinie aveați?

— În primul rând, pe tema hranei noastre zilnice. Ana cumpăra roșii lunguiețe, niște organisme modificate genetic. N-o deranja moartea, era foarte superficială.

Lui i-a dezvăluit un expert că roșiile lunguiețe ne aduc moartea, prin cutremurul genetic produs în celule. Or ei nu-i păsa, le cumpăra, nu lua nicio roșie ca lumea — ori erau verzi înăuntru și tari ca piatra, ori aveau gust de castravete coclit.

— Vă spun un secret: nicio roșie nu are țâța aia dacă nu e un OMG! Oh My God! Ana nu înțelegea de ce trebuie să facă ture prin piață ca să ia roșii, mă făcea tâmpit. Îi

spuneam că trebuie să facă ture, altfel mâncăm mutanți. În fine, mereu ne certam...

— Vă certați de la roșiile modificate genetic?! se miră psihiatra.

— Nu numai de la roșii, ci și de la ceapă, de la morcovi. Am văzut o știre la televizor, după o partidă de amor sub duș. Aveam încă plasma aia de neam prost, cât peretele, n-o donasem azilului... Doamna prim-ministru îi dăruise Papei de la Roma sămânță de ceapă modificată genetic. Ceapa Smarald, un experiment agricol ceaușist. Era în negru când i-a dat cadoul otrăvit, părea o vrăjitoare, avea voal dantelat pe cap...

El s-a speriat de sămânța otrăvită și i-a zis Anei: „Vom urmări iar fumul albastru pe horn, la Vatican! Și Papa ăsta e simpatic, spre deosebire de Ratzinger, Ratatouille sau Rotweiller, cum l-o fi chemat pe ăla dinaintea lui". Ea a început să facă mișto de el, cu glume de doi lei: „Se duce domnul Luca la magazin și îl întreabă pe vânzător: «Nu vă supărați, morcovii aceștia sunt modificați genetic?». Vânzătorul nu-i răspunde, dar îi răspund morcovii în cor: «Chiar așa, de ce-l întrebați pe vânzător, domnule Luca?»". A râs singură, ca proasta, iar el s-a înfuriat strașnic.

— După ce mi-a zis bancul ăla, am lăsat-o să necheze, după care mi-am înfipt mâna în coama ei neagră și am tras-o cu putere. M-am potolit doar când mi-a cerut iertare plângând. Nu-i mai făcusem asta, dar o merita!

— Nu te supăra, Luca, dar, din afară privind, astea sunt niște glume copilărești, care nu trebuie să afecteze relațiile în care compatibilitatea sexuală e perfectă!

— Eu n-aș numi OMG-urile glume! Dacă aceste culturi se extind, o să murim toți de cancer. Deci nu sunt glume, ține el să pună lucrurile la punct.

Dr. Samson vrea să știe cu ce l-a mai supărat pe dirijor iubita lui. Află că Ana avea și alte ciudățenii. Hrănea păsăretul pe pervaz, deși a rugat-o să nu mai facă asta, fiindcă zburătoarele poartă microbi. Vrăbiuțe, ciori, porumbei veneau ziua la geam. Noaptea, apăreau cucuvelele cu ochii beliți și de rău prevestitoare. O gălăgie mare, numai din cauza ei. Când încetau cucuvelele, începeau păsările de zi. Porumbeii erau cei mai răi, făceau caca corozivă.

Odată m-am trezit în Hitchcock. Sute de vrăbii nebune se roteau pe cer, urmărite de ciori mari, cu ciocul tare. Toate făceau escală pe pervaz. Anei nu-i păsa. Mirosea a ceai cu rom și a pâine prăjită, unsă cu brânză topită, a cafea, a crenvurști și a ouă prăjite. Ouă de găini suprapuse, crescute la sol, fără aer, fără muzică de Vivaldi. Găini încălecate în ferme, care fac ouăle ștanțate 666, le văd cu ochii minții. Ana cumpăra ouăle Diavolului! O verificam. Când m-am trezit atunci, adulmecând ouă prăjite, am simțit că aș putea s-o omor foarte ușor, dacă nu se cară din casa mea. Aș fi omorât-o simplu, ca și cum ai tăia o găină care face ouă de drac. Și apoi aș fi mâncat trei luni din ea, ca să nu mă prindă!

Amintirea i se leagă de o alta. Venind acasă, ea l-a abordat astfel: „Care este probabilitatea ca trei porumbei, la un interval de trei ore, să se cace în capul unui om, în trei puncte diferite din oraș, respectiv în Piața Rosetti, în Piața Kogălniceanu și în Piața Sudului?! Am auzit că rahatul lor, care mi-a intrat în urechi, e radioactiv, din cauza primăriței Bucureștiului, care nu curăță orașul. Însă colegele de la Operă mi-au zis să joc la loto, fiindcă găinațul aduce noroc!". Plin de furie, îi spune psihiatrei că Ana a refuzat să se spele, ca să se ducă la Loto cu excrementele de porumbel în păr.

— S-a culcat murdară, pe atunci aveam pat, în timp ce eu am fost nevoit să dorm pe podea. Ca să mă supere și mai rău, vorbea despre niște păsări cu ciocuri verzi, pe care nu le mai văzuse înainte. Nu credea că sunt înregistrate la Societatea Ornitologică. „Poate vin naibii de la Fukushima", chicotea nebuna, în timp ce eu eram plin de draci. Dar nu vreau să-mi mai amintesc ce-mi făcea, o să ziceți că sunt plin de ură. Cam asta a fost cu Ana. Dracu' s-o ia! Și nici n-a câștigat la Loto, mânjită de căcat!

Psihiatra îl îndeamnă să-și verbalizeze nemulțumirile, fiindcă așa se va elibera.

— Ești ca un butoi sub presiune! Conții nemulțumiri sociale, relaționale, ecologiste, alimentare. Nu mă mir de compulsiile tale, puteai să te îmbolnăvești mai rău. Te implor, dă drumul mizeriei, să scormonim în ea!

Încurajat, îi povestește că nu mai vede nimic frumos nici la el, nici în jur. „Mă simt urât, uman și profesional. Mă întreb ce caut eu în viața mea. Am mâinile distruse... Sunt convins că un porumbel care se uită mai atent la mine moare. Eu însumi, ca individ, nu folosesc la nimic. Nimeni n-are nevoie de mine. Oricum, toți cei care ar putea avea nevoie de mine sunt niște distruși... În plus, urăsc visceral iarna. Cum să ningă pe 1 noiembrie? E ceva necurat!". Pe 1 noiembrie, copiii ridicau oameni de zăpadă în parcări, iar locatarii îmbujorați dădeau la lopată. La televizor erau știri cu aer de sărbătoare. Feeria albă, semn al Apocalipsei, îi făcea fericiți. Vedea cum gravidele erau nevoite să ia lopețile de la bărbații lor burtoși și leneși. Privea uimit la copiii care făceau oameni de zăpadă, modelându-le nasturi din căcat fierbinte de câine. Apoi, se băteau între ei și răsturnau oamenii de zăpadă fix în fața mașinilor deszăpezite.

— Știi, Luca, eu m-am bucurat că a nins pe 1 noiembrie!

Dirijorul alunecă în mutenie și se uită urât.

— Te-am supărat... N-o să-ți mai zic că iubesc iarna. Mai spune-mi despre oraș!

De-abia așteaptă să verse tot. Îl enervează fast-foodurile din mall, unde oamenii vin și înghit porcării, cu copiii lor.

— Le bagă sugarilor în gură tăiței chinezești, după ce le smulg suzetele, le fac soldăței din hamburgeri, le dau să sugă aripi grunțuroase de pui. Își omoară copiii, doamnă!

Ploaia îl enervează și ea. Îi vine să urle când aude de la colegi remarci de genul: „Ce frumos plouă! Romantism, visare, speranță, somn, găluște cu prune, o cafea mare, o muzică bună, o carte și viața poate fi minunată!". Se întreabă uimit cum pot gândi astfel, în timp ce el vede numai flegme de om, secreții din gâturi virusate și excremente scurse din funduri de câine. Și toate jegurile îi sunt aduse în pantofi de valurile din stațiile de autobuz. Străzile n-au declivitate și mizeria n-ajunge în canale.

Activându-și *ochii minții*, vede îmbrânceli, mofluzi care trag cu gingiile știrbe de merdenele cu brânză, ieftine și unsuroase, aude claxoane. Parcă simte în carne umbrelele-nfipte în autobuz dimineața. E o ciudă publică mare atunci când vehiculul pleacă din stație plin de pensionari, iar salariații rămân pe dinafară.

Psihiatra are ochii uimiți. E o poveste de groază. Diagnosticul de tulburare obsesiv-compulsivă urbană i se confirmă. „L-am ajutat cu medicamente să se descarce. Distribuitorul a venit cu ordin de la Pentagon. Suntem în NATO, să le încercăm pe români și să le dăm rezultatele!". Îi place să-l asculte, deși e obosită. Noaptea trecută a dormit trei ore, a lucrat la un raport pentru spital. Lorenzo l-a făcut, dar ea a stat în spatele lui, să vadă ce

scrie și să intervină, dacă era cazul. Șefii de pavilioane voiau s-o pună manager, îi trebuia deci un raport bun, cu care să le ia ochii. Postul era vacant. Managera dinainte, care îi mâncase zilele, a fost arestată de DNA și dusă în Penitenciarul de Femei Târgșor.

Între timp, Luca își amintește de o familie care l-a enervat într-un magazin:

— Erau atât de tâmpiți, încât îmi venea să-i bat, cu greu m-am abținut! Ce punea femeia în coș el scotea din coș și ducea înapoi la raft. Ce punea el în coș ea scotea și ducea. Așa au făcut cu toate — alune, orez, iaurturi, biscuiți. Au luat un pachet de unt și două conserve de pește. Le-am spus: „Faceți-vă un bine, cretinilor! Un bine vouă și un bine lumii! Despărțiți-vă, m-ați umplut de spume!".

— Și ei ce-au zis?

— N-au zis nimic, au fugit din calea mea.

— Cum ai reacționat?

— Am fost furios. Nu eu eram dușmanul lor, nu?! Dușmanul lor era dușmănia dintre ei! Or ei au făcut zid împotriva mea. Atunci i-am scuipat. Scuipatul a ajuns pe conservele lor de pește!

— Bun, o meritau! Mai departe!

— Rămân în același magazin...

— În care magazin?

— În magazinul în care i-am scuipat pe cei doi!

— Da. Rămâi.

Peste câteva ore, a ajuns iar în magazin. Voia să-și cumpere ceva bun, se simțea infect. La casă se certau doi hipsteri, brunetul trecuse înaintea celui blond. Luca i-a luat apărarea blondului. L-a apucat de guler pe brunet și i-a zis: „Ai turnat pe tine o sticlă de parfum de

femei *Alien*, de Thierry Mugler! Treci la coadă, poponar blănos!".

— Cum a reacționat?

— A amuțit, toți au amuțit. Erau speriați, deși le-am spus că n-am treabă cu monopolul producătorilor alimentari. Le-am ținut un curs de alimentație publică, i-am sfătuit să nu ia roșii cu țâță lungă. La final, am urlat: „Detest hipsterii care-și toarnă pe ei parfum ca să-și acopere nespălarea!" Au lăsat produsele pe bandă și au plecat.

— Ce lașitate supărătoare!

— Foarte supărătoare. Mă mai supără și dirijorul-adjunct, colegul meu. Un holtei stătut, cu cont pe Tinder. Visează să-mi ia locul, dar n-are șanse, e plat. Își aduce câinii la Filarmonică, cică n-are cu cine-i lăsa acasă. I-am prins pe holbați când se căcau în lift și i-am raportat directorului!

— Ce rasă sunt căcăcioșii?

— Buldogi francezi, doi castraveți expandați și antisociali. Bine că nu-i mai văd. A rămas doar stăpânul lor, acest dirijor-adjunct. Înfulecă grohăind, savurează ceva din niște cutii... Violonista zice că i-a gătit mama lui brontozaur, mie îmi vine să vărs.

— Luca, nici nu știu când a trecut timpul. Aș mai sta cu tine la povești, dar mă întâlnesc cu un coleg psiholog de care am mare nevoie. Ești fermecător, iar problemele pe care mi le expui sunt infecte. Cred că am obosit amândoi. Vreau să ai încredere că o să te rezolv. După ce ți-ai golit sufletul, garantez că o să-ți fie mai bine.

El mai poate vorbi două zile despre nemulțumirile lui, și-a luat concediu, însă psihiatra are un program.

— Vă mulțumesc pentru răbdare. Când ne vedem?

— Abia pe 13 noiembrie am liber, la ora 8:00. Îți convine?

— Voi veni, dar...

— Dar ce...?

— Vă rog să mă chemați mai târziu... Nu pot privi asistentele cu seringi!

— Bine! La 12 am o gaură în program. E și atunci tratament, dar nu cu multe seringi.

Poliamoria

— Ce e viața, iubire? mă întreabă Carla, miercuri dimineață, la ora 6.

— E cam devreme pentru asta, nu crezi?

Sunt iritat de telefonul ei matinal. Toată noaptea m-a asaltat pe WhatsApp și pe SMS, nu știam cum să mă ascund de Betty. M-am așezat pe WC să-i citesc prostiile, se simțea ca o zdreanță și n-avea cu cine vorbi.

— Haide iubire, o viață avem, trezește-te!

— Sunt de o oră la serviciu, Carla! Am un caz greu, copilul care și-a ucis tatăl vitreg cu sabia ninja, ai văzut la știri... Vorbim altă dată, dacă nu te superi!

Simt insistența ei ca pe o povară. Chiar n-are cu cine vorbi? N-o consolează verbal amanții? Când are timp de pacienți, de amanți, de terapii, dacă mă bombardează cu sute de mesaje și cu poze de bebeluși? Pe de altă parte, nu știu de ce, mă incită puternic. Visez s-o am. E frumoasă și are o voce minunată. Îmi sesizează nervozitatea și ripostează:

— Ba mă supăr, Alfred! Te sunasem cu două probleme. Ai putea să-mi aloci și mie, ca prieten bun

și vechi ce-mi ești, zece minute din prea prețiosul tău timp!

Îmi vine să arunc telefonul pe geam, dar mă abțin. Mesajele care mi-au venit târziu în noapte cuprindeau povești cu amanții și deliruri sexuale ale pacienților. Erau, slavă Domnului, și viitoare deliruri cu mine. Aveam ceva cert, o promisiune de amor. Mi-au sosit și mesaje mai puțin dulci, pe WhatsApp — șiruri de ilegalități ale responsabililor de achiziții publice din spital. Mă simt bombardat, cu inima la gură. Parcă m-a parașutat cineva în viața ei și am nimerit în câmp deschis, în bătaia puștilor. Într-un imbold brusc de blândețe, îi zic:

— Te ascult! Ce mai ai pe sufletel, regina mea?

— Alfred, nu te sun degeaba! Știi că femeile sunt nemulțumite în căsătorie, nesătule sexual. Vor bărbați și nu e vorba de cei la îndemână, e vorba de unii noi, neîncercați. Multe doamne se hrănesc sexual cu alți bărbați decât soții lor. Ei nu știu niciodată ce fac ele și, chiar dacă bănuiesc, nu le pot prinde... Femeile au pofte secrete, corpul le cere să simtă furnicături...

— Ce treabă am eu cu furnicăturile, Carla?! Nu mă interesează furnicăturile nimănui!

— Mă faci să râd! Ești bărbat însurat, nu te interesează ce e în capul nevestei?

— Ai ceva să-mi spui despre Betty? reacționez temător.

— Nu încă, dragul meu! Îți prezint cum stă situația, la modul general. Dorința feminină e luată în derâdere. Însă măritatele ajung fiare dezlănțuite. Nevoia de alți bărbați e ca foamea. Te saturi de supă, vrei altceva. Dacă nu vrei, mori sexual!

— Ce dracu', Carla, mă copleșesc treburile la muncă și mai am și furnicături...

Îmi simte nerăbdarea și mă atacă la punctul sensibil:

— Eu, de exemplu, îmi doresc să fac dragoste cu tine! Și nu doar pentru că lui Lorenzo nu i se mai scoală. Ci pentru că vreau să te încerc. Cum să-ți zic... ești ca o mâncare nouă. Ți-am mai spus că am niște amanți... Giorgio, psihologul... Bun, senzațional de bun. Îmi oferă sex de nota 11, pe o scală de la 1 la 10. Apoi arhitectul...

— Giorgio Carrara?

— Chiar el! Îl cunoști?

— Normal că-l cunosc! Mi-ai spus de el, mi-ai dat detalii despre colaborarea voastră bilateral avantajoasă. Ai uitat că mi-ai scris?!

— Oi fi uitat...

— Uite ce e... Nu înțeleg cum a devenit Giorgio ăsta, peste noapte, de nota 11, deși era de nota 1. Mi-ai zis că e impotent, citez: „nu i se scoală la mine".

— Și-a revenit miraculos! A avut și alte femei, a exersat. Dar tu... Tu cum oi fi?! La tine se vede că ești polițist, iubire. Ții minte tot, dar chiar tot, chicotește ea.

— Deformație profesională, ce vrei...

— Însă mai ești și altceva decât un polițist deformat. Ești poet... Deci sexul cu tine ar fi un poem, adică mirific. De nota 13, mai bun decât cu Giorgio, care are nota 11.

— Carla, sunt însurat, am o familie fericită. Betty mai țipă la mine, că-mi arunc șosetele lângă coșul de rufe, dar ne iubim, n-am nevoie de sex extraconjugal!

Nu mă așteptam să-mi facă pe nepusă masă propuneri de nota 13 la telefon!

— Sexul n-are legătură cu șosetele. Ne poți iubi pe mine, pe nevastă-ta și pe cine mai vrei tu... Poliamoria e benefică social.

— Poliamoria? o întreb surprins de acest termen.

— Poliamoria e opusă monogamiei, întârzie îmbătrânirea omului. Iubind mai mulți, te agăți de viață și te menții tânăr, cu libidoul crescut. Pare simplistă descrierea, dar e un model relațional complex, cu investiție emoțională mare.

— Și fidelitatea unde e, regino?! Până și câinii sunt cât de cât fideli...

— Fidelitatea e desuetă, dragă, ține de un model burghez, perimat, al iubirii. În zilele noastre, iubirea e o foame. O foame de sex bun și de relații diverse.

— Ești imorală, Carla! Lasă-mă în pace! încerc să mă apăr de ideile ei bizare.

— Nu te las! E greșit să condamnăm oamenii să stea în familiile lor, trebuie să-i facem să trăiască. Și nu numai bărbații sunt prădători sexuali, ci și femeile. Eu însămi mă recunosc ca fiind prădător. Un prădător care a pus ochii pe tine!

E amuzant ce spune, dar sunt presat de timp.

— Regino, să rezum: ești prădător sexual și vrei să ne-o tragem de nota 13, deși ai deja un amant de nota 11, pe o scală de la 1 la 10. Deci, ce vrei de la mine?

Întristată, îmi dă replica pe un ton plângăcios:

— Acum ai fost polițaiul rău. Ai simplificat la extrem! Dacă asta ai înțeles... bine. Trec la cea de-a doua problemă pentru care te-am sunat, fiindcă știu că vrei să mi-o tai.

— OK, ascult.

— Alfred, eu și amantul meu, Giorgio, colaborăm în problema bătrânilor cu Alzheimer și vrem să ne extindem colaborarea. Am nevoie de acceptul tău de om al legii!

— Colaborați profesional când nu v-o trageți ca iepurii pentru a vă conserva tinerețea, nu? o întreb țâfnos.

Nu știu de ce mă enervează foarte tare acest Giorgio, deși nu-l cunosc.

— Ești răutăcios, dar o să mă fac că nu te-am auzit. Te întreb un lucru: crezi că am avea vreo problemă cu legea dacă sutele de bătrâni demenți, care nu mai încap în azilul lui Giorgio, ar fi internați la mine, în Spitalul 14?

Nu știu ce să-i răspund. Din afară privind, nu văd vreo problemă, mi se pare o măsură de protecție socială. Statul e impotent, iar specialiștii vor să-și protejeze pacienții. Îi comunic asta și ea se înviorează subit.

— Ne mai auzim, iubire, ne mai auzim! Să nu mai vorbim, că ne ascultă telefoanele. Te sun eu peste două ore, să-ți raportez ceva important.

— Nu închide, Carla!

— Ce-i?

— DNA îmi ascultă telefonul fiindcă sunt om al legii, nu? Deci DNA nu vrea ca tocmai oamenii legii să încalce legea. Spun corect, da?!

— Da!

— Atunci de ce-mi zici tu despre amantul tău și despre afacerea pe care vrei s-o faci cu el? Nu ți-e frică? DNA te-ar putea pârî lui Samson, i-ar spune despre Giorgio. Apoi, procurorii nu ți-ar da voie să faci afaceri cu amantul...

— Lorenzo nu contează! Iar cu bătrânii am aprobare!

— De la cine ai?

— De la tine, domnule comisar!

— Ei, nu, zău?! mă înfurii.

Nu sunt născut ieri. Îmi dau seama că se pune pe făcut bani, împreună cu pulă bleagă. Ea are o scuză: cinci copii. Dar el ce scuză are? Vrea bani ca să nu mai dea rateuri sexuale? Bani să-și lungească penisul?!

— Alfred, știi ceva? Hai să nu mai vorbim la telefon despre bătrâni! E trist... Să vorbim doar despre ce o să ni se întâmple nouă mișto. Nu-mi strica zen-ul, mă simt regină.

— Bine, mă regino, hai că am de lucru. Succese la spitalul de nebuni îți doresc!

— Te pup și eu!

Beatrice Wagner

Timpul s-a stricat iar. Plouă cu gheață, umbrelele merg încolonate. Mașinile împroașcă trecătorii cu apa adunată în rigole, plină de benzină și de mucuri de țigări. Sunt prea multe bălți, gurile de scurgere nu le pot prelua. În curtea spitalului ploaia mătură aleile. Tratamentul de dimineață s-a terminat, bolnavii au mâncat și acum dorm. Au avut câte un oușor și pâine cu gem de gutui, încă miroase a ceai cu rom.

Dr. Samson are musafiri: Beatrice, fosta ei colegă de facultate. „Să știi că nu stau mult, face soacră-mea 79 de ani!", îi spune. Parcă e soră geamănă cu bărbată-su, mereu se grăbește, constată Carla.

— Betty, ai venit! Nu știu de ce te-ai lăsat așa greu, simt că încă ne iubim. Arăți înfloritor, iar eu sunt distrusă. Lui Lorenzo nu i se mai scoală. Simt că mă veștejesc.

Uimită de dezvăluirea frustă, Beatrice îi spune:

— Draga mea, dar ai cinci copii minunați. La vârsta noastră, împlinirea sufletească e cea care contează, nu?

— Contează pe naiba! Hai, ia loc aici, pe fotoliul roz. Ce împlinire?! Nu mă mai simt femeie, mi-a dispărut furnicătura care ne ține pe noi, femeile, în viață. Încerc

să ademenesc pe unul și pe altul. Fac exerciții de feminitate, alternativ cu cele de dominare, îmi testez puterea de seducție, dar obțin numai plăceri efemere...

Își ascultă colega cu atenție, i se pare praf de nebună și de distrusă fizic. Carla se întinde iute peste biroul care le desparte, îi apucă mâinile și i le mângâie senzual. Râde și i se vede strungăreața obscenă.

— Pisoi, pe tine te-am iubit! Mai contează asta pentru tine? Te simt și acum, după atâția ani. Mă înfior când îmi amintesc cum zvâcneam una în brațele celeilalte...

— Draga mea, au fost niște jocuri nevinovate. Jocuri între fete, chiar așa le-am și botezat. Nu mai ții minte?

— Numești joc ce s-a întâmplat între noi? Dacă tu numești joc... dar să lăsăm asta. Tu ce mai faci cu viața ta, Betty? Tot cu acela ești...? Cu polițaiul mofluz, care își ascunde grobianismul în spatele preocupărilor literare?

— Îl cheamă Alfred și se pregătește să scoată o carte de poezii.

— Ciudat, credeam că se ocupă doar de crime și de tâlhării. Ce-ai găsit la el, de pari fericită după atâția ani? Mai rar... Vinde-mi și mie rețeta, îi cere Carla, devenită arici.

Ticălosul a mințit-o deci că nu mai scrie...

— Zi-mi mai întâi despre cei cinci copilași ai tăi!

— Nu sunt multe de zis... Nu sunt mulțumită de ei, i-am făcut degeaba, i-o retează.

— Cum așa? Li s-a întâmplat ceva?!

— Îmi planificasem un viitor mare pentru plozii ăștia!

Oftează și începe să-i povestească despre copii. Beatrice e șocată. Gemenii sunt făcuți cu profesorul lor de neurologie, Ragnar Adam. Primii trei copii cu Samson „n-aveau gene bune" și a schimbat tatăl următorilor

copii. După ce termină de povestit, își somează invitata să-i spună despre ea.

— Eu n-am avut o viață atât de plină. M-am căsătorit cu Alfred. Sara, fetița noastră de opt ani, seamănă cu el. Cântă, dansează, pictează, dar cred că va fi scriitoare. Să-ți spun ce compunere a scris!

— Cine a învățat-o să scrie compuneri?!

Carlei i se contractă inima dureros, presimțind ce va să zică ea.

— Alfred e talentat și are răbdare. Dacă n-ar fi fost polițist, ar fi fost un profesor nemaipomenit, copiii l-ar fi adorat!

Psihiatrei îi vine să turbeze. Îi va cere socoteală acestui mincinos! Când l-a rugat să-i mediteze copiii, i-a zis că n-are timp, că rezolvă omoruri, dar iată că scrie cu plodul lui... O îndeamnă în silă pe Beatrice:

— Zi-mi de compunerea fetei! Ce-a scris?

— Doamna le-a dat să facă o compunere la alegere. Sara s-a gândit ce să scrie. O muscă i-a aterizat pe caiet, îi plăcea mirosul de pastă de pix. „Despre tine scriu, scârboșenie!", și-a zis. Apoi, doamna i-a întrebat: „Despre ce ai scris? Da' tu? Da' tu?". Și ei i-au spus: „Despre primăvară", „Despre calculator" etc. A ajuns la a noastră, cu: „O zi din viața unei muște". A tresărit. „Citește!", i-a ordonat. Și-a regretat decizia.

— De ce?! Fiică-ta scrisese prostii?

— Nu prostii. A fost crudă. Musca vorbitoare, după o zi în care a cunoscut o mulțime de gură-cască, a mâncat rahat și alte bunătăți, a văzut locuri nepământene, a fost ucisă în chinuri la sfârșitul compunerii. I s-au rupt aripile, picioarele etc. Fără final deschis!

— Copilul ăsta al vostru e sănătos la cap?

— E talentată, dragă, și Alfred o stimulează. Când a ucis musca, elevii s-au pus pe urlat. Până și bătăușii clasei și-au înghițit mucii. A dat-o doamna afară, râdea ca nebuna...

Carla nu mai suportă s-o audă cum se laudă cu copilul ei talentat.

— Psihopată de mică deci... În afară de faptul că scrie compuneri, bărbată-tu, Alfred, cum e? Aveți un sex bun?

— Da, mă iubește. Și eu pe el. E inteligent, șarmant, poet. Noaptea mă ține în brațe, iar dacă ne îndepărtăm ne căutăm prin pat. Ziua începe în veselie și se termină la fel.

— Și sexul? Cum e sexul cu polițaiul? vrea să știe Carla, tot mai crispată.

— Minunat. Nu mai e acea ardere de la început, dar am rămas foarte compatibili...

Psihiatra își strânge buzele, are o față schimonosită și rea. Ochii îi sunt încă expresivi, dar bruma de ingenuitate le-a dispărut, pare mai în etate decât vârsta ei, gândește Beatrice, sperând să nu arate niciodată așa.

— Of, Betty, eu n-am ajuns cu Lorenzo la o asemenea complicitate familială. Și n-am avut un sex bun, având în vedere experiențele cu alți bărbați. Mă întreb de ce m-am măritat cu el, până și numele lui e imbecil...

— Chiar: de ce te-ai măritat? Nu te înțeleg, ți-ai distrus viața, după câte spui... Ai adus în cuibul comun doi copii făcuți cu altul, ești nemulțumită de toți... Pari nefericită și arăți rău! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?!

Carla își promite că i-o va plăti nemernicei mai târziu, fiindcă i-a zis că arată rău. Dar mai întâi îi spune cum și-a ratat viața:

— Lorenzo m-a susținut în facultate. Îmi lua o rochiță, o cizmuliță, mă scotea la cofetărie. Era ajutor la un service

auto. Îl așteptam fierbinte, iar el venea într-o salopetă verde, plină de unsoare. Într-o zi, m-a cerut de nevastă, mama îl voia... Mi-a jurat că o să-mi ofere ceva de nerefuzat, experiențe unice. Așa m-am nenorocit!

Beatrice știa că neurologul Adam, tatăl gemenilor, avea o teorie a experiențelor unice. Susținea că toți trebuie să le avem, fiindcă ne conservă creierele.

— Ți-a oferit Lorenzo experiențele? În ce au constat? De fapt, ce ți-a oferit el?

— Mi-a oferit pe naiba! Mi-a oferit trei copii nasoli. Într-adevăr, de nerefuzat plozii ăștia care au crescut în mine. Și mi-a mai oferit ceva: libertatea de a mă împreuna cu alți bărbați, ca să obțin avantaje pentru familie. Asta mi-a oferit! A dat și el cât a putut... Nu-i sunt total nerecunoscătoare. Amorurile mele, chiar supravegheate și filmate de el, s-au dovedit de nerefuzat. Însă, pe ansamblu, m-a păcălit. M-a închis în căsătorie și mi-a devenit indispensabil, deși îl urăsc, știu că sunt marioneta lui!

— Cu ce se ocupă soțul tău, Carla? Și ce pasiune e asta la el, să-și filmeze soția cu alții?

— Are o firmă de mașini, dar mi-e și secretar. Completează hârțoagele spitalului, scrie în foile de observație, îmi face articolele. Vrea să ajung manageră, își dorește funcția mai mult ca mine! Sexual, este un cuckold, un masochist... Îi place să mă vadă fututã de alții, îl mișcă emoțional treaba asta... Dar are și ceva sadic. Mă exploatează.

— Nu-ți ascund că mă înspăimântați, tu și bărbată-tu... Cum îl lași să scrie în foile de observație?! Nu-i psihiatru! Face și vizite în saloane?!

— N-ai auzit de specializare la locul de muncă al nevestei!? Articolele le face după notițele mele, îi dau bun de

tipar. Și da, intră în saloane, are voie de la mine. Îl însărcinez să-mi aducă pacienți pentru workshopuri. Sunt psihologi care se dezvoltă personal la noi în spital, iar șefii lor mă plătesc bine.

— Nu-l cunosc pe Lorenzo, dar pare omnipotent... Cum e ca om?

— E omnipotența întruchipată! Tot spitalul îl cunoaște, stă pe aici... Ca om, e un terchea-berchea. M-a lăsat borțoasă ca să fie sigur că nu-l abandonez. Cine mă primea cu plozii? M-a dirijat cum a vrut! Mă doare undeva că a crescut copiii sau că pune mureturi, mereu îl rog să mă ajute mai mult la spital! Nu pot redacta documente frumoase pe calculator, ca el...

Zicând acestea, începe să hohotească. Nu așa ceva și-a dorit în viață, un secretar-bucătar! A vrut un bărbat poet și o iubire adevărată. Ăsta era lucrul de nerefuzat: IUBIREA! N-a vrut căcat de copil mic, de la atâția copii mici. I se întorceau mațele pe dos când erau copiii mici și aveau scutecele pline. Bine măcar că i-a născut ușor, s-au copt în ea și i-a scuipat ca pe semințe.

— M-am ținut tare, dragă: nu l-am schimbat de scutecele căcăcioase pe niciunul din cei cinci, n-am șters cururi, nu m-aș fi coborât atât de jos. Lorenzo protesta, îmi spunea că nu sunt mamă bună, dar i-am zis-o ferm: „Până aici! Eu ți i-am făcut, schimbă-i de scutece cu mă-ta, sunt obosită, m-au terminat fizic".

— Carla, e normal să ajuți copiii, dacă ți-ai dorit să-i ai, se indignează Beatrice.

— Cum îți permiți să-mi vorbești așa?! Ce tâmpită ești...! Tu n-ai fost în stare să faci decât un copil, eu am făcut cinci! Spune-mi, care e mai femeie dintre noi? urlă ea.

— Nu vreau să ne contrazicem după atâția ani, dar feminitatea nu se măsoară în numărul nașterilor. Nu suntem vaci, cu atât mai rentabile cu cât facem mai mulți viței!

— Dar în ce se măsoară, Betty? În futaiuri? În rochii? În lenjerii sexy? În ce dracu se măsoară? Știi ceva? Ești o călugăriță! Ai avut vreodată un amant? Ai supt și tu o altă pulă decât pe cea a bărbatului tău? Psihotico! exclamă psihiatra scoasă din minți.

— Te rog, nu fi vulgară! Dintre noi două, psihotica ești tu! Mă mai și faci să vorbesc urât... Nu, n-am supt p... altcuiva! Nu fiindcă n-aș fi avut de la cine, dar n-am simțit nevoia s-o fac, n-am vrut să trăiesc în promiscuitate, ca tine! Uite cât de frumoasă ai ajuns și cât de frumos vorbești... Wagner e tot ceea ce își poate dori o femeie. Suntem fericiți, avem o iubire mare, adică un lucru de nerefuzat!

Trupul mic și cocoșat al Carlei se cutremură de parcă ar fi curentat. Bate cu pumnul în masă și ține ochii închiși. Beatrice o lasă să se descarce nervos. Când se liniștește, intervine:

— Hai, liniștește-te! Înțeleg că ai o problemă... n-am nimerit într-un moment bun...

— Ce problema dracului am?! Vaco! Vacă născătoare a unui singur vițel!

— Nu mă jigni, că-ți răspund: vacă ești tu! Problema ta e că nu apreciezi fericirea nici când stai cu ea la masă!

— Habar n-ai, Betty! Sunt nefericită și mă doare fericirea altora. Și fericirea ta mă doare, să știi! Văd la alții cum trebuie să fie fericirea pe care eu n-o s-o am vreodată. N-am soțul tău iubitor, n-am copilul tău talentat, ajutat de un tată responsabil. N-am nici copiii Laurei, asistenta-șefă... Știi că plozii ei câștigă toate concursurile

muzicale?! Îți dai seama ce e în sufletul curvei, când viței îi ies campioni?!

Niciun copil nu i-a adus Carlei premii de la olimpiade, nici măcar gemenii făcuți cu geniul neurologiei. Doar fata i-a ieșit pe locul 11 la carturi. E adevărat că nici ea n-a câștigat olimpiade, iar maică-sa o bătea cu furtunul de la duș, dar spera ca măcar copiii s-o poată face.

— Viței mei nu câștigă! Mă umplu, deci, de fericire... Apoi, n-am mașina vărului meu, n-am casa vecinului. Nimic n-am. N-am nici liniștea ta!

Psihiatra vine lângă ea, cu degetele mâinii drepte răschirate ca o gheară. E pregătită să atace fizic.

— Uită-te la tine, nenorocito! Ești un monstru egoist care ai făcut un singur copil, să nu-ți strici corpul de sirenă. Arăți bine, miroși bine, pari mai tânără decât mine!

Beatrice se trage înapoi și amuțește. Simte că a aruncat-o cineva în mijlocul unui film de groază. Psihiatra se dezbracă și rămâne goală în cabinet.

— Nu te speria, că nu-ți fac nimic, tâmpito! Uită-te numai ce s-a ales din corpul meu, pe care altădată îl plăceai, lesbiană cretină ce ești... Acum nu-ți mai place, nu? Curvo!

Lucrurile devin insuportabile, e momentul să plece.

— Plec, Carla, am ședință la ora două.

— Nicio problemă, Betty, nici eu nu mai puteam să stau! Mă întâlnesc cu un arhitect care mi-a fost pacient. Vreau să reînnod relația, mă stabilizase afectiv. Sigur mai vorbim. Nu poți fugi de mine, după ce te-am regăsit. Poate mergem să-i facem o pomenire lui Eminescu la Bellu. Ce zici?! Știi cât îl iubeam...

Beatrice nu-i răspunde, tot ce zice e aberant. Se îndreaptă spre ușă.

— Pisoi! Pisoi drag! o strigă cu voce dulce.

— Ce mai e, Carla?

— Vrei să ne întâlnim toți patru, eu cu Lorenzo și tu cu Alfred? Să ieșim undeva, să mâncăm ceva bun, să vorbim, să ne simțim bine?

— Nu știu dacă pot! îi spune, hotărâtă să nu-i mai răspundă în veci la telefon.

— Te asigur că poți! Alfred dorește să mă vadă. Să-i transmiți că-mi e foarte dor de el...

Nu știe de ce, dar simte nevoia s-o atace:

— Apropo de corpul tău distrus, Carla... Ai îmbătrânit în halul ăsta și din cauza copiilor pe care i-ai făcut. Prea mulți!

— Ce vrei să spui?

— Nașterile strică nu doar corpul femeilor, ci și fondul lor genetic. Le scurtează telomerii, îmbătrânesc accelerat. O a treia naștere aduce 11 ani de îmbătrânire. Așa cum am învățat amândouă, telomerii scurți se asociază cu incidențe crescute ale cancerului, bolilor de inimă și demenței senile.

Carla nu mai are aer de indignare, în ochi i se citește ura. O ură pură, nedisimulată. Beatrice se simte vinovată pentru acest moment de răutate, dar efectiv n-a mai suportat-o. Nimeni n-a jignit-o așa cum o jignise această psihotică!

— Pleacă acum, Betty! O să ne mai auzim, fii sigură!

Ajunsă în aerul rece, vomită la rădăcina unui copac gros. „Cum a ajuns așa?" N-o să-i dea lui Alfred detaliile întâlnirii, ca să nu-l traumatizeze, o să-i vorbească doar despre copiii Carlei. N-o să scoată o vorbă despre perversul de Lorenzo și despre înfățișarea psihiatrei. O să constate personal cât e de bătrână, dacă o să se întâlnească vreodată. O să vadă că-i bolnavă cât 100 de pacienți.

În cabinet, Carla plânge de ciudă, de ură, de frustrare, de invidie, toate amestecate. Înghite trei pastile albastre olandeze, cel mai puternic antidot al nefericirii. „Dacă aș putea, aș ucide-o cu mâinile goale pe fățarnica asta! O să-i arăt că și-a ales greșit adversarul... Eu sunt lupoaica alfa, nu ea!".

Asistenta-șefă intră încet în cabinet și o privește curioasă. Doctorița e goală și împietrită în mijlocul încăperii, iar lacrimile-i curg șuvoi.

— Dă-mi să semnez în foile de observație și du-te la treaba ta! Sunt praf de supărată!

— Ați pățit ceva, doamnă? Pot să vă ajut?

— Noi două avem relații profesionale aici, nu-mi intra în suflet, că nu poți. Nu-i treaba ta, ciudato, ce am pățit! Tu mărește-i doza tipei din salonul 7, asta-i treaba ta! M-am săturat de fricile ei nejustificate. Nu vreau să facă vreun infarct cât e internată, nebuna naibii! Să-l facă dracului acasă, să nu scriu rapoarte dacă moare asta!

— Am înțeles, doamnă. Aveți de semnat și pentru domnul judecător, se vrea externat!

— De ce să plece?! Nu semnez! Ce-a pățit domnul? De ce nu-i place la noi?

Asistenta tace. Știe când dr. Samson nu e în dispoziție bună, iar acum nu pare să fie.

— Ori v-ați purtat urât cu judecătorul?! se înfurie. l-ați mâncat desertul? Știu că furați desertul bolnavilor și îl mâncați voi, ca niște scroafe grase care sunteți. Pe judecător vreau să-l țin aici cel puțin două săptămâni, să comunicăm rezonabil, să-mi fac o relație... E la instanța penală și nu se știe când ai nevoie de un magistrat penal!

— Dar judecătorul insistă să plece, dr. Samson! A venit de două ori fiul lui să-l ia acasă, protestează asistenta.

— Ia să nu mi-l mai ia niciun fiu! De aici pleacă doar când zic eu! Nu-i în tribunalul lui, să dea ordine și să bată cu ciocanul. Aici e în tribunalul meu și eu bat cu ciocanul! Sunt judecătorul suprem al stării lui mintale. Iar tu ești grefiera și execuți ce-ți spun!

Carla îi explică pe un ton conspirativ că judecătorul e bine, însă aparținătorii trebuie să știe că nu-i bine deloc. Comisia de internări nevoluntare a fost deja convinsă de ea, ca medic curant, că judecătorul e deteriorat mintal.

— Nici n-am avut timp să vorbesc cu el... E distins, în pijamale elegante, fumează în WC-ul femeilor. Ieri mi-a zâmbit, avea o moacă poznașă... Deci băiețașul mai stă la noi o vreme, îmi place! De-abia ne împrietenim, îmi fac și eu relația cu tribunalul...

— Bine, doamnă! Dar să nu mai plângeți, da?! Viața e frumoasă!

Asistenta cu codițe rasta și cu un fundulеț mic, bombat, dă să iasă din cabinet.

— Laura, vino înapoi! Vino aici lângă mine!

Se întoarce și se apropie de ea.

— Noi când ne mai iubim așa, frumos, ca fetele, Laura? De când am făcut-o, după congresul din Baia Mare, mi-e gândul numai la tine. Cum crezi că mă simt când te văd fâțâindu-te pe aici? Și de-asta plâng... Din cauza ta! Mă ignori... Te ascult cum îți lauzi copiii care câștigă olimpiade, cum îți înjuri fostul soț, iar tu mă ignori...

— A fost o greșeală atunci, după congres, doamnă! Eram bete de se învârtea hotelul cu noi, nu mai știți? Stăteam în genunchi să putem descuia ușa de la cameră...

— Ciudato, n-a fost greșeală! Uită-te în ochii mei! îi spune și o sărută pe gură. Simți fluxul, nu? râde ea răgușit.

Asistenta se smulge din îmbrățișare și țâșnește din cabinet. Are un gust amar pe limbă. „Probabil de la pastilele pe care le bagă în ea, nebuna naibii!". E convinsă că somitatea de Samson modifică oamenii prin hipnoză sau îndopându-i cu medicamente periculoase. Pe dirijorul acela mare îl nenorocește, se droghează cu el în cabinet. Speră ca într-o zi s-o prindă cineva: „Diavolița se încuie aici ca să facă rău. Altfel de ce s-ar încuia?! Tot spitalul e vinovat! În afară de câțiva medici, care o critică, toți îi sunt complici, de-asta n-o văd! Ei câștigă zeci de mii de euro din studii clinice pe cobai umani, în timp ce eu n-am bani să iau fâșuri la copii!".

Carla dă cu pumnul în birou de enervare. Își scoate din dulap o folie cu pastile galbene și înghite trei, fără apă. Pastile albastre, foarte puternice, nu mai poate să ia pentru a-și îmbunătăți starea, a luat deja o doză de cal. Apoi se îmbracă, își dă genele cu rimel și se rujează în oglindă. Își pune pe laptop o muzică tribală, vioaie, cu multe tobe. Are nevoie de o mică relaxare, după decepția cu Laura și mai ales după ciocnirea cu vaca aia de Betty, nevasta iubitului ei secret, Alfred Wagner.

Până și numele de Wagner o face să viseze frumos. E un nume foarte mare. Nu un nume precum Samson, dulău de curte, ca în fabula *Câinele și cățelul*. E drept că, în fabulă, Samson era un câine mai răsărit decât milogul de cățel, dar tot un animal era. După aia, Wagner a scris opere — *Tristan și Isolda*, *Olandezul zburător*, *Parsifal*, care o zguduiau emoțional. Or Samson ce-a scris? Nimic! O, ba da, a scris și băiatul! I-a scris ei partitura vieții și acum o punea să joace după ea. „Te urăsc, Lorenzo Samson! Te urăsc!", zbiară în oglindă.

Apoi îi vine o idee: „Giorgio! O să-l sun, el mă iubește. Îmi e și extrem de îndatorat, deci e marioneta mea. Frumosul ăsta cu ochii verzi o să mă înveselească. Vai și vai de mine, mi-e rău fizic de la atâta nefericire!", plânge cu vorbe psihiatra. Însă înainte de a-l suna pe psiholog, ar mai vrea să-i dea un raport lui Alfred Wagner, că tot și-a amintit de numele lui faimos. Dacă nu-i ajută copiii la compuneri, măcar să-i servească și polițaiul acesta la ceva... E sigură că WhatsApp-ul lui e supravegheat de DNA. Prin urmare, ceea ce-i scrie ajunge la procurorii anticorupție, care află lucrurile necurate din spital. Ei nu-i rămâne decât să aștepte ca mascații să-i ridice pe infractori.

Hei, Alfred-polițaiule, sunt foarte tristă astăzi. M-au copleșit...

Cine te-a copleșit, regino?

Mizeria și corupția din spital m-au copleșit!

Cum așa, iubire?

Uite-așa, m-au biruit. Sunt un medic cinstit, iar ei umblă cu lucruri necurate.

Ce lucruri?

Multe lucruri, polițaiule! Ar trebui să-ți scriu sute de mesaje să ți le descriu.

Am nevoie de plângeri scrise de la tine, Carla! Și de dovezi.

Au ei dovezi la DNA, le strâng fiindcă sunt mulți. Totul e să prindă fire din interior, să trimită mai întâi televiziunile aici. Pot să-ți dau un fir: studiile clinice pe cobai umani. Eu am puține studii, ei au cu sutele.

Cine sunt cei care au cu sutele?

Studiile se concentrează la patru medici: Antonesco, Weiner, Mateescu și Robinson. Iau zeci de mii de euro.

Fă-mă să înțeleg. Ce-i cu studiile astea?

Sunt de risc pentru pacienți. Se fac înainte de autorizarea intrării pe piață a medicamentelor. Se câștigă foarte mult din ele, sume enorme. Dacă ar veni procurorii aici, să le ridice înscrisurile și protocoalele de testare, pe toți i-ar aresta. PE TOȚI! Unii n-au pacienți suficienți și atunci profită de cei care vor să se pensioneze.

Nu înțeleg...

Îi internează fictiv pe cei care vor să se pensioneze anticipat, îi trec în registru. Celor internați fictiv le folosesc internările la Casa de Pensii, duc actele acolo, dovedesc că sunt bolnavi la cap, deși n-au nimic. Medicilor le folosesc internările fictive la găsirea cobailor. Cei care vor pensii acceptă să fie în studii. Pricepi?

OK...

Se fac pensionări anticipate pe bandă. Cei patru pe care ți i-am spus sunt campionii.

Iau și șpagă de la viitorii pensionari?

Uneori iau, dar nu e nevoie. Își scot mai mulți bani din studiile în care-i înrolează.

Pare să fie un mecanism infracțional bine pus la punct.

Un mecanism superb. În studii sunt înrolați și cei fără discernământ. Sunt puși să semneze formulare de consimțământ, deși rudele lor cu discernământ ar trebui să le semneze, nu ei. Apoi mai sunt și alte ilegalități...

Ce?

Îi includ în studii și pe cei care nu suferă de afecțiunile pentru care sunt testate medicamentele, inventează simptome. Pun rezultate din burtă la analize sau iau sânge de la persoane sănătoase, ca să le iasă că medicamentele sunt OK. Dacă unul nu mai vrea medicamente, ei declară că le-a luat. Aruncă ambalajele și le ascund în cabinete.

Totuși, prin astfel de practici nu distrug sănătatea oamenilor?!

Normal că o distrug, dar scopul scuză mijloacele. Dacă-ți face chimioterapie, deși ai roșu în gât, te nenorocește, nu?

Incredibil!

Ba e credibil! Alții au altă strategie. Dacă un cobai nu răspunde la medicamentul testat, îi dau alte medicamente legale, aflate deja pe piață și scriu în foi că medicamentele experimentale l-au vindecat.

Așa faci și tu, Carla?!

Nu, iubire. Ce dau pacienților iau și eu, sunt un degustător dacă vrei... Și nici n-am multe studii. Ăia patru le au aproape pe toate. Dacă i-ar aresta, studiile s-ar împărți mai multor medici, aș avea și eu.

OK, Carla, acum trebuie să mă deconectez. Avem ședință.

Mă iubești?

Cu siguranță, darling. Pa! Fă plângeri scrise despre studiile pe cobai umani!

Abanos din Guineea Ecuatorială

Psihologul Carrara și-a terminat programul de la azil. Vrea cartofi prăjiți cu brânză rasă, de la un fast-food din josul străzii. S-a mutat în apartament, dar încă nu-i vine să creadă că-i al lui. E amenajat ca-n filmele pentru snobii plini de bani, arhitectul Carlei a făcut minuni. Cea mai mare încăpere, dedicată psihoterapiei sexuale, se remarcă printr-un decor minimalist, absolut superb. Sunt acolo: un pat mare, dar suplu, din lemn masiv, două fotolii și o măsuță de cafea, tăiate toate din trunchiuri de copac lăcuite, decupate și umplute cu ceară epoxidică translucidă, în care plutesc lalele roșii. Mai are un ecran TV gigant, o bibliotecă, oglinzi mari peste tot și corpuri de iluminat discrete. Decorațiunile îmbină lemnul natur, inoxul și bazaltul. Camera de psihoterapie e dotată și cu un dulap fals, compus din două trunchiuri de copac scobite lateral, în care încap două camere de filmat.

Într-un colț, spre geam, se află piesa de rezistență: statuia din lemn de abanos a unui bărbat gol din jungla africană, în mărime naturală. Un cadou de la Carla, pe care n-a vrut să-l accepte, dar ea a insistat: „Uită-te

numai ce pectorali are și cât e de dotat, o să-ți vrăjească clientele!". Invocarea clientelor a fost decisivă, a acceptat negrul în casă. Nu se mai simte singur. Bunăoară acum se gândește că o să-i spună „bună seara" și o să bea o bere rece. Apoi o să se uite la un film psihologic și o să se culce liniștit. Cât de ciudat i se pare cuvântul acasă, cum vin peste el lucrurile bune, fix când nu mai aștepta nimic de la viață... Chiar îi surâde afacerea cu bătrânii și o va accepta.

Toate gândurile îi dau năvală în cap în timp ce merge cu grijă pe aleea înghețată a azilului. „Parcă-i un patinoar. Nimeni n-a catadicsit vreodată să curețe aleea asta. Dumnezeii mamelor lor de tâmpiți!". Îi sună telefonul. Tresare, se agață de gard ca să nu cadă, se moșmondește. Până să-l extragă din rucsac, telefonul tace. Însă acum sună iar. Pe ecran i se afișează numele Carlei. Răspunde cu glas vioi:

— Hei, vrăbiuță!

— Giorgio, iubire, am nevoie urgentă de tine! Sunt foarte deprimată. Trec data de 9 noiembrie în calendarul zilelor mele negre, trebuie să vorbim urgent!

— Unde ești? Vrei să ne vedem? o întreabă.

S-a întrebat dacă nu e îndrăgostit de Carla. A ajuns la concluzia că nu. N-o iubește, dar are niște sentimente de afecțiune, îi plac planurile lor. Mulțumită spiritului ei antreprenorial are el un confort nesperat.

— Încă la spital, dar mă duc către mașină, îi spune ea. Tu unde ești? Vin să te iau în oraș, Giorgio!

— Am ieșit deja în stradă. Te aștept la colț, la florărie!

Se emoționează când ea își oprește limuzina Mercedes lângă florărie și îl invită să urce. O sărută pe obraz și vorbesc despre vreme. Ajung la un restaurant de lux

din nordul Bucureștiului, amenajat într-un fost conac boieresc.

În curtea restaurantului se văd, pe geam, două bănci stinghere, cu vopseaua scorojită. Bănci triste, fără oameni pe ele.

— Ce gândești despre această imagine? sparge gheața psihiatra.

— Ce gândesc despre această imagine!? Eu? Ce gândesc eu oare?

— Da, tu!

— Asta gândesc: câteodată în viața ta apare câte un om care pare mai răsărit decât alții. Îți zici: măiculiță, ce mai om! Îl idolatrizezi, îl pui pe piedestalul gândurilor. Nu te trezești din frământatul minții până când țoapa sau bădăranul nu-ți dă cu ghioaga-n cap. Chiar și când te lovește, te dezmeticești greu. Și te apucă toate alea — furia, vina. Ochii lui de zeu îți par ochi de bovină, vin suferința și dezamăgirea.

— Cât ești de înțelept, vrăbioi!

— A doua oară, își continuă el ideea, când ți se ivește în cale un om mai răsărit decât alți oameni, scoți tu ghioaga și îi dai preventiv în cap... Remarci un paradox aici?

— Paradox? Hmmm... să mă gândesc. Ce-ar putea fi? Voi, psihologii, sunteți mai poeți decât noi, psihiatrii, funcționați mai pe pulsul sufletesc... Nu știu paradoxul. Fii atent cum aș continua: în iubire, omul inteligent nu repetă greșelile trecutului. Dar numai prostul gândește în șabloane. Inteligentul n-are șabloane, se adaptează. N-avem aceleași culori pe cer când apune sau răsare soarele... E bine?!

— Știu că ai și tu texte elitiste în tine, vrăbiuță... Așa ți-oi vrăji clienții în pijamale.

— Ia uite cine vorbește! N-am știut ce vrăjeli le dai babelor din azil, de te iubesc toate. Ia să mai scoatem puțină vrăjeală: noua imagine de-afară ce-ți spune?

Lângă bănci se cacă un câine vagabond. Giorgio privește tabloul și declamă:

— Suntem în buza universului. Gândirea nu-i omnipotentă, iar liberul arbitru e o iluzie. Câinele acela își va îngropa căcatul în frunze. Nimic nu se pierde, totul se transformă. Știi ce mai văd?

— Ce?

— Pe tine, Carla... Ești femeia fără gât. Singurul lucru porno la tine e vocea. Dar ai un mare creier pe care îl ador.

— Du-te încolo! Am trecut la intimități? râde incitată. Te-oi fi supărat cu ceva, de-mi alimentezi complexele pe nepusă masă... Mai bine spune-mi cum ne merg planurile!

Îi spune că a obținut, de la Comitetul Central al Psihologilor, atestatul de liberă practică și aprobarea pentru cabinet. Valentino nu i-a mai inspirat teamă.

— Ce făcea prietenul meu?

— Purta un costum de camuflaj, gen Fidel Castro, și avea vocea melodioasă a lui Manu Chao. Dădea audiențe și fuma cu picioarele pe birou.

— Să știi că nu e doar un conțopist, ci și un psihoterapeut de top! Oferă *pro bono* ore de restructurare psihică și de ajustare nevrotică pentru homleși. Dar grosul psihoterapiei lui cade pe colegii voștri, îi taxează zdravăn la cursurile de formare viguroasă. Își scoate terapia cu săracii, face un fel de haiducie psi.

— E un golănaș mare, talentat în afaceri. De ce nu ține și el cont de niște incompatibilități, Carla?! Nu poți fi și șef, și formator de psihologi!

— Nu-l văd escroc, îl admir! E un promotor al dezvoltării personale, prin regresii multiple și constelații familiale. Cum te-a primit?

— Bine. Din pereții sediului se auzea marea, așa cum ai asculta într-o scoică. O muzică ambientală mișto, dar mișto. Din când în când, pe fundal de mare țipau pescărușii. Muzica asta te fascina și la toaletă, unde nu mai era săpun lichid. Secretara blondă mânca pufuleți. Când i-am spus cine sunt, mi-a făcut cafea, șeful îi ordonase să-mi dea din cafeaua lui bună, braziliană. M-am simțit tare. Colegii mei așteptau pe holuri, iar eu stăteam la cafea cu minunea aia cu sânii ca pepenii! Șeful a luat poziție de drepți și mi-a dat o țigară din cutia lui de aur, era ca penisul negrului meu, Carla!

— Termină, Giorgio!

— Dar așa era! Lungă, groasă și neagră!

— Termină nu cu penisul, ci cu țigările! Ai să mori canceros și eutanasiat, ca Freud! Dacă n-ar fi fumat, Freud ar fi scris mai mult, ne-ar fi Luminat în continuare.

Doamne ferește! urlă el în gând și se bucură că ea nu-i poate citi gândul. Au fumat ca și când ar fi fost prieteni vechi. La plecare, i-au fost înmânate actele. Nu i-a luat bani, ba chiar i-a dat un maldăr de teste cu licență, cadou de cabinet nou.

— Ți-am zis că am relații puternice la voi, la psihologi!

— Carla, avem mulți escroci și vrăjitori infiltrați în breaslă. Zeci de mii de psihologi, mai mulți decât medicii, nu le accept cererile de prietenie, nu le citesc inepțiile. Divorțate, vampe patetice aspiratoare de bărbați, toți paranoizii... Ăștia n-au citit *Povești Nemuritoare*, dar pentru bani le inventează. Alții sunt preoți, dar au atestate de psihoterapeuți, fac terapie cu îngeri în cabinete.

— Se plătește la ei la cabinete?

— Normal! Nu vezi îngerii dacă n-ai bani! Bani lichizi, nu cu cardul, zic că Satana a inventat cipul din card.

— Păi și banul lichid cine l-a inventat? Nu tot dracu'?

— La alții nu există psihoterapeuți creștini, musulmani, politeiști, monoteiști, la noi sunt. Și nici n-au facultate de psihologie!

— Vezi?! Și aveai remușcări că iei actele, că nu ești dezvoltat personal...

— Mi-au trecut, măcar am studii!

Ea aduce vorba despre cei cu dublă specializare, și psihologi, și psihiatri.

— Am în spital. Unul papă medicamente, altul, dr. Andersson, face psihoterapie cu mobilă IKEA. Ăștia n-ar trebui să umble în halate albe, le filează nasol lămpile.

El crede că și psihiatrei au început să-i fileze lămpile, deși are spirit de afacerist. E curios însă să afle despre noua psihoterapie.

— Cum e psihoterapia IKEA, vrăbiuță?

— Andersson ne-a prezentat metoda lui bizară. I-a venit ideea fiindcă tac-su e suedez, iar fabricanții ăștia de puzzle-uri sunt tot suedezi.

— Concret, ce face?

— Numai prostii face. Zice că la drogați (ciuperci, LSD, marijuana) merg bine rafturile. Mă rog, durează mai mult până le fac. Heroinomanii plâng și râd, nu înțeleg instrucțiunile, părăsesc furioși locul cu imbusuri, șuruburi, scheme și scânduri. Dacă sunt aduși înapoi, devin agresivi.

— Interesant!

— Ce vezi tu interesant? E o formă elevată de teroare psi. Îmi vin niște *extrasensory perceptions*, adică niște percepții extrasenzoriale, foarte naspa dinspre acest medic.

— Spune-mi mai multe, vrăbiuță...

— După dr. Andersson, dezamăgiții în amor greșesc mobila. Psihologic, transferă eșecul lor sentimental asupra pieselor pe care nu prea reușesc să le asambleze. Cei care le pot totuși asambla fie le ratează, fie le fac bine, dar le ia mai mult decât oamenilor normali, ca mine, ca tine.

— Eu nu pot să fac un puzzle din lemn și bare! Nici măcar un scaun IKEA nu pot. Din cauza Norei...

— Să-ți spun un secret: nici eu! Pachetele pe care le iei țanțoș din raft și le duci acasă pe mașină sunt inventii drăcești. Plângi lângă ele. Ce psihoterapie mizerabilă...

— Înseamnă că amândoi suntem foarte bolnavi, vrăbiuță, dacă nu putem. Dar asta nu ne deranjează, nu? Fugim de Andersson! exclamă Giorgio înveselit.

— Mă rog, om fi, dar lucrurile se înrăutățesc... Mi-a șoptit cineva din spital că și-a diversificat terapiile, studiază impactul alcoolului și al antibioticelor asupra asamblării. I-au dat fosta magazie, i-au amenajat-o. Are o putere mare în spital...

Psihologului i se pare uluitoare metoda:

— Cum se face, Carla? Unuia i se dă bere, după care e pus să construiască mobila? În altă zi i se dă cognac? Înghite antibiotice? Se compară timpul și numărul de greșeli pe care le face, în funcție de ce ia? Dacă aș fi cobaiul acestui doctor cred că mi-aș scoate ochii cu imbusul. Să dea explicații în rapoarte lungi!

El își amintește că o vecină și-a descoperit iubirea în IKEA, la dulapuri. Își căuta draperii, dar l-a găsit pe angajatul blond și l-a luat acasă. Nu pe mașină, ci în mașină. Dar îi mută mobila, când pe un perete, când pe altul.

— Îl trimit la dr. Andersson al tău!

— Îl spală pe creier!

— O fi Andersson nebun, dar mai sunt și alții la voi. Au paranoia cu telefoanele, se cred urmăriți de SRI sau de liniile DNA. Îi ascultă naiba! E delir curat!

— N-ai dreptate, suntem interceptați! Procurorii nu ne urmăresc direct, ci prin contactele importante. Cum avem noi plan de internări, așa are și DNA plan de arestări. Să nu vorbim la telefon, e penal și se aude. Am contacte importante, sunt urechi în jur gata să ne înhațe! Deci nu la telefon și nici pe aplicații, da?! Spunem doar ce vrem să afle ei. Lucrurile sensibile — între patru ochi!

— Bine, iubire, dacă zici tu... Or fi unii ascultați, dacă sunt golani mari, dar nici golanii mari nu sunt ascultați tot timpul.

În sinea lui, râde de urechile care vor s-o înhațe.

— Ne-am distrat destul! i-o taie iritată. Ai fost la radio? A mers conexiunea pacientei mele, Antonietta? Ți-a dat prietena ei emisiunea de reclamă?

— Desigur! Cu asta trebuia să încep, dar mi-am zis să las felicitările, masa și dansul la sfârșit. Am avut prima emisiune, Carla...

— Nebunaticule!! Vreau să știu! Îmi ștergi toate relele care mi s-au întâmplat azi!

— Vrăbiuță, uite cum stă treaba: Antonietta e puternică. Am primit-o în cabinetul pe care mi l-am permis datorită ție. Am făcut două cafele. Când am revenit cu ele în camera de terapie, se făcuse deja comodă. Era goală pușcă și se uita la negru.

— Femeia asta nu se poate abține, e isterică. Cum dă de un penis în calea ei, cum îl atacă. Măcar te-a plătit?

— Da. Mi-a dat 500 de euro în avans, pentru cinci ședințe cu mine.

— Bun așa, 500 de euro este cât salariul tău de la azil, nu?!

— Ceva mai mult, îi mărturisește el ușor jenat. Însă nu acesta este câștigul din relația cu Antonietta, care m-a rupt pe din două. Câștigul e că m-a pus în legătură cu Renata Pazzini de la Radio București. După câteva ședințe și cu ea, am emisiunea. Intru în direct la ora 13, zilnic. Azi a fost prima emisiune, Carla! Am pus pe Facebook înregistrarea, m-am ascultat de trei ori! Vrei s-o asculți?

— Dă-i drumul!

El lasă telefonul pe masă între ei. Emisiunea începe cu melodia *La vie en rose*, cântată de Edith Piaf.

— Cât-de-frumos! exclamă Carla, ochii i se umezesc.

— Aici Radio București! Emisiunea „Psihologul de la miezul zilei". Renata Pazzini vă urează o zi normală! Celebrul psihoterapeut sexual Giorgio Carrara ne va vorbi despre așteptări. E bine să avem așteptări, domnul meu?

— E foarte bine. Colegii mei descurajează așteptările oamenilor pentru a-i feri de suferință la serviciu sau în dragoste, eu n-o fac. Doar demenții, idioții, bolnavii psihic sau imoralii n-au așteptări. Până și animalele au așteptări, doamnă!

— Sunteți un sex-terapeut excelent și am așteptări mari de la dumneavoastră! În general, de la bărbați aștept să nu fie proști, violenți, dezordonați, încăpățânați...

— Nu vă voi dezamăgi! Așteptările creează, într-adevăr, o suferință care la început te arde, dar apoi te ridică. Nu-i necesar să avem mereu așteptări înalte sau care se realizează într-un timp îndelungat.

Pot fi înlocuite cu unele mai joase, care se satisfac repede. Cui pe cui se scoate și în problema așteptărilor, asta, bineînțeles, dacă nu-ți rămân amândouă cuiele înfipte-n cap. Prin cuie înțelegem, la nivel metaforic, toate așteptările, fie ele înalte sau joase, lungi sau scurte.

— În dragoste funcționează ceea ce ziceți. Până când ne găsim marea iubire a vieții, nimeni nu ne oprește să avem iubiri mai mici, nu?!

— Ați exemplificat excelent!

— Știam eu că ești bun! Incredibil de bun! Sunt devastată emoțional, dar în mod plăcut. Sper că ei nu-i iei bani la psihoterapie...

— Nu-i iau! Avem barter de publicitate. Mă duc la radio, ea vine la cabinet. O finuță. Proaspăt divorțată și neconsolată.

— Am și eu o surpriză: Antonietta mi-a mărturisit că până la tine n-a știut ce-i un bărbat. Și tu ai rupt-o în două pe ea! O să-ți aducă la psihoterapie tot guvernul! Păianjen mic, îți țesi o pânză solidă... O să devii șeful psihologilor, în locul lui Valentino. Am așteptări lungi și înalte de la tine!

— Zău, Carla, nici chiar așa..., îi zâmbește flatat. Mă mulțumesc cu puțin, știi...

— Să nu te mai mulțumești! Bani ai, faima o să-ți tot crească. O să ai însă nevoie de putere și aici am eu o problemă cu tine.

— Ce problemă? o întreabă alertat.

— N-ai background academic.

— Dar am calificările, le-am obținut cu ajutorul tău!

Carla țâțâie a nemulțumire. Îi explică:

— Colegule, partenerule, iubitule, e vorba de calificări universitare înalte. De cele mai înalte calificări! Astea îți dau puterea absolută. Pricepi, vrăbioi?

— Mă sperii, Carla! Nu pot, e seriozitate, muncă multă. Trebuie doctorat, cărți... Nu devii peste noapte somitate. Sunt un biet practician și ăla făcut de ieri pe azi.

— Ai perfectă dreptate, însă nu mă subestima! Am planificat: o să-ți coordonez teza de doctorat, fiindcă sunt deja somitate și am acest drept.

— *Cazuri clinice grave și observațiile lor complexe...*, visează el cu ochii deschiși. Așa se va numi teza mea de doctorat!

— Bravo, vrăbioi! Nici eu n-aș fi putut să-i găsesc un titlu mai bun. Însă pentru teză, ca și pentru cartea pe care o vom scrie amândoi și va deveni bestseller în psihoterapie avem nevoie și de altceva.

— De ce anume, vrăbiuță? o întreabă nedumerit.

— De probe științifice. Toată lumea face plângeri antiplagiat în zilele noastre, ba chiar sunt unii care numai cu asta se ocupă...

— Și cum obținem probele? se vaită el, cu glas stins.

— E simplu: din înregistrarea ședințelor de psihoterapie. Trebuie doar să le înregistrezi, dragul meu! De-asta arhitectul ți-a proiectat cabinetul cu trunchiul ăla de copac în care încap camere...

— M-am tot gândit la camere, de când mi-a explicat la ce servește trunchiul, dar eu fac psihoterapie sexuală și de cuplu...

— Le urmărim doar noi, nu le dăm nici poliției! Uz intern. Conțin milioane de amănunte care ne scapă în timpul psihoterapiei, știi și tu că mereu ne scapă... Nu poți să faci doctorat despre cazuri grave, cu observațiile lor complexe, dacă n-ai toate observațiile complexe. Și eu îmi înregistrez

ședințele, am mereu aparatură pe mine! Lorenzo e priceput cu tehnica aceasta avansată. Apoi, e un fin observator. Ia notițe, surprinde toate amănuntele atunci când vizionează. Îl putem ruga să vadă și înregistrările tale.

— Lui tata Lorenzo o să-i placă, îi face cu ochiul Giorgio.

Îi spusese deja că bătrânul Samson e un ciudat sexual.

— Exact! Îi plac, dar ne și ajută, observă, face adnotări la protocoalele clinice. Are un scris clar și ordonat și o minte de cristal.

Entuziasmat de noile planuri, psihologul o sărută și o mușcă ușor de nas.

— Să ne terminăm mâncarea și să mergem la mine. Stau în capătul străzii, dar știi, vrăbiuță mică ce ești... Jur că va fi bine! Am ceva antrenament cu Antonietta și cu Renata. Îmi plătesc scump emisiunile, să știi!

Carla e uimită când intră în apartament, știa că arhitectul e bun, dar nu genial. Camera de psihoterapie are draperii roșii, într-o nuanță caldă. Luminile creează intimitate, iar oglinzile sunt peste tot. Tablourile, alese cu grijă, înfățișează flori carnivore și nuduri celebre. Într-un colț e statuia negrului din Guineea, cu un corp de Adonis. Dar n-are un penis mic, ca la muzeu, ci unul foarte lung.

— Giorgio, încuie ușa și vino să mă săruți! gâfâie poftioasă, stimulată de decor.

O observă goală și este încercat iarăși de repulsie, dar nu mai dă greș.

— Mi-e clar de ce ai devenit un psiho-gigolo de succes. Avea dreptate Antonietta, ești un armăsar! Am internat-o un pic la mine, să se mai liniștească, dar o învoiesc când mi-o ceri la terapie.

După două ore, Carla pleacă. Giorgio încuie ușa în urma ei, se aruncă în pat și adoarme.

Învierea lui Nic

Profesorul Nic Pascarelli simte un suflu nou în existență. Se trezește odihnit și are chef să facă lucruri neîncercate.

Viața sexuală i s-a îmbunătățit. A observat o cochetărie și la soția lui, care nu-i displace: face mâncare cu puține calorii, merge pe jos la serviciu, are gene rimelate și ghete cu toc. Și-a luat de la Decathlon o minge mare, verde, pentru gimnastică și se luptă cu ea prin toată casa. A sărutat-o pe frunte și mirosea a parfum scump, niciodată nu mirosise decât a săpun de rufe și a mâncare. Programul de sex de jumătate de oră pe zi, dimineața, i-a priit doamnei Pascarelli, a constatat el bucuros.

Un alt lucru neîncercat a fost apropierea de copii. Înainte, i-a tot ocolit. S-a ciocnit în oraș cu trei grupuri de copii de la *Școala altfel*, un program care scoate elevii din școli și-i pune în contact cu natura, cu profesiile și cu alți oameni. Primul grup care i-a ieșit în cale mergea de la gura de metrou Aviatorilor către Muzeul Satului. În stația de autobuz, copiii s-au comportat civilizat. Nu s-au împins în călători, n-au înjurat și n-au lipit gumă pe panouri. Nic n-a auzit decât un răzleț *pe mă-ta* și un

alt cuvânt scurt, *pula*, de la doi viitori antisociali. Celelalte două grupuri s-au intersectat la Televiziune. Cât timp învățătoarele au schimbat două vorbe, s-a pornit o învălmășeală ca la rugby, asezonată cu pumni, picioare și expresii ca *bă, față de cârnat, morții tăi, ai gagică boschetară, mă-ta-i curvă* sau *să vă dăm la muie*, ceea ce i-a strâns nervii. S-a mirat că fetele luau parte la războiul inițiat de băieți. Învățătoarele cu fețe roșii au intrat în ei, cu ochii ieșiți din orbite și cu guri de pelicani. Îi trăgeau de haine pe cei mai turbulenți, pentru a-i despărți. Cam greu pentru una dintre ele, o plăpândă care s-a opintit să smulgă o namilă de vreo 90 de kile din grămadă. A reușit doar cu ajutorul colegei, care arăta ca o campioană de full-contact. El, care odinioară ar fi luat atitudine și ar fi împărțit câțiva pumni puilor de diavoli, s-a mulțumit să observe. A acceptat că violența școlară este un fenomen dur și și-a văzut de treabă. Cu cât sunt mai multe învățătoare karatiste, cu atât mai bine! și-a zis.

În fine, a încercat un alt lucru nou, călătoria cu metroul. A coborât în subteran temător, dar a prins curaj, și-a zis că are un înger care-l ține de mână. Nu știa de unde i-a venit ideea cu îngerul, dar mergea. Habar n-avea de schimbările din subteranele Bucureștiului. Metrourile purtau nume, unele de fete, altele de băieți. Unele erau mai calme, altele mai smucite. S-a suit într-o Gladiola (molcomă) în direcția Preciziei. La stația Eroilor a schimbat linia și l-a prins repede pe Dublin (nărăvaș). La Piața Unirii, Camelia (furioasă) a trecut pe lângă el, în direcția Gara de Nord. Pe sensul opus, către Pantelimon, se târa Copenhaga (leneșă). De la Piața Unirii l-a luat pe Bujorul (apatic), către Bucur Obor, unde a avut puțină treabă. Revenit în subteran, s-a urcat într-o Riga (searbădă, fără

personalitate), în direcția Izvor. În cele din urmă a ajuns la marginea orașului, schimbând mai multe trenuri.

Profesorul avea să le declare mai târziu psihiatrilor și polițiștilor că în acel sezon era practic hămesit. Hămesit de viață, de sex, de mirosuri, de oameni, de senzații și de fapte. Practic, se comporta ca un nou-născut. Umbla ore în șir pe străzi, căscând gura la lume, de parcă până atunci ar fi fost orb.

Îl surprindeau mult femeile din București. Slabe, frumoase, grațioase, tinere. Unele i se păreau niște personaje din secolul al XIX-lea, din vremea în care tuberculoza făcea ravagii. Slabe, frumoase și tuberculoase. Piele palidă, bujori în obrăjori (sigur de la febră!), ochi lăcrimoși cu pupile dilatate, buze roșii, talii de viespe, siluete subțiri. Totul din cauza lipsei poftei de mâncare provocată de boală: „Asta trebuie să fie: tuberculoză!". Se ferea cât putea să le atingă. Știa din ziare că România ocupă locul întâi în Europa la incidența tuberculozei în populația generală.

Avea timp suficient să umble brambura, fiindcă era scutit de la *Școala altfel,* după ce lucrase toată vara cu olimpicii. Într-un parc a găsit șase pensionari îngroziți de dispariția unui miliard de euro din fondul de pensii. A intrat în vorbă cu ei și a aflat că Guvernul plătește cu acei bani DNA, să se termine cu hoția din țară. „Pulsul poporului, pulsul zeilor", a comentat și a plecat mai departe.

A privit și autobuzele, dar n-a îndrăznit să se urce în ele. A văzut pe parbrize poza unui șofer mort. Sub ea, numele dispărutului, Benone, și mesajul „Nu te vom uita!". L-a întrebat pe un șofer dacă Benone a murit în accident. „Nici pomeneală. A venit de la turci, a mâncat și s-a dus. Poza asta cu lanț de aur e făcută cu două zile înainte

să moară. Nu era bolnav, ci a crăpat! Cu toții crăpăm intempestiv. In-tem-pes-tiv".

Într-o altă zi de plimbare, i-a intrat ploaia înghețată în chiloți. Și-a cumpărat blugi, geacă impermeabilă și cizme de cauciuc îmblănite, cu care putea umbla prin oraș. A sărit în bălțoacele de pe Ștefan cel Mare și a înțeles de ce nu schelălăie sugarii cu pampers — rămân perfect uscați. Fabio n-a avut scutece pampers, și-a amintit.

Fericit, a intrat apoi într-o frizerie și s-a dat pe mâna unui *hair stylist*. Acesta i-a ras mustața ridicolă, l-a tuns tinerește și l-a vopsit șaten. Când s-a uitat în oglindă, a amuțit: nu mai era nici urmă de vechiul Nic. Până și nevastă-sa s-a crucit. Inițial a crezut că e un hoț care le-a intrat în curte, dar, recunoscându-l a leșinat de admirație. „Arăți cu zece ani mai tânăr!", i-a spus în timpul unei partide neprogramate de sex sălbatic, în care n-a mai fost atât de pasivă ca de obicei. A luat chiar inițiativa, l-a călărit continuu, cu voluptate. Și-a propus să-i spună delicat să mai slăbească, să se joace cu mingea și să aibă milă de oasele lui bătrâne.

A rugat-o pe Federica să-i găsească un dentist bun, la care să-și albească dinții și să-i dea comandă de niște ochelari noi, moderni, fiindcă aceștia groși și demodați i se păreau oribili. „E clar că nu mi se mai potrivesc", a constatat privindu-se în oglindă. Femeia a fost mirată de cererile lui, dar le-a rezolvat.

Cu noua lui față tinerească ajunge acum la spitalul de psihiatrie. Datorită surprizei, asistenta-șefă Laura își varsă cafeaua. E vineri, se apropie weekendul și toată lumea din pavilion pare relaxată. Saloanele sunt aproape goale, unii bolnavi au primit învoiri pentru acasă, deși în

acte rămân internați. Nic pătrunde sfios în cabinetul dr. Samson. „Oare ce-o zice când m-o vedea?".

— Eu sunt, doamnă doctor, Nic, profesorul! îi spune preventiv, ca să n-o sperie, așa cum îi speriase pe Federica și pe toți vecinii din cartier.

La liceu n-a apucat încă să-și arate noul chip. A fost liber în timpul *Școlii altfel*, dar de-abia așteaptă să-i surprindă.

— Domnule profesor, cât pe ce să nu vă recunosc! Sunteți un om modern, adaptat noroaielor în care trebuie să supraviețuim, îi zâmbește psihiatra, încercând să-și mascheze surpriza imensă. Poftiți, luați loc!

Nic se dezbracă de geacă și ia loc pe fotoliul roz.

— Doriți un ceai? îl întreabă emoționată.

Nu și-a închipuit vreodată că niște sugestii hipnotice benigne pot schimba atât de radical pe cineva.

— Da, mulțumesc. De tei, dacă aveți.

— Sigur. Acum vă fac. Cât sunteți de schimbat în bine, nu pot să cred...

După ce revine la birou cu cele două cești aburinde, îl întreabă:

— Domnule profesor, cum v-a fost în ultimul timp? Cum vă mai simțiți? Că de arătat arătați senzațional... Dar stați, nu-mi spuneți deocamdată nimic! Este ora 13. Trebuie să dăm drumul la radio, să auzim despre ce vorbește astăzi colaboratorul meu, celebrul Giorgio Carrara. Vă grăbiți?

— Deloc, doamnă, sunt în ultima zi de vacanță! Ascultăm împreună, îi spune Nic, satisfăcut de impresia puternică pe care i-o făcuse.

La radio cântă Edith Piaf. Carla valsează prin cabinet, sub ochii uimiți ai pacientului. Surprinde privirea lui

întrebătoare și îl invită la dans. Nic se mișcă în ritmul muzicii cu eleganță. Când începe emisiunea se opresc.

— Domnule psiholog, un studiu recent ne arată că suntem mai proști decât acum 50 de ani. De ce ne-a scăzut inteligența?

— Într-adevăr, IQ-ul ne-a scăzut cu 17 puncte. Suntem pasivi intelectual, adică nu mai rezolvăm probleme. Stăm cu telefoanele inteligente în mâini, care gândesc, memorează și rezolvă probleme în locul nostru. Practic, ele ne-au înlocuit creierele.

— Oamenii proști pot fi manipulați.

— Manipulare în masă se face cu ei! Gândesc puțin, sunt imaturi emoțional și iau de bune, necritic, opiniile celor care mai gândesc câte ceva. Și cei care mai gândesc — să le zicem gânditorii — manipulează, pentru a obține avantaje și putere.

— Și totul se întâmplă din cauza telefoanelor... Despre rețelele sociale ce părere aveți? Ne cresc sau ne scad inteligența?

— Rețelele ne fac niște tâmpiți. Ne paralizează intelectual, nu mai gândim creativ, devenim niște roboți țicniți și obosiți.

— Remarc un paradox. Există și studii care ne arată că oamenii care interacționează cu rețelele, cu noile telefoane, au un creier dezvoltat. Bebelușii nu mai vor jucării de pluș, ci vor i-phoane!

— Doamnă, dacă alfabetizații digital devin tot mai inteligenți în lumea simbolurilor, în viața reală ei se prostesc semnificativ. Toate studiile au dreptatea lor, dar numai gânditorii le pot interpreta. Unora poate să li se expandeze creierul ca o conopidă, că

tot proști rămân! Sunt deștepți în online, conectați. În off-line îi mănâncă dulăii neconectați, adică gânditorii. Chiar dacă au creiere dezvoltate, le lipsește viziunea asupra lumii, nu rezolvă probleme simple.

— Ce ar trebui să schimbăm în educație, pentru ca societatea să fie mai deșteaptă?

— Totul ar trebui să schimbăm! Procesul Bologna e un dezastru, produce educație fictivă în scopul obținerii de diplome. Hărțile de cunoștințe interdisciplinare ar reprezenta o bază pentru gândirea independentă a copiilor, care au nevoie de stimularea interesele, nu de telefoane și de rețele sociale care îi prostesc.

— În opinia mea, ne prostesc și procedurile din corporații.

— În corporații suferă creativitatea. Procedurile transformă geniile corporatiste în armate de imbecili. Afacerile marilor branduri merg bine până la un moment, după care, pentru a crește, au nevoie de gânditori, de creiere neînregimentate în șabloane.

— Inteligent om acest Carrara! exclamă Nic.

— Nu-i așa?! Eu l-am descoperit! Sunt Pygmalionul lui, așa cum sunt și al dumneavoastră. Sunt inspirată când munca mea de reconstrucție pornește de la tipi inteligenți. Parcă nici nu muncesc atât de mult...

— Vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut cu mine! Nu credeam că pot să văd viața în roz, la fel ca în cântecul lui Edith Piaf. Eram o statuie lipsită de sentimente...

— Sunteți o statuie tare drăguță și acum. În starea de hipnoză mă refer, atunci sunteți statuie. Când vă trezesc, vă însuflețiți. Dar nu v-am terminat de însuflețit...

— Mă veți termina, doamnă. Cooperez!

— Domnule profesor, să vă spun ceva delicat, nu știu dacă veți suporta...

— Suport, doamnă!

— Mă bănuiați că v-am diagnosticat ca schizoid fără să vă cunosc.

— Îmi cer scuze, am greșit.

— Să nu vă cereți scuze! N-ați greșit, așa era! Vă diagnosticasem în minte schizoid, pe baza celor relatate de copiii mei, de părinți și de diriginți.

— N-aveați de unde să știți, doamnă, că nu sunt așa, nu știați adevărul despre mine!

— Domnule Pascarelli... Nic. Profesore! Acum chiar că nu trebuie să vă supărați: îmi mențin diagnosticul și după ce v-am cunoscut. Trebuie să priviți adevărul în față, bărbătește. Le spun mereu pacienților: recunoașterea adevărului vă va elibera!

Nic freamătă. A citit despre tulburarea de personalitate schizoidă, în care și-a regăsit niște trăsături — munca solitară, lipsa plăcerii, inclusiv sexuale, răceala emoțională —, dar ele nu mai există! Despre ce vorbește psihiatra?! Ia să afle ce-i cu el!

— Doamnă, mi-am recunoscut trăsături de schizoid, am citit. Însă mi-au dispărut, parcă m-ați spălat de schizoidie! Îmi place nevasta mea, e tot mai umedă, mi-am făcut prieteni în parcuri. Nu mai cert copiii, vorbesc la telefon cu rudele. Mi-am schimbat hainele, fața. Ba chiar am început să-i ascult pe părinții elevilor, care mă întreabă ce să facă pentru ca tăntălăii lor să rezolve problemele din culegerile mele.

— Ridicați-vă, domnule profesor!

Se ridică și ia poziție de drepți, cu mâinile pe lângă corp.

— Vreau să vă îmbrățișez! Să stăm îmbrățișați două minute!

Cele două minute trec. Psihiatra și pacientul sunt extrem de emoționați. Carla îl ține de mâini și-l privește în ochi încă două minute, apoi rupe tăcerea:

— Vă iubesc enorm! Nu sunteți numai o statuie inertă, iar eu — un Pygmalion. Sunteți o statuie care prinde viață. De fapt, ni s-ar potrivi mai bine basmul cu Pinocchio. Sunt Geppetto, care își iubea marioneta, investise emoție în ea. Eu vă iubesc mai mult decât Geppetto. Nu sunteți doar o păpușă aiurită, ci și un mare profesor! De-aia v-am șters trăsăturile schizoide și vedeți viața în roz. Pentru că vă iubesc enorm mintea genială!

Nic vrea să o îmbrățișeze și el pentru încă două minute, iar ea acceptă.

— N-am cuvinte să vă mulțumesc, doamnă doctor!

— Bun! La muncă! Încă mai aveți trăsături schizoide pe care trebuie să le eliminăm, pentru a deveni un Pinocchio și mai funcțional. Azi n-am timp de hipnoză, fiindcă e o zi mare pentru mine. Dar vreau să mai rezolvăm ceva.

— Vă ascult!

— Domnule Nic, aș dori să vă creați un cont de Facebook.

— Eu, doamnă?! Nici prin gând nu-mi trece! Acolo e faună mondială! Nu mă văd interacționând cu proști, cu escroci, cu femei de moravuri ușoare, cu elevi și cu părinți. E calea sigură să-mi intre toți în casă. Nu prin efracție, ci invitați de mine!

— Stop! Aici eu sunt specialistul! Să vă explic: schizoizii au puține contacte interpersonale, atât off-line, în realitate, cât și online. V-am rezolvat parțial doar off-line-ul, v-am făcut drăgălaș și v-ați apropiat de oameni. E și

meritul oamenilor, v-au înconjurat cu simpatie că v-au văzut drăgălaș, înainte erați respingător. Așa-i?

— Exact așa!

— Bun! Deci am rezolvat cât de cât doar off-line-ul dumneavoastră schizoid. Trebuie să rezolvăm și online-ul. Să terminăm odată cu schizoidia asta nesuferită!

— Dar adineauri am ascultat împreună emisiunea domnului psiholog Carrara, tocmai spunea că rețelele sociale ne îndobitocesc și ne lasă pradă manipulatorilor–gânditori.

— Lăsați-l pe Carrara! Și el este un manipulator! Veniți puțin, să vă arăt ceva!

Nic se apropie, iar Carla îi arată pe telefon pagina de Facebook a psihologului.

— Vedeți? Carrara are 3 019 prieteni virtuali. Aici sunt prietenii lui, pe lista asta lungă! Deci una spune el la radio, alta face. La psihologi nu e ca la preoți *să nu faci ce face popa, ci ce zice*, ci e invers: *să nu faci ce zice psihologul, ci ce nu zice*! Și apoi cine e Giorgio, să ne zică el nouă de gânditori, de manipulatori, de corporații și de telefoane? E un om ca și noi! Trebuie să vă spun că nici nu-l cheamă Giorgio Carrara, ci Ghiță Harmonie, am fost nevoită să-i schimb până și numele acela infect, fiindcă nu era un nume de psihoterapeut, ci de hoț de buzunare! Așa că să-l lăsăm în pace pe domnul Ghiță, cu aberațiile lui, și să vă facem un cont de Facebook, să vă rezolvăm repede schizoidia online.

— Am înțeles și mi se pare logic ceea ce spuneți. O să-mi creez o pagină de Facebook. Dar ce poză să-mi pun? Uitați cât de bine arată domnul Harmonie, pardon domnul Carrara, se frământă Nic.

— Într-adevăr, e un exemplar superb, arată foarte bine... Dar și dumneavoastră veți arăta foarte bine, pentru că vă ajut cu poza. Avem aici, în curtea spitalului, un copac

mare, care pare viu. Este de poveste copacul ăsta. Mereu frumos — și vara, când are frunze verzi, și toamna, când are frunze roșii, și iarna, când nu mai are frunze. Acum încă are frunzele roșii și putem profita de ele pentru o poză reușită cu dumneavoastră. Ieșim imediat, domnule profesor, la o ședință de *photo shoot*. Eu sunt fotograful, iar dumneavoastră — modelul meu preferat.

— Nu trebuie să vă deranjați, doamnă, pentru mine. Merg la un centru de fotografii pentru buletine și pașapoarte.

— Nu e niciun deranj. Din contră, e o plăcere. N-avem nevoie de poză tristă de buletin, vă fac eu una frumoasă. Când sunt într-o dispoziție bună, pozele îmi ies bine și vă spuneam că astăzi e o zi mare pentru mine. O să mă pună manager al spitalului. M-au votat 72 de colegi din conducere! Numai unul nu m-a votat. Dr. Andersson, șeful pavilionului 2, un schizofrenic. El n-a vrut să-mi dea votul! Dar azi l-am iertat, fiindcă mi-am dat seama că n-am avut aici un manager cu atât de multe voturi. Îl las pe herr Andersson pe mai târziu, acum sunt fericită și nu vreau să mă întristez. Imediat după ceremonia de numire, îmi voi scrie pe ușă așa:

dr. Carla Samson,
manager general
medic primar psihiatru
profesor universitar
somitate
doctor în parafilii
șef de pavilion
hipnoterapeut
hipnoanalist
psihoterapeut
psihanalist

— Bravo! Sunt mândru de dumneavoastră și vă felicit. Dacă v-au votat 72 de colegi, înseamnă că vă e recunoscută valoarea. Sunteți un vârf al psihiatriei și vă sunt recunoscător că mă tratați! Putem amâna ședința foto, să nu pierdeți ceremonia...

— Nu pierdem nimic, pentru că vă iau cu mine, vă prezint ca prieten apropiat. E peste o oră, deci avem timp și de poze artistice la copac. Mai întâi să ne pieptănăm puțin, aveți niște zulufi cam rebeli. Luați loc aici, pe scaunul meu, să vă aranjez.

Îi apasă tâmplele și-l unge pe față cu crema ei antirid. Apoi îi masează umerii.

— Ce simțiți acum, profesore? Spuneți-mi sincer!

— Aș vrea să fiu din nou un embrion în burta mamei mele, să nu mi se schimbe vocea, să nu-mi crească picioarele și părul pubian, să nu mi se rărească părul, nevastă-mea să nu-mi ceară bani, să nu-mi dea sarcini, să nu-mi ceară nimic. Cu mama, încă de când am ieșit din coconul ei, eram fundamental leneș.

— Bine, profesore. Știu că v-au bătut copiii când erați mic!

Nic se ridică brusc și are impulsul de a fugi. Ea îl ține de mâini și îi spune rar:

— S-a terminat cu asta, da? Ați fost răzbunat! Rănile vi s-au închis. O să îngropăm simbolic la copacul din curte, când mergem la pozat, toate suferințele dumneavoastră din perioada de mic școlar. Uitați, am aici lista cu toți copiii care v-au bătut. Mi-ați dictat-o în hipnoză. Tarzan e în capul listei! Lista asta o s-o îngropăm amândoi și n-o veți mai dezgropa vreodată!

Hei, sunt manager!

Giorgio se odihnește după două cliente. Îi intră un WhatsApp de la Carla:

> Hei, vrăbioi! M-au pus manager al spitalului, m-au votat 72 de colegi din conducere, șefi de pavilioane și departamente. Numai unul nu m-a votat! Dr. Andersson, schizofrenicul de suedez, șeful pavilionului 2, psihoterapeutul IKEA. Dracu' îi mai dă spații și bani de mobilier! DRACU', auzi? Să-și ia adio de la psihoterapia prin teroare! O să-l dau pe mâna DNA! O să-i scriu polițistului Alfred un raport pe WhatsApp despre el. Sunt în culmea fericirii, iubire! Niciodată n-am avut aici un manager general ales cu atât de multe voturi.

Emoționat, îi răspunde:

> Vrăbiuța mea, nu mai primesc pe nimeni la terapie. Dacă vrei, fac numai cu tine, tot ce vrei, după care te scot la restaurant!

Ea îi trimite un val de inimioare roșii și dinozauri care sar în două picioare:

Sorry, iubire, astăzi stau cu Samsonii! E o zi specială pentru mine și pentru noi toți. Tu vezi-ți de cliente, avem destul timp să-mi dai ce vreau. Te avertizez că acum, ca manager general, vreau mai mult. Așa că pregătește-te!

Îi expediază, la rândul lui, inimioare roșii și stickere cu pisicuțe. E mulțumit. Cu ea manager general chiar că nimeni n-o să-și mai bage nasul în treburile lor. Afacerea cu bătrânii le mergea ca unsă.

Alfred Wagner e încă la serviciu. Îi intră pe WhatsApp un mesaj de la regină:

Hei, Alfred! M-au pus manager al spitalului. Sunt fericită!

Polițistul scrie automat ce-i trece prin cap:

Sunt șocat!

Dacă te-am șocat, înseamnă că ți-am făcut o surpriză mare. Bucură-te pentru mine!

El îi trimite un sticker cu o față uimită. Ea îi dă floricele și canguri care sar. Își amintește că i-a spus, într-un mesaj, că Lorenzo își dorea mult acest post și că o prietenă VIP din Guvern, Antonietta, pe care o trata pentru isterie, a ajutat-o cu un lobby la nivel înalt. „Asta da surpriză. Dacă au pus-o pe Carla manager al spitalului de nebuni înseamnă că țara se îndreaptă într-o direcție bună! Ce tot

mint ăștia cu sondajele de opinie, că 80% din populație crede că ne îndreptăm într-o direcție greșită?!", cugetă el speriat.

Nu se poate abține și-i dă un mesaj soției lui, Beatrice:

Hei! Pe prietena ta Carla Samson au pus-o manager al spitalului de psihiatrie!

Nu se poate! Incredibil!!! De unde știi?!

Am aflat de la radio! Te invit la restaurant, iubito, m-am mai eliberat. La restaurantul interlopilor, știi tu... La 19:30 mă găsești la masa noastră.

Vorbim la restaurant. Intru în operație!

Betty îi pune un rând de stickere cu fețe uimite și încă unul cu fețe furioase.

Lorenzo Samson

Când l-a plămădit pe Lorenzo Samson, Dumnezeu a fost în toane proaste. Deloc generos. I-a rezultat o creatură pământească de 1,64 metri, cu o constituție de piramidă umblătoare — șolduri largi, feminine, și umeri mici, înghesuiți, continuați cu un cap pleșuv.

Tot ansamblul inspira oamenilor nu milă, ci teamă. Pe fața ștearsă avea niște ochi mici, răutăcioși, care speriau. Dar cel mai tare speria vocea lui de eunuc strâns de testicule. O voce rară, aspră și surprinzătoare, de contratenor nervos.

E o zi mare și pentru el, cu Carla manager. Vine la spital cu garoafe roz și cu un pui la rotisor, cu sos de usturoi. Au nevoie de planuri noi, care să le aducă prosperitate pe termen lung. Îi ocupă scaunul rotativ, ea se face ghem pe canapeaua de hipnoză. Devorează puiul. Au în față o sticlă de vin alb, primită de la o pacientă pe care a scos-o din cămașa de forță și i-a dat brățară roz.

— Iubire, iată-ne aici, în punctul dorit de tine. Ce facem mai departe, Creierul meu?

— Dragă, știi prea bine că organizarea nu este punctul tău forte, deși ai calitățile tale, ești bună la altceva... În

treaba asta cu managementul mă lași pe mine, Samsonilor nu le convine să ajungi la zdup!

— Aș putea ajunge la zdup?! Doamne ferește! Lorenzo, știi că nu mă bag la management...

— Așa să faci și ne va fi bine tuturor. Știi că am deja un punct de lucru al firmei mele în curtea spitalului. O să stau permanent aici, o să supervizez tot. Nu semnezi nimic până nu vezi un punct verde pe acte. Ține minte: am întotdeauna pixul verde!

— Punctul verde, pixul verde... Să trecem la planuri!

Capul familiei Samson e o minte limpede. O sfătuiește să-i toarne în continuare polițistului Alfred informații, e calea bună către DNA. De-acum au acces la probe tari. Dacă Samsonii reușesc să-i îndepărteze pe cei care dețin afacerile spitalului, supremația le va reveni lor.

Lorenzo are nouă surori, tot atâția cumnați și mulți nepoți, cărora le va înființa firme care să lucreze cu spitalul. Se scot bani frumoși din închirieri și subînchirieri de spații, din comerțul cu farmaceutice, din achizițiile de medicamente și de aparatură medicală. Hrana bolnavilor, atelierul de croitorie și centrala termică sunt alte mine de aur pe care le pot exploata împreună cu cumnații lui, ca interpuși.

— Dacă ne ajută Dumnezeu, o să ne îmbogățim, Lorenzo!

— Cu siguranță ne ajută, dacă și noi ne ajutăm, drăgălașo!

Carla se ridică și îi întinde mâna:

— Vă felicit, domnule manager! Să mergem la Samsoni, îi scoatem în oraș. Avem cu toții o zi mare!

Restaurantul interlopilor

Alfred Wagner încheie un dosar complex de viol asupra unei bătrâne. Gata: violatorul e închis. Plouă cu găleata. O vreme numai bună pentru a-și scoate soția la acest restaurant faimos de lângă București. E lihnit. Restaurantul, cunoscut ca fiind al interlopilor, are vinerea dizeuză și program de cântece lăutărești. Chelnerii sunt apretați și foarte serviabili. Dezavantajul e că te ciocnești de inși cu săbii, de mutre burtoase la costum, cu ghiuluri de aur, și de fetițe ușoare, în tutuuri cu paiete. Lui Beatrice îi place această adunătură, pe care n-o vede în fiecare zi. Ca polițist, el o cam vede și s-a săturat de ea. În arest, adunătura e la fel, numai că are haine dungate.

Soția lui sosește binedispusă. Îl sărută, e fericită că a scos-o în oraș. Acasă, ar fi mâncat floricele și s-ar fi uitat la *Românii au talent*.

— O salată de păpădie cu brânză și un pahar de vin!

— De care vin doriți, doamnă? o întreabă chelnerul.

— Negru!

— Am notat!

— De mâncare vreau un pește-spadă pe pat de orez cu arahide dulci.

— Domnul ce dorește?

— O ciorbă de curcan și rață pe varză. Și un vin la fel ca doamna.

În jur sunt șnițele de porc revărsate din platouri, cartofi prăjiți, ciorbă de fasole, pui scăldat în mozzarella și profiteroluri guliveriene.

— Draga mea, am închis dosarul cu bătrâna violată. Acest caz a venit imediat după cel al adolescentului care și-a ucis tatăl vitreg cu sabia ninja, care ne dă bătăi de cap și acum... deh, ororile cu care mă confrunt. Tu ce ai mai făcut?

— Pe la serviciu, teme cu copilul, am vizitat-o la spital pe Carla Samson.

— Pe noua manageră a spitalului de nebuni? Ce mai face excentrica aceea?!

— N-o puseseră încă manager. Dacă au pus-o, înseamnă că mergem în direcția bună!

— Așa mi-am zis și eu, e mai nebună ca oricând! Cred că ne distrugem dacă promovăm asemenea oameni!

— Ai mai văzut-o, Wagner?! Ați cooptat-o în cazurile voastre?

— N-am mai văzut-o de două decenii, ca și tine.

— Atunci de unde știi că e mai nebună ca oricând?

A făcut o gafă, după ce inima i s-a strâns dureros auzind de vizită. N-are de unde să știe ce om a devenit Carla, pentru a-i critica numirea. Betty e perspicace, de-asta a luat-o de nevastă. Încearcă să dreagă lucrurile:

— Fata asta era cu mințile pierdute din studenție. Nu-ți amintești? Nu cred că s-a vindecat, lucrând cu nebunii! Mă aștept să se fi țicnit și mai tare. Dar tu ce-ai căutat la ea?!

— Aveam o zi mai liberă și m-am dus la spital, tot insista. Mi-a spus numai prostii, m-a jignit și s-a dezbrăcat

în pielea goală! Dar mi-a zis să-ți transmit că-i e dor de tine...

E uimit, se înroșește, nu știe ce s-o întrebe mai întâi:

— De ce te-a jignit? De ce s-a dezbrăcat, Dumnezeule?! După câți ani v-ați văzut?

— Nu contează. Era nebună din studenție, însă nimeni nu vedea. Ceea ce omului obișnuit i se pare o dulce excentricitate, noi, ca medici, diagnosticăm ca nebunie. Nu că a rămas goală m-a mirat, ci ce mi-a povestit despre copiii ei. E o mamă distrusă, crede-mă! I-am spus despre Sara a noastră, de cât de talentată e la compuneri, iar ea și-a vorbit copiii de rău. Mi-a zis că „plozii" ei n-au avut parte de un tată ca tine, să le facă și lor compunerile.

Simte că-I înghite restaurantul. Cât o să aibă de tras cu nebuna după ce a aflat despre compunerile Sarei... A refuzat categoric să-i mediteze copiii. Pe de altă parte, e foarte interesat să afle povestea:

— Draga mea, minte de îngheață apele! Dacă a rămas cum o știm, e plictisitoare, vrea doar să șocheze, să stârnească mila sau să obțină avantaje, după caz. Ce dracu' i-au făcut copiii, de au distrus-o?

Ea de-abia așteaptă să-i povestească. Băiatul cel mare a terminat liceul, n-are serviciu. Bea, fumează. Nu-i place la facultate, nu-i place nimic. Trăiește din banii lor, ca un parazit. Al doilea băiat, cu șase ani mai mic: tatuat, drogat. Acum o lună, i-a spart cineva ușa cabinetului. I-a furat 100 de folii de medicamente. A chemat poliția, dar a lăsat-o moale, când a văzut sub birou o țigară Dunhill cu vârful înfășurat într-o gumă de mestecat; era obiceiul celui de-al doilea fiu. „Doar nu mi-oi înfunda propriul copil!" și-a zis. A mușamalizat ancheta. Al treilea băiat e gay, dar liniștit, mai mic cu un an decât al doilea. Și-a

început viața homosexuală în clasa a VII-a, într-o tabără. A fost surprins de profesor când le făcea sex oral colegilor cu care împărțea camera. Ultimii doi — gemeni, fată și băiat. Nu sunt ai lui Lorenzo.

— Ce spui, Betty? Pare un film de groază...

— Așa mi s-a părut și mie, film de groază, am vomitat.

Îi redă cuvintele psihiatrei: „Conceperea ultimilor doi copii e una din cele mai bune decizii luate de mine în viață. Cu Lorenzo vezi bine ce am reușit să fac, tocmai ți-am spus! Nenorocitul și libidinosul naibii, a avut gene proaste! Primii trei băieți dădeau semne de eșec încă de când erau mici. Niciunul n-a fost în stare să fie primul din clasă, n-a câștigat și el vreun concurs pentru copii. Plângeam la olimpiade când vedeam că numai copiii altora câștigă! Poți să mă înțelegi?! Când am văzut la ce am dat viață împerechindu-mă cu Lorenzo, m-am reorientat".

— Când am auzit toate astea, dragul meu, mi s-a făcut frică, greață, frig. M-am ridicat și mi-am lipit palmele de caloriferul din cabinet.

Îi face semn să continue, e prea abracadabrantă povestea. Beatrice se înfioară. Îi dezvăluie că fosta ei colegă și-a ales pe cineva cu gene bune pentru următorul ei copil. Pe profesorul Ragnar Adam, de la Facultatea de Medicină. Numai că din ea și din Adam au ieșit doi copii, nu unul.

— Ca să-ți dai seama de ce m-am cutremurat: profesorul Adam era un cocoșat care preda neuroștiințe, un Quasimodo care făcea naveta între facultățile de medicină și de biologie și spitalul în care lucra ca medic neurolog. Erudiția lui îi dădea însă un șarm aparte, iar studentele îi picau în pat ca muștele. Era de o duritate de neînchipuit

când venea vorba de pregătire. Existau fete care se culcau cu el în mod regulat. Se auzea chiar că trebuie programare pentru futut, însă respectivele tot picau examenele.

Beatrice a întrebat-o de ce l-a ales pe Ragnar Adam. I-a spus că profesorul era varianta cea mai bună, îl plăcuse din studenție, ea era cea care avea oră de meditații cu el vinerea, de la 13. Adică și-o trăgeau. El îi vorbea despre circuitele din parietal în timp ce ea i-o sugea conștiincioasă. Oricum, relația cu Adam a continuat și după căsătoria cu Lorenzo, el a fost de acord. Amândoi erau niște amărâți care voiau un pic de poziție socială, adică să-i ajute profesorul. Adam a venit și la nunta tinerei familii. „Bătrânul a avut pretenția să mi-o tragă în rochie de mireasă. Lorenzo al meu, umil, păzea ușa în costum de ginerică, să nu dea invitații peste noi", i-a povestit psihiatra.

— Fantezii și deliruri! intervine Alfred, zâmbind amuzat.

Nu crede o iotă din ceea ce aude. Această Carla e o actriță mare, dar nedescoperită. Dacă ar ști Betty ce mesaje putea să-i dea lui... Simțindu-i neîncrederea, ea continuă.

— Era, la propria nuntă, gravidă cu primul băiat. N-avea post în spital. Profesorul i-a promis postul. Dar, ca s-o rezolve, trebuia să-i ofere ceva de nerefuzat, o experiență unică. El cerea experiențe unice tuturor femeilor. Era cam sătul de femei în general, voia doar chestii premium, experiențe unice și lucruri de nerefuzat.

Lui Alfred i se strânge pielea. Cunoaște prea bine această expresie.

După episodul de la nuntă, profesorul a recunoscut, față de soții Samson, că a avut o experiență unică și de nerefuzat: se culcase cu mireasa gravidă a altuia. Le-a

mulțumit proaspeților căsătoriți dându-i miresei post în spital. Ulterior, i-au mai cerut favoruri — împrumuturi în dolari, o poziție superioară în ierarhia medicală etc.

Beatrice o imită pe fosta ei colegă, reproducându-i vorbele: „Nu-mi era ușor cu cocoșatul, era versat, încercase tot în materie de sex. Atât de mult i-a plăcut lui Adam faza cu mireasa, încât a vrut s-o mai încerce, dar nu i-a mers cu altele".

— E o prostituată cu studii superioare, Wagner! exclamă Beatrice cu ochii îngroziți.

El se amuză teribil nu de poveste, e sigur că-i o fantezie de-ale Carlei, ci de mimica ei.

— OK, zi-mi mai departe!

— După ce a obținut postul și niște beneficii administrative, Carla n-a mai avut chef de Adam. Oricum a dus-o numai în nașteri și lăuzii cu primii trei copii. Însă, după un timp, el i-a intrat din nou în vizor, devenise atractiv dintr-un alt punct de vedere.

— Cred că nu înțeleg, mormăie Alfred.

— Îi viza acum materialul lui genetic. Îi trebuia sperma profesorului, ca să-și facă un copil deștept și competitiv la olimpiade. Cei făcuți cu Samson erau prostălăi...

— Samson știa? Era de acord cu planul ei? Obținuse totuși postul din spital, aveau și ei o poziție socială cât de cât...

— N-a știut de planul ei!

Beatrice face o pauză ca să bea o gură de vin.

— Adam îmbătrânise, avea pete maronii pe corp, devenise mic și încovrigat. Țac-pac și gata, sexul se termina. Existau deci probleme tehnice majore la fabricarea copilului. Dragul meu, Carla mi-a ținut o teorie referitoare la procreare...

I-a spus că momentul în care se fac copiii trebuie să fie unul dat naibii — să arzi, să te sui pe pereți, să-ți devorezi partenerul, să-l asimilezi. Ea însă pe Adam nu-l putea devora, fiindcă moșul nu rezista. Doar voia cu ardoare sperma lui, așa că a făcut un tratament de fertilizare.

— Carla și-a zis: fie și o picătură de spermă dacă emite Adam, aia va fi a mea. Va fi copilul meu deștept, cu gene de somitate. Copil de copil. A făcut doi copii deodată, Wagner! Din picătura aia de spermă... Nu se aștepta, dar așa sunt fertilizările.

— Și cum sunt ăștia doi, fertilizații? Sunt, într-adevăr, copii de copii, cum voia?

— Dragul meu, afirmă că sunt perfecți. Dar apoi mărturisește că resimte câteodată o repulsie atât de mare față de gemeni, încât parcă nici n-ar fi ai ei!

— Foarte ciudat, remarcă Alfred. Dar ia spune-mi, profesorul acela al vostru, Quasimodo Genialul, știe că-s ai lui copiii?

— Nu, nu știe. Chiar dacă i-ar spune, n-ar conta.

— De ce?

— S-a sclerozat complet. Când s-au născut gemenii, avea 74 de ani. L-au pensionat. O asistentă l-a găsit mâncând foile tratatelor. S-a intoxicat cu plumb, a stat cu perfuzii. Îl îngrijesc fetele, pe nevastă-sa a băgat-o în mormânt. Sătulă de amantlâcurile lui, și-a luat lumea în cap. S-a dus în Africa să studieze bolile băștinașilor, era tot o somitate medicală. Dragul meu, Carla este atât de deteriorată la căpușor, încât crede că fiică-sa seamănă nu cu profesorul, tatăl biologic, ci cu nevasta profesorului!

— De unde naiba să semene cu nevasta ăluia?!

— Nu încerca să înțelegi ungherele unei nebune... Spune că, trăind în simbioză cu nevastă-sa, Adam i-a luat

acesteia trăsăturile. După ce le-a luat, le-a transmis mai departe descendenților lui. Mi-a arătat poza fetei. Seamănă leit cu Carla. E o oglindă fidelă a maică-sii, dar care pe ea o dezgustă. Cine știe din ce motiv o dezgusta-o... Dar poate că nu există motiv, ci numai inversiune afectivă, o trăsătură centrală a schizofreniei...

— Hai să mergem, Betty, că am rămas ultimii oameni din restaurant. Ce bine că n-avem astfel de probleme...

— Domnule psiholog, discutăm astăzi despre copiii-balon care înghit dulciuri. Cum îi dezvățăm?

— Avem o problemă mare. Copiii noștri sunt niște bile grele de grăsime. Nu se mai joacă, nu mai aleargă. Nu li se poate impune un regim alimentar, se vor îngrășa și mai tare. Vor mânca pe ascuns, vor deveni și mai statici.

— Deci nutriționiștii nu rezolvă problema. Ce fac psihologii?

— Psihoterapie aversivă! O recomand nu doar copiilor, ci și părinților-balon. Accentuăm comportamentele alimentare autodistructive, până când se va produce saturația și organismele-balon se vor opune singure autodistrugerii.

— Nu înțeleg...

— Vă explic: dacă balonul vrea ciocolată, atunci i se va da numai ciocolată. La toate mesele! De preferință aceeași ciocolată, nimic altceva. Ciocolata care-i place cel mai mult. Dumneavoastră, părinții, mâncați în oraș... În toată casa balonul să găsească numai ciocolată. Și în pachețelul de la școală să-i puneți tot ciocolată!

— Nu există riscul să facă diabet?

— Riscul de diabet apare când balonul nu mănâncă ciocolată și se umflă și mai tare! Dacă mănâncă trei zile, în cea de-a patra zi, când o va vedea, va vomita. Astfel obținem o reacție de împotrivire față de dușmanul dulce, care uneori durează toată viața. Gândiți-vă la un om pofticios, la un haplea. După ce i se apleacă de la un aliment, vomită, nu se mai uită la alimentul respectiv. Așa se va întâmpla și cu ciocolata, va rămâne în magazine. Treaba asta se numește educație psiho-alimentară și va fi o direcție importantă a psihologiei viitorului.

Orașul bărboșilor

Luca Mantovani vine la psihiatră cu un ghiveci mare cu flori exotice. I-a adus și parfumul arăbesc pe care i l-a promis.

— Îți mulțumesc, dragă! Voi face fericit cu parfumul un bărbat iubit... Ești atât de elegant, n-am văzut om mai dichisit. Să te sărut!

Îl pupă zgomotos pe obraji, el se freacă oripilat în locurile pupăturii. Nu-i place treaba asta, e o sursă mare de microbi.

— Ia loc, Luca! Ești gata de hipnoză?

— Gata! Mi-a mai rămas să vă spun ceva despre hipsteri, înainte să mă hipnotizați. Am descoperit unde sălășluiesc.

— Sigur, spune!

Cuibul hipsterilor e, în viziunea lui, cartierul Pipera sau noua planetă a maimuțelor, cu sedii ale corporațiilor. De aici izvorăsc bărboșii care se varsă apoi în oraș. În burțile hipsterilor și ale colegelor fițoase ale acestora dispar la prânz tone de supe de varză, copane prăjite, tagliatelle și alte mizerii. Crede că globaliștii le bagă substanța foamei prin sistemul de aerisire al clădirilor. A simțit

totuși milă când a realizat că, în birourile lor, geamurile nu se deschid. Deci hipsterii și sclifositele n-au cum să se ferească de substanța foamei.

— Foamea le crește loialitatea față de corporații, doamnă! Sunt exploatați, nu mai au timp să-și radă bărbile. I-am văzut fugind la metrou cu cafelele în mână...

— Ascult cu interes.

— Dacă tot mă ascultați, să vă zic și de hipsterii gay. Am un vecin, inginer în Pipera. După ochii lui de câine bătut, părem de-o seamă. Stă singur cuc în trei camere, n-are o floare, n-are o șopârlă. Nimic n-are. Se are doar pe el, așa cum mă am și eu doar pe mine. Mă-sa a fost frumoasă, 99,9% din bărbații mișto sunt născuți de femei mișto. Doar că are barba aia roșcată, imposibilă. Două lațe ondulate din părul cânepiu îi atârnă mereu peste ochiul stâng. Ochi straniu, de culoarea cauciucului. Când mă uit la ochiul lui, se înroșește, îl emoționez. Și eu îl plac, am putea pleca în vacanțe. E o persoană curată, care miroase frumos.

— Luca, te-am mai întrebat, dar mi-ai dat un răspuns ambiguu: ești bisexual?

Sare de pe fotoliu indignat și începe să facă ocoluri agitate prin cabinet. Împăciuitoare, psihiatra îl calmează:

— N-am vrut să te supăr, dar eu însămi descopăr în fiecare bărbat ceva gay. Ba un ochi galeș, ba o manichiură lăcuită ori niște chiloți roșii, atunci când se apleacă să-și ridice monedele scăpate la coadă la covrigi. O urechiușă fină, un lănțișor la gât, nări din care s-au smuls dureros perii. Nici despre femei nu știu ce să cred. M-au privit două mustăcioase în Ministerul Sănătății... îmi bătea inima tare-tare de tot. Toți oamenii au puțină bisexualitate în ei, inclusiv eu.

Luca mustăcește ce mustăcește, după care izbucnește:

— Monosexuali, bisexuali, polisexuali... Ce mai contează ce suntem, dr. Samson?! Cu toții suntem 90% apă! Niște castraveți mai mult sau mai puțin gânditori, homo sau heterosexuali. Doamnă, totul e să ai pe cineva, să nu fii atât de singur, ca mine... Nu știu ce sunt și nici nu mă interesează, poate că am din toate câte puțin. Să vă spun ceva: o amică și-a cumpărat un câine gay. De pui era un pic mai cochețel... Un nevinovat de cățeluș. Nu gay-ii sunt vinovați pentru că am ajuns obsedați de cum e și cine e fiecare, ci popii!

— Popii? se miră psihiatra. De ce?

— Da, popii! Ei asmut lumea împotriva gay-lor. Vor să le ia oamenilor dreptul la fericire! Cred că țara are nevoie de gay și de oameni in vitro, ca să nu mai fim atât de singuri. Să ne implicăm serios în chestia cu clonările! Oaia Dolly a fost tot creația lui Dumnezeu și zice-se că trăiește și azi, ca o superfericită, deși a murit de cel puțin cinci ori. Se găsesc Puțele Cerești să ne spună cum să fim?! Gay sau ne-gay?! Abia când vor interzice ei, prin lege, preacurvia cu gândul și malahia în solitudine vor fi tari. Până atunci, sunt niște berbeci oligofreni din Evul Mediu! zbiară dirijorul.

Psihiatra tace, iar Luca se simte încurajat.

— Dacă există un Dumnezeu, EL a făcut și gay-ii. Și iarăși: dacă există Dumnezeu, EL ne iartă pe toți. Dacă nu ne iartă, nu avem cum să-L obligăm să ne ierte! Dumnezeu n-ar avea nimic împotrivă ca în bisericile Lui să plătim cu bitcoin, monero, litecoin și ethereum. Nu s-ar opune bonurilor fiscale, care ar trebui să ne fie eliberate de slujbașii Lui, preoții... Însă bisericile de la noi nu sunt ale Lui, ci cuiburi de draci!

Carla aduce vorba despre referendumul de redefinire a familiei tradiționale, compusă din bărbat și femeie. Luca se înfurie:

— Trăim cumva în Evul Mediu timpuriu? De ce să se facă referendum? Cu zecile de milioane de euro, banii pentru referendum, s-ar schimba mobilierul din spitale. Uitați cum arată acest spital! Pute a urină din cauza saltelelor vechi pe care s-au pișat generații întregi de bolnavi psihic!

Ea își freacă mâinile a neputință:

— Așa e, așa e, spitalul meu arată rău!

— Așa că... să le dea habotnicilor numai de bine! Să moară în spitale, mușcați de plosnițe și devorați de bacterii. Să nu moară oricum, ci în chinuri groaznice, înapoiații! Și, în timp ce mor, să aibă vise frumoase cu gay. Să le intre în cur arcurile de la paturile de spital împuțite, în care au murit milioane de dobitoci înaintea lor!

Carla începe să plângă. Îi mărturisește dirijorului că rezonează cu el. Dezbaterile anti-gay îi dau și ei coșmaruri. Dr. Andersson, care face în spital terapie cu mobilă IKEA, îi pune pe pacienți s-o monteze ca să le ordoneze gândurile, îi dă, de asemenea, coșmaruri care i se reunesc și o lasă fără suflare:

— Am ațipit ieri în cabinet și m-am visat la IKEA. Băgam adânc mâna în tava cu chifteluțe suedeze — credeam că sunt din praf de coarne de cerb — și le strângeam, câte puteam să apuc, până se făceau ca o pastă scârboasă, care îmi ieșea printre degete. Gay-ul de bucătar a venit să mă pună să plătesc ce-am stricat, dar i-am arătat cardul IKEA Family și s-a potolit. După aia, i-am văzut pe bodyguarzii ministrului Sănătății și pe încă unul, care voia să dea cu lacrimogene pe acolo. Ministrul nu era,

dar era președintele țării... ăsta nou, teutonul. Se dădea huța într-un fotoliu-sanie, pe muzica grupului Abba, unde la refren intra un cântăreț de-al nostru, manelist. Președintele dădea din cap și mânca biscuiți suedezi. Cum îmi interpretezi visul?

— Rupt din Kafka. Nu vă mai uitați la știri, de acolo vin coșmarurile. Ați văzut cum și-o trag călugării sau popii dedulciți la carne de băieți tineri?! Chiar episcopii se giugiulesc... Nu mă mai uit la știri, nu suport să le văd dublele personalități!

— Te-am stors destul, dar mi-a făcut plăcere. Să trecem la hipnoză! Semnează-mi, te rog, consimțământul și acordul de a-ți face public cazul.

Când semnează *Consimțământul informat nr. 524* simte că trăiește un moment solemn. Carla îl îndosariază într-un biblioraft verde, cu inițialele M.L. Îi dă apoi alte formulare, pentru cele 21 de studii clinice în care l-a înrolat. Le semnează mecanic. Ea încuie ușa capitonată și începe hipnoza.

— Mai întâi aș vrea să stai întins, cât mai comod. Vreau să asculți vocea mea. Voi număra până la 50. Când ajung la 50, ești complet relaxat, degajat, scăpat de griji.

— Am o problemă, doamnă!

— Ce problemă?

— Nu pot sta întins, îmi dă o senzație de vulnerabilitate extremă. Acasă dorm covrig în fotoliu...

— Nu mă deranjează să stai pe fotoliu. Parcă ai fi un motan care refuză să se lase mângâiat pe burtică. Cred că pacienții mei au dreptul la confortul pe care și-l doresc. Stai cum vrei! Le acord libertate maximă pacienților, în transă se mișcă, vorbesc degajat. Nu trebuie să stai în picioare ca la circ. În regulă?

— *Foarte în regulă.*

Psihiatra începe să numere la urechea lui. Simte cum îl înghite fotoliul.

— *Treizeci și patru... ești greu, tot mai greu, de-abia îți mai poți ține ochii deschiși, în corpul tău e tot mai mult plumb, 45, te simți liniștit, ușor, ți-e bine, nu ți-a mai fost de mult atât de bine... 50, așa, cuminte, dormi adânc de tot, întreg universul ne ajută la vindecarea ta și la binele tău absolut.*

Își trage picioarele lungane mai aproape de marginea fotoliului roz și își șterge pe furiș o lacrimă scăpată din ochiul drept, în timp ce stângul e închis și nu plânge. Hipnotizatoarea vede că și-a ros unghiile din carne. E un frumos, cu ochiul deschis de culoarea alunei și gură senzuală. Atletic, gene lungi, dinți de superstar.

— *Spune, Luca, ce te doare?*

Începe să vorbească cu o voce pițigăiată, diferită de vocea lui.

— *Am avut băutură la discreție, bere, gin, whisky, de toate. Mai întâi a fost whisky, apoi lichior. Când s-au terminat, am trecut la șampanie. De mâncat nu prea, era antren mare. Invitații au fugit în cele 12 camere, iar eu aveam treabă să mă spăl pe mâini, în loc să mă distrez cu un futai în grup. Mă doare sufletul, iubito...*

— *Aha. Te doare sufletul...*

— *Nu dorm, fac totul greșit. Nu pot rezona cu orchestra. Sunt un inutil.*

— *Ești, da, cam ești... Inutil. Să-ți intre în capul acela inutil că Bucureștiul e un oraș frumos. Și oamenii sunt frumoși! Și România e frumoasă! Să ne trăiască țara și capitala ei! Bine că nu ne-am născut în Burundi și nu locuim în Bujumbura, capitala acestei țări. Luca, repetă ce ți-am zis! De două ori repeți! Ai priceput?*

— Hai să ne trăiască țara! Bine că nu ne-am născut în Burundi! Bine că nu ne-am născut în Burundi!

— Nu așa, e incomplet! Repeți de două ori tot mesajul meu! Ți-l spun încă o dată: „Bucureștiul e un oraș frumos. Și oamenii sunt frumoși! România e frumoasă! Să ne trăiască țara și capitala ei! Bine că nu ne-am născut în Burundi și nu locuim în Bujumbura, capitala acestei țări". Luca! Repetă de două ori! Ai priceput?

— Da.

— Zi-i!

— Bucureștiul e un oraș frumos. Și oamenii sunt frumoși! România e frumoasă! Să ne trăiască țara și capitala ei! Bine că nu ne-am născut în Burundi și nu locuim în Bujumbura, capitala acestei țări. Luca! Repetă! De două ori! Ai priceput?/ Bucureștiul e frumos. Și românii sunt frumoși! Să ne trăiască! Bine că nu ne-am născut în Burundi. Luca, repetă! De trei ori!/ Bucureștiul e un oraș. Și oamenii sunt! România e! Să ne trăiască Burundi. Ai priceput?

— Ți-am ordonat să repeți de două ori, ai făcut-o de trei, ai și greșit, dar nu-i nimic. La câtă ură ai în tine, vom insista cu această mantră. O să vezi tu viața în roz! Luca, apropo de viață în roz, mi-a venit o idee terapeutică. Ești muzician, nu?

— Da.

— Înseamnă că știi cântecul La vie en rose.

— Îl știu.

— Cântă-l, îl ador! Este preambulul de la emisiunea lui Giorgio.

Începe să cânte, cu o voce de înger:

— Des yeux qui font baisser les miens/ Un rire qui se perd sur sa bouche/ Voilà le portrait sans retouches…

Carla e mută de iubire, o furnică inima. Acest nevrozat urban cântă într-un mare fel, iar în hipnoză știe

cântecul, obiectul muncii lui, spre deosebire de proful Pascarelli, care și-a uitat tabla înmulțirii... E probabil efectul medicamentelor occidentale pe care le ia. Profesorul nu-i în studii. Bănuiește că inventatorii medicamentelor au un scop: nu doresc ca unii dintre ai lor, luați prizonieri, să cadă în mâinile unor hipnotizatori ostili, care să le anuleze de tot conștiința.

— Ce simți acum, frumosule?

— Cred că ar fi bine pentru toată lumea să dispar. Parcă le văd aievea moacele în jurul catafalcului meu, în care eu stau țeapăn și rece, împopoțonat de maică-mea.

— De maică-ta, da. O cred în stare pe parșiva aia frigidă. Dacă n-ar fi murit taică-tu, să scape de el, acum era și ea în spital la noi!

Îi comunică supărările lui și o face foarte coerent:

— Nu dorm, nu mănânc. Sunt obosit. Nici la film nu mă mai duc. Dacă mă duc, mă uit prin ecran. Eu, care altădată vedeam cinci filme unul după altul...

— Nu mănânci, da, asta-i rău. Dar dacă ar fi să mănânci, ce-ai mânca?

Carla simte aroma de varză cu cârnați de la cantină și nările i se dilată.

— Luca, trebuie să chem aici femeile cu niște varză! Mă scuzi, dar poftesc... Cu cârnat de purcel de lapte e făcută. Purcel. Pur-cel. Trebuie să mănânci și tu purcel, varză cu cârnat de purcel, pentru că ești flămând, chiar hămesit. Românii fie sunt născuți gata obosiți, fie au o alimentație proastă. Tu, Luca, ai fost un copil vioi, n-ai fost născut obosit, deci ai o alimentație proastă. De ce mi-o fi atât de poftă? Oare oi fi iar gravidă? Cu cine naiba?! Te rog să rămâi nemișcat! Chiar dacă se va deschide ușa, noi suntem protejați, nu ni se întâmplă nimic rău! Doar ne aduce vărzica...

Hipnotizatul își mușcă aprig pielea dintre degetul mare și arătător, începe să bâțâie din picioare. Dă însă din cap în semn că a înțeles ordinul.

— *Pianistul s-ar bucura să mă vadă mort. Mi-ar aduce un buchet de flori imens, cele mai scumpe flori. Și mama va avea de vorbit cu prietenele ei pe seama mea cât va trăi, ea se hrănește cu nefericire.*

O bucătăreasă aduce o porție mare de varză cu cârnat, iar ochii Carlei se măresc hulpavi. Pacientul rămâne nemișcat, înghesuit în fotoliul roz.

— Continuă Luca să zici, că te ascult!

Își dilată și el nările, simte aroma de mâncare. Ea se gândește că e un moment bun pentru a-l trece pe o hrană normală, să fie și el om.

— *Mama mea e o scroafă. Când a crăpat tata, s-a bucurat. A avut ocupație, s-a umplut golul din viața ei. Se duce la cimitir, îl bârfește cu celelalte văduve din bloc.*

— *O scroafă mă-ta, ai dreptate,* îi zice ea, cu gura plină de varză amestecată cu salivă.

— *Nu l-a iubit pe tata. El era un om de lume. Ea — o închistată. El — un futăcios. Ea — o frigidă. El o iubea, voia să i-o dea în fiecare seară, ea căuta pretexte ca să scape. I-am văzut când o făceau. Ca animalele, repede, pe la spate. Ea urla, se crăcăna, se mișca, mima plăcerea ca să termine el repede.*

— *Aha, pe la spate. Așa făceam și eu cu bărbată-miu înainte să se îmbolnăvească de impotență. Nu mai suportam să-i văd fața de porc. Eu cred însă că taică-tu a omorât-o pe Amalia. A regulat-o până biata fată s-a sinucis de remușcare.*

Luca se împurpurează și începe să tremure. E pe cale să-și părăsească fotoliul, dar psihiatra îi dă repede instrucțiuni de liniștire:

— Calm, iubire, a fost demult. Acum viața ta e alta, în coordonate noi…

— Eu o să mor. O să mor în coordonatele noi care mă strâng de tâmple.

— O să mori, da, biet Luca! Oricum ți-ai irosit viața și ești un veșnic nemulțumit.

— La ce bun să mai trăiesc?! Femeile nu mă mai plac, dar nici eu nu le mai plac pe ele. Aveam o violonistă în orchestră, o bunăciune mică. Numai când mă uitam la ea simțeam cum mi se scoală. Când îi adulmecam parfumul, trebuia să mă masturbez. Obligatoriu. Îi lăsam în mijlocul partiturii și mă încuiam în WC. Până la urmă am futut-o. Era lăuză, născuse de vreo lună.

— A fost mișto?

— A fost, a fost. Și mișto, și ciudat. O apucase așa o temperatură la orgasm de am crezut că ia foc. Îmi zicea că-i de la febra laptelui. Am crezut-o, fiindcă i se scurgea singur laptele din țâțe. Și boul de bărbată-su se îndepărtase de ea, îi era scârbă. Zicea că are burtă flască și dă lapte ca o vacă.

— Mă faci să tremur, Luca. După ce am născut al doilea copil, am simțit și eu asta. Aveam un asistent aici, venea cu Salvarea, aducea urgențe. După ce i-am dat să sugă în cabinet, mă striga „Mami, mami!". Mă excita, tipul era grozav cu G mare, de la punctul G. Însă după ce mi-am înțărcat pruncul, am terminat-o și cu el. Mi se păreau grotești labele lui de la picioare. Măsura 47! Niciodată nu văzusem picioare atât de mari, treaba asta ajunsese să mă obsedeze. Așa că i-am dat papucii!

— Vreau să-i dau morții papucii sau să mă doară mai puțin când vine să mă ia.

— Cum să faci?!

— Să mă arunc de pe bloc, să-mi tai venele, să iau arsenic? Să dau foc orchestrei cu mine înăuntru? Nu. De dat foc, nu-i dau! Voiam să-i dau foc când credeam că sunt toți plini de viruși, că mă molipsesc de la jegul lor și că-mi voi pierde mâinile. Știi cum mă simțeam, nu?! Ștergeam cu spirt clanțele, eram intoxicat de la clorul cu care frecam scaunele înainte să vină la repetiții...

— Nu cu arsenic, e foarte dureros. Luca, mă asculți?

— Da.

— Ia dă bolul ăla cu bomboane vindecătoare mai aproape și hai să ne simțim bine. Alege cinci de culori diferite și ia-le! Iau și eu.

Le dau pe gât cu apă, în același timp.

— Așa, acum mai merge, susură ea.

— Moartea mea să fie fastuoasă. Îi las mamei detaliile organizării. Să vină toți să mă vadă țeapăn! Să-mi pună bagheta de dirijor în coșciug. Să dirijez corul de îngeri sau de draci, depinde unde mă repartizează.

— Lasă prostiile, Luca! Mă deprimi. Încearcă ceva mai vesel. Oferă-mi și tu ceva de nerefuzat, cum îmi oferă toți. Asta le cer eu bărbaților și puțini sunt în stare să mă distreze, să mă smulgă și pe mine din gândurile de moarte, lucruri din astea simple, de nerefuzat... Și eu sunt om ca voi, bieții mei pacienți nebuni!

El își dă jos pantofii și șosetele, se urcă pe birou. Cântă jazz și dansează lasciv.

— Așa, Luca, așa te vreau! Puțină veselie în viața ta, în viețile noastre. Ai fi putut fi un stripper de forță, gâlgâie Carla.

Îl apucă de glezna piciorului stâng și îi pupă fiecare degețel. Surprins, el încetează unduirea din șolduri și se

lasă pe vine. Acum e ghem, pare un copil mic. Lacrimile îi țâșnesc din ochii cu pupilele dilatate.

— *Uite, pentru momente din astea când sunt iubit nu mai vreau să mor.*

— *Luca, ți-am zis că sunt cu tine și pentru tine. Până când moartea ne va despărți! Moartea ta, mai probabil. Deși nici a mea nu-i departe, la cât de nefericită sunt...*

Luca plânge și plânge și plânge. Carla plânge și ea, dar ia o pastilă verde și se oprește din plâns. Jumătate din porția de varză zace neatinsă și-i gata sleită. Se uită cu un ochi la farfurie, cu celălalt la dirijor, după care spune:

— *Gata cu smiorcăiala! Ai avut suficient catharsis pentru azi. Hai să-ți dea mama să mănânci. Stai frumos în fotoliu!*

Ascultător, se așază și deschide larg gura. Îi bagă repede în gură trei furculițe cu varză sleită și aproape tot cârnatul de purcel, tăiat în bucățele mici. Continuă să plângă cu sughițuri, de data asta de recunoștință.

— *Mami, mami a mea cea bună!*

— *Da, puiule, mama te iubește. Hai mușcă bucățica asta de cârnăcior, că nu mai am răbdare să ți-o tai. Așa, pofticiosule, ai păpat tot! Ce băiețel bun are mama... De astăzi gata cu prostiile și snobismele alimentare. Mănânci ce găsești! Nu mai ești vegan, ești carnivor, intri și tu în rândul lumii omnivore. Și nici obsedat de OMG-uri. Oricum vom muri cu toții, de ce să ne preocupe astfel de porcării?!*

Psihiatra lasă farfuria goală pe birou și se așază turcește pe podea.

— *Luca, ce citat din Noul Testament crezi că s-ar potrivi cu figura mea drăguță?*

— *Nu-mi place Noul Testament! Îmi place Vechiul Testament. Bisericile îmi inspiră frică și sexualitate.*

— Ah, și ție îți place Vechiul Testament?! Mai am pe cineva căruia îi place, pe proful de mate Nic Pascarelli... Sexualitate? Mă zdruncină un pic, dar s-ar putea să ai dreptate! Uniformele de preoți din sex shop-uri sunt vii, apoi femeile stătute cu care vrei să te mozolești pentru a le învia, lumea aceea obidită, care stă în poziția capră și se dă cu capul de pământ pentru mătănii. Totul e sex!

— Sex și rugăciune. Biserica e un bordel pios al vieții, cu toată frumusețea și scabrosul ei. La intrare, pe năsălie, se află unul cu vată-n nas, cu mâinile legate, mai încolo altul e înmuiat cu capul în cazan. Și toate femeile alea, stătute și pocăite...

— Prefăcute! Am avut una care se spovedea la psihoterapie când își înșela bărbatul. Amantul era o brută care o supunea prin sex anal, deși era plină de hemoroizi. Mironosița credea că prin terapie scapă de hemoroizi și de păcate. Știa că nu ajunge în rai, dar spera că smoala din iad îi va fi mai rece. S-o vezi cu fustă plisată, cu batic alb... În hipnoză avea viziuni străpungătoare cu mădularul popii și cu dascălul.

Pacientul respiră greu și începe să fluiere. Carla îi verifică pulsul și albul ochilor. Se liniștește, e în transă medie și vorbește coerent. Când era mic, bunică-sa îl ducea la biserică. Ea cânta în cor, el se plictisea, era pus să facă mătănii și cruci. Avea o fascinație pentru ceara fierbinte pe care o lăsa să se scurgă din lumânări pe mânuțe. Îl făcea să se simtă viu acea ceară... Iubea bomboanele pe care le extrăgea cu degetul din colivele răposaților, când nu-l vedea nimeni.

— Îți place coliva?

Hipnotizatoarea are gândurile în altă parte și nu aude întrebarea lui.

— Îți place coliva? repetă.

— Foarte mult! E prăjitura mea preferată. Mama făcea sâmbăta colivă, aveam toată săptămâna colivă în frigider... plină de nuci și de bomboanele colorate, Cip. N-am mai văzut bomboanele acelea.

— Cip-cirip, cip-cirip, începe el să cânte. *Poate mergem la biserică să mâncăm colivă.*

Carla nu râde. Mama ei, o habotnică, o ducea des la biserică, o punea să îngenuncheze și să cânte acolo. Cerceta uimită tavanele, fețele supte și ochii arzători ai îngerilor, pantofii lor ascuțiți, degetele încrucișate, nimburile din jurul capetelor, albastru și auriu, auriu și roșu, argintiu și albastru. Triste fețe! Toți îngerii și arhanghelii erau triști, deși bucuria ar fi trebuit să li se citească pe chip. Erau deja în rai, nu? Iar pământenii îi venerau... Pe ea maică-sa o bătea când nu știa rugăciuni...

— Mergem la biserică, Luca, mergem amândoi! O să mă las un pic exorcizată, dacă găsesc niște preoți devotați. Cu toții avem nevoie de exorcizare...

Dirijorul e în povestea lui. La ieșirea din biserică îl pupau babele la cât de frumos era. Își băgau nasurile alea coroiate în părul lui cârlionțat. Unele aveau dinți stricați și gura le putea groaznic. Dar își explică: probabil că atunci când ajungi în rai nu te caută nimeni la dinți și nici nu trebuie să arăți factura de la dentist.

Psihiatra bate din palme pentru a-i atrage atenția:

— Luca, gata cu prostiile. Nu mai am timp, vine altcineva! Avem o misiune comună. E vorba de două femei importante. La rândul tău, ești un bărbat important. Te vei liniști total și îți vei redobândi viața după ce îndeplinești misiunea comună. Încearcă să le cucerești pe femeile acestea, să le supui — cu puterea minții tale sau sexual, cum dorești. Dacă vei rămâne

cu una dintre ele, ar fi nesperat de bine. Am avea un progres terapeutic evident.

Îi dă detaliile despre cele două femei, el le înregistrează automat. *„La Guvern, deci. Antonietta. Și pe ailaltă o aștept să mă sune. Beatrice. O să mă caute la telefon, e o pradă ușoară, înșelată de soț. N-o caut eu, vine ea după mine. OK."* Psihiatra e mulțumită și îșI trezește pacientul:

— *O să încep să număr înapoi, de la 50 la 1. Când ajung la 1, o să fii perfect treaz și plin de energie!*

Se trezește binedispus.

— Nu știu ce mi-ați făcut, dar mă simt foarte bine. Slavă Cerului că am ajuns la dumneavoastră și nu la vreun psihiatru obtuz, care m-ar fi închis pe veci în spital! Vă mulțumesc mult, sărut mâna! zice și-i sărută cu respect mâna psihiatrei.

— A... ia să văd aici, pentru următoarea întâlnire... până pe 27 noiembrie o să fiu la un congres în Viena... Următoarea dată disponibilă e marți, 5 decembrie, la ora 14.

— Aproape peste o lună??! protestează el. Dacă mor până atunci?

— N-o să mori. Te asigur că o să fii foarte ocupat!

Pe drum, îi vine un gând răzleț, care-l umple de scârbă. Parcă-l vede pe taică-su iubindu-se cu Amalia cea înecată. Își alungă repede gândul, se simte euforic după prima lui ședință de hipnoză.

Sămânța iubirii

Îmi țiuie telefonul. De când cu Carla, la semnalul WhatsApp îmi sare inima din piept. Recepționez năucit mesajul ei. E ca un pumnal înfipt adânc în sufletul meu:

Hei! Dragostea e o iluzie născută din necunoaștere. Când îi găsești unuia șosetele aruncate aiurea, încerci o dezamăgire atât de mare, încât sămânța iubirii se pleoștește. Sămânța iubirii lui Betty pentru tine s-a pleoștit!

Îi răspund imediat cu trei semne de întrebare. Replica mă devastează:

De ce-ți lași șosetele lângă coșul de rufe și n-ai bunul-simț să ți le pui în coș?

Simt în mine, concomitent, vinovăție, remușcare și ură. N-o mai suport! A ajuns să-mi cunoască viața până în cele mai mici detalii. Nu-i răspund. Peste două ore însă, revin la sentimente mai bune. Între timp, mi-a

crescut nemulțumirea față de Betty. Cum i-a permis unei străine să ne intre în viață? De ce i-a spus de șosete și că sunt nesimțit? Cine știe ce alte lucruri i-o fi zis despre mine când a fost la spital?! Sau eu i-oi fi spus de şosete? În fine, nu mai contează... De ce s-a dus ea la spital? Mă înfurii și îi scriu Carlei:

Există o lege a compensației: primești pumni până într-o zi, după care viața te mângâie pe neașteptate, cu asupră de măsură. Ca-ntr-un carusel zbuciumat. Tu ești mângâierea vieții mele, Carla Samson!

Îmi trimite imediat, la schimb, o avalanșă de inimioare roșii. Peste o oră, îmi scrie despre o colegă de-ale ei, o doctoriță care a pățit ceva.

Alfred, doctorița Dikinson a ajuns la voi?

Unde, Carla? La noi acasă? La mine și la Betty? Mi-a văzut și ea șosetele, mi-a mângâiat coșul de rufe?

Nu, Alfred. Termină cu prostiile! La voi, la poliție!

Nu știu, Carla, sunt pe teren, o fi ajuns...

Îți spun eu că a ajuns! Se află în sediul vostru chiar acum, când îți scriu.

Ce a pățit femeia? Pot s-o ajut?

Nu pe ea s-o ajuți, să-i ajuți pe anchetatori! Dikinson a bătut o femeie!

Cum așa? Cea pe care a bătut-o îi era pacientă? O fi fost în legitimă apărare!

Ea îmi tot spune că doctorii lucrează într-un mediu periculos. Nebunii care nu mai judecă îi atacă frecvent.

Tembela asta de Dikinson, care a strigat la mine „taci, psihotico!", nu poate fi atacată. Dacă o mușcă o viperă, moare vipera, nu ea! Dikinson a bătut-o pe proaspăta soție a fostului ei soț, după ce anterior își făcuse soțul bucăți!

Cum așa? S-a întâmplat acum, în București? sar îngrozit, gândindu-mă că o să am iarăși de lucru.

Tăierea unui om în bucăți e un caz foarte grav. A mai fost unul similar în Ploiești, când o doctoriță a tranșat-o pe soția amantului ei, a ambalat frumos carnea în pachete și a aruncat pachetele în tomberoane prin oraș. Iată că acum, din ceea ce-mi spunea Carla, aveam o altă doctoriță ucigașă în București, pe teritoriul meu.

Dacă nu te-ai precipita atât, ai înțelege. Dr. Dikinson n-a omorât pe nimeni, deși poate s-o facă! Bag mâna-n foc că drăcoaica asta poate să ucidă! Vorbeam metaforic, și-a făcut soțul bucăți numai sufletește. I-a rupt sufletul adică. Au divorțat, iar el s-a recăsătorit cu femeia care i-a adunat bucățile de suflet și i le-a lipit la loc.

Bun-bun, m-am liniștit. Dar de ce a bătut-o pe noua soție a fostului ei soț? Erau totuși divorțați, trebuia să se bucure că fostul ei soț și-a găsit fericirea...

Din gelozie a bătut-o. A desfigurat-o. E ca și cum Betty ar afla de noi și ar veni după mine cu toporul!

Asta nu pot să le-o spun colegilor mei, Carla, de Betty, de topor și de tine, îți dai seama... Apoi, noi nu suntem nici măcar amanți...

Mă amuz de modul în care compară lucrurile, în capul ei.

Nu suntem ÎNCĂ amanți. Îmi dau seama că nu poți să le zici de noi... Ce poți tu este să te duci la anchetatorii lui Dikinson și să le spui că tipa e o curvă.

Chiar așa e?

Da. Se duce la stânele de oi, stă acolo cu săptămânile și se regulează cu ciobanii.

Îi pun un rând de fețe care râd cu lacrimi.

OK, Carla, când ajung la birou îi caut pe colegii mei și îi anunț că Dikinson și-o trage cu ciobanii.

Îți mulțumesc din suflet, iubire!

Nu mă mai pot abține. Râd cu lacrimi privindu-mi telefonul. Lumea de pe stradă nu se uită la mine. Sunt și alții în jur, care râd la fel.

— Domnule psiholog Giorgio Carrara, vă mulțumim că existați. Cetățenii metropolei, oriunde s-ar afla ei la ora 13, vă iubesc și vă sorb fiecare cuvânt!

— Și eu îi iubesc! Însă trebuie să-i atenționez că printre ei există mulți cetățeni out of service sau expirați, distruși fizic și psihic. De stat cât mai

departe de ei, contaminează! Împroașcă abulie, adică ne anihilează voința și ne irosesc viețile. Plictisitori la extrem. Încăpățânați tot la extrem. Îndărătnici sau lipsiți de vlagă. Nu se fac bine cu nicio terapie.

— Cum să fugim de acești indivizi, pentru a nu ne molipsi?

— Înainte de a vă învăța cum să fugiți, vreau să vă spun că eu accept în cabinet gay-ii, lesbienele, hermafrodiții, travestiții, tulburații, controlorii de bilete din tramvaie, cu tot cu viețile lor. Dar nu accept tăntălăii, idioatele, libidinoșii, hoțomanii, spălații pe creier politic și în general curvele de oameni. Nu-i accept nici pe cei fără simțul umorului, deoarece între IQ și simțul umorului sunt corelații înalte. Îi dau afară pe ușă! Am o răbdare finită.

— Îi dăm deci afară pe ușă! Și eu m-am săturat de foanfe, încăpățânați, descăpățânați, răutăcioși, veninoși, băloși, insidioși, curvari și preacurvari, plângăcioase, neputincioase, ariviști, conțopiști, bârfitoare, manglitoare, isterici, inși fără erecții intelectuale, amibe, târâtoare, statici, dușmănoși, geloși...

— Ați prins ideea, i-ați enumerat pe cei de care trebuie să fugim cât ne țin picioarele! Există suficienți oameni pozitivi, ca niște luceferi. Tonici, optimiști, activi, buni, sinceri, muncitori, energici, prietenoși. Dacă-i prindem, nu le mai dăm drumul! Viața e prea scurtă să ne-o consumăm aiurea, din cauza unor tembeli. Cred că dacă viața ar avea o bâtă, ar găsi mereu maimuțe obtuze care-și cer bătaie!

Tribunalul București: Extras din depoziția lui Nic Pascarelli

„Când am apărut în cancelarie, în după-amiaza zilei de 13 noiembrie, la ora 14:00, toate profesoarele cârcotașe, care înainte râdeau de mine pe ascuns, au încremenit. Eram degajat și parfumat, arătam foarte bine. Purtam haine casual, un sacou portocaliu, blugi și bocanci scumpi, din piele de șarpe. Fața mea nouă avea dinți impecabili, albi și puternici, și ochelari moderni.

Toate vacile excitate mi-au zâmbit languros, inclusiv babornița de directoare-adjunctă, care și-a îngropat trei soți și un amant, după cum știm toți. Cel mai mult m-a ciugulit Linda Alboni, aia de engleză, cea mai mare cățea dintre toate cățelele, care și-a bătut joc de mine și m-a bârfit mișelește și permanent în ultimii trei ani, de când funcționam ca titular în liceu. Pe Linda-Belinda mi-am propus s-o fut cât mai curând, să folosesc primul prilej. Să i-o trag până mă imploră în genunchi să mă opresc!

Și prilejul a fost chiar în acea seară: ne-am futut mai întâi în WC-ul profesorilor, m-am dus după ea acolo,

apoi am mai discutat una-alta între noi, în principal am bârfit-o pe directoare, așteptând să adoarmă portarul. După ce a adormit, ne-am furișat în laboratorul de fizică, unde am făcut-o pe toate mesele de experimente. Eram practic neobosit, aș fi rezistat încă trei ore dacă pe ea n-ar fi lovit-o somnul în timpul ultimului număr... Am făcut-o să urle pe cățea, am trecut-o prin toate lecțiile din Kama Sutra, i-am tras-o să-i ajungă în următorii doi ani. Oricum mi s-a plâns că soțul ei încornorat e un pămpălău cu sperma stricată, muncitor în Australia, care n-a putut să-i facă plozi. Când am urcat-o în taxi, de-abia se mai ținea pe picioare, deși n-a băut decât apă de la chiuvetă și ceai de mentă.

Declar că am ajuns acasă pe jos, la ora 3:45 noaptea, în data de 14 noiembrie a.c. Soția mea, Federica, nu vă poate confirma, fiindcă dormea adânc. Dimineața aveam să-i spun că am lucrat până târziu în liceu, la niște documente școlare.

Nu numai profesorii, ci și copiii din liceu au căzut pe spate când m-au văzut. Golanii de la a XII-a C m-au aplaudat când am intrat în clasă. Erau pregătiți să mă primească triumfal. Vestea că eu, Nic Pascarelli, am fost înlocuit cu un extraterestru se răspândise în școală. Iar extraterestrul Nic Pascarelli le plăcea, erau amuzați...

O fată deșteaptă, Magdalena, o pistruiată cu părul roșcat ca focul, care avea cele mai bune note la mine — și pe care o bănuiam că mă iubește platonic — a izbucnit în lacrimi: «Arătați minunat, domnule profesor. Total schimbat! Vă iubesc!». Fata s-a ridicat în picioare, și-a făcut cruce și toată clasa m-a aplaudat din nou.

Și pe Magdalena aveam s-o iubesc puternic, sufletește și trupește, puțin mai încolo..."

Zen

Ieri, Nic Pascarelli a fost aplaudat în liceu. Cu toții au dorit să-l atingă, să-l pipăie. S-a simțit ca o vedetă de la Hollywood. Când s-a conectat pe Facebook, a fost surprins să găsească nu mai puțin de 617 cereri de prietenie — de la elevi, colegi de cancelarie, mame, tătici, precum și de la prietenii lor și de la prietenii prietenilor lor. Le-a aprobat pe toate.

Acum intră cu spatele în cabinetul dr. Samson, împingând ușa cu umărul. Are în brațe un pachet voluminos. Se întristează când vede că doamna manager e într-o stare proastă. Poartă o bentiță latră peste părul nespălat și caută ceva în maldărul de hârtii de pe birou. Se așază cuminte în fotoliul roz din cabinet și o privește. Nervoasă, se scuză că are treabă. El îi spune că o așteaptă să termine, de-abia are răgazul să stea de vorbă cu gândurile lui.

O privește încântat și simte că o iubește din toți porii sufletului, deși nu-l atrage sexual. Iubirea lui e ca un crin mare, alb, plin de duioșie și de alte sentimente bune. O iubire alimentată de vindecarea lui, pe care n-a reușit-o nimeni altcineva. „Mi-a crescut un crin pufos în suflet", constată profesorul încântat. De când face psihoterapie

e altul. Trăiește, toți îi zâmbesc, elevii îl plac, iar el îi încurajează cu note bunicele chiar și pe cei mai slabi.

Rememorează că în ziua dinainte să se culce cu profesoara de engleză, a mai marcat o reușită personală: s-a urcat în autobuzul 102. A făcut-o mecanic, fără să-și dea seama. Abia când autobuzul a oprit în prima stație a realizat ce a făcut. Când a coborât, picioarele îi tremurau atât de tare, încât a fost nevoit să se așeze pe bordură. A transpirat, sufletul i s-a suit în gât. Dar a fost o ușurare deplină.

Vrea să-i spună psihiatrei că până și copiii, aceste spurcăciuni mici, au început să-i placă. Acum câteva zile a intrat în discuție cu doi țânci. Înainte nici nu s-ar fi uitat la ei. Fetița și băiatul, ambii în jur de șase ani, proveneau din spermatozoizii unor imbecili de pe strada lui, unde venise Salvarea.

— La cine a venit Salvarea, copilași? i-a întrebat.

— La nenea Johnny! i-au răspuns.

— La nenea Johnny? Da' de unde știți voi că la el a venit?

I-ar fi plăcut să vină Salvarea nu la Johnny, un profesor pensionar de limba română pe care îl respecta, ci la unul care stătea la două case de el și al cărui gunoi mirosea îngrozitor, când își scotea tomberoanele pe stradă. Copiii i-au povestit întâmplarea. Așa cum gesticulau, lui Nic i s-au părut tare simpatici.

— A ieșit tanti-soția-lu'-nenea Johnny să le dea drumul pe poartă, cu targa.

— Bine că le-a dat drumul.

— Știi cumva ce-i fac lu' nenea Johnny? l-a întrebat băiatul.

— Știu. Cum să nu știu? Că doar sunt om mare! le-a spus intrându-le în joc.

— Ce-i fac?! s-au holbat copiii.

— Cred că a mâncat prea mult. Johnny e cam gras. Îi bagă pumnul pe gât și-i împing acolo, tare-tare, mâncarea mâncată, să iasă mai repede pe partea ailaltă.

— Ce scârboos! a exclamat fata.

— Eu nu creed, a adăugat băiatul. Cred că-i taie burta lu' nenea Johnny!

— Se poate, a admis Nic. Abia dacă nu iese mâncarea, când doctorul o împinge, asta îi fac: îi taie burta. Scufița Roșie...

— Știm Scufița Roșie, i-au spus mititeii înțelepți.

— Vânătorul a luat o foarfecă mare și a început să-i taie burta lupului adormit... Și apoi a scos de-acolo mâncarea..., a continuat Nic.

— Ooo..., s-a mirat băiatul.

— Niciun ooo! Așa scoate acum și doctorul 100 de sarmale, o tavă de friptură de miel, vreo trei cozonaci, patru felii de tort, un litru de țuică, doi litri de vin, 12 ouă și ce-o mai fi mâncat nen-tu Johnny pe lângă astea.

— Daa...

— Nuu, au țipat copiii.

— Ba da, dar atenție! Nu le scoate întregi, ci mestecate. Doar ouăle au rămas întregi, c-au fost mai mici, a completat Nic.

Copiii s-au holbat iar la el și au început să țopăie de bucurie, deși n-a înțeles de ce se bucurau, poate că aveau mintea puțin înfierbântată. A venit însă bunica fetei, care i-a aruncat o uitătură urâtă lui Nic. Îl cunoștea, altfel ar fi zis că omul cănit care vorbea cu copiii e un netrebnic de pedofil.

— Mamaie, mamaie, i-au tăiat burta lu' nenea Johnny de la Salvare, au găsit cinci felii de tort și ouăle întregi!

— Ce zici tu acolo?

— El mi-a zis! — și a arătat spre Nic.

— Vino mai bine să-ți sufli nasul!

Când s-a uitat mamaia, Nic nu mai era. Oricum copiii mint mult, adeseori mint din orice. Și oricum avea să nege că a născocit pentru ei această poveste aiuritoare. „Lasă că așa li se dezvoltă imaginația", s-a încurajat profesorul.

Într-un cuvânt, încă după prima întâlnire cu dr. Samson, viața lui a prins vânt la pupa, îi era recunoscător pentru ce trăia. „E îngerul vieții mele", și-a spus, iar crinul pufos din sufletul lui, iubirea pentru puterea ei vindecătoare, a pulsat intermitent.

Vrea s-o răsplătească acum împărătește pe această femeie, pentru binele pe care i l-a făcut. Pachetul pe care l-a adus la spital conține chiar răsplata. Însă lucrurile nu sunt deloc în regulă. În cabinet e dezordine, iar doamna pare nedormită.

— Unde dracu' am pus-o!? Dumneavoastră ce vreți, profesore? Ați ajuns prea devreme! îi spune cu exasperare în glas.

Nic îi ignoră nervozitatea, aruncă pachetul cu care a venit pe fotoliu și, într-un acces de îndrăzneală, se duce prin spatele biroului și o ia în brațe. Ea scapă din încercuire. Două pete roșii de indignare i se lăbărțează pe obraji și pe gât.

— Profesore, nu e momentul! Mă convoacă jurista la o comisie disciplinară a unei doctorițe și îmi trebuie foaia de observație a unui bou de pacient care, deși a fost tratat excepțional la noi, de către doctorița respectivă, a dat spitalul în judecată!

O ignoră din nou și desface febril pachetul. Scoate o haină scurtă de nurcă, pe care o mângâie admirativ. Carla tresare.

— Ce-i asta, profesore Pascarelli? Să nu-mi spuneți că e pentru mine! se trage speriată.

— Ba chiar pentru dumneavoastră e! Vreau să vă răsplătesc!

Nic nu-i simte ostilitatea din glas, percepând-o ca pe o dulce cochetărie feminină datorată surprizei. Își împinge ochelarii pe nas și se apropie cu haina.

— Să nu îndrăzniți, Nic! Urăsc animalele moarte! E una dintre cele mai mari fobii ale mele. N-o primesc, n-o vreau, nu vă apropiați de mine! țipă ea, iar el rămâne împietrit.

Pentru a cumpăra haina, și-a făcut credit la bancă. Când a completat teancul de formulare, i-a crescut sufletul la gândul bucuriei pe care Carla, îngerul lui salvator, i-o va întoarce. A simțit că își dorea mult haina de nurcă, că era un lucru de nerefuzat pentru ea. Cu banii din credit, s-a dus la un blănar de la Casa de Modă Venus și a dat comanda. A avut insomnii, s-a temut că blănarul nu va reuși s-o termine până azi, când voia să i-o dea. Așteptarea a meritat: a rezultat o minunăție de hăinuță, spaima ecologiștilor, a avut reverii — s-a văzut mergând triumfător pe alee cu pachetul în brațe și intrând apoi în cabinet. „O să leșine de plăcere și o să mă vindece definitiv", s-a gândit în drum spre spital, zâmbindu-și în barbă. I-au trecut prin cap și niște lucruri de care s-a rușinat — ea goală, în blănița lui... Și-a alungat gândurile nelalocul lor. Niște blasfemii! Dr. Samson era pentru el o icoană și așa trebuia să rămână!

Însă acum, după ce-i provoacă această reacție de groază, haina de blană pe care a visat-o noaptea i se pare un lucru ridicol, trist și inutil. Ține un biet animal mort în mâinile lui neputincioase. Cum a putut să-și imagineze că haina o va bucura? Isterică, psihiatra îl ceartă:

— Nic, profesore, ce-a fost în capul dumneavoastră? Dați-i-o doamnei Federica!

— Sunteți răutăcioasă! Mai bine i-o dau primei cerșetoare decât Federicăi. Mi-ar cere socoteală pentru această extravaganță! În plus, nu i-ar veni nici pe o măsea, v-am spus doar cât este de dezvoltată. I-o dau cerșetoarei, dacă mi-o refuzați. Înapoi nu mi-o mai primește, e pe comandă, îi spune amărât, amintindu-și cât l-a costat nurca.

La ușa cabinetului bate cineva. E bucătăreasa cu mâncare.

— Intrați, tanti Mia! Vai, ce bine miroase! la să văd ce-ați gătit pentru bolnăviori... ciolănel cu fasolică, bunuț. Vreau și două prăjiturele, vă rog!

El ține blana în mână. Mia e o femeie scurtă în picioare, mărunțică, are aceeași fragilitate ca psihiatra.

— Doamnă, lăsați căruciorul la ușă și intrați, îi spune Nic, cuprins de enervare.

Femeia o privește întrebătoare pe doctoriță, care încuviințează cu un gest larg. Profesorul aruncă blana pe Mia dintr-o singură mișcare.

— Doamnă doctor!... aproape că imploră ea ajutorul.

E foarte speriată. Carla se binedispune instantaneu și îi vorbește dulce.

— Mia, prietenului meu, profesorului Nic, i-a murit nevasta. Federica o chema și, să mă ierte Dumnezeu, era foarte grasă. N-a putut s-o îngroape cu haina asta scumpă, deși ea purta asemenea animale pe spinare. El

mi-a adus mie blana, dar eu nu pot s-o iau, mi-e frică de ea. Ia-o tu!

— Eu, doamnă? o întreabă uluită femeia.

— Tu, Mia, tu, râde ea ca de o glumă bună. Profesore, haina e cât salariul ei pe un an!

Psihiatra își freacă palmele de încântare. Nic socotește că o să i se oprească rate din salariu opt luni de acum încolo pentru haina asta nenorocită.

— Dar ce-o să zică soțul meu? Eu sunt om simplu, doamnă! exclamă bucătăreasa.

— Mia, nu te mai suport. Astea cu soțul tău nu sunt problemele mele. Pentru numele lui Dumnezeu, ia animalul și pleacă de aici cu el! Ieși imediat, că-ți dau foc!

Femeia se dezbracă de blană, o pune în cutie și pleacă. Nic pare golit de orice simțire. Carla, în schimb, e energică și plină de voie bună, se simte generoasă.

— Uite ce faptă bună ați făcut cu ajutorul meu, mi-ați înveselit ziua! Am și găsit foaia de observație, să-i raportez juristei... Acum duceți-vă, reprogramăm. Nu vă pot face hipnoză, sunt foarte grăbită.

Zicând acestea, aproape că-l împinge pe profesor pe ușă.

— Când să vin?

— Nu știu, vă sun. Fiți pregătit, vă pot chema oricând!

Iese în curtea spitalului cu ochelarii aburiți. Simte că-l lasă picioarele. Până acasă are de mers 9 kilometri. Nu vrea să ia autobuzul, deși poate s-o facă. Îi vine să urle când își amintește cum Federica i-a zis: „La prânz avem fasole cu ciolan!". Tot ciolănel cu fasolică i-a adus și Mia psihiatrei...

Obosit după zbuciumul nopții trecute, când a făcut-o să zbiere pe Linda-Belinda, se așază pe o bancă din

spatele pavilionului. Vrea să prindă puteri, își ia o cafea de la automat. E necăjit cum a fost de foarte puține ori în viața lui — când l-au bătut diavolii, când a aflat de boala lui Fabio și când a suferit accidentul. De pe banca pe care stă vede ferestrele larg deschise ale bucătăriei. Aici, trei femei între două vârste chicotesc zgomotos. Peste ele intră Mia, cu nurca pe care el a pupat-o de la nasturi până la ultima cusătură.

— Ce ai acolo, Mio? sar bucătăresele.

— O haină de blană am, fă, ce să am? Am primit-o cadou de la doamna doctor și de la un pacient de-al dumneaei.

— la să te vedem! strigă încântate. Mamăă, e de la Casa de Modă Venus! Nouă!

Se îmbracă. Leșinate de admirație, mângâie toate nurca. Lui Nic îi trece prin minte s-o pândească pe Mia pe alee și s-o tâlhărească. Să-și ia înapoi haina și s-o ducă la consignație, să scoată măcar jumătate din cât l-a costat. Dar renunță repede la gândul penal, Carla și-ar da seama că el e autorul. N-ar mai putea s-o privească în ochi, ea l-a lăudat pentru fapta bună. Or el ce voia să facă? O tâlhărie! Își ștergea fapta bună atât de rușinos?!

Mia se fâțâie îmblănită printre rafturile cu oale:

— O duc la consignație, fă! Îmi plătesc operația de fiere la privat, mai pun și la întreținere. Nu mă duc cu ea acasă, că-mi iau bătaie, zice ăla că-s curvă.

Nic începe să plângă, aflând soarta hainei. O pacientă în halat vișiniu se așază pe bancă lângă el. Are 50 și ceva de ani, păr roșcat strâns în coc, o siluetă robustă și buze cărnoase, siliconate, vopsite cu un ruj roșu cu efect

3D. Nu pare bolnavă psihic. Doar irisurile ochilor îi sunt duse în fundul capului, semn al tratamentului de sedare.

— Știu de ce plângeți! i se adresează direct.

Profesorul ripostează cu duritate.

— De unde dracului știi? Cine mai ești și tu? Mă cunoști de undeva?

— Dă-mi o țigară! îi cere femeia.

— Nu fumez! se apără profesorul.

— Atunci îți dau eu ție!

Îi întinde lui Nic un pachet de Rothmans. El extrage o țigară din pachet și îi cere un foc. N-a fumat niciodată, dar acum simte nevoia. Se înecă cu fumul pe care-l trage în piept, dar apoi se obișnuiește. Țigara i se pare bună și aromată. Bolnava își continuă firul gândurilor, vorbind cu un ton egal:

— Sunt singură pe lume, dar emit feromoni care atrag o grămadă de oameni. Și pentru că-i atrag, mă simt vie și motivată. Merg la cosmetică, la coafor, la bazinul de înot. Nu mă uit pe canalele culinare Savuros Tv și nici nu înțepenesc în fotoliu la telenovele, astea îmbătrânesc oamenii. Prefer să mă fut ca să mă mențin tânără. Dacă mă fut, fac rost de mult mai mulți feromoni.

Profesorul de-abia se abține să nu râdă de aceste idei nebunești. O întreabă:

— Dumneavoastră vă tratați aici pentru feromoni? De ce sunteți internată? Îmi mai dați, vă rog, o țigară?

— Pun pachetul și bricheta între noi. Luați fără să mai cereți! Sunt internată pentru că soțul meu, Roberto, m-a adus aici. M-a mințit că-mi face bine, dar nu simt nimic. Până la urmă am rămas, pentru doctorița Samson, care mi-e prietenă.

Auzind numele Carlei, pe Nic începe să-l ia cu frig. Devine interesat de ceea ce-i spune.

— În opinia mea, bărbații sunt ca detergenții. Buni — proști, scumpi — ieftini, cu înălbitori sau pentru rufe colorate, cu balsam ori fără balsam. Când nu găsești un detergent optim, cumperi separat balsamul, înălbitorul etc. Și îți faci treaba. La fel e și cu bărbații. Nu găsești cumulul de funcțiuni pe care-l dorești la unul, înseamnă că ai nevoie de mai mulți, plătești un preț mai mare. Bărbații-orchestră sau detergenții-minune sunt rari.

— Mă depășește, îi spune Nic.

— Nici nu trebuie să înțelegeți, domnule. Acestea sunt stările mele și nu ne cunoaștem, ca să-mi înțelegeți stările. Trebuie să vă înțelegeți pe dumneavoastră!

— Ei, nu, zău! o ia Nic în răspăr, dar ea îl atacă.

— Dacă v-ați înțelege pe dumneavoastră n-ați mai sta aici, în spitalul de nebuni, plângând pe bancă. Eu mă înțeleg pe mine, iar dr. Samson mă înțelege, la rândul ei. I-am spus că soțul meu, Roberto, e un detergent ieftin, care m-a înșelat cu toate târfele care i-au ieșit în cale. Iar eu am înțeles târziu că am nevoie de bărbați de completare. De niște detergenți noi, cu care să-mi spăl suferința produsă de Roberto.

— Dr. Samson v-a spus că procedați bine? Că e moral? Cu ce vă ocupați?

— Nu mi-a spus dacă e bine. Dar mi-a explicat că Maslow, un psiholog care a conceput piramida trebuințelor umane, n-a fost un prost. Vă rezum ce zice ăsta: nu poți emana chestii deștepte și nu poți ajunge la transcendență sau la zen, în vârful piramidei, fără să urci primele trei trepte, respectiv foame, sete și sex. Frustrații și nehaliții

nu ajung zeni. Mâine sunt senină dacă azi mănânc și fac sex.

Nic se surprinde că îi dă dreptate. E curios să afle amănunte despre practicarea transcendenței. Poate psihiatra a făcut-o deja zen pe femeie, așa că o întreabă direct:

— Credeți în teoriile doctoriței? V-au ajutat să deveniți zen?

— Toate teoriile ei m-au dus la zen. Nu dădeam doi bani pe ele, dar de când m-a hipnotizat psihanalitic, mi-am reevaluat viața, mintea și simțirea. Teoriile n-au doar elemente zen, ci și elemente de activism civic mondial, reformează lumea. Uitați-vă, stimate domn, la aceste femei de serviciu care trec pe alee. Le vedeți, da?!

— Da, confirmă Nic.

— Au mopurile încărcate de bacterii. Habar n-au la câte pericole se expun! Nimeni n-ar trebui să facă munca lor. Cred că robotizarea WC-urilor publice este o necesitate globală. Și acesta nu e doar crezul meu, ci și crezul dr. Samson. Robotizarea e la baza trebuințelor noastre sociale, dacă ar fi să extindem piramida lui Maslow, să-i dăm conotații de utilitate publică.

Lui Nic nu i-a trecut niciodată așa ceva prin cap. Și le închipuie pe femeile de serviciu de la școala lui concediate și înlocuite cu roboți de curățenie. Dacă elevii și-ar aduce și dronele la școală (sunt și ele tot o necesitate globală, nu?), s-ar obține un liceu al viitorului, total SF!

— Unde spuneați că lucrați, doamnă? o întreabă Nic, în timp ce scoate pe nas fumul din cea de-a treia țigară.

— Lucrez pentru Guvern. Eu sunt Antonietta, Tony, îi întinde mâna femeia.

Politicos, Nic îi răspunde la salut, întinzându-i și el mâna.

— Pascarelli. Nic Pascarelli. Profesor de matematică.

Antonietta îi înhață mâna, i-o imobilizează și începe să-i sugă arătătorul. El se înroșește, se teme să nu-i vadă cineva. Stingher, își trage degetul, dar acum ea îl masează prin pantaloni.

— Ce anume faceți la Guvern? o chestionează Nic.

Îngrijorat că o să-i vadă Carla acolo, dar totodată extrem de excitat, acoperă mâna care-i face plăcere trăgând peste ea puloverul.

— Sunt consilieră pentru relația cu Avocatul Poporului... Ahh... E o pădurice, lângă pavilionul 16. E pustiu. Să mergem! Mă exciți, profesore!

Nic o urmează teleghidat. E neașteptat. După ce a pățit cu profesoara de engleză și cu haina de nurcă, acum a dat de o nebună cu buze 3D, care se crede regina Angliei. Dumnezeu vrea să-i ia din nou mințile, după ce i le-a luat și noaptea trecută. Cu pantalonii în vine, în pădurice, emite un urlet adânc și satisfăcut. Tot rujul 3D al Antoniettei s-a mutat pe penisul lui. Bucuroasă, regina Angliei face de câteva ori roata în jurul unui copac și cântă *Mă dusei să trec la Olt.*

Cu bruma de rațiune care i-a mai rămas, își dă seama că trebuie să plece urgent de acolo, dacă nu vrea să-i atragă pe paznicii spitalului. Când fuge prin boschete, aranjându-și hainele, râde ca un apucat. Își spune că asta trebuie să fie cu adevărat o stare zen. Antonietta aleargă încântată în spatele lui. Se întoarce și o zguduie viguros: „O să te găsesc și-n gaură de șarpe! Te iubesc, nebuno!"

— Emisiunea noastră a atins cote neașteptate de audiență. Oamenii au tot mai multe probleme psihice, domnule Carrara...

— Mă bucur să aud asta! Să se trateze. Să nu se întrebe cât de nebun e terapeutul lor. De obicei e nebun, dar eficient. Uitați-vă la NYPD, Poliția din New York: angajează foști infractori să-i prindă pe noii infractori. Au aceleași tipare mintale. Așa e și cu terapeuții nebuni: îi înțeleg pe nebuni ca nimeni alții.

— Vă admir sinceritatea! Să vorbim despre invidie, subiectul nostru de azi, totdeauna ne dorim răul vecinului...

— Să moară capra vecinului e un factor de progres social. Ura față de vecin stă la pândă ca un șobolan în noi, așteaptă momentul să erupă și e bine că erupe!

— Unde-i moralitatea?

— Moralitatea trece pe locul al doilea, după sentimentul copleșitor de ură. Suntem, în fond, niște animale mai evoluate, trăim în jungla urbană. Ne hrănim cu nefericirea semenilor și ne simțim bine știind că ei se simt prost.

— E bine să ne fie bine, ca să nu ne fie rău. Și ne e bine când vedem că altora le e rău, nu? Putem compara...

— Mereu comparăm! Pentru a ne crește satisfacția, ne uităm de sus la cei săraci, la slabii cu duhul, la bolnavi și juisăm. Sau avem grijă ca alții, indivizi sau popoare întregi, să ni se simtă inferiori.

— Dar dacă noi suntem cei inferiori?

— E simplu: îi urâm pe ceilalți, dorim să le moară caprele. Concomitent însă, construim, vrem capre ca ale lor. Nu trebuie să moară nicio capră, doamnă! Cu toții trebuie să avem capre! Mai multe,

mai puține, dar să avem. Să ne fie bine la toți, și la ăia cu multe capre, și la ăia cu puține. Să nu rămână nimeni fără capră! Ăsta e progresul social datorat invidiei.

— În încheiere, ce le transmiteți radioascultătorilor?

— Cineva de la o televiziune avea o formulă celebră: „Iubiți-vă mult!". Eu vă transmit: „Urâți-vă mult!". Societatea va progresa doar cu invidie și cu ură. Să vă doriți mereu case mai falnice și mașini mai tari decât ale vecinilor voștri!

Pătura bunicii și limuzina Mercedes

Sunt la birou și îmi savurez cafeaua de dimineață. E momentul meu de liniște absolută. Când sorb din cafea, îmi vin numai idei bune. Nici nu știu când am ajuns la mijlocul lui noiembrie, am fost prins în multe anchete. La mine se strâng informațiile de la investigatori. Azi e miercuri. Până vineri, mai închid câteva dosare.

Îmi place să fiu comisar și sunt mulțumit de familia mea. Când mă gândesc la nevastă-mea și la aia mică, îmi crește inima. Nu mi-aș fi dorit alți oameni lângă mine, ele îmi oferă totul. În ultima vreme însă, mi s-a schimbat ceva în suflet. De când a început să mă sune Carla Samson, am devenit agitat și nemulțumit.

I-am povestit unui prieten mai în vârstă despre frământările mele și mi-a zis: „În criza vârstei a doua, bărbații înnebunesc. Nu vezi că toți polițiștii au amante, iar ăia care n-au merg la târâturi?! Fute-o repede pe psihiatra nebună și îți trece, nu te mai perpelești!". Cuvintele lui mi-au rămas înfipte în minte. Ca și vocea ei porno... Am vise deșucheate. N-am mai văzut-o de

douăzeci de ani, cum a reușit să-mi răsucească mințile atât de strâns?! M-am îndrăgostit pe WhatsApp?! Fac ce fac și tam-nisam mă gândesc la regină sau la zdreanță. Nefericirea ei mă transformă în tigru, vreau s-o salvez...

Îmi amintesc cum Carla goală, înfășurată într-un prosop verde plușat, a năvălit peste mine în camera căminului studențesc. Plângea în hohote. Un iubit o alungase în timpul actului sexual, după ce fusese cam brutală cu el. Tâmpitul și-a închipuit că-l mușca de pulă, o credea o Lorenną Bobitt de pe la noi. Cazul Bobbit făcea, ce-i drept, mari valuri atunci, toți eram speriați. Emoționat, i-am oferit un ceai fierbinte și un trening de-al meu. Noaptea trecută m-am visat iubind-o în prosopul plușat... În visul meu se simțea ca o zdreanță, plângea și îmi șoptea la ureche obscenități despre pacienți... Dacă aș fi avut mintea de-acum, aș fi futut-o atunci, nu i-aș mai fi dat ceai! Și, dacă aș fi futut-o atunci, n-aș mai suferi azi, ca un bărbat în criza vârstei a doua. Cum meditam eu la sensul vieții mele, la ușa biroului bate cineva.

— Sunt aici. Intră! strig la persoana aflată dincolo de ușă.

În încăpere pătrunde o femeie mărunțică, îmbrăcată cu un pardesiu maro cu motive geometrice, care seamănă cu o pătură de-ale bunicii mele moarte. Oare Betty o fi dat pătura de pomană?! Ce-o fi făcut cu pătura aia?

Femeia are o pălărie cenușie cu boruri largi, care mă împiedică să-i văd fața. E gârbovită, aproape cocoșată și extrem de obosită, după cum oftează din greu. „Reclamanta nebună!", mă sperii. Această persoană cverulentă, pe care noi am botezat-o reclamanta nebună, a mâncat zilele întregii Poliții a Capitalei în

ultimii doi ani, făcând plângeri penale pentru lucruri închipuite și venind des în audiență.

Îl înjur în gând pe ofițerul de serviciu care n-ar fi trebuit s-o lase să ajungă la mine. „Tâmpitul naibii! De ce nu i-a luat el plângerea?! Nicăieri nu se întâmplă să dea buzna homleșii peste comisarii de poliție! L-a apucat căcarea taman când a venit nebuna? De ce n-a lăsat pe nimeni în loc, dacă s-a dus să se cace? Nu știe tâmpitul procedura?!"

Nu mai am ce face și o invit pe reclamanta nebună să stea pe scaun. Femeia își scoate pălăria aia oribilă, se dezbracă de pardesiu și se așază. Sunt cu ochii în telefon, să văd dacă n-am primit vești sau poze de la regină. Mă bombardează în continuare cu mesaje la orice oră din zi și din noapte. Mesaje despre stările ei, despre pacienți, despre șefi și despre rude. Mesaje care colcăie de nemulțumiri personale, de propuneri de sex pentru mine, amestecate cu planuri năstrușnice de viitor. Îmi prezintă tarifele șpăgilor pe care le ia de la bolnavi, comparativ cu colegii din spital, după care îmi comunică senină cu cine și-a mai tras-o și cum. Un șuvoi necontenit de mesaje la care în general nu răspund sau, dacă răspund, o fac monosilabic sau prin emoticoane. Oricum cred că 99% la sută din ceea ce-mi scrie sunt minciuni și exagerări.

— Ce vă aduce aici, doamnă? Ce-ați pățit și cum vă putem ajuta? o întreb pe bătrână, punând capăt gândurilor cu regina mea.

Când începe să vorbească, simt că mă lovește fulgerul.

— Ce faci, iubire? Mai poți trăi fără mine? Nu ți-a fost dor?

Rămân fără aer, incapabil să spun ceva, doar o studiez cu atenție. Chipul ei, senin altădată, a dispărut complet. Ochii îi sunt seci, iar părul nespălat — brăzdat de fire albe. Are pete roșii pe obraji, iar dinții urâți au o culoare incertă. Strungărească dintre incisivi, atât de sexy cândva, e oribilă. Pielea gâtului îi atârnă ca faldurile unui curcan, iar mâinile ei, deunăzi atât de fine, sunt îmbătrânite peste măsură. Revenindu-mi din șoc, încerc să leg o conversație.

— Ai pățit ceva, Carla? Ce te aduce aici?

Îmi ignoră întrebarea și, cu un glas pierdut, îmi spune:

— Liniștește-te! Calm, iubire... Sunt urâtă, nu? Știu că sunt urâtă. Am văzut cum te-ai uitat la mine. Cu milă, cu uimire și cu dezgust, toate amestecate. Tot eu sunt, Alfred! Tot eu. Nici tu nu mai ești cel care ai fost! Ai riduri, ai burtă. Dar știu că m-ai iubit. Și mai știu că, așa urâtă cum sunt, încă îți mai populez visele. Deci ești liniștit acum... Tot universul colaborează cu noi, pentru iubirea noastră...

Neg tot, dau din cap ca o păpușă stricată. Sunt speriat. Nu doar că această femeie nu mai e Carla pe care o știu, dar are și o privire stranie, smintită. Se ridică de pe scaun și vine lângă mine, repetând apeluri la calm. Mi se așază în brațe, mă mângâie pe păr. Miroase urât, a colonie veche, demodată. Nu pot s-o alung, am împietrit. Dorm, visez, ce naiba se întâmplă?

Fără un cuvânt, îmi ia capul în mâini, îl trage către ea și mă sărută. M-aș împotrivi, să mă ridic dracului în picioare și să fug, dar mă simt moale ca o cârpă. O privesc stupefiat, în timp ce-mi bagă limba în gură. Nu știu ce-mi face baba, cum mă vrăjește, dar mi se

activează ochii minții. Nu mă mai sărut cu reclamanta nebună, cu o Babă-Cloanță decrepită, ci cu o fată frumoasă. Nu mă mai sărut c-o zdreanță, ci cu Regina! Cu Carla veche, cu fata care a fost cândva. Mă mângâie din nou, mă privește. Îmi vorbește blând, cu vocea-i răvășitoare. Mă îndeamnă să mă relaxez, universul e de acord cu iubirea noastră.

De data asta o sărut eu. Dacă n-aș avea atât de lucru, aș pleca la capătul lumii cu ea. Îmi amintesc însă de anchete. Trebuie să pun punct plăcutei și tulburătoarei întâlniri, mă smulg din îmbrățișare. Îmi plesnește capul, mă doare de mor.

— Carla, îmi pare bine că te-am văzut! Ai avut dreptate, încă te iubesc. Să ne oprim însă aici. Mergi la treaba ta, eu îmi văd de ale mele!

Îmi reproșează ca o fetiță alintată:

— Presimțeam că o să mă alungi! Așa mă repezi și la telefon... Să ne oprim?! Nici tu nu crezi ce spui... Vom pleca împreună, iubire. Două zile, atât. Două zile să-mi dai! Să trăim ceea ce ar fi putut fi și n-a fost. Să facem nebunii mari!

— Unde să mergem, Carla? Și ce-o să-i spun lui Betty? Ce-o să le spun la muncă?

— La Brașov, un weekend. Lui Betty îi spui că pleci în delegație la Alexandria. Aici — și bate cu pumnul ei ascuțit în birou — le aduci un concediu medical. Ai probleme de sănătate, le zici și tu că te doare spatele!

Accept mecanic soluțiile. Chiar cu pălăria ei oribilă și cu pardesiul ca pătura bunicii, nu mi se mai pare o cerșetoare, ci o fetiță neajutorată. Are chipul tânăr, părul ca de abanos. Simt nevoia s-o apăr de ce-i rău în lume.

Biata regină a fost sinceră cu mine, știu câtă nefericire și câtă corupție are în jur. Din pragul ușii, îmi spune:

— Tu ești cel care-mi va oferi ceva de nerefuzat, eram sigură. Te vreau, Alfred. Avem creiere compatibile. Vreau să ne hrănim unul cu celălalt, să ne stimulăm reciproc!

— Ești o femeie cu mintea frumoasă, Carla, așa cum ți-am mai zis. Mergi în pace!

Rămas singur în birou, încep să tremur. Sexual, nu mă atrage, e respingătoare. Totuși, sufletul meu e pe cale să se facă fărâme. Mă uit pierdut pe geam. O văd. Iese din clădire și se îndreaptă către o limuzină Mercedes, parcată pe locul șefului Poliției. Spre uimirea mea, pătura bunicii dispare în limuzină.

Un taxi pentru Nic

Carla și Giorgio sunt la un restaurant din cartierul bucureștean Titan, la cină. Se simt bine, își împărtășesc colegial impresii, vorbesc despre ceea ce li s-a mai întâmplat în ultimele zile. El are impresia că psihiatra nu-i spune chiar tot ce se petrece în viața ei, însă n-are o problemă cu asta. Oricum, de când e manager nu prea mai vorbesc la telefon, crede că-i ascultată.

— Ce-ai mai făcut, dragul meu gigolo-psiholog? Cu cine ți-ai mai tras-o? îl întreabă cu vocea ei sexy-răgușită, zâmbindu-i candid.

— Știu că ești directă, vrăbiuță. Și foarte curioasă... Să-ți spun, să nu-ți spun?!

Îl lovește în glumă peste umăr, alintându-se:

— Spune-mi, că altfel te mănânc!

— Mănâncă-mă! se alintă el.

— Nu acum, mai târziu. Acum ești la raport!

— Să-ți dau începutul raportului, îi șoptește, după care se ridică, o trage pe deasupra farfuriilor și o sărută.

Ei îi plac povestirile lui. E ahtiată după amănuntele picante, pe care i le stoarce unul câte unul. I-ar fi plăcut o viață atât de animată, dacă n-ar fi avut familia aceea atât

de numeroasă, care-i consumă banii și disponibilitățile sufletești.

— Vrăbiuța mea, începe el... Știi, desigur, că oamenii se comportă ca niște broaște funciarmente leneșe. Stau cu limba scoasă în așteptarea iubirii, doar-doar va pătrunde cineva în perimetrul lor și li se va lipi de limbă. Sunt broaște inactive, nu caută iubirea, ci o pândesc. Când li se pare că vine spre ei, scot limba și o înhață. Cel mai adesea broaștele stau pe Facebook. Și acum ajung la mine, adică la idolul tău: am primit la cabinet o broască-femelă, dezamăgită online!

Carla bate cu furculița în masă, vrea povestea întreagă.

Femeia respectivă a fost trei ani într-o perioadă de rut online cu unul. „Nici frumos, nici urât după poza de profil, dar foarte tare tipul în arta conversației digitale". Nu l-a văzut niciodată în realitate, el îi refuza apelurile video. Ea din București, el din Galați. Când s-a săturat de dragostea platonică, bucureșteanca a luat taurul de coarne: „Zmeule, iubirea vieții mele, scrie pe pagina ta că mă iubești și tăguiește-mă! Sau pune-ți o poză de-a mea la profil, toți vor înțelege că mi te-ai dăruit!". El s-a speriat și a blocat-o. Supărată tare, s-a dus în orașul lui și l-a pândit, știa destule despre el.

— Ce a găsit acolo? Tocmai la Galați?! face ochii mari Carla.

— Nu avea 41 de ani, cât zicea pe Facebook, ci 61. Era nasol, un grăsan distrus. Nu arăta ca în poza de profil, ci n-avea dinți în gură. Își mai și târa un picior. Dar își dădea el ultimele zvâcniri pe Facebook?! Și le dădea! Oac-oac și like-like! Și mai făcea și victime, precum această nefericită care a venit la mine s-o smulg din depresie.

Vorbind cu vecinii lui, a aflat că stă la etajul 4 și că-și bate nevasta cu sălbăticie.

— Clienta mea de 27 de ani, cu o șapcă pe ochi, a stat două ore pe banca de lângă blocul lui. Zice că i-a fost rău, dar cred că era inundată de prostia din capul ei și nu-și mai putea reveni. A văzut cum moșul își descarcă varza din Logan și o urcă la 4, pentru a o pune la murat în mijlocul sufrageriei confort II.

— Doamne, Giorgio, câte se mai întâmplă în lume! exclamă Carla. Am aflat aseară, de gardă fiind, o întâmplare asemănătoare. O cucoană a fost adusă la noi în depresie. Vrăjită pe net de o adolescentă de 17 ani! În loc să învețe pentru bac, psihopata aia mică se distra cu Facebook-ul unchiului ei și reușise s-o cucerească amoros pe doamna. N-a vrut să accepte că fusese vrăjită de o fetiță, îl voia cu orice preț pe unchiul cu Facebook.

Psihologul râde. Înființarea unor spitale și secții speciale pentru dependenții de Facebook sau pentru cei implicați în amoruri virtuale e necesară.

— Continuă, Giorgio, ești savuros cu psihoterapia ta!

— Mi-au venit încă două ciudate, vrăbiuța mea: o franțuzoaică dulce, de 63 de ani, care vrea să descopere farmecul românesc, și mama unei colege de-a lui fiu-meu, pe care o știu de la ședințele cu părinții.

— De-a dreptul exotic. Spune-mi, varsă tot. Cum a dat de tine franțuzoaica?

— Mai întâi a auzit la radio *La vie en rose*, înainte de emisiune. Apoi a înțeles că se vorbea despre psihoterapie sexuală, mi-a reținut numele și m-a găsit pe net. Noroc că o rup franțuzește, ea nu știe altă limbă. E o nebunie de femeie...

— Zău, Giorgio... la 63 de ani?!

— Are o viziune mișto despre noi. Crede că ne învecinăm cu rușii și că suntem o țară a popilor negri și a flămânzilor în paltoane, condusă din umbră de o dinastie germană, din preistorie și până azi. O țară cu uragane, unde *à la campagne* se circulă cu caii. Loganurile Renault sunt semne de civilizație. Mai zice că Dracula ne e icoană și că piureul cu găină e mâncarea noastră națională.

— Cum o cheamă pe trăsnita asta?

— Joséphine! Știe că elevii sunt abuzați, puși să învețe pe de rost rugăciuni, că țiganii cântă și dansează pe străzi. Romîncele se cam îngrașă cu piure... Când i-am zis că avem companii aeriene și fiice de rege, a rămas mută de uimire. Auzise totuși de Ceaușescu, ca șef al nostru: *ucigașul care vă conduce*.

— Incredibil! Ăștia cred că noi ne spălăm încă rufele la râu, fără balsam! Ce-a mai zis?

I-a mai zis că francezii sunt duși de mici la psiholog, din diverse cauze. Ba fac pipi în pat, ba au mai mulți prieteni imaginari decât trebuie, ba își atacă părinții cu arbaletele. Ea însăși a fost dusă la psiholog, pentru încăpățânare, anorexie și complexul sânilor mici. Însă era convinsă că psihologii erau nebuni.

— Sexual cum s-a prezentat, iubire? Se poartă altfel decât o romîncă?

El face o față lungă, gravă și tace. Carla se întinde și-i dă o palmă peste ceafă:

— Spune!

— Tremură la orgasm ca o piftie de-a noastră. I se pare că sunt amuzant, că vorbesc ca unul din secolul al XVIII-lea. Are impresia că o regulează unul din filmul *Vizitatorii*, o comedie tare. Vrea chestii premium — electrostimulare,

vacuum, m-am documentat, habar n-aveam. Prin cereri se deosebește de romînce, care sunt mai puțin elaborate, de fapt niște țărănci. Ieri mi-a venit cu un bărbat sobru, 50 de ani, față de bancher, asistentul ei... A stat și s-a uitat cum mi-o suge. Cred că drăgălașa are nevoie de psihologi în continuare...

— Franțuzoaica a fost vreodată măritată? Ce caută, de fapt, la noi în țară?!

— A fost măritată cu un golan!

Bărbatul ei agăța turiste din hoteluri, cu nevasta de mână și cu copilul ținându-i-se de picior. Bea de stingea și pipăia femeile altora. La dans sărea cel mai sus dintre toți. L-a prins că și-o trăgea cu stewardesa, în avionul de Cairo. I-a cumpărat pastile roz, opuse celor albastre, Viagra, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Ce lume ciudată... Povestește-mi acum despre cealaltă femeie!

— O, da, mama colegei de clasă a lui fiu-meu... Altă poezie, altă rasă. Nepământeană aș zice. Te crucești dacă afli cum am racolat-o!

Din Piața Victoriei, a luat un autobuz 300 plin ochi, în direcția Ion Mihalache — 1 Mai. A urcat la mijloc, unde încap mulți călători storciți. Vechea lui cunoștință, cu părul negru vâlvoi și cu ochii verzi foarte mari, se ținea strâns de bare.

— Tipa știe mereu cât ne costă cadoul pentru învățătoare. Dacă nu-i dai cadou, îți ciupește copilul. A lucrat ca economistă la Romtelecom. Când grecii de la OTE au cumpărat Romtelecom, a demisionat. Degeaba au încercat unii s-o convingă că grecii de la OTE nu sunt capitaliști, ci tot bugetari... Acum e administrator de bloc profesionist și crede în OZN-uri.

— A venit la tine să-i scoți OZN-urile din cap?

— Nu vrea să i le scoată nimeni! Crede tare de tot în extratereștri și în fenomene extrasolare. Se conectează online la 3 noaptea cu unii din Arizona care prind extratereștri vii pe câmpul lor. De emoție, își face sufleu de ciocolată și îl mănâncă pe întuneric. Toate astea mi le spunea în autobuz, lumea leșina de râs...

— Tu ce i-ai spus?

— „E foarte ciudat să mâncați ciocolată la miezul nopții. Riscați să vă îngrășați, să vă scoată din casă cu macaraua și să aveți mari probleme psihice." A încremenit, dar am adăugat că sunt psiholog și tratez bulimii prin terapie sexuală. Să vină deci la mine!

— Giorgio, dar ce te-a făcut să-i spui așa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai speriat-o? Nu cu venitul la tine ai speriat-o, fiindcă ai avut o strategie bună de racolare, ci cu macaraua...

— Simplu, vrăbiuța mea: o doream. Nu cunoscusem nicio extraterestră, apoi a stat presată de mine în autobuz... Am și eu colecția mea.

— A venit la tine?

— Normal că a venit! Ne-am jucat de-a planetele și ne-am tras-o ca niște câini extratereștri din alte galaxii, cu măști ciudate pe fețe și vorbind în limbi necunoscute. Lucruri de nerefuzat, vorba ta...

— Ești nebun, Giorgio!

Carla îi mărturisește că se simte onorată de colaborarea lor, iar modul în care el își tratează pacientele o motivează și pe ea în vindecarea clienților proprii.

— Giorgio, am în terapie un tip genial. Îl cheamă Nic și e prof de mate. Îmi meditează toți copiii. De când mi-i meditează, mi-au luat 9 și 10. Nu-i nimic psihiatric, e

doar inhibat sexual. L-am încercat când se afla în transă, are un penis ca oțelul.

— Vrăbiuță! exclamă Giorgio incitat. Ai devenit și tu o mare nebună!

— Eram, Giorgio. Am înnebunit cu mult înaintea ta, pentru că în timp ce tu plângeai și nu făceai nimic, eu mă luptam să-mi înveselesc viața. Revenind, cred că profesorul acesta mă adoră. A venit la mine cu o haină extrem de scumpă, din blană de nurcă, pe care n-am vrut s-o primesc. I-am spus, în hipnoză, că mă văd îmbrăcată într-o blăniță — știi tu, cum mai delirează omul când n-are ce vorbi cu clientul — și mi-a venit cu blănița. Mi-a părut rău, a dat o grămadă de bani pe ea, dar ce să-i fac?!

Lui Giorgio i-ar plăcea să-l cunoască pe profesor.

— Vrei să-l cunoști, dragul meu? Acum vrei?! Îl chem aici! se entuziasmează ea.

Nic a așteptat în zadar câteva zile un semn din partea dr. Samson. S-a perpelit cumplit. Când i-a sunat în sfârșit telefonul, era la liceu. A simțit că paralizează. Și-a cerut scuze de la elevi și a ieșit în curte pentru a vorbi. Legătura s-a întrerupt. I-a lăsat pe copii să plece, ceea ce nu mai făcuse niciodată. A început s-o apeleze frenetic pe Carla, 33 de apeluri fără răspuns. A plecat acasă pe o ceață unsuroasă, într-o cruntă disperare. Își imagina că nebuna de Antonietta i-a spus Carlei ce au făcut în tufiș, iar aceasta, dezgustată, nu vrea să-l mai vadă.

În așteptarea noului apel, a trăit în infern. Și-a luat medical, a plâns, s-a uitat pe tavan și s-a rugat. N-a mâncat, doar a făcut sex cu soția lui, în tăcere. A extins programul la două reprize pe zi, dimineața și seara. Îl relaxa, simțea că astfel se hrănește. I-a venit să se urce în

mașina Federicăi și să iasă în calea primului TIR. Nu mai avea stare și chef de nimic. Nu mai putea citi sau corecta lucrări. Pixurile din servietă erau amestecate. Simțea că nu mai putea trăi așa, voia să-i audă vocea. Tocmai când se pregătea să meargă la spital, cu un buchet mare de garoafe roz, asumându-și riscul de a fi alungat definitiv, i-a sunat telefonul.

EA ERA!

— Am nevoie de dumneavoastră, îmi puteți oferi ceva de nerefuzat!

— Sigur..., a bâiguit Nic, emoționat din cale afară.

— Sunt distrusă! Vă implor, salvați-mă!

— Unde sunteți, doamnă? Vin acum!

— În restaurantul *La Tata* din Titan. Cireșelor nr. 8. Vă aștept aici!

— În două ore sunt acolo!

— Profesore, eu mor! Luați un taxi!

— Doamnă, știți, eu cu un taxi nu pot...

— Nu admit scuze! Terminați cu prostiile! E ora 18. Dacă la 18:30 nu sunteți aici, vă găsiți alt psihiatru!

Giorgio nu înțelege de ce și-a abordat clientul atât de agresiv și îi spune asta.

— Are fobie de mașină, vrăbioi! De-asta a venit la mine. L-am desensibilizat prin hipnoză. Verific acum dacă funcționează. Sunt la sfârșitul terapiei, vreau să-l știu vindecat, îmi meditează copiii pentru Bac. Vreau să și scap de el, a făcut sex oral cu Antonietta în boscheții de la spital. Ea e internată, profu îmi face probleme...

— Cu Antonietta?

— Da! Știi ce mi-a zis nesătula? Că profu' o iubește și o să meargă împreună în gaura șarpelui!

Psihologul sare în picioare și râde în hohote, ținându-se de burtă, spre uimirea Carlei și a tinerilor de la masa vecină.

După 30 de minute, în restaurant intră doi bărbați. Cel tânăr îl susține pe cel între două vârste, cu față vișinie, care are o servietă și pare foarte bolnav sau beat, după cum merge împleticit.

Ea se îndreaptă spre cei doi:

— Îl preiau eu!

— Sunt taximetristul. Am vrut să-l duc la spital, am zis că moare, se sufoca... Am oprit, dar m-a trosnit cu servieta peste cap. I-am dat și eu un pumn, dar mi-am cerut scuze. Nu voia la spital, voia la adresa asta, să salveze pe cineva.

— Nu voia la spital, știu! Bine că l-ați adus aici. V-a plătit cursa?

— Da. Să-i dau restul, dar n-am mărunt. Îmi schimbați 100 de lei pe care mi i-a dat?

— Păstrați restul, v-ați descurcat excelent!

După ce pleacă taximetristul, îi trage două palme profesorului: *jap-jap!*

— Domnule, gata cu prostiile! Ați făcut-o! îi spune cu severitate.

Nic e pe cale să cadă. „Giorgio, vino!". Psihologul îl apucă pe profesor de celălalt braț, după ce îi smulge servieta. Îl duc la masa lor și îl pun pe un scaun.

— Un gin tonic pentru prietenul nostru! îi cere ea chelnerului.

Îi pune în mână paharul. Profesorul îl dă pe gât, chelnerul îi privește uimit.

— De ce stai și te uiți? Mai adu unul! Dublu! îi ordonă.

— Carla, îl omori! Are pulsul crescut din cauza atacului de panică și acum i-l crești și mai mult, cu alcool!

— Termină! Dintre noi doi, eu sunt medicul aici! A avut pulsul crescut în taxi. Când a ajuns pe pământ, pulsul i-a scăzut. N-ai văzut că era leșinat? I-l cresc să-și revină!

Nic începe să-și dreagă vocea. Ea îi cere iar chelnerului: „Dublu! Mai concentrat! Fără lămâie, că se îneacă!". Bea pe nerăsuflate și al treilea pahar.

— Doamnă, am ajuns la timp?! Cum să vă ajut?

— Deja m-ați ajutat, profesore! Mă simt în al nouălea cer profesional. Am obținut un succes terapeutic nesperat! Nu veți mai avea probleme cu mașinile. Giorgio Carrara, cel mai bun psiholog din România, e aici, ca martor al succesului meu!

Giorgio aplaudă cu putere. Nic își dă seama ce a făcut psihiatra: l-a vindecat prin expunere la stimuli fobici. Se ridică și-i sărută mâna.

— Mulțumesc, ați reușit! Am reușit! strigă, după care începe să plângă ca un copil.

Un moment cu adevărat emoționant. Psihiatra și psihologul au lacrimi în ochi. Nic le cere o țigară, dar n-au.

— Mi-ați spus că nu fumați! Ce faceți acum?! îl apostrofează Carla.

Se face că n-o aude și cere o țigară de la masa vecină. Trage adânc din ea, golind un al patrulea pahar de gin. Are o față destinsă și fericită. După ultimul fum, își ridică servieta de lângă piciorul mesei și extrage un plic maroniu.

— Ce aveți acolo?

Zâmbește și bea din paharul ei cu gin, fiindcă al lui e gol.

— Biletele, doamnă!

— Ce bilete?

— Pentru noi, mergem la Cernobîl! Încheiem psihoterapia acolo...

— La Cernobîl? Doamne ferește! strigă Giorgio. E periculos, domnule! Reactorul ăla încă emite radiații cancerigene. Dați biletele înapoi! Cum v-a trecut prin cap așa ceva?! Terminați cu prostiile!

Psihiatra pare pierdută în visare. Gestul lui e minunat și înălțător. I-a sugerat în timpul hipnozei că vrea să meargă la Cernobîl și el s-a conformat. La fel a făcut și cu nurca. Sugestiile ei funcționau, putea fi avantajos pentru Samsoni. „Lorenzo să se miște, să-mi facă marketing, să aducă pacienți cu bani. Nu-i voi refuza, cum l-am refuzat pe pârlitul ăsta". Mângâie plicul maroniu, după care i se adresează lui Nic, sub ochii uimiți ai lui Giorgio:

— E un cadou prețios și vă mulțumesc. Nu-l pot primi, deși vreau să ajung la reactor. Vă spun ca prietenă, nu ca medic, că viața mea e vraiște, trebuie să stau aici și s-o repar. Inclusiv sentimental sunt distrusă. Giorgio mă ajută, dar cu o floare nu se face primăvară. Or, pentru o excursie într-un loc cu o istorie atât de încărcată, psihologic, dramatic și radioactiv, îți trebuie o stabilitate afectivă plenară. N-o am!

— Doamnă, veți fi satisfăcută plenar dacă mergem. Vă iubesc, sunteți icoana mea! o imploră Nic.

— Nu! Vă duceți cu doamna Federica. Așa e moral, mai ales că acum vă trăiți iubirea așa cum ar fi trebuit să v-o trăiți dintotdeauna. Meritați biletele!

— E adevărat, îmi iubesc soția mai mult ca oricând. Vom merge la Cernobîl, n-am ieșit decât la Sinaia și la mare!

După încă două pahare de gin, Nic trebuie dus acasă. Carla își ia rămas-bun de la Giorgio, sărutându-l. Îl urcă pe profesor pe bancheta din spate a mașinii ei luxoase și îl prinde în centura de siguranță, asigurându-se că ține.

— Nu-i nevoie să mă legați!

— Nevoia eu o apreciez, îi spune cu blândețe. Unde locuiți?

— În Colentina!

Ajung în fața porții. Carla vede peste gard o casă cochetă și curată. Energic, el sare din mașină. Îi face cu mâna, ea îi răspunde cu un fluturat de degețele și demarează. Nic simte nevoia imperioasă de a urina acolo, pe loc. Nu mai rezistă până în casă. N-o face lângă gardul lui, ci lângă cel al vecinului, care vine chiar atunci acasă.

Omul îl smucește de pardesiu, trântindu-l în balta de pipi, pe derbedeul care i se pișă la poartă. E contrariat să-l recunoască pe Nic:

— Ești beat! Du-te și te culcă, jagardea! Bănuiam eu că sub coaja aia a ta, de om corect și politicos, se ascunde un psihopat!

Întrerupt brutal și jignit cum nu fusese în viața lui adultă, Nic sare la bătaie. Vecinul aduce cu Tarzan, golanul care l-a terorizat și pe care acum poate să-l cotonogească. Auzind gălăgie, Federica iese în stradă. Soțul ei și vecinul sunt trântiți pe trotuar și își cară pumni. Încearcă să-i despartă, urlând la vecin:

— Ce ți-a făcut soțul meu? Ești dement, vecine?! Sun la 112, să te ducă la nebuni!

Bărbatul se ridică cu hainele îmbibate de urină și țipă:

— Grăsana dracului, altădată să-ți ții porcul acasă, cu pula în pantaloni! Să nu mai facă mizerie la poarta mea!

— Ce mizerie? Ce s-a întâmplat?!

Vecinul o înhață de braț și o trage către poartă:

— Uită-te! Nemernicul tău de porc s-a pișat pe poarta mea! răcnește furios.

Își cere scuze în numele lui Nic și își conduce soțul în casă. El e senin de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Rezolvă din câteva mutări cubul Rubik de pe măsuță și exclamă:

— Am mers cu mașina, Federica! Mai întâi cu un taxi, apoi cu o mașină particulară. Sunt mândru de mine! Te iubesc!

Ea se liniștește. Își dă seama că bietul Nic a urinat pe poarta vecinului de emoție. Fobia lui de mașină a supărat-o, a plâns mult după accident. Îi spune:

— Bravo, nu credeam că redevii om!

El o înhață, o trântește pe divanul din hol și îi ridică fusta. Nu i se împotrivește. Îi simte gustul de alcool, dar e o zi prea mare pentru a-l certa. După sex, se simte eliberat și trage din țigară. Fumează de câteva zile, dar ea nu s-a obișnuit cu noul obicei. Fabio i-a spus însă să-l lase-n pace pe bătrân.

— Mai am o surpriză pentru tine, Federica... Plecăm în excursie!

— Unde, Nic? îl întreabă încântată.

— La Cernobîl, frumoaso! *Radiation makes the zone particularly interesting!*

Visează cu ochii deschiși, dar ea îl ascultă stupefiată:

Pătrundem în taberele de protecție bacteriologică. Vizităm o bătrână puternic iradiată și lugubra grădiniță din care au dispărut copiii. Mergem în orașul bântuit de fantomele canceroșilor, bem la cafenea, vedem sarcofagul, ținem un moment de reculegere pentru morți, apoi avem cină vegetariană, cu ardei de juma' de metru!

Nic adoarme povestindu-i de Cernobîl și de politicile energetice globale. Vorbește de contracțiile și de expansiunile pieței petrolului, de certificatele verzi și de protocolul de la Kyoto. E îngrozită, nu închide ochii până la ziuă.

— Potrivit barometrului de audiență, chiar acum 837 556 de bucureșteni sunt numai urechi și ne cer să le vorbim despre fobii!

— Să le spun despre fobiile mai puțin cunoscute, fiindcă atunci când întâlnim oameni noi trebuie să verificăm cât sunt de bolnavi.

— Ce înseamnă asta?

— Stimați radioascultători, introduceți-i pe oamenii care vă apar în cale în situațiile pe care vi le spun și care vă arată fobiile lor: tetrafobia = frica de cifra patru; penterafobia = frica de soacră; gamofobia = frica de căsătorie; pteronofobia = frica de a fi gâdilat cu pana; pogonofobia = frica de oameni cu barbă; efebofobia = frica de tinerețe; aichimofobia = frica de ace; genofobia = frica de sex; uranofobia = frica de rai; plutofobia = frica de bogăție; falofobia = frica de erecții; eufobia = frica de vești bune; francofobia = frica de francezi; nomofobia = frica de a nu putea folosi telefonul mobil; ergofobia = frica de a munci.

— Nu știam că sunt atâtea fobii complicate. Unii au și fobii de horoscoape...

— Oameni buni, nebuni, de care sunteți, nu mai credeți horoscoapele! Luați ce vă dă Dumnezeu — și tauri, și balauri, și oi, și dinozauri! Nimic nu e întâmplător în viață. Prindeți un Capricorn și apucați-l de corn. Puneți mâna pe Săgetător și luați-i arcul. Agățați un Leu de coamă sau curățați un Pește! Horoscoapele spun numai prostii!

Adulterul

— Betty? Carla e la telefon, fosta ta colegă!

— Te ascult. Ce ți s-a întâmplat? Spune repede, mă grăbesc! Te pot ajuta?

— Pisoi, nu e vorba să mă ajuți tu pe mine, ci să te ajut eu pe tine! Mie nu mi s-a întâmplat nimic, ție însă ți s-a întâmplat...

Beatrice presimte ceva rău.

— Spune, Carla, nu mă fierbe!

— Scumpa mea... Frumoasa, grațioasa și sensibila Beatrice cu telomeri lungi... Uite ce e, iubire: Wagner te înșală!

— Nu cred. Chiar acum ne-am despărțit, am luat masa împreună.

— Bine, bine. Dacă nu vrei să mă crezi pe cuvânt... Te înșală cu o femeie interesantă și elegantă, pe care o iubește ca un nebun. Îl plictisești, te consideră o nevastă de serviciu, care îi face observație când își lasă șosetele aiurea.

— Cum? De unde știi așa ceva?!

— De nicăieri. Toate femeile își ceartă porcii care-și aruncă șosetele murdare!

— Ia mai lasă-mă-n pace, fată! se apără Beatrice.

— Vezi că săptămâna viitoare, în weekend, o să-ți spună că pleacă două zile în delegație la Alexandria. Dacă suni la el la serviciu, o să-ți spună că e în medical. Dar nu știi de la mine, da?! O să ți se confirme... Se duce într-un hotel de lux din Brașov cu iubita lui.

— Ești nebună, Carla! Nu mi-ar face asta! De unde știi?

Apucă să audă un chițăit la capătul firului și convorbirea se întrerupe.

„Să vezi cât am să te fac să suferi, javră! Ai să vezi! Îți fur soțul! Vai de telomerii tăi!", vorbește singură psihiatra.

Francisco Giuliano

Dr. Samson a acceptat un pacient nou: deputatul Francisco Giuliano, pentru care a intervenit însuși ministrul Sănătății. A convocat-o la minister și i-a ordonat: „E pacient VIP, strict secret! Nu mi-l chemi în spital, faci psihoterapie cu el acasă la tine!". După discuția cu ministrul, a fost curioasă și i-a făcut noului pacient portretul-robot, citind ziarele: suspicios, agresiv și delirant, dar foarte inteligent. Concluzia: un caz scârbos.

În această dimineață de sâmbătă, VIP-ul se află în sufrageria ei. Nu-și trădează antipatia față de el, ci îl roagă cu blândețe să-i vorbească despre cariera lui. Află că, înainte de a fi deputat, Giuliano a avut mai multe locuri de muncă. Mai întâi a fost 15 ani procuror. Când n-a mai suportat presiunea ierarhică, a trecut în avocatură. A pledat șapte ani în spețe penale și civile. Era tipul de avocat-buldog, neobosit, conștiincios și coerent, avea succes. Într-o zi însă, a ajuns la psihiatrie în cămașă de forță, după care a abandonat avocatura și s-a angajat jurist la o fabrică de ciorapi. Când l-a părăsit soția, s-a apucat de băut, dar a stat la dezintoxicare și a scăpat.

— Cum ați ajuns deputat, domnule Giuliano?

— Am mobilizat la mitinguri femeile din fabrică și am ieșit cu declarații la televiziunile de știri. Partidul m-a remarcat și m-a pus pe liste.

Dr. Samson îi cere detalii despre internare. N-a apucat să-i vadă fișa din spital, dar îi știe din ziare diagnosticul: tulburare delirantă tipul paranoid sau mania persecuției. Pe vechile tratate ar fi fost diagnosticat cu schizofrenie.

— Cine v-a tratat, domnule?

— Dr. Maldini, un comunist costeliv în baston. Am urlat când l-am văzut. M-a legat de pat și mi-a băgat pe gât medicamente experimentale, deși eram sănătos. Îl dau în judecată, vă asigur!

— Credeți că ați fost internat abuziv?

— Categoric da! A fost o conspirație! Gândeam incorect politic și am nemulțumit o judecătoare de la Tribunalul București. A chemat Salvarea și am fost luat din sală.

— Ce s-a întâmplat în sală?

— Doamnă, am încercat să împac un bărbat și o femeie care divorțau, el era clientul meu, și să obțin o despăgubire, pentru un alt client, creatorul acceleratorului de particule de la Geneva. Am pledat senzațional, lumea m-a aplaudat.

— Povestiți-mi!

— Mă voi ridica pentru a-mi susține pledoariile în fața dumneavoastră!

— N-am nimic împotrivă. Să-mi precizați și cum reacționa sala.

Își intră în rolul de avocat și începe să pledeze:

Onorată instanță, soții trebuie să se împace, așa cum Rusia s-a împăcat cu America, așa cum Estul și Vestul Europei s-au împăcat, așa cum israelienii au căzut de acord cu palestinienii. Irakul și Iranul s-au împăcat, la rândul lor. În

trecut, chiar Franța și Anglia, țări dușmănoase de felul lor, uitați-vă cât de rele sunt în cadrul U.E. cu țările mai mici, cum suntem noi, bulgarii, grecii, deci ortodocșii, au încetat războiul de 100 de ani, izbucnit din cauza lânii de oaie. Până și doamna judecător, președinta acestei instanțe, s-a împăcat cu soțul procuror, deși a bătut-o un deceniu (râs în sală).

Încurajat de psihiatră, deputatul continuă:

Ăsta e adevărul! Soțul judecătoarei a abuzat-o fizic și apoi s-au împăcat, să nu-și împartă averea la partaj. Toți vedeau cum venea la serviciu cu ochelarii de soare, fiindcă avea vânătăi făcute de procuror. Ce vreau să vă zic e că trebuie să suportăm brutalitățile vieții, fiindcă noi, ca oameni, suntem efemeri. Nu ne putem risipi averile din cauza mofturilor! Soția clientului meu trebuie să suporte infidelitățile soțului, pe care acesta le regretă nespus. N-a fost lovită, ca doamna judecător! Viața trece și e păcat ca acești doi oameni, care au strâns avere și au adoptat doi copii din Nigeria, să se despartă. Omul este efemer prin însăși natura lui umană. Doar capitalul rămâne, nu e atins de efemeritate și nici nu poate fi fragmentat. Fuziunile, achizițiile, absorbțiile sunt preferate diviziunilor. Ca să înțelegeți cu toții: McPuișorii de la McDonald's nu sunt ai noștri, ci ai urmașilor urmașilor noștri! Doar că aceia care prăjesc McPuișorii sunt mereu alții. Nimeni nu sparge averea McDonald's!

— Doamnă, sala m-a aplaudat în picioare. Avocații râdeau, iar amanta mea, Azaleea Morandi, care era procuror de ședință, era cât pe ce să leșine. Lividă, judecătoarea a trimis după aprod. Am profitat de vacarm și am trecut în prezidiu, lângă Azaleea. „Plecați de aici, că vă amendez!", a strigat judecătoarea. N-am plecat! Mai aveam un proces la punctul 16 din ordinea de zi, era cazul să pledez tot atunci.

— Vă ascult cu interes! intervine dr. Samson, iar avocatul își reintră în rol:

Onorați colegi și onorați clienți ai colegilor mei! Dl Hadrian Ionesco, pct. 16 la ordine, e pensionar. A lucrat o viață la Institutul de Fizică de la Măgurele. Știți cu toții despre marele accelerator de particule de la Geneva. Dl Hadrian, românul nostru, l-a făcut! Nu nemții, nu englezii, nu francezii, ci dl Hadrian, încă din 1970! Dar i-a fost furat de Securitate, ajutată de turnătorii din institut, ajungând la capitaliștii din Europa bogată. Clientul meu are probe, i-am văzut notițele de cercetător! Și-a consultat dosarul de urmărit și a aflat numele turnătorilor: colegii de laborator! Putea fi azi miliardar în euro, nu un biet pensionar. De aceea a dat în judecată statul român, să-i fie plătite drepturile de autor pentru acceleratorul de la Geneva, puiul lui de suflet. Nu cere miliarde, ci 10 000 de euro, cu care să trăiască. N-a fost membru al Partidului Comunist, ci un inventator cu o viziune largă, futuristă, revoluționară pentru omenire. Are dreptul la despăgubire! (murmure de aprobare și aplauze răzlețe în sală).

— Judecătoarea își masa tâmplele, doamnă! Nu m-a oprit, deși jegoșii de avocați o priveau întrebători. Am vorbit în continuare:

Revoluția ne-a eliberat, nimeni nu-l mai suporta pe Ceaușescu! Mai știți ce reclame frumoase ne întrerupeau, în 1990, divinul serial Sclava Isaura *și Cupa Mondială de Fotbal Italia — Gianna Nannini? Pantofii Gregorio Rizo, o reclamă tare... Dar dl. Hadrian n-are bani de pantofi, din cauza statului care i-a furat acceleratorul! N-are nici bani pentru șpaga medicului care-i scoate prostata!*

— Am încheiat triumfal, simțeam nervozitatea judecătoarei care se foia în scaun:

Doamna judecător, neonorata președintă a acestei instanțe e, în schimb, o comunistă veche. Clienții mei au plătit un detectiv care a descoperit că are un amant, de asemenea comunist: ministrul Agriculturii, cel care îndeamnă țăranii să-și cultive ogoarele cu urzici și să crească struți, pentru ca România să devină cel mai mare producător mondial de ouă și de carne de struț, ambele fără colesterol! Avem probe! (sala aplauda cu putere, se striga *Bravo! Bravo!*). *E de neînțeles de ce această judecătoare imorală îl dezaprobă pe clientul meu dinainte, care și-a înșelat soția! După cum se uită la mine, ea nu dorește să-l despăgubească nici pe geniul nostru dl Hadrian, românul brav, tatăl acceleratorului!*

— Chiar înainte să închei, judecătoarea s-a ridicat în picioare. Bătea cu ciocanul în masă și striga: „Destul! Destul! Chemați jandarmii!"

— Au venit jandarmii?

— Au venit doi jandarmi. M-am bătut cu ei vitejește, m-a ajutat clientul din procesul de divorț. Bătrânul Hadrian a fost imobilizat de grefieră, deși voia să se bată și el. M-au doborât și m-au urcat în Salvare.

— Am înțeles. Ați zis că doamna care era procuror de ședință vă era amantă...

— Da, Azaleea. Citită fată! Am fost colegi la facultate și la Parchet. Am cerut-o de nevastă, dar e măritată cu un profesor de latină, nu vrea să-l lase.

— Doamna procuror cum a reacționat după incident?

— I-au plăcut pledoariile mele, mi-a spus-o. Ne iubim în continuare.

Carlei Samson îi sună telefonul. Își cere scuze și iese din încăpere.

Giuliano rămâne cu gândurile lui. Făcea cu Azaleea niște beții crunte, după care o bătea, dar i-o trăgea apoi în viteza a cincea și ea îl ierta. Le plăcea lor să se iubească așa, mai dur. „Viața-i ca o bilă nebună! Totul e să stai călare pe ea, să nu te prindă dedesubt", i-a spus el în noaptea câștigării alegerilor, iar ei i-a plăcut metafora. A plecat dimineață acasă, plină de zgârieturi, dar fericită. Își amintește discuția lor din rezerva lui de la spitalul de nebuni:

— Știi, Francisco, când vorbeai despre cercetătorul acela, dl Hadrian, și despre pantofii Gregorio Rizo, pe care amărâtul nu putea să și-i cumpere...

— Ce-i cu pantofii? Nu era vorba de pantofi, ci de nedreptate, e genial moșul, să știi! Pantofii i-am băgat ca efect de scenă.

— Am rememorat, când ziceai tu de pantofii ăia, cât de frumos era în 1990, după căderea lui Ceaușescu. Când au apărut reclamele la televizor ne-au fascinat pe toți. Niște vampe ordinare, pline de celulită, cățărate pe scule și matrițe într-o întreprindere falimentară, Ramira Baia Mare. RIP! Apoi un negru olog, transpirat și înțepat de musca țețe, care fugea cu Adidas Torsion, de parcă era Usain Bolt. Iar cu pantofii Rizo, spuma Occidentului decadent, puteai zburda zeci de kilometri! Azi, dragul meu, am văzut în magazin pantofi din ăia, teleportați în timp, de-asta mi-am amintit... Tocuri de 17 centimetri, pentru sado-maso. Se zboară pe loc.

— la să-ți iei și tu, să ne mai jucăm și noi! i-a spus, după care s-au mozolit scurt în patul lui.

— Fii cuminte, ursuleț, ăștia au camere de luat vederi peste tot și intră peste noi!

— Nicio grijă, păsărică! Nu mi se mai scoală pula după câte tranchilizante au băgat comuniștii în mine! Doar te alint...

— Nu ți-am spus niciodată de ce m-am făcut procuror, Francisco...

— Nu mi-ai spus, frumusețe mică! a alintat-o, mușcând-o în joacă de un sân.

— Îi urăsc pe psihiatrii bătrâni și comuniști, detest comuniștii în general! Am văzut doctori-mumii prin curte, care au băgat în cămăși de forță oameni nevinovați. Le merge bine. De-aia m-am făcut procuror: să anchetez abuzurile comuniștilor!

— Și eu tot de-aia m-am făcut procuror, să anchetez crimele Revoluției!

— La Revoluție mi-a murit un om drag, profu de biologie... Ne salva de abuzatori când eram duși la cules de castane. „Culegeți castanele astea! Salvați țara!", ne spunea o urlătoare de la pionieri, cu șapcă galbenă și cu un fluier isteric în gură. Nu înțelegeam cum salvăm țara cu niște castane care nu erau bune de nimic, nici de mâncat, nici ca gume de șters, le încercasem pe caiete... În fine, dacă nu umpleam remorca, eram mâncați!

— Pișa-m-aș pe ei de derbedei!

— Cum salvăm țara cu castane, tovarășă? „Taci, nesimțito și culege!", a venit răspunsul ei, urmat de un suflat de fluier în urechea mea. Apoi m-am trezit c-o ploaie dureroasă de castane în cap, le arunca un tâmpitel care mă plăcea. N-am ripostat, că mă vedea terorista. Profu de biologie mort la Revoluție a venit lângă mine. Mi-a spus că nu se salvează țara, ci porcii dintr-o cooperativă. Castanele erau pline de minerale, proteine și lipide, se tocau, se amestecau cu furaje. Am revăzut-o pe tovarășa cu fluierul. Își făcea loc în autobuz cu bastonul. Ea trăiește, ălălalt e mort!

Atunci a strâns-o în brațe. Tare-tare mult o iubea.

— Băi, Azaleeo, când m-au scos din cămașa de forță am plâns... avea legătură cu comunistul de doctor care m-a sedat și cu ăia din copilăria noastră. Mai ții minte practica agricolă? Câte vome am tras din cauza șoarecilor pe care îi dibuiam între coceni... N-aveau atâția bagabonți cu chică, care mergeau cu casetofoanele pe stradă? Ăia să le fi cules porumbul, nu eu! Toate traumele ni se adună undeva, cum naiba să nu se-adune? De-asta oi fi și ajuns aici...

— Nu există justiție în România, ursuleț, dar o să mă bat cu comuniștii până mor!

— Îmi promiți c-o s-o faci, bă, țiganco? Cine ți-o fi pus ție numele ăsta de țigancă? a glumit ciufulindu-i părul.

— Îți jur! O s-o fac cu inteligență, fără patimă și cu detașare, ca o islandeză pursânge!

— Ce treabă ai tu cu islandezii, Azaleeo? Că doar ești din Gorj...

— Am! Vezi tu, într-o mare semi-înghețată, există această țară cu testicule, care a învins criza: Islanda. Antrenorul echipei de fotbal e dentist. Jucătorul Eiður a fost înfipt în formație, prin succesiune, de tatăl lui, Arnór. Un alt fotbalist conduce fabrica de pește. Sunt liberi și joacă de plăcere. N-au nimic de pierdut, sunt detașați și le merge bine. Dacă obții atitudinea lor, atunci când pierzi, de fapt ai câștigat. De-aia vreau să trec judecătoare inamovibilă: să-i sparg cu plăcere la moace pe comuniști!

Carla revine în sufragerie și îl găsește adâncit în gânduri.

— De ce ați ajuns din nou la psihiatru, domnule Giuliano?

— Totul a fost bine cu mine, până când am desfigurat o secretară de la sediul politic central.

— Cum așa?! De ce v-ați supărat pe ea?

— Nu-mi amintesc ce m-a enervat, mai ales că ea mi-o sugea divin, nu sec, ca târfele din București, ci cu sentiment. Venea la futut chiar în biroul meu din Casa Poporului, dacă i-o ceream! A fost un capsator care nu mai avea capse când doream să capsez ceva important. Asta cred că a fost, atunci m-am enervat...

Secretara nu-i mai plăcea fizic și avea impresia că se uită la el cu dușmănie. Și-a pus silicon în buze, și-a aspirat gușa, spera să fie doamna deputat. Însă, susține Giuliano, esteticianul și-a bătut joc de ea. I-a configurat din bisturiu urechile aiurea, una mai sus, una mai jos. Arăta ca o păpușă gonflabilă de 50 de ani, rășapată la o vulcanizare proastă, deși avea 29 de ani. După operație, n-a mai suportat s-o vadă râzând, cu botul ăla umflat și roz. Se și vopsea cu farduri, ca ultima paparudă.

— „Mă, fată! Eu pe-ăștia de m-ar fi nenorocit așa i-aș fi dat în judecată sau i-aș fi pus să mă trimită la re-rășapare peste graniță", am izbucnit într-o dimineață. Mi-a plâns în cap toată ziua! Credea idioata că arată minunat, dar și la ochi îi făcuseră ceva, ziceai că-i din China Antică. De-asta am bătut-o, da... Și pentru capsator, dar și pentru că a plâns pe nervii mei. Ajunsesem la capătul răbdării cu sperietoarea asta de ciori!

Carla află că treaba a fost mușamalizată. Partidul n-avea nevoie de scandaluri. Pentru a cumpăra tăcerea paparudei, a făcut-o directoare la Oficiul pentru Cultul Eroilor.

— I s-a dat o compensație, erați liniștit. Însă ați agresat și oameni în metrou, domnule, am citit în ziare...

Deputatul se înfurie, vrea să-i vorbească despre nedreptatea din metrou.

— Nu sunt vinovat! După ce am bătut-o pe muista aia, aveam să dau de alți muiști în metrou și a ieșit scandal. Partidul n-a mai putut să acopere, m-a trimis la tine. Să știi că nu-mi convine defel!

— Cu riscul de a vă plictisi, vă rog să-mi povestiți ce vi s-a întâmplat în metrou.

— N-am nimic de ascuns! Sunt curios cum interpretează un psihiatru ce am pățit.

Începe să povestească:

Era ora 11. Gara de Nord — Iancului. M-am aruncat pe un loc liber, între un hipster cu ochelari de John Lennon și o pițipoancă boită de discotecă. Mi-am scos o carte polițistă din geantă. Hipsterul s-a aplecat peste mine și i-a șoptit femeii: „Iisus vine în curând!". Ea a crezut că n-aude bine și l-a întrebat: „Poftim?" El: „Iisus". Ea: „Ce-i cu el?". El: „Vine în curând". Ea: „Ai dreptate, vine Crăciunul". El: „Vine Iisus!". Rămăsesem la pagina 67. Două călugărițe mutilau fete cu copii din flori, le băgau cu capul în clor, să le moară păduchii. Nu puteam să mă concentrez, mă gândeam la nebun. Părea inofensiv, nu mirosea a aurolac. La Gara de Nord, a reînceput: „Trage cu dinții de tot ceea ce merită!". Ea: „Trag". El: „Așa, trage". La Piața Victoriei, pițipoanca butona pe Facebook. El a urlat: „Iisus!". Ea: „Da, vine!". El: „Vine!". Ea: „Spune-i și domnului (adică mie!)*, că vine! E mai aproape de tine, da' nu te-a auzit, citește!". A ascultat-o și s-a proțăpit în fața mea: „Bă, vine Iisus! Bă, n-auzi?!". L-am ignorat, trenul staționa trei minute. Când mi-a urlat în ureche, n-am mai rezistat. M-am sculat și l-am înjurat: „La dracu' cu mă-ta pe tine! Mă faci de cap, mă handicapatule și muistule?! Du-te-n pula mea, n-ai cu cine vorbi în metrou?! Vorbește cu curva asta! Ia hai să-ți arăt cum vine Iisus!". I-am dat un pumn în nas urlând: „Iisus vine/ Și trece prin tine! Iisus vine/ Și trece prin tine!".*

— I-am dat, doamnă, până l-am lăsat lat. S-a ridicat, a vrut să-mi bage o stângă să-mi sară fălcile. Recunosc că l-am călcat în picioare. Am bătut-o ca la carte și pe nenorocita care l-a asmuțit pe mine.

Carla e perplexă, își jură să nu mai meargă cu metroul. Îl întreabă:

— Călătorii ce-au făcut?

— S-a făcut că nu văd, nu aud. S-au retras la capetele vagonului, ne-au lăsat un ring de box în mijlocul lui. Chiar nu înțeleg de ce ei, în loc să mă salveze, au mers încolonați la poliție și au spus minciuni împotriva mea. Cum interpretați psihiatric treaba asta? Ce-ați fi făcut în locul meu?!

— Nu cred că i-aș fi bătut, domnule. M-aș fi gândit că am o funcție, că mă expun... aș fi plecat în alt vagon.

Deputatul sare ca mușcat de șarpe, sângele îi năvălește în cap:

— Fă?! Fă, uită-te la mine! Ori ești proastă?! Pizda dracului cu mă-ta care te-a făcut și cu psihiatria voastră! Băga-te-aș... muista naibii, cu muiștii de la partid! Pun câinii pă voi, bă! Pun câinii! Comuniștilor!

— Domnule, nu vă permit! Sunteți agresiv și cu mine, mă tratați ca pe o servitoare, mă testați. Am văzut că sunteți delirant de când ați intrat pe ușă! Colegii care v-au ținut în cămașă de forță v-au pus diagnosticul corect: paranoid! Nici ministrul sănătății nu mă poate obliga să vă suport! Întrerupem terapia și anunț partidul. Afară!

— Ești o idioată, fă! Mi se rupe pula de terapia ta! Anunță-i pe oligofrenii de la partid, care te-au plătit să-mi speli mie creierul, că nu ești o somitate, ci o pizdă proastă! Băga-l-aș în mă-sa pe ministrul sănătății voastre de căcat! O să te fut, jagardea!

Iese ca un vârtej din casa psihiatrei. Ea îl vede pe geam în fața blocului. Se oprește lângă recipientele pentru colectarea sortată a deșeurilor și boxează cu ele. „Uff, bine că am scăpat! Ăsta-i de șocuri electrice, nu de psihanalizat la mine acasă", își spune Carla. E obișnuită cu bolnavii periculoși și cu limbajul lor obscen. Deputatul nu e diferit față de alți psihotici agitați. Bine că nu erau băieții acasă, că ieșea omor!

Acum însă trebuie să se calmeze și să-și facă bagajele pentru congresul medical de la Viena. Ideea o înviorează, după ce a pățit cu paranoidul VIP. A fost invitată de giganții pharma mondiali, pentru a-și prezenta studiile cu psihotrope. Are 57 de subiecți. „Ei nu știu că unul din cobai sunt chiar eu", râde în sinea ei.

Și-a făcut un plan pentru Viena. O ia pe Laura, asistenta-șefă, care știe limbi străine, pleacă mâine în zori. Se teme de aeroporturi, porțile de îmbarcare și culoarele pe care aleargă toți o sperie, însă cu Laura n-are probleme. O va reprezenta și la congres, vorbește engleză. Nu se poate expune ea unor situații penibile, în care psihiatrii lumii o vor chestiona în această limbă pe care n-are chef s-o învețe.

„Să rezolve Laura prezentările, de-aia am pus-o șefă peste pupezele din pavilion! Eu o să mănânc șnițele și sufleuri de ciocolată. O să intru într-un salon, că doar merit o coafură sexy, un tratament cosmetic și un masaj. O s-o duc și pe Laura într-o seară în parcul Prater, să se distreze după atâta engleză. O să-mi înnoiesc și garderoba. Ce naiba, sunt directoarea spitalului, de ce aș continua să umblu ca o cerșetoare?!". Până pe 24 noiembrie, la prânz, când e întoarcerea, crede că va arăta ca o regină. Să nu uite: are nevoie și de niște accesorii trăsnet dintr-un sex-shop... Cum revine în țară, pleacă direct la Brașov.

Acolo o așteaptă Alfred Wagner. S-a asigurat că don Lorenzo o să-i aducă mașina la aeroport, să nu mai piardă timp s-o ia de-acasă. „Polițaiul, da... Un pește mare! Îi scriu să stabilim detaliile dulci!".

— Domnule psiholog, un bărbat vrea să se însoare. Cum își alege el o soție bună?

— Proba de foc e s-o ducă la mall pe candidată și s-o observe. Răul din femei erupe în magazine. Mai toate au ochii schimonosiți, rimelul scurs și buzele strânse într-un crâmpei de răutate primordială. În cabina de probă e dezastru: blugii nu se trag peste șunci, măsura 38 le vine sirenelor, nu balenelor. Dramă. Încă o dată la probă, blugi mai mari. Țâțe mici pentru rochia sexy, țâțe mari pentru geaca strâmtă. Fermoare blocate. Gemete de neputință, promisiuni de cure de slăbire sau de îngrășare, plânsete, nervi. Să intre cu ea în cabină! O va cunoaște cu adevărat!

— Recunosc peisajul!

— Sigur că-l recunoașteți! E infernul, femeile au mutre drăcești. Shoppingul patologic e, de asemenea, o problemă. Americanii și-au făcut spitale pentru dependenții de cumpărături! Viitorul soț trebuie să vadă dacă nu se poate înșela, luându-și o nevastă cu boala psihică a cumpărăturilor.

— Nu mi-am imaginat că o candidată la căsătorie trebuie dusă la mall...

— E sănătos s-o duci. Dacă te lasă să-i păzești sacoșele într-un punct fix, aducându-ți noi și noi sacoșe sau dacă te târăște prin magazine, de parcă n-ar fi văzut haine sau încălțăminte în viața ei, când tu vrei să bei o bere, nu-i bună de soție. E un coșmar!

Camera de gardă

Dr. Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad i-a adus pe medicinişti în camera de gardă. Au de examinat un drogat cu belciug în nas, coadă deasă şi ciorapi cu bandă elastică, îmbrăcat într-un furou sexy, gen spumă irizată. E puternic şi răstoarnă patul din salonul de triaj, studenţii se luptă cu el. Se agită alţi patru bolnavi. Pentru a-i potoli, intervin dr. Nasser şi infirmierele.

Drogatul urlă într-o limbă necunoscută, care seamănă vag cu româna. Îşi smulge părul şi cere ţigări. E băgat în cămaşă de forţă, legat de pat şi sedat. I-a fost scos furoul sexy, a devenit un bebeluş mare şi cuminte, iar mama lui îi face cruci pe frunte. Trei studenţi mai au puţin şi leşină. Dr. Nasser îi trimite afară, la aer. Nu e timp de sensibilităţi! O Salvare aduce alt bărbat, ras în cap şi plin de sânge. Studenţii nu văd vreo tăietură, ci numai o pălitură zdravănă peste cerebel, cu un obiect feros.

— Grupa 0 pozitiv! anunţă asistenta.

— Luaţi şi grupa sângelui de pe el, nu doar din el! strigă dr. Nasser.

A bănuit corect, tipul e năclăit cu sângele altcuiva, grupa B3. „Să vadă poliţia pe cine a ucis!", transmite el.

— E B3 de câine, nu de om, domnu' doctor... n-avem reactivi de câine.

O medicinistă șocată de uciderea câinelui izbucnește în plâns. Infirmiera vine lângă rănit, iar tembelul o mușcă de mână. Alt student părăsește zona. Brancardierii îmbracă și acest bolnav în cămașă de forță, îl pun în pampers și-l leagă de pat.

— Și psihiatrii fac medicină adevărată, vedeți?! le spune dr. Nasser studenților rămași în camera de gardă.

Notă pentru sex

Am fost la Brașov. Acum figurez în medical la Poliție, dar Beatrice nu știe. Trebuie să mă vadă plecând, nu pot rămâne acasă, să mă duc undeva... Unde? Mallul mă relaxează. Umblu brambura, mănânc, intru la filme. N-am mai fost demult un gură-cască. Azi, luni, 27 noiembrie, staționez în AFI Cotroceni. Mâine mă mut în Park Lake. Voi lăsa pentru miercuri Băneasa Mall, să-mi iau pantofi. Ajung la AFI, îmi cumpăr niște cartofi prăjiți și îi scriu Carlei.

Hei, regino! Aici Alfred. Sunt la butoanele WhatsApp!

Avalanșa ei de inimioare roșii mă încurajează. „Hai, băiatule, screme ceva sensibil. Stoarce-ți mintea literară!", mă biciuiesc. Începe să iasă ceva:

Femeie cu minte frumoasă,/ Uitată într-un colț zidit din lacrimă pură/ Rămâi și ești un ghem de suflet iubit și ars într-un vers alb.

Îmi răspunde instantaneu:

Unii oameni, prin ceea ce fac, dar mai ales prin ceea ce nu fac, aleg viața.

Nu înțeleg ce vrei să spui, regino!

Brașov, România, era noastră. Ab-so-lut mi-nu-nat. Cu tine!

E rândul meu să-i trimit inimioare. Și eu m-am simțit bine. Am povestit, am râs, dar mai ales am băut. Am făcut un abuz de gin tonic. Fără alcool, nu m-aș fi culcat cu ea. Eram tensionat, deși încerca să mă calmeze. Nici lenjeria sexy de la Viena n-o ajuta, părea tristă și patetică. Am văzut în Amsterdam *milfe* care se țineau mult mai bine și, într-un acces de sinceritate, i-am spus asta. Însă nu s-a supărat, ci mi-a vorbit despre liniștea din univers, care ne ocrotește dragostea.

Când am găsit-o dimineața în așternut, bătrână și smochinită, m-am speriat. Arăta ca o zdreanță, nu ca o regină. M-am întrebat ce caut acolo, răsuflându-i în ceafă. Însă zdreanța s-a spălat, s-a machiat și situația s-a îmbunătățit, în sensul că a redevenit regină. Am avut cel mult două acte sexuale scurte, la cât eram de terminat. Nu mi-a dat notă pentru prestație, cum obișnuiește cu alții.

Am așteptat nerăbdător să plece. Voiam să rămân singur încă o zi la Brașov, trebuia să mă liniștesc. Ideea de a mă plimba prin orașul ursilor mi-a venit la cafea. Regina nu știe că am rămas. Crede că am plecat la București, pornind la o oră după ea. Dacă ar fi știut, ar fi stat cu mine. Eu voiam însă să-i dau papucii, din motive care îmi scăpau. M-am clarificat acum: îmi ajunsese cât lucrase universul la dragostea noastră, îmi pocnea capul îngrozitor.

Probabil că și-a comunicat impresiile celorlalți amanți. Nota mea pentru sex o fi ajuns la ei... Dar aș dori și un feedback direct, de-asta vrăjesc acum cu ea pe chat, în timp ce plătesc o cafea cu caramel. „Regino, îmi vreau nota pentru Brașov!", i-aș spune, dar rugămintea rămâne în mine. Oare o iubesc? mă întreb. Și tot eu îmi răspund, ca prostul: cred că da! Altfel de ce mi-ar păsa că nu-i sunt iubit unic și că fac parte din garnitura ei mare de amanți? Simt că-mi pierd mințile cu această psihiatră...

Bufnița de Carla

Beatrice se află din nou în cabinetul psihiatrei, deși nu mai dorea să aibă de-a face cu ea. Dar lucrurile s-au schimbat. Carla i-a spus cu ce se ocupă dl Wagner, s-a dovedit deci de nădejde. N-a avut timp să-i povestească tot ce a trăit după fuga lui Wagner de acasă, de aceea era la spital. Două minți, fie ele și tulburate, gândesc mai bine decât una singură. Iar psihiatra trebuia să-i dea niște idei, s-o ajute să iasă vie din acest calvar. Carla e caldă și empatică, o doare suferința lui Beatrice. O servește cu mere roșii și o încurajează să-i spună tot.

El a lipsit trei zile, mai precis de vineri, 24 noiembrie, până duminică, 26 noiembrie. I-a zis că merge în delegație la Alexandria. Deși știa că pleacă la Brașov cu iubita, n-a vrut să-l oprească. Era incredibil cât de senin o mințea, după 25 de ani.

În noaptea de vineri spre sâmbătă n-a dormit. Ca să nu explodeze, a pictat un tablou cu delfini. Sâmbătă dimineața, a sunat la poliție. S-a dat drept verișoara din Anglia a domnului comisar, care nu-l putea prinde pe mobil. I s-a spus că „domnul comisar e de vineri în medical și stă acasă până miercuri, 29 noiembrie". Or el

acasă nu era. Acasă era doar ea, fraiera care picta delfini, în timp ce Wagner i-o trăgea iubitei lui în toate pozițiile, într-un hotel de lux din Brașov.

Chiar și după ce s-a întors a continuat s-o mintă. S-a întâlnit zilnic cu amanta. De la poliție i s-a spus că domnul comisar stă acasă până pe 29 noiembrie, adică până miercuri. El a venit duminică de la Brașov. Dar luni, marți și miercuri a plecat conștiincios de acasă. Or la serviciu era în medical, deci nu se ducea acolo! Unde dracului se ducea?! Bineînțeles că la iubită! A sunat din nou la poliție, poate că a înțeles ea greșit că Wagner e în medical până pe 29. Dar a înțeles corect: „E în medical. Nu-l găsiți aici, ci acasă!". A sunat-o și pe-o colegă de-ale lui, polițistă. Se cunoșteau de la fitness, trebuia să-i dea un fular uitat acolo. Era pretextul de a se întâlni cu ea, ca s-o descoasă. N-a fost cazul s-o întrebe nimic, fiindcă femeia i-a urat multă sănătate lui Alfred. Știa că sărăcuțul e la orizontală, răpus de sciatică.

Deși simțea că-i vine să-i spargă capul, s-a abținut. S-a purtat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, voia să vadă până unde merge cu minciuna. Dar n-a mai dormit cu el, risca să-l muște de beregată.

A explodat abia miercuri dimineața. Mincinosul patologic a dat să plece la serviciu, îmbrăcat frumos și parfumat, după ce a cântat o jumătate de oră sub duș. Niciodată nu mai cântase sub duș! De-aia a explodat ea!

— M-am lipit de ușa de la intrare și i-am aruncat-o în față: știu că nu te duci la serviciu, ci te duci la futut! Ești în medical până pe 29 noiembrie, deci inclusiv astăzi. Crăpi de sciatică, nu?! Spune-mi, Wagner: unde dracului te duci? Unde-ai fost în delegație? Cu cine umbli și de ce mă minți?!

— El cum a reacționat?

— A rămas stană de piatră, după care a încercat să mă ia în brațe. L-am împins, mă scotea din minți. A persistat în minciună — mi-a zis că a fost la Alexandria și că pleacă la serviciu. M-a făcut paranoică, reproșându-mi că-l acuz nejustificat și mi-a cerut să-l las să plece. L-am lăsat, nu pot resuscita o căsnicie care nu mai merge. Dar i-am spus răspicat: du-te omule, iubește-o, trăiește-ți povestea, nu știu cu cine, nu știu de ce trebuie să o faci, dar după ce te întorci să n-ai pretenția să mă găsești cum m-ai lăsat. Și Wagner a fugit pe ușă, ca un iepure laș, dragă Carla!

— Îmi pare rău, Betty. Vreau să te echilibrez psihic. Te ajut, dacă tot am rămas printre puținele persoane care te iubesc. Ce gândește acum sufletelul tău?

— Sunt singură, pilonii vieții mele s-au prăbușit, casa mi-a luat apă. Are crăpături largi, a devenit un loc neprietenos. Fac orice ca să ajung cât mai târziu acasă. E impropriu spus acasă, mă întorc într-un loc cu pereții crăpați de resentimente și de neîncredere. Când i-am spus că știu ce face, arăta ca un mort.

— Îl urăști atât de mult? o întreabă Carla cu un surâs inadecvat pe figură, însă Beatrice e prea amărâtă pentru a-i observa satisfacția.

— Nu-l mai urăsc. L-am urât. Poate tot atât de mult pe cât l-am iubit. Adică mult, enorm de mult. Însă acest Wagner, mincinos cât cuprinde, mi-e indiferent! O suferi și el, dar n-am ce-i face, mi-am pierdut încrederea. Am fost un zombie, dar îmi revin. Voi reconstrui, mă voi securiza material și afectiv.

— Vei reconstrui cu el?! Încearcă să-ți găsești un suflet-pereche, Betty! Tipul ăsta e de domeniul trecutului,

ți-a demonstrat că nu vă potriviți, ți-ai pierdut atâția ani...

— Nu mă cunoști! E deja pe post de mobilier. Nu reconstruiesc cu el ca bărbat.

— Vai, pisoi, cât trebuie să fi suferit că nu te mai iubește! Îl știu pe golan, nu se va întoarce în genunchi la tine, ca în melodia *Ritornero' in ginocchio da te*. Erați o pereche frumoasă. Însă nu poți obliga un om să te iubească, dacă nu te mai iubește!

— Te contrazic, Carla. Mă iubește al dracului de mult, îl simt! O să se întoarcă, știe că sunt om bun, am făcut atâtea lucruri împreună. După cum zicea și fostul nostru președinte, câinele nu pleacă de la măcelărie... Ar fi trebuit să ripostez, nu?! Să ucid dracului câinele care nu mă mai iubește! Să-l sugrum cu mâinile mele...

— Păi ori te iubește, ori nu te mai iubește. Ți-ai pierdut logica...

— Știu. Nu mi-am pierdut doar logica, ci și familia, sufletul. Fetița o să fie distrusă. Ce să fac, Carla? Să-l iert?

— Doamne ferește! Nu-l ierta! Dar nu-ți pot spune ce să faci. În locul tău, aș urla, l-aș jigni, i-aș scoate ochii ăia. Obsedat sexual ce e, cât trebuie să fi suferit...

— Am suferit?! Puțin spus. Am ars! Încă o dată, îți mulțumesc, Carla. Mi-ai spus că are aventura aia... Dacă nu erai tu, n-aș fi aflat nimic. Trăiam în iluzia că am o căsnicie fericită. Am fost pârjolită și anulată după ce m-a mințit în față și a luat-o din loc.

După plecarea lui, a umblat prin burnița înghețată, cu gândul la porcul, ticălosul, curvarul, nerecunoscătorul și mincinosul ordinar. A făcut curățenie, și-a schingiuit corpul la fitness, i se părea că e grasă și că îmbătrânește.

— Aha, gânduri de-astea depresive, dar se pare că ți-ai revenit.

— Cât de cât. Dar în oglindă nu-mi place fața mea. Plâng până-mi frig ochii, râd nervos de mine, de el, de noi. Nu pot să mai văd un film, nu mai citesc o carte, mâncarea n-are gust. Vreau în brațe la mama, să fiu apărată.

— Când spuneai că s-a întors de la Brașov?

— După trei zile.

— Ce naiba a făcut trei zile?! Știam că lipsește doar două zile, se înfurie Carla.

— N-a lipsit două zile, ci trei! A plecat vineri după-amiază și s-a întors duminică seară.

— Nu sâmbătă?

— Nu. Duminică seara!

— Ah, scuză-mă, sursa m-a dezinformat, îi spune strângându-și gura a nemulțumire. Totuși, omul ăsta nu e sănătos la cap?! Cum să ne mintă astfel? Cu cine umblă? În fine, cum se prezenta când s-a întors de la Brașov?

— Am avut un șoc. Era neras, cu ochii înroșiți, băuse sau plânsese, naiba știe... I-am deschis și i-am făcut semn să treacă pe lângă mine. N-a trecut, ci m-a strâns în brațe fără să vorbească, mi-a luat aerul, ultimul fir de viață din mine. Aș fi vrut să mor naibii, să se ducă suferința. I-am zis că mi-e rău. A venit în bucătărie cu chef de vorbă. Mi-a reamintit o întâmplare dintr-un restaurant din Centrul vechi.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Am făcut mișto de chelneriță care servea mistreț, cerb, urs și căprioară. Am întrebat-o ce diferență e între cerb și căprioară, în afară de coarne și de ouă. Bănuiam că restaurantul vinde vânat la negru...

— Ce tâmpenii puteați să faceți... sunteți foarte tâmpiți, știi?! Penibili! Și cât de idiot e să-ți spună glume idioate de restaurant după ce se iubise cu alta... Să nu-mi zici că tu, ca o proastă, l-ai iertat pe dată și apoi ați făcut sex dezlănțuit, că te dau afară! N-aș suporta să aud așa ceva!

— Bineînțeles că nu! Ajută-mă, draga mea, să mă regăsesc... De-asta am venit la tine!

Carla o mângâie pe păr, neplăcut surprinsă de cât e de strălucitor și de mătăsos. Ei i-au cam ars părul austriecii, în coaforul vienez.

— O să te ajut! Cui pe cui se scoate. Te trimit la un gigolo să te relaxezi!

— Doamne ferește, nu pot!

— Ba ai să poți! Eu sunt adepta Vechiului Testament „ochișor pentru ochișor și dințișor pentru dințișor"! Ai să vezi că și la tine funcționează, de fapt garantez. Să tratezi cu acest nemernic pe picior de egalitate! O să moară de gelozie, cum ai murit și tu.

— Bine, Carla. Dă-mi numărul de telefon al tipului. Ce mama dracului, am să mă duc la el! Ochișor pentru ochișor, Wagner!

— Poftim! Îl cheamă Giorgio Carrara, băiat fin și psihoterapeut de cuplu, cu emisiune la radio. Și mai ia și numărul unui dirijor celebru, cu care s-ar putea să rezonezi. Cu bruta ta de bărbat oricum nu mai rezonezi. Îl cheamă Mantovani, sigur ai auzit de el.

— Mulțumesc, l-am văzut în concert! E o somitate muzicală și un bărbat superb. Încep să cred că-mi ești o prietenă adevărată!

— Bun! Să revenim la Alfred. Te-a enervat prin ceea ce ți-a făcut? Te-ai simțit umilită?

— Ba bine că nu!

— Vrei să-l enervezi și tu?

— Normal! Cum să fac?

— Schimbă ce-i place la tine!

— Ce-aș putea schimba, Carla? Zău dacă știu... Cred că nu-i mai place nimic.

— Te întreb altceva: de ce te-a luat de nevastă pe tine și nu pe mine?

— Nu știu! Dar... ia stai! Tu fumai în tinerețe, în timp ce lui nu-i plăceau fumătoarele, aveai un piercing în nas. Eu eram delicată și mă îmbrăcam cochet... Tu aveai o salopetă gri și bocanci în picioare. Eu eram blândă, tu, agresivă... O, da, mi-am mai amintit ceva! A exclamat după ce te-ai tuns tu periuță: „De ce s-o fi făcut Carla asta blondă?! Arată ca o bufniță!".

— M-a făcut bufniță?! răcnește psihiatra.

— Normal! Chiar că arătai ca o bufniță! Dar vorbea doar cu mine, nu le zicea și altora că ești bufniță... „Bufnița de Carla! Bufnița de Carla!", râde Beatrice.

— Chiar că e un jegos Alfred al nostru! Betty, nu vreau să mă enervez. Scopul tău nu e să mă enervezi pe mine, ci pe acest nemernic. Deci...

— O să mă fac bufniță! îi spune entuziasmată.

— Să se sature de bufnițe!

Beatrice se oprește în cofetăria de vizavi de spital. Fie ce-o fi, o să mănânce un diplomat. Nu mai are soț și oricum e o grăsană. Se așază la măsuță lângă o femeie în halat roșu care mănâncă o amandină, studiind fiecare îmbucătură.

— Cum e, mamă, când te doare sufletul? o întreabă.

Știa că oamenii triști au un miros al lor, simțit de cei din jur. Mai știa și că triștii se recunosc între ei, așa că îi răspunde cu sinceritate:

— Îți închipui că sufletul tău e un șnițel și vine cineva și-l bate!

— Cât îl bate, mamă, ca să doară rău?

— Îl bate până-i distruge aproape toate fibrele.

— Pe mine mă doare rău, să plece naibii cu ciocanul ăsta!

— De plecat, nu pleacă. Dar doare numai până se necrozează. Când îl pune la prăjit, sufletul nu mai simte nimic, o asigură Beatrice.

— Oare? De ce ne doare atât de tare?

— De ce?! Asta-i o întrebare omenească!

— Suntem vii, mamă. Dacă n-am fi, nu ne-ar mai durea.

— Trăim! întărește Beatrice.

— Mamă, un mare bine mi-ai făcut. Cu tine am văzut că-s vie, deși copiii din Anglia mi-s toți morți în accident!

Hei, plec!

Hei, Alfred! O să am mult de lucru la clinică. Programul meu variabil va fi total imprevizibil. Ai grijă de casă și de copil!

Răspunde imediat, cu un rând de semne de întrebare. Vrea explicații. El mi-a dat mie explicații? M-a umplut de minciuni, nu de explicații!

Am o delegație la un congres oftalmologic. Nu la Alexandria, ci la Brașov. Nu-ți face griji, nu mă mănâncă urșii. Stau într-un hotel de lux, o să-mi fie bine.

Mi-a citit mesajul, dar nu scrie nimic. Îi pun un rând de inimioare roșii, să-l enervez. Nu mă duc la niciun congres, ci trag într-un hotel din București, să-l fac gelos. Mi-am luat restul de concediu. Voiam să-l folosesc să plec la schi cu familia mea. Care familie?! Nu mai am familie!

Cerceluşul cu diamant

Astăzi, în ultima zi de noiembrie, s-a ivit soarele. În curtea spitalului, bolnavii nu mai sunt atât de nervoşi. Se plimbă pe alei, fumează, râd, beau cafele, leagă prietenii şi intră în vorbă cu trecătorii.

Psihologul Carrara are o tunsoare nouă, sexy. Poartă o pereche de blugi strâmţi pe coapse, un sacou mov şi o cămaşă albă cu gulerul ridicat. Trece pe lângă un grup de mediciniste, iar *ah*-urile şi *oau*-rile lor îi provoacă furnicături de plăcere pe care le simte până-n urechea stângă, în care aseară şi-a făcut o gaură fină, pentru un cerceluş cu diamant. Pare un actor italian celebru, dorit de miliarde de femei. Nici maică-sa, dacă ar trăi, nu l-ar recunoaşte, într-atât de mare e diferenţa dintre Giorgio Carrara cel nou, pe care l-a făcut ea, şi Ghiţă Harmonie cel vechi şi trist.

Săptămâna trecută când, de oboseală, era cât pe ce să demisioneze de la azil, a sunat-o pe Carla la Viena. L-a sfătuit să n-o facă. Nu vorbeau la telefon despre bătrâni, era convinsă că-i ascultată. Dar şi-a imaginat ce i-ar fi zis: „Iubire, am avea de pierdut. Mai ai puţin şi-ţi plăteşti jumate din datorie. Nu te juca de-a demisia! Trimiţi babele la mine!". La telefon i-a vorbit doar despre starea lui:

— Vrăbiuță, sunt epuizat, am cliente noaptea. Dacă mă culc la 6, cum să fiu *fresh* la 8?

— Pe sufletul meu că te înțeleg, vrăbioi! Ia vitamine, mănâncă fructe, legume, carne roșie, rezistă. Dormi la serviciu, doar nu stai cu babele non-stop... Ai o slăbiciune pasageră, îți trece. O să-ți pară rău dacă demisionezi!

— Mulțumesc pentru sfat. Să te întorci cu bine, vrăbiuța mea. Ai grijă la aeroport!

— Giorgio, stai, nu închide! Ai probleme la psihoterapie din cauza epuizării? Zi-mi sincer: nu ți se mai scoală?

— Ba mi se scoală, dar sunt terminat!

— Bine. Cel mai important e că n-ai probleme. Iubire, noi când ne vedem la o ședință?

— Stai că nu înțeleg... Faci tu cu mine ședința sau eu cu tine?

— Amândoi, iubire, amândoi! Facem ca între profesioniști. Mi-am luat o lenjerie trăsnet! O să mai am și niște amanți noi... Ți-am luat și ție o pungă mare cu jucării. Au ăștia un sex-shop mare cât Carrefour-ul.

Zâmbește amintindu-și de discuție. „A reușit Carla să mă extragă dintr-o viață plictisitoare? A reușit! E fată bună, nu s-a supărat pe prestația mea din prima întâlnire, dar n-o voi mai dezamăgi. Nu mai am cum. Am devenit o mașină performantă de sex. Apoi, mi-a luat și jucării de la Viena... Cu cine s-o mai fi combinat vrăbiuța?".

În cabinet miroase a mâncare de spital. Psihiatra are părul prins în coc. E îmbrăcată cu o bluză transparentă, prin care i se zăresc sânii lăsați. Nu poartă sutien, nu-l suportă. Totodată, urăște halatul alb. Aceste obișnuințe i-au provocat neplăceri cu psihoticii. S-au agitat, a fost nevoie de brancardieri pentru a-i potoli, iar fosta

manageră a mustrat-o. Dar acum ea e managera, deci poartă ce vrea.

— Te așteptam să mâncăm împreună! Nu știu de ce, dar hrana asta care se face pentru bolnavi mi se pare mai bună decât cea de la restaurantele de lux. Uite, supă de văcuță!

N-o refuză, își trage aproape castronul. O vede cum își bagă degetele în supă. Extrage bucăți de morcov și de carne fiartă pe care le înghite tacticos.

— Vrăbioi, văd ceva schimbat la tine... Vai, ai un cerceluș! Parcă și părul îți stă altfel. Ești un bărbat lăsat de Dumnezeu pe pământ, Giorgio, de-asta îți merge bine psihoterapia! Cât te invidiez pentru succes...

Îi descheie nasturii cămășii și îi pune mâna pe pieptul proaspăt epilat. Îi ia cu blândețe mâna și i-o dă la o parte. Pupilele Carlei se măresc, dar îi spune șugubăț:

— Mai întâi intru în direct la radio, apoi trecem la terapie!

Ea se relaxează și îl servește cu niște pastile energizante, galbene. „Fiecare câte două. Minunate, combat depresia sezonieră". La ora 13 intră în direct.

— Ce este iubirea, domnule psiholog?

— Să nu așteptați de la mine rețete miraculoase, telenovele sau povești cu Feți-Frumoși! Nici bomboane umplute cu sex, fiindcă mă întristez. Am iubit o singură persoană la viața mea, complet, total, aproape inuman. Pe soția mea. Dar m-a lăsat la greu și a fugit cu altul. Acum sunt singur, însă am studiat științific iubirea!

— Îmi pare rău pentru drama dumneavoastră. Ce-ați aflat din studii?

— Am descoperit strategii de căutare a iubirii, comune pentru toate rasele globului. Când pleacă să-și vâneze iubirea, sălbaticii din jungla amazoniană, arabii, est-europenii, germanii, chinezii ș.a. se transformă. Devin persoane plăcute, tenace și îndrăznețe. Găsesc iubirea și se aruncă în valurile ei, nu țin cont de nimic. Nu așteaptă în gări trenuri care vor veni nicicând, ci trăiesc la amplitudine maximă.

— Ceea ce nu trăim, nici c-o să mai trăim! Trăiți-vă iubirea! Te iubesc, Giorgio, dar tu știi asta! Viața e prea scurtă ca să nu ne iubim...

— Adevărat: viața e prea scurtă să strângem averi ca niște furnici. Începem doar cu câteva țoale în coșciugul cu capac. În viață trebuie să iubim, iar iubirea naște fluturi și flori. Poate nu flori, copiii din flori sunt nedoriți... Hai să nu mai bat câmpii după floricele pe câmpii! Pentru mine, o femeie care nu mă stimulează intelectual e vax albina. Ca s-o iubesc, trebuie să aibă neuroni. Hrăniți-vă și voi iubirile cu neuroni!

— Cât de frumos poți să vorbești! Te vor asalta disperatele! Au trecut prin patul tău 42 de femei, dacă îmi amintesc bine cifra pe care mi-ai spus-o așa, într-o doară, ca să mi te dai mare. Ai simțit ceva deosebit cu vreuna?

— Fii mai specifică, dragă Carla! o roagă, ciufulindu-i părul nespălat.

— Ai simțit c-ai putea trăi cu una din astea 42 până la bătrânețe? Că nu te-ai plictisi?

El se apropie de geam și trage în piept aer rece de afară.

— Au fost trei. Cu două am ajuns în pat. Cu ultima, nu. Doar mi-a trecut pragul. Dar mai întâi să-ți spun ce-am pățit în tren, când erai la Viena.

— Sunt numai urechi!

A luat trenul din Gara de Nord către Bacău, unde avea loc un congres de psihologie energetică. A ațipit și s-a trezit la Mizil, la o treime de drum. „La Mizil în gară. La Mizil. Patru inși în șube/ Prind un crocodil". Pe peronul gării întunecate nu vedea crocodilul. Înăuntru, în tren, unde era lumină, o vedea însă pe femeia de lângă el, care vorbea non-stop. Mergea la Focșani, era patroana unui lanț de covrigării, voia să se extindă. A încercat să adoarmă, dar covrigăreasa nu l-a lăsat, întrebându-l ce lucrează. De obicei, curioșilor din tren le spunea că e contabil, ca să curme discuțiile. Dar ei i-a zis că e sexolog. Dându-și seama de gafă (când auzeau de sexolog femeile înnebuneau), a rectificat: mai bine zis analist de suflete. Atât i-a trebuit, a început să i se confeseze. Și-a abandonat soțul fără acte și fără bani pe o autostradă din Austria, când veneau din vacanță. El s-a întors în țară cu autostopul și a încercat s-o omoare, au divorțat. I-a dat amănunte intime, nu-i păsa că aude lumea. După confesiune, călătoarea i s-a prezentat:

— *Cleo! Unde ai cabinet în București?*

— *În Tineretului.*

— *Suntem vecini. O să vin la tine negreșit!*

— *Bine, Cleo! Te pup pe coc și te aștept!*

— Avea coc? îl întreabă Carla.

— Un coc imens din zece kile de păr. Mi-a spus că toți bărbații au iubit-o numai cu părul lung, că așa sunt românii, le plac pletoasele. Are un păr până dincolo de tălpi!

— Umbla prin tren cu părul ăla?! Ce oroare...

— În tren avea coc! Despletită și goală umbla în cabinet. A venit la terapie.

— Nu se poate! exclamă psihiatra zâmbind. Aș fi trimis-o la Cartea Recordurilor, acolo premiază toți ciudații.

— Chiar îmi era vecină. Pleca acasă, își mai rezolva din treburi, își verifica angajații din covrigării și se întorcea iubitoare.

— Are bani să te plătească și de trei ori pe zi. Bucureștenii mănâncă mulți covrigi!

— Vrăbiuță, nu-i proastă deloc. Face bani din covrigi și e citită. Crede că i-am fost trimis de Dumnezeu, să aibă cu cine conversa. Îmi spune că lucrurile, ființele și oportunitățile cele mai tari apar atunci când le aștepți cel mai puțin. Iar faptul că m-a întâlnit nu-i doar realism magic, ci și potrivire a sorții. Când m-a întâlnit, alerga după doi iepuri: un fost fotbalist și un pensionar din Securitatea lui Ceaușescu. Dar slabi ca nivel intelectual...

— Deșteaptă femeie! Și eu cred că oportunitățile cele mai tari apar din senin. Zi-mi de celelalte trei nebune...

— Prima a fost Simona. Economistă la bancă, 36 de ani. Micuță, ștearsă, genul corporatist, vizualizezi... Cu ochelari, tunsă franțuzește. M-a recomandat Antonietta.

Giorgio îi cere permisiunea să fumeze o țigară electronică. Fumează rar, îi place narghileaua, dar acum simte nevoia. Carla îl lasă. Povestește că Simona a păsit sfioasă în apartamentul lui. A avut un iubit timp de trei ani. Era cel de-al doilea bărbat din viața ei, lucrau în aceeași bancă. A părăsit-o pentru șefa lor de sucursală. Le-a suportat gânguritul, i-a văzut cum ling un singur cornet de înghețată, lucruri din astea monstruoase... Într-o zi și-a spus gata și a demisionat. A fost angajată imediat de o altă bancă, de pe aceeași stradă. I-a făcut bine mutarea, s-a gândit la el tot mai rar. Au curtat-o doi colegi la team-building-uri, dar nu i-a simpatizat. Speriată de niște fluctuații hormonale, a hotărât să-și reia viața sexuală, dar n-a avut cu cine. N-a vrut complicații cu vecinii de bloc, erau însurați.

— Când Antonietta m-a recomandat, n-a stat pe gânduri. I-am făcut programare, a venit și s-a cuibărit în fotoliu, cu genunchii la gură. Nu-i păsa că-i văd chiloțeii roz. Urâțică, glezne și pulpe grăsune, ar trebui să-și rezolve și ea celulita aia... I-am dat două calmante din plante și am întrebat-o ce vrea să bea, o vedeam tensionată. A preferat gin. S-a relaxat, a deschis televizorul pe MTV și a început să danseze. O priveam amuzat. Când s-a săturat de mișcat din fund a venit în pat, eu mă instalasem deja acolo, în chiloți. Stătea cu ochii în oglinda din tavan și îmi povestea viața ei.

Avea trei mătuși și cinci nepoți. I-a zis de fiecare, de maică-sa, de taică-său, și-a maimuțărit șeful, a imitat doi clienți țăcăniți. A ajuns la foștii iubiți.

— Apropo, știi cine sunt părinții ei? N-o să-ți vină să crezi!

— Îi cunosc? îl întreabă uluită Carla, iar lui îi dau lacrimile de râs.

— Antonietta și Roberto! Maică-sa a trimis-o la mine, după ce m-a încercat ea însăși. Dar i-a zis să nu-mi spună că-i fata ei, să nu cred că-i imorală.

— Doamne ferește! Seamănă cu Antonietta?!

— Fizic nu seamănă, dar sexual e mai rău! Are potențialul să-i depășească și pe maică-sa și pe taică-su luați la un loc.

— Săraca fată...

A început să râdă ca o iepușoară, povestind că primul ei iubit, cu puța cât o nucă, îi fura ciorapii și îi purta pe sub pantaloni ca să nu-i fie frig. Avea alunițe și îi era frică să nu-și rupă vreuna, așa că nu mai făceau sex. Pe cel de-al doilea iubit, cel care a trădat-o, l-a prins citind cartea *Zece metode sigure pentru a vă aduce partenera la orgasm*, a aplicat cu ea ce scria acolo. Odată l-a găsit masturbându-se în bucătărie.

— Dar ați stat numai la povești, Giorgio?! Nu-i expirase timpul?

— Îi expirase, dar următoarea era o avocată care întârzia, DNA îi reținuse un client. Goală pușcă pe covor, Simona mi-a cerut: „Gata cu gargara, fute-mă!". Trebuie să-i fi zis Antonietta cum e, părea informată. O trimisese pentru sex, nu pentru povești.

— Tipic pentru Antonietta!

— M-am executat acolo, pe covor. Era sălbatică, o tigroaică bengaleză. N-aș fi zis după ce îi văzusem chiloții roz. Citise cartea cu metodele de orgasm și o aplica pe mine. Urla, mă zgâria, vorbea prostii, scheuna, zbieram și eu.

— Chiar că are potențial.

— Mare potențial! M-a cucerit și sufăr. După prima repriză, a stat zece minute. Apoi a început să mă mănânce, mă înghițea... Oare corporatista asta cu dinți de iepuraș ar putea fi lumina vieții mele, Carla?

Psihiatrei nu-i place când se atașează de cliente. Mai are să-i dea 72 114 euro, care trebuie scoși din psihoterapie.

— Sper că nu te însori! Târfa asta mică a mai venit? îl întreabă îngrijorată.

— Din păcate, nu. M-a plătit, m-a ciupit de fund când a plecat și asta a fost tot. Aștept să mă sune... tare aș vrea să mă sune.

— N-o să te mai sune! îl pregătește psihic.

O să meargă ea imediat în salon la Antonietta, să-i zică să-și țină târfa acasă, mai și spune tuturor că e prietena doamnei doctor... Nu se poate să-l facă fiică-sa de cap, când el are o datorie de plătit!

Giorgio e sigur că psihiatra o va soma pe Antonietta s-o încuie pe fiică-sa în casă și nu-i convine deloc. Chiar îi place micuța!

— Cea de-a doua femeie cine a fost, vrăbioi?

— Ai să râzi: o călugăriță.

— Ce căuta la tine acum, în post? N-au program de rugăciuni la mănăstire?

— Dacă renunți la atitudinea de interogatoriu, îți povestesc.

Până să vină nenorocirile peste ea, Emilia a fost o gagică sexy, bună pentru reclamele la cei mai fini ciorapi și la cele mai scumpe paste de dinți. Deșteaptă, ingineră IT, dar fără noroc. S-a căsătorit cu un hacker de temut, care a pândit-o mult timp în online. Când era gravidă în luna a șaptea, a lovit-o o mașină și a pierdut sarcina. Peste doi ani a născut un băiat. La trei ani, o altă mașină i l-a omorât, bona filipineză n-a fost atentă și a ajuns în stradă. Căsătoria cu hackerul n-a rezistat noului cutremur, ea o băgase pe filipineză în casă.

După divorț, nu mai spera ca viața să-i aducă nimic bun. Dar i-a adus un inginer la căile ferate, l-a cunoscut în tren.

— Așa cum ai cunoscut-o tu pe Cleo!

— Da! Pe Emilia am cunoscut-o după un incident de la metrou...

— Ce i s-a mai întâmplat?! se miră psihiatra.

— A fost înțepată cu acul de seringă, pe magistrala 3, era recuperatorul ăla de creanțe care înțepa femeile prin București.

— Îmi amintesc de caz.

— Călugărița a venit la mine nu pentru sex, ci ca s-o vindec de aichimofobie și de paraskavedekatriafobie — când ți-e frică de vineri, 13. Fusese înțepată într-o vineri, 13. M-a auzit la radio vorbind despre fobii.

— Iartă-mă, dar ce căuta cu metroul? Nu spuneai că e călugăriță?

— În metrou nu mai era călugăriță. Dacă ai răbdare...

— Am răbdare, azi am terminat cu pacienții.

— Am rămas la căsătoria cu omul din tren. După trei luni, a aflat că are cancer la un sân. I-au fost extirpați amândoi, preventiv. Apoi, soțul i-a fugit cu una de 19 ani. Nu l-a ajutat Dumnezeu. Pițipoanca și-a adus acasă iubitul de 24 de ani, pe care i l-a prezentat drept văr, ăștia beau și fumau pe banii lui.

— Ce poveste tristă, Giorgio! De-asta a ajuns la mănăstire, nu mai putea trăi printre oameni ca un monstru, o mai abandonase și boul ăla...

— Nu numai de-asta. După ce i-au fost tăiați sânii, a avut probleme cu coloana. A urmat o nouă operație, în urma căreia a rămas strâmbă.

— În locul ei m-aș fi sinucis, iubire! Ce Dumnezeu e ăsta care te bate non-stop?

— Uite că nu s-a sinucis! Nu și-a luat zilele nici după ce a făcut un nou cancer, tiroidian. I-a fost extirpată tiroida, și-a revenit. Abia apoi s-a retras la mănăstire. Încă mai credea într-un Dumnezeu care o va repara.

— Și a reparat-o?

— Da! A protezat-o în Germania, i-a reparat coloana. S-au implicat călugărițele catolice. Zâmbetul i-a revenit, s-a întors în lume. A ajuns în metrou, unde a înțepat-o ăla cu acul. Tot Dumnezeu a făcut-o să mă asculte la radio și să vină la mine. Mi-a făcut bine întâlnirea cu ea. Am discutat despre fobii și am avut un sex liniștit. O clientă călugăriță... Carla! Carla!

— Ce-i, dragul meu? tresare psihiatra.

— Am o revelație! Între mine și ea n-a fost sex, ci iubire divină. Dumnezeu a vrut să ne iubim așa, liniștit. O s-o cer de soție! E fragilă, dar atât de puternică...

— Termină cu prostiile, Giorgio! Nu accept să-ți ia Dumnezeu mințile! Mai ai să-mi dai 72 114 euro!

— Știu, se retrage el ca un cățel cu coada-ntre picioare.

— Zi-mi acum de cea de-a treia care ar putea să te împiedice să-ți plătești datoria!

— Pe asta aș fi vrut s-o sechestrez, cu toate consecințele.

— Cine a fost?

— Beatrice!

— Betty?!

— Da, vrăbiuța mea. M-a sunat aseară, după ce a primit numărul de la tine. Hotărâtă!

— Cât de nefutută putea să fie! Mi-am dat seama când m-am uitat la fața ei...

— Ai trimis-o să se răzbune pe bărbată-su, dar m-a nenorocit. Vreau să te omor și după aia să mănânc din tine două luni!

— De ce să mă omori? Vrei să nu-mi mai dai banii?!

— M-a adus în starea premergătoare unui viol crâncen. Cât pe ce să fac pârnaie din cauza ei!

— Spune-mi tot! De ce n-ai raportat imediat? Știi doar cât sunt de interesată de Betty și de bărbată-su!

— Mai ales de bărbată-su, dar să lăsăm amănuntele. A venit aseară. M-a sunat și, așa cum am stabilit cu tine, mi-am anulat toate terapiile ca s-o primesc. Impecabilă. Îmbrăcată lejer, în blugi, cu o cămașă bleu. Machiată discret, parfumată subtil. Când am văzut-o mi-am zis: în sfârșit, una de rasă. M-am bucurat că o să i-o trag. Doar de-asta venise la mine Venus cea vie, nu ca să-mi vorbească de Crucea Roșie...

Carla își țuguie buzele într-un rictus urât, el continuă:

— A intrat valvârtej, fără să-mi zică bună ziua sau du-te dracului și s-a dus țintă la bibliotecă. Văzând cărțile, mi s-a adresat ironică: „Tot psihiatru?" „Nu, psihoterapeut sexual". Mă distrau vocea ei jucăușă și gropița pe care o face în stânga gurii, când zâmbește. După aia, i-am văzut ochii verzi-căprui, rotunzi, de fetiță și de curvă în același timp. N-am putut să-mi iau privirea, să mi-o mut mai încolo.

— Pe naiba, Giorgio, are niște ochi obișnuiți!

— Nu înțelegi, ești femeie. Ca bărbat ți-ai dori ca ochii ăia să nu se supere pe tine, ci să te privească așa cum numai ei știu să privească, până la fundul sufletului.

— Lasă romantismele ieftine, îmi ziceai că ești obosit, dar văd că timp de telenovele ai!

El încearcă să aducă discuția pe un curs liniștit.

— Poate că sunt romantic, însă femeia asta e o panteră deghizată în Scufiță Roșie și totodată o îmblânzitoare de pantere.

— Sigur, asta-i panteră cum sunt eu maica Tereza! Și târfa aia de fiică a Antoniettei era pentru tine o tigroaică bengaleză. Numai de sălbăticiuni ai tu parte de la o vreme, Giorgio, ex-Ghiță Harmonie... Și ce-a mai făcut mimoza-pudica-ochioasa, cea cu gropiță-n obrăjor? A reușit să te dreseze? îl întreabă zeflemitoare.

Trece peste replica ei. O fi început să țină la el, dacă e geloasă... Nu-i place însă când îi reamintește cum îl chema. Ghiță îl botezase tatăl lui, la maternitatea Giulești. Fratelui geamăn i-a zis Gheorghe. Gemenii Ghiță și Gheorghe, frumoșii băieți ai lui Fane Harmonie din Dudești.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat ideea cu schimbarea numelui, mi-e clar că n-aș fi reușit cu numele anterior. Dar, te rog, acum nu mai sunt Ghiță!

— Să știi că nici Betty-gropiță n-ar fi venit la tine dacă te chema Ghiță! Spune-mi ce vrăji ți-a mai făcut aia!

— Și-a aruncat cizmele și s-a așezat turcește în vârful patului. N-am apucat s-o întreb dacă vrea ceva de băut, că a exclamat „Mi-e cam foame!", zâmbește el, rememorând ineditul moment.

— Ce nesimțită poate să fie! Nemâncata naibii...

— Nu mi s-a părut. Am avut o erecție instantanee.

— Lasă tâmpeniile! Te-ai prostit?!

— Adevărul e, dragă, că niciuna n-a cerut de mâncare. Veneau „mâncate" dinainte, ca la mine să aibă parte de compasiune și de echilibrare, nu de ospețe.

— I-ai dat de mâncare nesimțitei?

— Nu fi nerăbdătoare, îți povestesc tot!

— Dacă știam ce complicații poate să ne aducă, nu ți-o mai trimiteam.

— Ai făcut bine că mi-ai trimis-o! I-am zis că n-am mâncare, i-am dat niște vin alb. Și ea...

Râde în hohote când își amintește, simte că o să se frângă de-atâta râs.

— Giorgio, termină! Mă enervezi cu nechezatul tău! Și ea, ce?

— Ea...

Simte că nu poate continua de râsul care îl sufocă. Vede însă fața cenușie a Carlei, suspină și continuă:

— A sărit în picioare dintr-o singură mișcare, s-a dus țintă la frigider, să mă verifice, să caute, naiba știe ce avea în cap. Părea nemâncată de o săptămână.

Își drege vocea pentru a nu izbucni iar. Carla îl întreabă gravă:

— A găsit ceva în frigider?!

— O cutie de bomboane, mi-o adusese cineva. Își băga câte două în gură, ca un copil care se teme că o să-i zică maică-sa stop. Nu m-a servit, le-a mâncat pe toate. S-a rățoit la mine: „Ce vrei? Am emoții! Trece-le pe nota de plată!". I-am zis să se relaxeze, că sunt psihoterapeut sistemic de cuplu, pansez femeile înșelate. Am întrebat-o de copil, de bărbat, dar n-am stabilit o punte psihologică. „Astea nu-s treburile tale. Oricum, ți-a zis Carla destule!", o imită el.

— M-ai deconspirat, vrăbioi?

— Am fost nevoit să recunosc că am vorbit cu tine despre ea, dar am dres-o.

— Cum?

— I-am zis: chiar dacă mi-a spus câte ceva, vreau să aud și de la tine, fiindcă eu și Carla suntem specialiști complementari în adâncimile oamenilor, adică psiholog și psihiatru. Amândoi te iubim, vrem să te ajutăm să te răzbuni!

— I-ai zis-o bine. Cum a primit-o?

— A pus pe masă paharul de vin și a rămas într-o lenjerie trăsnet de sexy. Nu purta chiloței, dacă ești curioasă, iar sânii îi țâșniseră afară din sutienul fantezie. Cu vocea poruncitoare a persoanei care plătește pentru sex, mi-a spus: „N-am venit aici pentru Freud, deci termină cu bazaconiile! Un sfert de secol am făcut-o cu ticălosul, dar acum schimb asta. Sper că ai prezervative!".

— Dură cățeaua, nu? râde destinsă Carla.

Și-o imaginează pe rivala ei cu pielea ca de găină, cerșind sex.

— M-am apropiat, am mângâiat-o. Simțeam că o să explodez, era umedă... Am avut un preludiu fierbinte. M-am dezbrăcat. S-a apropiat, ne-am simțit pielea pe piele, stăteam în picioare strâns lipiți, cu mâinile ne căutam nasul, ochii, buzele, urechile, ca niște orbi. M-a mușcat de cerceluș. A fost semnul să acționez, să nu mă fac de râs cum am pățit cu tine, vrăbiuță...

— Cu mine n-ai pățit nimic, iubire. Continuă, nu mă lăsa în punctul culminant!

— M-a frapat că ținea tot timpul ochii închiși, probabil ca să creadă că sunt ticălosul de bărbată-su... Aș fi vrut s-o privesc în centrul pupilelor, dar nu s-a putut. Când și-a deschis ochii de târfă plină de dorință, m-a curentat. Ochii au coborât însă pe penisul meu. Și atunci totul s-a terminat.

— Cum adică s-a terminat? Nu e sănătoasă la cap?! Înainte de a începe? Ce dracu, ai un penis să-ți trăiască, doar în el ți-am citit potențialul terapeutic. Terente a fost mic copil pe lângă tine!

— S-a speriat de Terente al meu! A țipat: „Ia-ți chestia monstruoasă de pe piciorul meu! De ce n-am fost avertizată că ești un mutant?". Era, evident, o criză de isterie, dar pe refuz. O mai pățisem cu două, dar ele s-au isterizat pozitiv. Ea nu și nu, „îmbracă-te, lasă-mă, mi-e frică, vrei să mă omori!".

— Paranoida naibii! Auzi, să te facă mutant... Îmi pare rău.

Carla îl mângâie, dar îi îndepărtează mâna. Efectiv acum vrea să se descarce.

— O țineam de mâini și căutam s-o calmez, s-o asigur că o să fiu delicat, că n-o să sufere. Știind că-i doctoriță, i-am dat explicații anatomice, i-am zis că vaginul femeii

se lungește de excitare chiar de trei-patru ori și că penisul meu, de numai 24 de centimetri, e unul mediu, față de cel al băștinașilor din tribul Mandani din America de Nord, cu penisuri de 30.

— Pe bune că în America de Nord sunt penisuri de 30?!

— De unde dracului să știu eu cât au sălbaticii ăia penisul? Zău, Carla... Trebuia să-i zic ceva să se calmeze și să mă ajute să mă calmez și eu!

— Vai cât de tâmpită e! Dar i-ai tras-o până la urmă, nu?

— Dacă ai fi fost atentă la ce-ți spuneam la început, de femeile care m-au marcat, ai fi aflat că nu. Dar i-aș fi tras-o cu riscul să mă aresteze curvarul ăla de bărbat al ei, polițistul, într-atât m-a stârnit. Alerga goală prin casă, cu ochii ăia măriți de groază. Nu-mi mai funcționa mintea, vrăbiuță! Voiam să prind creatura și s-o mănânc!

— Nu se poate...

— Ba da! Știi că am o masă mare în living. Fugeam în jurul ei, eu ca un nemernic de vânător, ea ca o gazelă moartă de frică. Tot făcea eschive. Când s-o prind, se zbătea, aluneca și-mi scăpa. Am prins-o, am aruncat-o pe masă, i-am desfăcut picioarele, am simțit-o tremurând... Mi-a făcut o plăcere neașteptată treaba asta, oi fi fost violator într-o viață anterioară... naiba știe. Însă m-am oprit.

— De ce te-ai oprit? Prostule ce ești!

— M-am oprit fiindcă nu sunt violator. Sunt psihoterapeut! Din ochii ei dispăruseră teama, amuzamentul și joaca de-a sexul. Ochi morți, dincolo de resemnare. M-am îndepărtat. Cu vocea stinsă mi-a mulțumit. Apoi s-a îmbrăcat și a început să-și caute banii, să-mi plătească. „La naiba, aveam 100 de euro, dar în geanta asta nu mai găsesc nimic. Ți-i dau imediat!". Mi-a întins banii, îi

tremurau mâinile. I-am zis că nu trebuie, că ai plătit tu și n-a insistat să mi-i mai dea.

— Dar nu ți-am plătit! De ce nu i-ai luat?!

— Știu, datoria mă apasă... N-am vrut să-i iau! Nu i-am oferit nimic!

— Ți-a consumat timpul și bomboanele, se vaită psihiatra, dar el o ignoră.

— M-am dus către ea, îmbrăcat. Am luat-o în brațe, tot ca un arc era. „Nu face nimic, doar bomboanele să mi le plătești"... Deci de bomboane i-am zis! Am surprins-o cu cererea mea. S-a destins, i-a reapărut gropița din obraz. „Giorgio, iartă-mă. N-am putut s-o fac. Nu ești vinovat, deși chestia aia (arăta spre pantalonii mei) m-a speriat". Am întrebat-o dacă îi mai e foame și mi-a zis că da. Am comandat la catering paste pentru amândoi.

— Doamne ferește! urlă Carla. Cum ai putut să-i dai de mâncare?

— În acea clipă mi s-a aruncat în brațe ca o maimuță, m-a încolăcit cu picioarele și m-a sărutat pe ochiul stâng. Mi-am zis că nu-i totul pierdut. Am depus-o pe fotoliu și am comandat paste. Am băut vin, am râs, am vorbit, am văzut pe Discovery vietăți marine ciudate. A sunat cineva la ușă.

— Cine era?

— Cleo, covrigăreasa. Nu putea să doarmă, îmi adusese covrigi calzi.

— Ai primit-o, nu? Ai evacuat-o pe aia și ai primit-o pe clientă.

— N-am primit-o, mai fusese în ziua aia de două ori. I-am luat covrigii și mi-am cerut scuze, invocând oboseala. A înțeles, m-a sărutat lipicios și s-a dus. Am închis

repede ușa și i-am dus ei covrigii. I-a atacat lacomă, așa cum făcuse cu bomboanele.

— Giorgio, cățeaua a rămas la tine peste noapte? Spune-mi sincer! V-ați iubit...

— A rămas, dar nu ne-am iubit.

— Te-a împiedicat deci în exercitarea profesiei!

— Am dormit separat. Dimineață însă, mi-am zis că aș iubi-o veșnic...

— De ce s-o iubești?! Nu se poate așa ceva! E narcisistă, nimeni să n-o iubească!

— Da' de ce? râde el. Cum să n-o iubesc? Până să mă trezesc, cumpărase ouă, brânză, roșii, brioșe, în cești aveam cafea. Și ea îmi zâmbea, cu soarele jucându-i-se pe față. „Ești băiat bun, dar nu înțeleg de ce faci asta!", mi-a zis. I-am spus că eu exist fiindcă sunt multe nefericite-n lume.

— Deci curva-și-cățeaua-și-nemernica naibii reușește să-i facă preș pe bărbați fără să se culce cu ei! E bine de știut. E o târâtură, o subspecie a celor mai periculoase târâturi...

— Exagerezi, Carla!

— Nu exagerez. N-o mai suport. Îmi doresc să moară! A venit momentul în care trebuie să facem terapie. Iubire, activează-ți ochii minții și imaginează-ți că sunt Beatrice!

— Ai de la mine nota 20 cu felicitări, vrăbioi!

— Bine, vrăbiuță!

Stau amândoi goi pe canapeaua de spital extensibilă, pe care au desfăcut-o după ce s-au plictisit s-o facă pe birou.

— Ești prea înverșunată cu Betty. Știi ce cred eu?

— Ce crezi tu, păpușelule? Și de ce crezi că mi-ar păsa de ceea ce crezi tu?

— Îți pasă. Suntem camarazi!

— Bine, spune-mi.

— Cred că ți-o tragi cu Alfred, bărbatul ei. E unul din noii tăi amanți, nu? Aș fi vrut să-mi spui asta, ne-am promis sinceritate reciprocă...

— Da. I-o sug! Altceva?

— De ce le-ai stricat familia, Carla?

— Eu?! Bun, am stricat-o, admit. Oricum familia li se strica singură. El e un nevorbit, vrea atenție. Ea — o narcisistă care nu empatizează și nu vorbește cu el. Dacă n-aș fi apărut eu, el s-ar fi cuplat cu altcineva. Nu era de dorit...

— Ai o logică beton, ce să zic... La ce-ți ajută Alfred Wagner? Vezi, sexual eu încerc să te satisfac. Cum îi ajută el pe Samsoni? Îmi ziceai că Lorenzo nu te lasă să te cuplezi decât dacă ai avantaje, personale și pentru familie. Le dă gaborul de mâncare copiilor tăi?! Fă-mă să înțeleg, vreau să înțeleg!

Carla țâșnește ca un arc. Se urcă pe el și îi apucă gâtul cu amândouă mâinile. Țipă isterică:

— Cum ajută Alfred Wagner? Cum? Cât de prost poți să fii... Bineînțeles că ajută! Și pe tine te ajută, boule! Dar nu-ți dai seama!

Imediat îi pare rău de ieșire. Își pierde cumpătul rar, dar Giorgio a provocat-o. Se întinde pe canapea și îi explică de ce s-a încurcat cu polițistul. Astfel, îi plac poeziile lui și el îi înțelege nefericirea. Prin Alfred, are și fir direct la DNA. Nu e o relație de sex terapeutic, cum are cu el și cu arhitectul, ci e o relație specială, ca și relația cu judecătorul care i-a fost pacient, celălalt amant nou. Avantajul

Samsonilor și al nerecunoscătorului de Giorgio e că Alfred lucrează la Poliție, iar ei au nevoie de Poliție ca de aer.

— Iubire, facem noi o afacere cu bătrânii? Facem! E ilegală? E! Alfred știe de afacere și ne-a dat binecuvântarea!

E rândul lui să sară până-n tavan. Își trage cămașa și o întreabă cu glas pierdut:

— I-ai spus polițaiului, fie el și amantul tău, că facem ilegalități? Ești nebună!

— Ce prostuț ești... O să ne acopere, dacă își bagă cineva nasul în oalele noastre!

— Sper să nu-și bage nimeni nasul!

— Și eu sper.

— Vreau să cred că nu i-ai zis și că sunt amantul tău sau că era cât pe ce să-i fut nevasta, îi spune îngrozit.

— Nu i-am zis nimic de Beatrice! îi zice privindu-l în ochi.

— Dar de noi doi i-ai zis? Să nu fie dracului gelos pe mine după ce i-ai sucit tu mințile și, din cauză că te iubește, să vrea să mă înfunde!

— Nu i-am zis! îl minte.

Giorgio simte că relația cu psihiatra nebună trebuie să înceteze. A devenit periculoasă și agresivă. N-o va rupe brutal, ca să nu omoare afacerile. „Practic, după ce m-a salvat, mi-a confiscat viața". N-o să-i mai zică nimic. „Cu cât știe mai puțin despre mine, cu atât mai bine!". Nici despre Beatrice nu i-a spus tot. Chiar făcuse psihoterapie adevărată, femeia suferea și i s-a confesat până la ziuă.

A murit Regele

După multe zile de întuneric, pe cer s-a ivit un soare aspru, împrăștiind o lumină aproape ireală. E abia 5 decembrie, dar curtea spitalului a fost împodobită ca de Crăciun. Copacii au beculețe multicolore, care seara creează o atmosferă de basm. Luca își parchează mașina. Nu-i mai încearcă ușa după ce activează alarma, remarcă asistenta-șefă, ieșită în curte la o țigară.

— Bună dimineața, domnișoară, bine v-am regăsit! E o zi tristă, ne-a murit Regele.

— Am auzit la Radio, domnule, și îmi pare rău.

Îi place femeia. O fâșneață finuță, cu un fundulеț de dansatoare braziliancă și cu ochii migdalați, dar care îl înspăimântă atunci când trece pe hol cu seringi. Ea e emoționată că i-a zis domnișoară, deși are doi copii și a fost chinuită de un soț bețiv.

Luca străbate holul dintr-o suflare și intră în cabinet.

— Bună dimineața, doamnă, v-am adus ghiocei prematuri! Au înflorit în decembrie...

— Mulțumesc, Luca, ești binedispus... Cum ți-a fost după hipnoză?

— Mi-e și frică să vorbesc, să nu pierd câștigul. Mi-a fost bine, am dormit întins, nu m-am mai chircit în scaune. M-am trezit și am cântat de bucurie. M-am uitat la mâini, erau vindecate în mare parte. Totul vi se datorează, să vă sărut...

O pupă pe obraji, fără să se mai teamă că ia boli contagioase de la ea.

— Te felicit! Iată că ne apar primele progrese, un fel de ghiocei psihoterapeutici. A fost ceva care te-a nemulțumit, ai visat ceva?

— Nu vă pot spune exact, dar ar fi ceva. Timpul mi s-a contractat, a trecut prea repede, am fost ca într-un carusel. Apoi, am luat medicamente. De fapt, le-am terminat.

— E normal să ai perioade de absență post-hipnoză. Unora le lipsesc ore, altora zile în care nu știu ce fac, se trezesc în locuri necunoscute, cu persoane străine. Dar absențele scad, nu te îngrijora. Să te îngrijorezi doar din cauza medicamentelor! Ai făcut un mare abuz!

— Vă rog să mă iertați, nu mai fac! Mai e ceva...

— Ce anume?

— Tata e de vină pentru moartea Amaliei. E o idee absurdă, nu știu de unde mi-a venit. Însă fata era la pubertate, plină de hormoni, iar eu — un băiețel. Tata, care venise atunci la noi, era un armăsar de categorie grea. O fi avut fata remușcări după ce s-a culcat cu tata și s-a sinucis. Poate că greșesc...

— Ai dreptate! Adolescenții au comportamente de neînțeles. Sunt sigură că Amalia s-a lăsat încălecată de armăsar. Să încuiem însă trecutul în capsula lui și să ne concentrăm pe viitor. De câte ori te-ai spălat pe mâini azi?

— N-am numărat. O să-mi notez, dar cred că după hipnoză m-am spălat de mai puține ori. Mă spălam mai mult înainte.

— Bun. Avem și aici progres clar. Excelentă ideea cu notatul, cuantificăm progresul mai ușor. Papi avocado?

— Da, n-am apucat să iau micul dejun, iar aici, în spital, mirosea a ceai de mentă și a ouă prăjite. Mi-e poftă, bolnavii aceștia par să mănânce foarte bine...

Vrea să afle ce înghite dirijorul. Și-l imaginează devorând semințe cu lapte de soia. Îi confirmă că așa e — consumă doar hrană sănătoasă, niciodată carne.

— Nu mănânc porc! Urăsc Crăciunul care ne taie porcii. Ăsta-i spiritul Crăciunului la barbarul nostru popor: se uită în ochiul trist al porcului și-l măcelărește. Am consultat un studiu al savanților ecologiști: teroarea porcului crește când vede că asasinul lui e cineva cunoscut. Oare ucigașul nu-și aude plângând șnițelul din farfurie?! Deși și eu tot visez că mănânc cu poftă cârnați de purcel... Mă trezesc și după aia nu mai pot să adorm.

Carla se amuză: „Dacă ar ști că l-am hrănit cu cârnați, m-ar omorî". Află că spiritul sărbătorilor îl înnebunește. Crede că legăturile sufletești cele mai puternice se nasc din fluxuri spontane de simpatie, iar el n-a avut niciodată vreun flux pentru Crăciun. Când simte că se apropie, îl apucă munca. Compune, organizează orchestra, completează acte și planifică viitoare turnee.

— Ciudat, eu am fluxuri mari de simpatie pentru Crăciun! intervine psihiatra.

— Doamnă, urăsc brazii și globurile, aglomerația, mirosul de cozonac, piftia, cârnații. Și reciproca e valabilă: nici Crăciunul nu mă iubește. Sunt pentru Moș Crăciun inversul numitei Psyche, cea adorată de zeul Eros.

Ei i se face poftă de toate bunătățile menționate. „Oare n-are și ăsta pofte, ca toți oamenii?". Citindu-i parcă gândurile, îi spune că demonii alimentari îl chinuiesc în vis: „Am vise cu oi, aproape erotice. Mi-e poftă de pastramă, dar nici în vis n-o mănânc! Dacă abdic, sfârtecat de pofte diavolești, ce speranță mai are restul lumii vegetariene?".

În cabinet merge în surdină radioul. Îi face lui Luca semn să tacă și dă sonorul mai tare:

— *Aici Radio București! Asistentul medical de la Spitalul Brăila acuzat că a sedat și a violat zeci de paciente a fost condamnat la opt ani de închisoare și obligat să-i plătească unei victime daune de 15 000 de euro.*

— Ce ticălos! comentează el, dar Carla îi face din nou semn să tacă.

— *O adolescentă de 16 ani a depus plângere, acuzându-l că a violat-o, rezultatele probelor ADN indicând acest lucru. Au fost audiate 12 paciente din secția Chirurgie, care au confirmat comportamentul lui deviant. Potrivit rechizitorului, asistentul le administra somnifere, aspect relevat de fișele medicale și de declarațiile medicilor.*

— Nu-i vinovat, protestează Carla. Victimele atrag agresorul, pedeapsa e prea dură. Trebuia să le dea bani victimelor, nu mai era arestat! Auzi, opt ani de închisoare?!

— E foarte grav. A folosit sedative, pacientele erau lipsite de apărare, încrezătoare că le însănătoșește. Mai e și cazul acelui psiholog care seda femeile și făcea sex cu ele...

— Cunosc cazul, a vuit și spitalul nostru. Știi, toți medicii de aici sunt ahtiați după sex... Însă psihologul le făcea doar sex oral, ceea ce nu reprezintă în totalitate sex.

— Mă faceți să râd. Femeile veneau pentru angajare și psihologul profita de ele. A violat zeci! Sexul oral tot viol e... Am găsit pe net comunicatul: *Joi, 11 octombrie,*

polițiștii din cadrul Serviciului Investigații Criminale au reținut un bărbat de 52 de ani, bănuit de 17 violuri și exercitarea fără drept a profesiei de medic (...) După ce persoanele erau testate psihologic, își declina calitatea de medic fals și le determina să accepte controlul ginecologic, într-o încăpere cu camere video disimulate, creând o arhivă cu materiale pornografice".

— Bun, bun, am înțeles. Mă enervează însă subiectul, să ne vedem paiele din ochi... Tu știi câți medici falși sunt în spitale? Nu știi! Nimeni nu știe, și-au tras diplome de licență la imprimantă și par adevărați.

— *Horror!*

Carla e nervoasă, iar glasul ei prinde note ascuțite:

— Asupra mea a avut o mare influență un geniu al psihologiei, Maslow e numele lui. Freud e Dumnezeu, iar Maslow, cu piramida trebuințelor, e Sf. Petru. Pe prima treaptă a piramidei sunt trebuințele de foame, sete și sex. Nu poți avea trăiri superioare fără sex. Așa a fost și cu cei doi violatori, simțeau nevoia să urce piramida și nu puteau. E ca și când, flămând fiind, te uiți în galantarul unei cofetării. Dacă prăjiturile te ademenesc, iar tu n-ai bani, le furi. Violatele erau niște prăjituri pentru ăștia doi.

— Interesantă perspectivă aveți, dr. Samson! remarcă dirijorul ironic, dar totodată impacientat de moralitatea îndoielnică a psihiatrei.

— Gata! Pregătește-te pentru hipnoză! îi ordonă ea repezit.

Intră rapid în transă, iar figura i se relaxează într-un zâmbet îngeresc. Îl descheie la sacou și îl mângâie pe obraji. Se gândește la nevinovăția asistentului din Brăila, provocat de frumusețea pacientelor. La fel o provoacă și pe ea acum inconștientul ăsta de Luca! Empatizează cu asistentul, îi urăște pe frigizii de magistrați care l-au

pedepsit atât de aspru. Empatizează și cu psihologul violator. De unde să-și mai ia prăjituri, la vârsta lui?!

Hipnotizatul respiră adânc, mângâierile îi fac plăcere.

— Luca, iubire, fii relaxat și ascultă-mă ca până acum. Dacă ești cuminte, totul va fi bine cu tine. Înțelegi?

— Da.

— Acum mă asculți. Ești relaxat și tot universul ne va ajuta în vindecarea ta. Din corpul și din sufletul meu va începe să curgă către corpul și sufletul tău un fluid vital care te repară. Un mare hipnoterapeut, Mesmer, a inventat fluxul. Ești atent?

— Da.

— Deci spre tine vine fluidul meu, care conține gândurile mele. Acestea vor acționa asupra ta, de parcă ai fi mereu aici, în cabinet. Și când vei fi acasă, pe stradă sau la serviciu vei avea gândurile mele în capul tău. Le vei avea?

— Gândurile tale.

— Gândurile mele se vor lupta cu gândurile tale rele și le vor elimina. Te vei simți energic, capabil să muți munții din loc. Nu te vei mai enerva, nu te vei mai supăra pe oraș și pe țara noastră. Vei muta munții, Luca?

— Voi muta munții cu gândurile tale în capul meu.

— Când vei muta munții, vei avea un sentiment crescut de bunăstare, vei mânca gogoși cu gem de vișine, hamburgeri de la Mc și covrigi și vei fi fericit. Vei fi fericit?

— Da. Covrigi mănânc.

— Și gogoși, Luca, și gogoși!

— Nu!

— Abia când vei mânca gogoși și șaorma, pe mâinile tale, acum ca o rană vie, vei simți senzația răcoritoare de bine. Nu te vei mai scărpina. Amintește-ți: erai sănătos, te jucai în curte, totul îți funcționa cum trebuia. Mătușa spunea: „Când apare Luca iese soarele". Vei fi sănătos ca atunci! Vrei?

— Vreau.

— Atunci să mănânci ca lumea, că ești slab și jigărit!

— Da. Azi șaorma.

— Perfect! Uită de prostiile pe care le ai în cap cu păsările și cu șobolanii. Astea NU sunt gândurile mele. Gândurile mele, care vin peste gândurile tale, prin fluidul vital, mănâncă gogoși și cârnați la grătar. Ele nu suferă de inaniție. Dacă accepți gândurile mele și le ucizi pe ale tale, vei fi energic și vei avea o sexualitate debordantă, ca mine. Ai priceput, Luca? Ce ai priceput?

— Mănânc carne la grătar și hamburgeri de la Mc în gândurile tale și fac sex.

— E foarte bine și așa! Vom mai insista. Să mănânci carne, legătura dintre pielea care te mănâncă și creier e puternică. Când creierul n-are proteine, nici pielea n-are. Vei fi mai puternic dacă mănânci, catifelarea pielii ți se va îmbunătăți. Ai înțeles?

— Da.

— Și... Luca, dacă te scoli noaptea, tricotează! Mergi la un curs de tricotat. Dacă vrei și altceva, cântă la pian sau dirijează. Trebuie să ne ocupăm și de viitorul tău, nu?

— Ne ocupăm. Compun noaptea. Aș putea ajunge Porumbescu. Sau șef al orchestrei din Viena. Să nu mă mai doară viața.

— Viața te doare, nu? Îți urăști colegii de la Filarmonică? Fă-i să te urască și ei pe tine, Luca! Astfel fluxurile voastre de ură se vor anula reciproc, ca în algebră, minus cu minus dă plus și toată lumea e fericită. Dacă rezolvi, te încarci de o energie vindecătoare mare.

— Îi bat!

— Ripostează, ești bărbat. Și să nu mai faci nici pipi în pat, pe jos sau pe unde dormi tu. Rezolvă problema cu orchestra! Și scoală-te noaptea, să nu mai faci pe tine!

— Rezolv orchestra.

— Rezolv-o! Când vrei să te scarpini, distruge o pungă cu bule mici. Chiar acum încep să-ți distrug eczemele, una câte una, ca și cum aș sparge bulele din punga cu bule mici. Vei simți o căldură mare între degete. La căldură, eczemele se cauterizează, se micșorează până dispar. Pielea devine sănătoasă. Simți?

— Da. Mă vindec. Îmi dispar rănile.

— Prin dispariția rănilor, vei fi capabil să-ți reiei viața sexuală, să fii relaxat cu partenerii tăi, fie femei, fie bărbați! Pricepi? Ești relaxat?

— Mă simt relaxat cu partenerii mei de sex opus. Eczemele se vindecă.

— Bun, acum, că te-am vindecat, să trecem la problemele mele. Îmi vei da răspunsuri lungi, fiindcă aștept niște explicații de la tine. Ai înțeles?

— Da.

— Luca, să știi că m-ai enervat cu atitudinea ta morală la știrea cu asistentul medical din Brăila. Să-ți intre bine în cap: sexul e o foame ca oricare alta. Astfel a hotărât Maslow, iar noi suntem prea mici să-l contrazicem. Și nici n-am avea de ce să-l contrazicem, pentru că știm că e așa. Ce e sexul, Luca?

— O foame ca oricare alta.

— Bun. Te mai întreb acest lucru, trebuie să ți-l însușești! Fără sex n-o să scapi de compulsii, obsesii, fobii sau ce-oi mai avea și urmează să descoperim! Sex intensiv, să te relaxezi total. Deci ce e sexul, Luca?

— O foame. Mi-e foame!

Îi remarcă erecția imensă și, eliberându-l, începe să-l masturbeze.

— Vreau ce e bine pentru tine, Luca. Zi-mi ce ai făcut cu Antonietta, consiliera prim-ministrului, pe care ți-am dat-o în

grijă. După care să-mi zici de vaca aia de Betty. Să nu omiți nimic!

— Care Antonietta? Aia placidă, la care m-ai trimis în misiune de cucerire?

— Da, consiliera. Te-ai dus la Guvern, la aia înșelată de soțul ei, futăciosul ăla aprig, dar numai în deplasare, nu și în cuibul conjugal. Cum îi zice oare soțului?

— Roberto.

— Bun! Spune.

— Am futut-o, asta i-am făcut doamnei lui Roberto! Am luat pastilele pe care mi le-ai dat și i-am tras-o în toate găurile.

— Cum ai procedat? Poți să descrii?

— M-a chemat în Guvern după ora 21, să stabilim o relație sufletească, și am futut-o. Fără preludiu, fără suflet, fără nimic. Nici nu m-am dezbrăcat de pardesiu.

— Vreau amănunte. Totul. Ce-ai simțit?

— Se fâstâcea, zicea de secretara care n-a plecat, de lubrifiant, că n-a mai făcut-o de un deceniu. Eu nimic, ca buldozerul peste ea pe birou, printre acte. Mai zicea ceva care m-a făcut o brută, am regulat-o cu furie pe birou. Zicea de fluturii mei...

Părăsește brusc fotoliul și își înfige mâna în gâtul Carlei. Ochii lui privesc undeva în zare, iar penisul i s-a fleșcăit.

— I-ai zis de fluturii mei, nenorocito! Am încredere în tine și tu îi zici ăleia de fluturii mei? Mă spui fetei de mumie din Guvern? Ciudatei tale, cu curul ca o iască?!

— Luca, liniștește-te! I-am zis de fluturi ca să rezonați, nu ca să te dezbrac pe tine psihic în fața ei. Nu credeam că o să fii atât de îndrăzneț de prima dată. Dar, după cum văd, ești un zmeu. Doamna lui Roberto avea dreptate: ești zmeul zmeilor!

— După pastilele pe care mi le-ai dat, aș fi îndrăznit și cu statuia din parc.

— Iubire, nu te ambala așa! Stai cuminte, să terminăm. Și cum a fost, ți-a plăcut?

— Nu știu, mi s-a rupt filmul. Am intrat într-un fel de rigor mortis. Totul era țeapăn la mine. S-a speriat și m-a culcat cu fața în sus pe covor. Vedeam tavanul, vedeam tapetul, îi vedeam țâțele deasupra mea, dar nu puteam vorbi. Aveam plumb în gură și un gust amar. Fiere pură.

— Și? A urlat? S-a speriat? întreabă Carla râzând isteric, cu omulețul din cerul gurii mișcându-i-se voios.

Dirijorul o vede prin ochii întredeschiși și crede că a-nghițit un șarpe.

— S-a speriat. Cine dracu nu s-ar fi speriat? N-a urlat, era secretara. S-a tras de păr în liniște. Și-a rupt lanțul de la gât, mi-a desfăcut cămașa, m-a ciupit de sfârcuri. Mi-a suflat aer în gură. Putea a alcool băbăciunea ta. A scos dintr-un dulap o sticlă de whisky, a băut și apoi s-a înfipt în mine. M-a călărit încă o jumătate de oră, bea whisky din sticlă. A și fumat o țigară în timp ce... deși nu suport fumul! Bâiguia ceva de genul „Așa, Roberto, așa, băiat cuminte ești tu... Robertoo! Să știi de la mine că un bărbat bun e unul mort! Cum m-ai lăsat tu un deceniu fără sculă, nenorocitule?".

— Îmi pare rău, Luca! Îmi este pacientă, ca și tine. Am vrut să vă ajutați reciproc, să obținem un progres terapeutic extins. Mă rugase să-i fac rost de un bărbat frumos, avea nevoie... Dar știi ce? Întâlnirea v-a prins bine, și ție și ei. Și la tine se vede! Ea pare brusc întinerită. Iar tu... uită-te la tine... Mă omori, te plac foarte mult.

Penisul lui s-a întărit din nou în mâna ei.

— Nu-i nimic. Până la urmă a fost bine. Am ieșit din înțepenire, ea s-a calmat. Ce față de vacă satisfăcută avea...

M-a invitat la muzeul zoologic din Bonn, să vedem colecțiile de fluturi. Iar mă enervez și îmi vine să te strâng de beregată.

— De ce, iubire?

— I-ai zis de fluturii mei, nenorocito! Ai trădat secretul profesional psihiatric!

— Iartă-mă, Luca, n-o mai fac!

— Pentru că i-ai zis de fluturi, nici eu n-o mai fac cu baba ta. Știai foarte bine că mă păcălești cu baba. Să vă duceți naibii amândouă, tu și muierea lui Roberto!

— Luca, taci! Îți dau o pastilă din bol. E galbenă! Iau și eu, le sugem! Când te-am cuplat, n-am vrut rezolvări doar pentru ea, ci și pentru tine. Tu ai o legătură erotică inconștientă cu maică-ta. Ești imatur, nu ți-ai rezolvat complexul lui Oedip. Mai ții minte că mi-ai zis că la opt ani ai vrut să-l omori pe taică-tu?! Că i-ai surprins noaptea gâfâind ca niște animale? E puțin mai tânără ca maică-ta, deci era potrivită pentru problema ta, să simți cam cum ar fi fost cu maică-ta, să-ți trăiești Oedip-ul, să-l concretizezi și să nu te mai bântuie. Apoi, eu aveam o datorie la Antonietta, mi-a făcut lobby să devin manager aici...

— N-am Oedip, ci compulsii.

— Lasă-le dracului de compulsii, nu te mai speli și gata! Nu te mai gândești la bacterii, viruși, păduchi, papuci blănoși, șaorme și ciuperci de adidas. Asta e cel mai simplu. Cu complexul lui Oedip ne e greu, cel mai greu. Ne-a spus-o Freud! Și nu era un drogat, așa cum afirmă criticii, ci un mare savant. Maică-ta...

— Maică-mea, ce? Îi purtam prin casă hainele. Visam că taică-meu o să mă surprindă, o să se excite, o să mă prefere și așa o s-o scap de chin.

— Ohh, de asta n-am știut, nu mi-ai spus. N-ai numai un complex Oedip simplu, ci și unul inversat. Colegii psihanaliști

ar putea susține la congrese că n-ai avut un sân bun când erai mic. Sunt însă superficiali, ei nu merg în profunzimea lucrurilor. Vom rezolva și Oedipul inversat. Nefericirea ți se trage din faptul că ești bisexual, dar nu conștientizezi.

— Nu m-am gândit la asta până acum!

— Păi da, e cazul să te gândești. Ești bisexual! Nu vezi că femeile, pastilele, orchestra, aplauzele sau fluturii nu te mai ajută?

— Carla, taci dracului din gură! Nu mai zice de fluturii mei!

— Bine, nu mai zic de ei. Iubire?!

— Da!

— Cu Beatrice ce-ai făcut? Sunt clar interesată!

— Eu nu sunt interesat în acest moment. Termină dracului ce ai început cu mine și lasă-mă să plec!

Are impresia că pacientul i-a ieșit din transă. Verifică toate semnele. S-a speriat degeaba. Îl masturbează până explodează.

— Ce nu fac ca să te ajut? Să devii și tu zen, om liber și fericit, eliberat de tensiune și de sperma rea cu care te confrunți...

În timp ce îi pregătește trezirea, vrea să afle dacă e atras de vreun bărbat.

— Mă atrage Ben.

— Cine e Ben?

— Contrabasist la Filarmonică.

— Cum arată?

— Curat, delicat și grăsuț.

— Te iubește și el?

— Nu cred, se însoară. Se teme de mine. Sunt un șef de orchestră nemilos.

Carla află că Ben și viitoarea lui soție, Violette, l-au invitat la cină.

— Să te duci! Luptă pentru iubirea ta!

— Mă duc! Și pe Violette o iubesc. Am fost colegi de facultate!

— Foarte bine, iubește-i pe amândoi! Sexul e o foame ca oricare alta, am învățat asta. Acum număr înapoi, de la 50 la 1. Când ajung la 1, vei fi treaz.

Luca se dezmeticește greu. Nu știe unde e, dar o recunoaște pe psihiatră.

— Doamnă doctor, sper că nu v-am speriat. Vă văd abătută.

— Nu sunt abătută. După hipnoză, obosesc. E un transfer energetic: o parte din energia mea bună, sănătoasă, ajunge la tine și îți spală convingerile irațională. Devii sănătos. Însă eu mă încarc cu energia negativă pe care o emani. De-asta sunt și un psihiatru scump.

— Mă simt odihnit și cumva satisfăcut, deși n-am mâncat decât doi biscuiți de ovăz. Bine că mi-ați amintit, vă datorez 200 de euro pentru o ședință, nu? Uitați 1 000 de euro, plătesc pentru cinci ședințe. Un preț mic, dacă voi deveni zen!

În pragul ușii, simte nevoia să-i spună că, în bestia asta de viață, cel mai important e să nu fii singur ca un câine vagabond. Să știi că, dacă vei schelălăi de durere, se va găsi cineva care să-ți fie alături, să te țină în brațe și să te ajute.

— De când v-am cunoscut, nu mă mai simt singur. Vă mulțumesc!

— Cu plăcere! Solitudinea e o dovadă certă de alienare. Încearcă un sex cu Ben!

Tresare puternic auzind acest nume. Psihiatra își dă seama că a făcut o gafă profesională majoră — a folosit aiurea informații smulse de la pacient în hipnoză.

— Îl cunoașteți pe Ben? o întreabă încordat.

— Care Ben? se preface ea. Am avut un copil Ben în terapie, acum doi ani.

Nu insistă, crede că în capul Carlei e o mare varză, din cauza pacienților care o încarcă negativ. Știe că nu i-a spus de Ben, afecțiunea față de el e un lucru prea intim, dar nu include sex, ci doar prietenie.

Iese în curtea spitalului. Un bătrânel în halat verde plânge lângă automatul de cafea. Crede că n-are bani să-și ia cafea și vrea să-l ajute.

— Ce cafea să vă iau, domnul meu? Nu mai plângeți, v-o cumpăr!

— Nu pentru cafea plâng, fiule, ci pentru Regele nostru... L-au omorât!

— Cum așa? îl întreabă stupefiat, temându-se că au apărut elemente noi din Elveția, unde a murit ultimul suveran român.

— Îți spun, dar apoi te îndepărtezi, sunt urmărit. Spui tu mai departe la cofetărie!

— Spuneți-mi!

— Regele n-a murit de moarte bună în păduri, ci a fost răpit de haimanale, care i-au făcut violențe pe trup, să-i ia castelele și aurul. A murit neîmpăcat că nu a avut o fată ca regina Angliei. Trupul adus aici nu-i al lui, ci al sosiei. Șefii țării noastre nu sunt străini, dar lucrurile nu rămân așa, lucrează DNA... Pleacă și du în lume cuvântul lui Dumnezeu!

Părăsește spitalul îngrijorat. Așa o să ajungă și el? De la o vreme simte că trece încet, încet, hotarul nebuniei, dar poate că-i doar o impresie. Parchează mecanic în subsolul unui mall. Scările rulante îl duc în zona fast-food-urilor. Cumpără o șaorma și o mănâncă mulțumit. Simte cum i se restrâng eczemele.

— Care-i sensul vieții noastre și al vieților celor care ne ascultă acum, pe 66,3 MHz?

— Sensul vieții e fericirea, o mâncare pe care ne-o preparăm singuri-singurei. Punem în mâncarea fericirii iubire, familie, mulțumire, împăcare, bucurie, din toate câte puțin. Punem și problemele care ne apar în cale, a căror rezolvare ne face fericiți.

— Ciudat... Eu, când am probleme, sunt nefericită și mi se vede pe față, devin cenușie. În București, mai toți sunt cenușii. Fericiții bat în roz, dar văd puțini oameni roz...

— Oameni buni, trebuie să deveniți cu toții roz! Orice problemă ați avea se rezolvă, trece. Doar moartea nu trece. E implacabilă, ireversibilă și incomprehensibilă. Pe cale de consecință, până dă moartea-n noi, să trăim bine, să fim roz și să ne bucurăm de probleme! Zdrențăroșii de sub poduri ar trebui să fie cenușii, dar unii sunt roz. Cei roz s-au împăcat cu ei și cu lumea.

— Devenim cenușii și din cauza televiziunilor care ne sperie, domnule...

— Adevărat! Eu nu le mai urmăresc. Mă uit la Eurosport. Biliardul mă liniștește: poc, poc, schimbăm poziția, unghiul. Comentatorii au ceva hipnotic în voce. Meciul de ping-pong seamănă cu cel de biliard. Astfel reușesc să-mi spăl creierul. Mai urmăresc și emisiunile cu acvarii de pești de pe Animal Planet.

— Pare foarte liniștitor...

— Doamnă, orice ne liniștește în acest infern contemporan ne face oameni roz, deci fericiți. Și astfel viața noastră capătă sens.

Regina ar cam muri

Carla a închiriat o cameră cu ora la un motel din centru, unde m-a ademenit. Sunt noul ei amant, deși mi-e cam rușine de imoralitatea mea. M-a invitat pe nepusă masă, să-i demonstrez mai multă pasiune decât la Brașov. Mi-a zis-o pe SMS: „Vreau să te mai simt o dată în mine, treaz! Să văd de ce ești în stare!". A urlat fericită. Însă eu am avut un sex nesatisfăcător, mi-am mai și ratat pauza de masă de la prânz... Mă simt plictisit și furios în camera strâmtă de motel. Mă uit cum se îmbracă și mă întreb cum de m-a vrăjit.

În timp ce stupida asta se distrează cu mintea mea, acasă e dezastru. Betty mă pândește supărată. A pus bilețele cu numele ei pe mâncarea din frigider, să nu cumva să i-o mănânc. Mă șochează că a devenit o golancă blondă, tunsă periuță, care ascultă muzică și fumează. Numai fiică-mea e fericită, îi place teribil că are o mamă cool, ce-i pasă ei că maică-sa a început să lipsească nopțile?! Sunt cu nervii la pământ, cred că nevastă-mea are un amant. Jur că-l omor cu mâinile goale, sigur e un medic tinerel.

— Alfred, cum ar arăta lumea ta dacă eu m-aș duce? mă întreabă Carla cu glas suav, îndreptându-și fusta plisată de culoarea macului copt.

Nu-i pasă de ceea ce trăiesc eu acasă și de gândurile care-mi trec prin cap.

— Unde să te duci, regino? Mă părăsești? Ți-ai găsit pe altul, în afară de cei pe care îi știu? Dacă-i așa, spune-mi, să terminăm odată povestea asta stupidă!

Se trântește într-un fotoliu, plângând. Îmi spune:

— Mi-am găsit. Judecător la instanța penală, un tip foarte fin. Dar n-are legătură cu tine, n-ai înțeles nimic, mereu te gândești doar la sex. Dacă m-aș duce, nu m-aș duce cu judecătorul sau cu altul, ci m-aș duce de tot. Aș termina cu toți, inclusiv cu tine. Adică aș cam muri, iubire...

— Draga mea, ești bolnavă? Ți-am greșit cu ceva? Zi-mi direct, pot suporta orice!

O mângâi pe spinare și îi închid sutienul. Apoi o zgudui de umerii înguști și o întreb: „Ce-ai pățit, regino? Ce-ai pățit? De ce să mori? Nu ți-am tras-o bine, ce pula mea vrei?".

— Nu fi porco-polițai! A fost binișor... Numai că nu mai vreau să ne iubim. Nu-mi oferi sentiment când mi-o tragi. Nu mă contrazice, te simt. Voiam să fiu totul pentru tine, dar îmi dau seama că sunt o aventură de proastă calitate. Așadar, m-am gândit să mă sinucid. Am o viață nasoală, mă plictisesc. Inclusiv cu tine și de tine mă plictisesc! Mă plictisesc de toți amanții mei, n-am avut și eu o iubire mare în viața asta de căcat...

— Îți respect decizia de a nu ne mai iubi, regino, deși mă întristează soarta ta.

— Sunt și mai tristă decât tine, să știi! Mă văd atârnând spânzurată în cabinet, ochii minții mele sunt

activi. Vă văd pe toți în jurul mormântului meu, la cimitir. Și pe tine te văd în negru, cu sufletul plâns. Ești cu scârba aia de nevastă-ta și ținești lumânări...

— Carla, nu-mi place să te aud vorbind așa despre soția mea. Las-o-n pace!

— Las-o-n pace! mă îngână. La Brașov, mi-ai promis că divorțezi și n-ai făcut-o...

— Termină! Îmbracă-te și hai dracului să mergem! Oi fi fost beat dacă ți-am promis asta sau m-oi fi hipnotizat, cine știe... Simt că-mi plesnește și acum capul, ca atunci.

— Termină! Termină! mă îngână iar, după care adaugă: Dacă aș fi avut un bărbat ca tine, nu m-aș fi purtat cum se poartă scârba aia narcisistă, care te distruge.

— Dar nu se poartă urât, Carla, de unde ai scos-o?! Din contră, eu sunt cel care se simte vinovat, din cauza relației cu tine.

Nu știu cine m-a împins să-i zic asta. Din ea a izbucnit furtuna.

— Aaaaa! Aaaaa! Te simți vinovat că mă iubești. Ia uite, domnule, se simte vinovat, plânge zguduit. Aflu lucruri noi! Te rog să nu te mai simți! Nevastă-ta nu e o sfântă! Dă-o jos de pe soclul din capul tău prost!

— Ba eu am țipat. E o sfântă, fie că-ți place, fie că nu!

— Ba nu! E o curvă!

— Ce vrei să spui?! am urlat cu furia-n gât.

— Că te înșală și ea, asta vreau să spun! Te înșală ca pe ultimul prost! Ești un încornorat. N-ai nici un drept să râzi de Lorenzo, știu că îl consideri încornorat!

— Ți-a spus ea asta?! Că mă înșală? m-am înmuiat plin de spaimă.

Nu voiam să-mi stric totuși familia pentru un moft. Iar despre ceea ce credea ea că aș crede eu despre Samson al ei puțin îmi păsa.

— Nu mi-a spus nimic. E tăcută-pește, cum a fost mereu. Mi-a spus EL! Pentru că EL mi-e pacient! Mă rog, unul dintre ei, fiindcă sfânta ta are bucurii de la mai mulți...

Am simțit că se despică pământul și mă înghite în mațele lui.

— Cine-i nemernicul? Îl omor! Trebuie! Cine-s nemernicii? Îi omor pe toți! Nu cu arma de serviciu, ci cu mâinile goale, le iau gâții în morții lor!

— Cine-i, cine-i nemernicul? Ha-ha-ha. Știi că nu-ți pot zice, încornoratule, aș trăda secretul profesional psihiatric!

— Zi-mi măcar dacă e în pericol, dacă nebunul sau nebunii cu care are relații i-ar putea face rău... Te implor, nu suport s-o știu în pericol!

— Aha, deci o iubești, nenorocitule! De-aia nu-ți pasă dacă m-ai găsi atârnată în cabinet, cu limba vânătă afară din gură. Pentru că o iubești pe nevastă-ta, dar vrei să-ți sug eu pula!

— Da, o iubesc. La fel de mult ca pe tine! Sufletul meu e împărțit între voi două.

— Da? Nu știam. Ia uite ce chestie sensibilă... Sensibilosule și delicatule care ești! Ai trecut la poliamorie, poetule? După ce mi-ai repetat că poliamoria e o bazaconie?!

— N-am trecut la nicio poliamorie! protestez cu jumătate de gură.

Deci asta era, vrăjitoarea mă făcuse să devin poliamoros...

— Alfred, știi că mie nu-mi place să umblu cu jumătăți de măsură! Ori îmi dai mie sufletul tău, să-l țin în palmă, să-l strâng ușor când o ia razna, ori ți-l iei și te duci cu el de tot la curva ta de nevastă... De fapt, nu trebuie să alegi! Mă duc eu de tot, cu sufletul meu. MOARTĂ! O să fiu moartă și tu o să suferi! mă amenință.

— Carla, calmează-te și ajută-mă, universul pe care mi-l tot invoci nu vrea să ne certăm. Zi-mi dacă ăla care mi-o fute pe Betty e periculos! Futălăii ei sunt periculoși?!

— Ba bine că nu! Unul ar viola-o și pe maică-sa, după care, ca să-și șteargă urmele, ar băga-o în congelator și ar mânca din ea trei luni! Ălălalt e născut și crescut în Dudești.

— Du-te dracului! răbufnesc.

Nu sunt violent, dar simt c-aș putea s-o schingiuiesc, să scot de la ea tot ce știe despre nevastă-mea.

Pentru mine, gluma noastră de relație s-a terminat în acest punct. Mă uit la corpul ei bătrân și iau decizia finală: gata! Pierdută, vorbește încet, ca pentru sine. Pare să-mi fi citit gândurile, inclusiv decizia finală.

— Mă duc pe lumea ailaltă, fii fără grijă! Cât de curând. Nu-i nevoie să mă schingiuiești sau să mă omori. Dar o să vă bântui pe toți, golanilor! Pe toți cei de la curtea mea! După ce profitați de mine în toate pozițiile, mă aruncați ca pe-o otreapă... Până mă duc, o să mai trag de viață, să nu mă plictisesc. Să mă simt bine, o merit!

— Eu ce rol am la curtea ta de golani, Carla Samson? o întreb.

— Tu? Ești poetul meu, îmi oferi revelații beletristice. Alții nu mi le pot da. Poeziile tale sunt lucruri de nerefuzat... Deși n-ai vrut, golanule, să-mi înveți și

mie copiii să facă niște compuneri mișto! Pe fiică-ta ai învățat-o, mi-a spus Betty, să nu negi! Însă asta cu compunerile mi-a trecut.

— Te ajut și cu DNA, Carla! Ai uitat? Sunt interceptat, transmiți la DNA informații!

Cască ochii. Pam-pam, am reușit să o surprind. Nu știu de unde mi-a venit ideea, dar DNA pare colacul de salvare din această relație sordidă. Chiar dacă închei povestea, nu vreau să vorbească urât despre mine sau să facă nefăcute. E în stare să-i ceară iertare lui Betty fiindcă i-a regulat soțul. Să fiu deștept, să-i las în continuare reginei nebunilor iluzia că se poate folosi de mine și va fi liniștită. Chiar funcționează! Uite că începe să se calmeze, zâmbește. Paranoida mi-a mușcat momeala.

— Iubirea mea iubită, nu ești băiat prost! Cu siguranță ți-ai dat seama că de la fiecare amant obțin câte ceva...

— Carla, știi că ești o figură, nu? Tu ai adus culoare în viața mea monotonă. De la mine ai obținut poezii și dreptul de a face plângeri penale.

Afișează o mutrișoară interesată, mă încurajează să vin cu ceva poetic:

— Știi, draga mea, umblăm prin viață ori singuri cuc, ori înconjurați de lume. Dacă apare cineva și pune pe fugă cucul singurătății, imediat se vor găsi și alții dornici să facă același lucru. Probabil că foștii însingurați seamănă cu niște licurici.

Ea înțelege altceva și se întunecă la față:

— Încerci să-mi spui că am o nouă rivală, alta decât ștearsa de nevastă-ta, nu?

— Da, iubire. Exact! Fii mai competitivă. Oferă-mi și tu mie ceva de nerefuzat. Floare-albastră, floare-albastră,

totul este trist în lume... Hai, nu te bosumfla! Sunt tânăr, neliniștit și poliamoros, ce vrei?! o împung.

Îmi regret însă răutățile imediat.

— Cine este noua ta amantă, poți să-mi spui? Spune-mi, tembelule!

— Șefa mea. O tipă până acum veșnic pe ciclu. De când a mirosit că am o relație, mă curtează asiduu. Nu știu de ce naiba o face, poate emit feromoni...

Iarăși nu m-am abținut să arunc venin. Jur că o să lucrez la autocontrol, altfel îmi aprind singur paie-n cap.

— E frumoasă noua ta amantă? șuieră. Bănuiam că ai pe altcineva... Betty mi-a zis că ai plecat de-acasă trei dimineți la rând, după ce ai venit de la Brașov. Și de la Brașov ai venit nu sâmbătă, în aceeași zi cu mine, ci duminică! Apoi, luni, marți și miercuri nu te-ai dus la serviciu, erai în medical... Iar cu mine n-ai fost în zilele alea, mi-a fost clar că te fuți cu altcineva!

După Brașov, am umblat trei zile prin mall-uri... Bineînțeles că în viața mea stresată nu mă curtează nimeni și nu-mi trece prin cap să-mi fac o nouă amantă, destul am pătimit din cauza reginei. Mi-am luat-o rău. Cel mai tare mă doare că poliamoroasa de nevastă-mea are amanți și vrea să mă dea înapoi la mama. Betty vrea să se hrănească sexual cu acei labagii, după cum zice un doctor... parcă Maslow.

Continui s-o fierb pe Carla. Destul m-a fiert și ea pe mine, cu Giorgio și cu alții, acum și cu judecătorul... Cine dracu i l-o mai fi scos și pe ăsta în cale?!

— E nespus de frumoasă amanta mea, regino! Și nebună, foarte nebună, dar nu merge la psihoterapie, n-are încredere. Ca să se destindă, asamblează mobilier IKEA.

Știam cât o înspăimântă treaba asta cu puzzle-urile de lemn, aveau un coleg în spital care făcea psihoterapie IKEA, iar ea îl ura.

— Femeia asta nouă mă sperie, Alfred! Mai bine te împaci cu Betty! Ăștia cu IKEA sunt de competența batalionului disciplinar, îmi șoptește îngrozită.

— Ha, ha, ha, râd eu cu lacrimi. Mi-a zis nevastă-mea că n-ai simțul umorului și că oamenii cel mult pot râde de tine, dar nu cu tine.

Se supără și părăsește camera de motel, trântind tare ușa.

— Stai! strig după ea. Oprește-te la lift și așteaptă-mă!

Îmi trag pantalonii și fug pe hol, la bustul gol. O prind de amândouă mâinile.

— Regina mea, iubirea noastră a apus! Ești de acord?

— Da! îmi confirmă răspicat.

— Dar vom rămâne prieteni, de fapt am fost mereu. Te ajut cu DNA. Toate mesajele noastre vor fi de-acum încolo despre ticăloșii tăi. Ești de acord și cu asta?

— Da! Mulțumesc, iubire, o să-ți scriu despre corupție.

— Și eu îți mulțumesc, regino! M-ai extras dintr-o plictiseală cruntă, mi-ai înseninat un moment al vieții în care eram debusolat.

O îmbrățișez prietenește și îi deschid ușa liftului. Mă întorc în camera 217 să-mi strâng boarfele. O să-mi iau covrigi în drum spre serviciu. Din camera 219 țâșnește un bărbat la bustul gol. Dar el, spre deosebire de mine, aleargă după o femeie frumoasă.

— Cum ar trebui să fie o căsătorie fericită, domnule psiholog?

— Înainte de căsătorie vă recomand o perioadă de probă de doi ani. Nu luați niște pantofi pe care, dacă vă bat, îi aduceți la magazin, ci niște străini. E necesar să-i provocați să se arate așa cum sunt. În perioada de probă, când trăiți efectiv cu străinii în casă, unii turbează, opun rezistență, sar la bătaie, ceea ce e bine.

— E bine să turbeze? Nu înțeleg...

— E foarte bine. Turbează înainte de căsătorie, nu după! Le vedem scheletele din dulap și păsărelele de la mansardă. Și... keep walking! Economisim timp.

— De cine trebuie să ne ferim, în afară de violenți și de încăpățânați?

— Să vă feriți de ăia cu care n-ai ce vorbi, după sex, în noaptea de Crăciun. De isterice și de anoști, de leneși. Nu-i luați! Fugiți ca de dracu' de cei care nu plâng, nu râd sau nu se înfurie niciodată, de geloase, de zgârciobi. De cei care vă obligă să faceți ce nu vă place. De statici, de pierde-vară. Vă omoară dacă vă dau verigheta! Căutați unii cu care să vă facă plăcere să stați închiși în case, în caz de Apocalipsă. Unii care să râdă din suflet și să le vedeți și dinții, problemele stomatologice ulterioare pot fi costisitoare. Unii cu care să munciți de plăcere, să construiți. Niște aventuroși care să vă pună lumea la picioare și voi să le dați înapoi universul.

— În teorie sună minunat, dar în practică e foarte greu...

— Doamnă, o căsătorie mișto te face să evoluezi, să te autodepășești pe mai multe planuri, ca biped rațional și afectiv care ești! Restul e cancan.

Afaceri necurate

Hei, Alfred! N-o să-ți vină să crezi! Am dat de probele afacerilor necurate ale fostei conduceri a spitalului.

WhatsApp-ul meu prinde din nou viață, după ce am pus punct relației cu Carla. Deci abureala cu DNA mi-a ținut! Îmi toarnă în continuare, crezând că sunt interceptat. Pun un rând de puncte-puncte, o invit să detalieze. Scrie, scrie, atașează poze ale contractelor și ale sediilor de firme care funcționează ilegal în curtea spitalului. Firmele au folosința gratuită a terenurilor pe zece ani, cât să se îmbogățească vârtos. Pe trei parcele se cultivă rucola, care se vinde într-un hipermarket. Sunt 12 gherete de tablă, din care sediile a patru școli de șoferi, un atelier de tâmplărie metalică, o firmă de amenajări cavouri, un atelier de biciclete și o firmă de catering, către care se pregăteau să externalizeze hrănirea bolnavilor, deși unitatea medicală are bucătărie proprie. Mai aflu că la cofetăria cu etaj, situată vizavi de spital, acționar este soțul directoarei economice, iar

la atelierul de croitorie, în care se fac cămășile de forță, ginerele ei.

Hei, Carla! Chiar că ai băgat degetul în mușuroi, astea sunt afaceri necurate mari. Fă plângeri scrise la DNA, cu dovezi, pentru a fi luați la întrebări cei vinovați!

Dacă începe ancheta, fac și plângeri! Nu mai pot să văd cum se îmbogățesc. Toți funcționează ilegal, profită că spitalul are curte mare.

Bun! Vezi ce matrapazlâcuri mai sunt acolo!

Nu ea găsește probele, ci bărbată-su. Mi-a mărturisit, după numire, că nu se pricepe să conducă spitalul. Actele și indicatorii tehnici o sperie. Am întrebat-o de ce a acceptat funcția, i-am spus că e periculoasă, că riscă pușcăria. Mi-a replicat senină că nu ea e adevăratul manager, ci Lorenzo. El și-a înființat clandestin în curte un punct de lucru pentru firma de mașini, de unde supraveghează totul.

Macaroane cu brânză

În spital miroase a macaroane cu brânză. Bolnavii mănâncă înainte de tratamentul de prânz. Profesorul Pascarelli dă buzna în cabinetul dr. Samson cu fața alungită de furie. De la un timp îi sare țandăra din senin, iar paratrăsnet îi e nevastă-sa, care se opune sexului în postul Crăciunului. Or lipsa de sex îl face furibund. Întâlnirile cu Linda-Belinda nu-i ajung, se simte veșnic flămând. Carla are în față, pe birou, o farfurie cu macaroane, peste care și-a pus dulceață de trandafiri. Mănâncă cu mâna.

— Profesore, ce-i cu dumneavoastră? Vreți macaroane? îl întreabă surprinsă.

— Nu! Federica îmi face azi plăcintă cu brânză de oaie. Am mers cu autobuzul, cu multe autobuze! Ca să vă fac pe plac, după ce mi-ați refuzat haina și excursia la Cernobîl. Nu știam cum să vă mai satisfac, așa că mi-am luat abonament pe autobuze.

— Ah, vechea problemă, frica de mașini. Îmi pare bine că ați reușit. Cum a fost? Luați loc și povestiți-mi! Vreți macaroane? Dar cred că v-am întrebat. Dacă nu vreți, nu vă supărați că o să mănânc în timp ce vorbim, sunt leșinată...

— Vă spun, deși speram că succesul terapeutic cu mine vă va urca în cer. Dar se vede că nu-i așa, nu ne potrivim deloc, doamnă, nu mă iubiți!

— M-ați adus deja în al nouălea cer profesional, v-am spus-o atunci, la restaurant. Țin enorm la dumneavoastră. Inclusiv ca bărbat m-ați urcat la cer, uitați-vă cât sunteți de schimbat!

Flatat de aprecieri, Nic se relaxează, iar furia i se mai potolește.

— Doamnă doctor, în primul autobuz cu care am călătorit aveam pulsul 200. Zicea la radio: „Cu cât plângem mai mult, cu atât devenim mai independenți energetic, ne descărcăm".

— La radio în autobuz zicea asta? tresare Carla cu macaroanele în gură.

— Da, acolo.

— Și?

— Și ce? se enervează Nic. Și am început să plâng, să prind puteri. M-am uitat în jur. Eram prins între două bucăți de țâțe de câte cinci kile bucata, date cu un deodorant scârbavnic, cu miros de insecticid și o burtă grăsană, continuată cu o gură mustăcioasă, care râgâia a usturoi. Mi-am făcut loc cu coatele și m-am aruncat pe un loc „Mama și copilul". Lângă mine stătea un aurolac cu câlți în cap, vizavi, un ochelarist lălău. Ce pantofi plini de pipi de motan în călduri avea... cât pe ce să vomit peste ei. Scuzați-mă, mâncați...

— Nu mi-e greață! Însă vă rog să nu-mi faceți nevroză urbană, e greu de tratat. Îl am în terapie pe Luca, un dirijor, care suferă de treaba asta... Oricât aș fi de bună, progresele sunt mici. Deci NU nevroză! Dați-i drumul!

— Am plâns, am înjurat semafoarele, i-am suportat pe împuțiți. Deodorantul grăsanei anula mirosul de aurolac, dar nu și pe cel de urină de cotoi. A urcat un miros de Kenzo, care a neutralizat usturoiul. Însă a început să miroasă a ceva și mai rău, din spate, cred că se căcase unul pe el...

— Îmi pare rău că ați dat de sconcși, de ce s-o fi desființat baia comunală? Nic, nu sunteți om de autobuz, de aici vă vine sensibilitatea. Vă trebuie mașină! V-ați mai plimbat și cu alte autobuze sau doar cu ăsta în care mirosea a căcat de om și a pipi de motan? Povestiți-mi ca să-mi dau seama de progres!

— Doamnă, când autobuzele trec pe lângă biserici, toți își fac cruci: „Ajută-ne, dă-ne, dăă-ne!" Parcă am fi fundamentaliști. Femeile își scot iconițele dintre sâni, le pupă și strigă: „Țin-te, bă, pe picioare!". Când se dă reclamă, toți rag din reflex: „Farmacia inimii, Catenaa!". Doar eu nu cântam, doamnă! Doar eu, dintr-un autobuz întreg!

— E o reclamă foarte bună! Și eu mă surprind cântând-o singură prin casă sau când trec pe lângă farmacia inimii. Pe unde v-ați mai dat cu autobuzul?

Îi relatează o întâmplare din autobuzul 601. S-a așezat lângă unul care, timp de 17 minute, s-a certat la telefon cu una, Roxana. Era vorba despre elicea unui avion de jucărie, pe care el voia să-l asambleze, dar nu putea, fiindcă ea ascunsese elicea. Enervat, Nic i-a spus: „Elicea e la mine... Mi-a dat-o Roxana, cu care mi-o trag de două luni!". Tipul a coborât la prima.

Interzicerea telefoanelor în autobuz l-a speriat. Dacă i se făcea rău, n-o putea suna pe Federica. S-a revoltat în timpul unei călătorii: „Prăjim aripile autobuzelor?

Dați mesaj și să nu-și mai facă lumea cruci, se dezechilibrează și se rănește! Să se spele lumea la fund, pe cap și pe dinți!". Tinerii l-au aplaudat, ceilalți s-au îndepărtat de parcă era contagios.

Carla se amuză. Și deputatul Giuliano a întâlnit doi nemernici în metrou, pe care i-a bătut până la leșin. Îl aplaudă, înfrângerea fobiei e reușita ei profesională. El îi mărturisește că a și visat un autobuz:

— Biletul costa 23,7 lei și se plătea la urcare unui golănaș slinos, cu tricou ITALIA. I-am dat 100 de lei și n-a dat rest. Așa m-a jefuit și taximetristul cu care am venit în Titan, n-avea mărunt. În autobuz erau un bețiv și o gagică cu basma albă, afiliată la oastea Sf. Nectarie. După o curbă periculoasă la dreapta, a oprit pe un acostament fragil. Șoferul și îmbrobodita au coborât și s-au urcat pe parbriz, pe dinafară. Aveau lângă faruri suport pentru picioare. Stăteau ca-n Titanic, Kate Winslet și Leonardo DiCaprio întregi. Autobuzul din vis a pornit, avea pilot automat, însă pilotul nu vedea nimic de ăia lipiți de geam. Vira în orb și m-am trezit.

— Un vis epic și romantic! Freud ar fi făcut corelația dintre autobuz, Titanic și sexualitatea dumneavoastră reprimată. Vreți să fiți un DiCaprio...

— N-am mai visat autobuze, dar am adormit în troleibuzul nr. 90. E foarte călduros, spre deosebire de nr. 86, în care mori de frig. Am dormit două ore!

— Excelent! exclamă Carla. Dacă ați adormit, ați scăpat de fobie!

— Am scăpat, însă călătorii mă enervează.

— Vă repet: sunteți un bărbat distins: mergeți cu mașina, să vă înfrângeți fobia pentru totdeauna. Haideți la hipnoză! Întindeți-vă pe canapea!

— N-am mașină, doamnă, am vândut-o...

— Vă ajut și în această problemă. Soțul meu e dealer de mașini și are prețuri bune.

Nic intră rapid în transă. Carla îl dezbracă încet, cu tandrețe. Îi mângâie claviculele, el se întinde ca un animal domestic mulțumit. I se pare că o persoană încearcă să pătrundă în cameră peste ei, să-i tulbure. *Cu siguranță e John, de la a XI-a C! Sau poate o fi fiul imbecil al Carlei.* Dar maică-sa îl șterge pe fiu-su cu un șervețel la gură și îl trimite din nou la petrecerea cu copiii, de la parterul casei lui Nic. Petrecerea se revitalizează, așa că imbecilul n-o să-i mai deranjeze.

După ce-și alungă fiul, îngerul se întoarce la el. Cu o mișcare bruscă, îi scoate chiloții Cătălin Botezatu și își lipește buzele de gâtul lui. Se zbate, dă semne de împotrivire, dar nu se poate mișca. De fapt de ce să se miște? Ce bine e... Prinde cu amândouă mâinile capul Carlei care îi face atâta plăcere când îl suge și-l trage în sus, pentru a-l pupa.

— *Federica, iubito, dezbracă-te și tu! Te voi iubi veșnic!*

Își ridică poalele rochiei și se lasă pe el. Nic are un orgasm cutremurător, îi clănțănesc noii dinți, albi și duri ca fildeșul. Simte cum iubirea pentru Federica îl ridică dincolo de cer. Geme, se mișcă, mimează actul copulației, se mângâie pe față și pe umeri, strânge canapeaua. Se încordează ca un arc și se oprește din zbatere într-o poziție extrem de incomodă. Carla îl lasă să se manifeste, după care îl întreabă cu vocea ei joasă:

— *Îți place, Nic? Mai vrei?*

Fața lui se relaxează un moment, după care se crispează din nou:

— *Șttt... Aud voci. Se apropie. Au venit lângă patul nostru. Nu mai putem acum... Sunt John și de la a X-a A și Linda, profesoara de engleză. Dar baba de Linda e încă înfiptă-n mine, iar mie îmi plac fetele tinere. Cât de mult gin trebuie să fi băut aseară, ca să văd azi dublu?! Plecați de aici!* urlă la cele două stafii.

— *Să-i lăsăm în pace*, intervine Carla, știind că are halucinații.

— *Plecați dracului de aici, tâmpiții naibii și lăsați-ne în pace!* insistă profesorul.

Stafiile nu pleacă, ci se reped asupra patului, smulgând-o pe Linda — sau pe Federica? — de pe el. Linda, fiindcă-i mai ușoară! Degeaba trage de ea, că acum și Carla caută să se desprindă de Linda. E înșfăcat de picioare și târât pe jos, capul i se lovește ritmic de podea. Federica îi face asta. *Nerecunoscătoareo! Ești prea bătrână pentru mine!* strigă. Apoi strigă din nou: *Linda, ești cretină? De ce-mi faci asta după tot ce-a fost între noi? Te iubesc, prințesă, o să mă-nsor cu tine și cu Carla Samson!* vrea el s-o păcălească pe nebună.

Aude cum Linda urlă, Federica intonează *Hristos a Înviat*, iar Carla plânge. Apoi vede cum Linda explodează și se divide în două. O Lindă fuge pe ușă, alta-i prăbușită sub masă ca o păpușă gonflabilă. Pe canapea, Federica se lovește cu pumnii în cap și îl întreabă: *De ce, de ce? De ce ai lăsat Diavolul să intre în tine?* Antonietta nebuna râde în hohote, dându-și pe spate coama de păr roșcat. Se află lângă sarcofagul reactorului și ține în brațe un ardei capia de jumătate de metru.

E debusolat, lacrimile îi curg din ochi în nas și din nas în gură. Într-un acces de blândețe, psihiatra decide să-i ușureze trăirile. Își dă seama că inconștientul lui a

refulat, după ce i-a fost suprimată fobia. Remarcă însă, din discurs, dorința lui de a poseda fete, asociată cu ura sexuală pentru femeile mature.

— *Nic, iubirea mea. Liniștește-te acum. Calm. Zen. Respiră rar. Ești într-un loc plăcut, în pădure. Te-am adus aici cu mașina și am plecat. Te-am lăsat singur, să te bucuri de rai. E primăvară, se aude ciripitul păsărelelor multicolore. Printre copaci cresc ciupercuțe albe și roșii, mai încolo pasc oi pufoase, curate. Miroase a verdeață crudă. Un pârâu susură în apropiere, te îndrepți către el. Apa e limpede. Pietricelele de pe fundul albiei sclipesc în soare, ca niște diamante mici. O muzică divină. Trinitas TV! Aici e recepție?! Nu e, dar suntem în Rai! Telefonul tău e cel care a început să cânte. Îți simte starea și, fiind un telefon inteligent, accesează singur melodii. La râu, vezi cu ochi uimiți trei adolescente. Atenție, sunt majore! De la distanța la care te afli nu-ți poți da seama dacă sunt elevele tale din clasa a XII-a D. Fetele se îmbăiază, au cosițe lungi, picioare zvelte, sâni îmbobociți. Râd în soare și mușcă mere roșii, cu dinții lor ca de rechin. Glumesc, se mângâie și își aruncă pletele în vânt. Au burți suple și funduri mici, ca de băieți. Mergi mai aproape. Îndrăznește, Nic! Ascunde-te în tufișul ăla și eliberează-te! Nu este nicio rușine să te masturbezi, ba chiar e ceva normal. Ți se va întâmpla un lucru bun. Privește-le. Simți cum explodezi? Te vor conduce către zen, împlinirea sufletească... o vei resimți și când vei părăsi pădurea. De cea roșcată, cu pistrui, vei fi iubit așa cum nu te-a iubit nimeni. Blonda cu sânii ca perele e simbolul schimbării și al reînnoirii tale. Blândă, cu glas melodios și buze moi. Bruneta însă e sarea și piperul tău. Vrei s-o inspiri, s-o încorporezi sau să fii asimilat de ea. Simți cum e s-o iubești? Are un uter mic, dar înnebunit. Vrei cu ele toate? Ești pregătit să-ți explodeze sufletul în mii de părticele?*

Nic reușește să se murdărească groaznic pe mâini și pe haine, după care rămâne înțepenit. Psihiatra continuă:

— Acum o să te duci acasă! Miroase a plăcintă cu brânză de oaie. Mănânci, simți aroma binefăcătoare. Dar gustul brânzei îți amintește de oi și de fete. Nu trebuie să fii supărat pentru ce ai făcut în pădure... E bine că ți s-a întâmplat acum. Ești la sfârșitul vieții, iar când erai tânăr n-ai avut parte. Ești deci îndreptățit să ai fetele, mi-ai spus despre gigaconceptul juridic de îndreptățire. Gândește-te că putea să nu ți se întâmple niciodată! Dar ai avut noroc și ți s-a întâmplat... Aveai dreptul să trăiești asta. Repetă după mine, de trei ori! Aveam dreptul să trăiesc! Sunt liber să fac dragoste cu cine vreau!

— Aveam dreptul să trăiesc! Sunt liber să fac dragoste cu cine vreau! Aveam dreptul să trăiesc! Liber să fac dragoste cu cine vreau! Aveam dreptul! Liber!

— Foarte bine! Acum însă ești acasă. Și faci dragoste cu soția ta, matur, dar animalic. După care adormi ca un bebeluș fericit și lipsit de griji. Dar a sosit momentul să te trezești, Nic. Trezește-te! pocnește din degete hipnotizatoarea.

Se freacă la ochi. Încearcă să se ridice, dar alunecă înapoi pe canapea. E aiurit, pierdut, letargic. Nu i s-a mai întâmplat asta după hipnoză. Dr. Samson îi oferă explicații despre starea de rău — această ultimă ședință a fost decisivă, inconștientul lui a supurat cumplit, iar *Eul* și-a dat seama de frustrările care îl măcinau. Profesorul nu poate să vorbească. Pământul se învârte, îi vine să vomite. O roagă să-i comande un taxi. Pleacă iute, fără a-și lua rămas-bun.

— Like-urile și inimioarele roșii ne fac să ne simțim bine. Cum le putem atrage, domnule psiholog?

— Mare ți-e lumea, Doamne! Și tare smintită de noile tehnologii... Actualizare, căutare, așteptare, pândă, singurătate, veselie din senin. Cai mari pe like-uri. Dar ce ne facem când viața reală nu ne dă like-uri, ci pumni în bot?!

— Sunteți împotriva like-urilor?

— Doamnă, îi privesc cu circumspecție pe cei care sălășluiesc în Facebook. E o arcă virtuală a lui Noe, cu toată psihiatria — narcisici, masochiști, antisociali, deliranți, care au o identitate imaginată și vor profit. De ce nu s-a inventat dislike-ul? Profitul like-ului ar scădea și arca ar da faliment. Or serviciile secrete americane, care colectează datele și gândurile oamenilor din întreaga lume, nu doresc falimentul Facebook.

— Suntem prizonierii americanilor, dar ne simțim bine... Și mie mi se pare ciudat că like-urile ne devin indispensabile.

— Mai e ceva: poate că unii ne dau like-uri și inimioare ca să ne atragă în complicații sexuale, poate că sunt ucigași în serie. Oameni buni, încercați să obțineți aprecieri din afara Facebook, nu vă căutați popularitatea în rețea. Și mai ales nu faceți din cei care vă trimit inimioare roșii niște ancore în viața voastră. Cunoașteți-i mai întâi în lumea reală, unii pot fi monstruoși!

Vizitatorii chinezi

La Spitalul nr. 14 e vânzoleală. Inspecție de gradul zero de la Ministerul Sănătății, suprapusă cu o vizită a colegilor psihiatri din R. P. Chineză. Dr. Samson, managera spitalului, se împarte între solicitări. Ministerul controlează internările, angajările, achizițiile și stocurile de medicamente, verifică aleile proaspăt pietruite și saltelele pe care dorm bolnavii. Inspectorii fojgăiesc peste tot. Intră în depozitul de cherestea și în atelierul de mobilă, iau probe din mâncare, cântăresc desertul, gustă supa, caută gândaci, furnici sau ploșnițe în pavilioane, fac sondaje printre pacienți.

Astfel de controale au fost frecvente în ultimii 3 ani, după condamnarea României la CEDO pentru 101 morți suspecte în Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare. Ministerul Sănătății nu mai vrea alte victime. La Poiana Mare, bolnavii erau ținuți în condiții similare celor din lagărele naziste. Puternic drogați, înfrigurați, cu răni pe corp și zdrențăroși, și-au mâncat de foame papucii și saltelele.

Psihiatrii din R. P. Chineză se interesează, la rândul lor, de drepturile omului, cer procedurile de etică medicală traduse în engleză și formularele de consimțământ.

Asistă la șocuri electrice și la imobilizarea agitaților psihomotor.

Managera pare copleșită, dar rezistă. Are interes să stea pe lângă inspectorii ministerului, vrea să le smulgă un raport nefavorabil pentru dr. Andersson, creatorul psihoterapiei IKEA, care n-are decât să-i uimească pe chinezi.

Luca Mantovani este întâmpinat de Laura, asistenta-șefă. Carla a lăsat vorbă ca dirijorul să stea în cabinetul asistentei, de unde să fie preluat, la ora 14, de dr. Gerino, rezident. Apoi, avea să-l preia ea, după ce scăpa de inspectori. Laura îl admiră pe dirijor, a văzut studiile despre el și nu i se pare că are probleme, e doar un om stresat.

— Vreți o bombonică, domnule?

— Da! Prietenii îmi zic Luca! Spune-mi și tu Luca! Miros că mă placi, trimiți fluxuri de iubire spre mine, dar nu știu de ce... Și eu te plac. Te-am remarcat de când am venit în spital, am văzut cât ești de frumoasă. Ce faci azi după serviciu? Și cum te cheamă?

Femeia îl privește uimită. Poate că ăsta-i momentul vieții ei... Îi răspunde:

— N-am nimic de făcut! Și mă cheamă așa cum scrie pe ecuson: Laura.

Luca ia un pumn de bomboane din bol și le bagă în buzunar.

— Laura, după ce ies de aici mergem la cofetărie?!

— Mergem! acceptă ea pe loc.

El a apărut în spital pe 1 noiembrie. Ei i-a picat fața. Mereu îi făcea cu ochiul. O singură dată nu i-a făcut, când a văzut-o cu seringa. A distrat-o sperietura lui, avea față de băiețel îngrozit. Le-a povestit copiilor ei, care studiau muzica, pe cine a cunoscut și i-au spus: „Mami, e tare de

tot, ar putea dirija la orice operă din lume!". Nu-i place că a fost băgat în 21 de studii clinice, dar va găsi o cale să-l prevină. L-a observat și nu-i place involuția lui. Când e o mare liniștită, când e un uragan fără discernământ. Trebuie să-l salveze! „Nimeni n-a fost înrolat în atâtea studii!", se gândește privindu-l cu milă. Dirijorul se joacă pe telefon și suge bomboane.

În cabinet intră tânărul Gerino, gay după înfățișare și eleganța mișcărilor. Îl preia pe Luca și îl duce într-o sală mică de curs. Se plac, discută despre viață, despre salarii. Ajung repede la noua religie zen.

— Domnule dirijor, eu sunt deja zen. Am ajuns să-mi iubesc vecinii, fostele iubite ale iubiților lor, viața. Îmi iubesc mașina, nu mai plâng când se pișă pe ea câinii, ba chiar mi-am impus să-i iubesc și pe stăpânii câinilor. Ca zen, am suferit o restructurare, mi s-a calmat creierul. Îmi iubesc casa, mâncarea, orașul, pantofii. Din preaplinul sufletului, le dau tuturor bucăți de iubire!

Luca îl privește fascinat. Nu-și poate imagina cum ar fi să-i iubească și el pe toți. Medicul adaugă:

— Oh, da, și iubesc și metroul de Pipera! Metroul cu care se duc la muncă în corporațiile lor mii de tineri cu bărbi. Iubesc efervescența Piperei, sare și piper, ingredientele fericirii. Acolo clocotește inteligența țării mele, țară pe care o iubesc!

Dirijorul, un creier veșnic neliniștit, îi spune:

— Pe mine mă supără chiloții atârnați în balcoane și păsările de pervaz!

— Nu așa gândește un zen! Vă enervați degeaba, nu puteți schimba oamenii! Din păcate, nu-mi sunteți pacient... Dar cereți-i doctoriței Samson să vă arate Calea Zen!

Gerino îi povestește o întâmplare hazlie. A avut un pacient, recuperator de creanțe într-o companie, care pescuia chiloții vecinilor, întinși în balcoane. Se bucura de ei în dormitor. Ulterior, a tras cu lanseta blugi și cămăși, era fericit când le purta. A trecut la cârnați și la șunci cu boia, agățate tot în balcoane, pe care le mânca lacom. A ajuns la psihiatrie nu pentru furt, ci pentru că înțepa femeile cu ace în metrou.

— Domnule, nu e amuzantă povestea, protestează Luca.

— De ce?!

— E grețos să mănânci șunci cu boia care atârnă pe sârmele de rufe! Bărbații sofisticați mănâncă *sushi*, își beau cafeaua *black* cu două degete în aer și se ung cu creme.

— Vă recomand cremele cu minerale din Marea Moartă. Și să deveniți repede zen! Dacă vă mai supărați din orice, muriți repede. Sunteți căsătorit? Nu pot să vă fur, m-ar mânca Samson... Dar, ca prieteni, dacă n-aveți o nevastă căreia să-i dați socoteală, putem ieși undeva să vorbim. Nu aici în spital, că ne vede Samson...

— Nu sunt căsătorit. Sunt, prin mine însumi, o familie potențial vivipară, singulară, impozabilă, nedeductibilă, impredictibilă și variabil-evolutivă. Și dețin, eu și cu mine, cu inconștientul și subconștientul meu, o pungă cu pungi și o mașină din 2015. Amin! Mi-ar plăcea să ieșim, nu dau nimănui socoteală pentru programul meu. Mă stimulați!

Dr. Samson îi găsește bine dispuși și nu-i place. „Dacă pulică ăsta îndrăznește să mi-l fure pe Luca, îl termin! Termin toți rezidenții de aici. Le dau foc!".

— V-ați împrietenit! Bravo! Mulțumesc, doctore, duceți-vă. Preiau pacientul!

După câteva minute, Luca este deja în transă medie, cu conștiința parțial păstrată. Nu vrea să-i adâncească transa, pentru a-l interoga.

— *Iubire?!*

— *Da!*

— *Cu Betty ce-ai făcut? Nu-ți ascund că v-am cuplat ca să mă joc puțin cu sufletul ei. Dar primordial a fost interesul pacientului, adică al tău. Voiam să văd cum relaționezi cu fițoasele, să-ți rezolv niște traume din școala primară.*

— *Să nu mai aud de ea!*

— *A venit timpul să-mi spui. Nu-ți ascunde Eul în Inconștient, că-l scot de acolo și-l urechez! Ai rezolvat?*

— *Ai rezolvat, ai rezolvat? Mă așteptam la întrebările astea. Cum dracu' să rezolv, când m-a făcut să mă simt ca ultimul mizerabil, ca ultima scursură umană? Tot ce ai făcut pentru mine, să mă ridici din groapă, femeia asta a îngropat înapoi în trei zile!*

— *M-ai făcut curioasă. Ce naiba a putut să-ți facă?!*

— *Câte nu mi-a făcut! Prima zi am luat masa la restaurant, iar a doua zi am plecat la Râmnicu Vâlcea, în casa bunicii mele moarte.*

— *Ai o bunică moartă? Îmi pare rău... Ascult!*

— *Stăteam alaltăieri seara liniștit, beam un whisky, ascultam o muzică bună și, dintr-odată, mi-am amintit de ea. De fața ei ingenuă. M-au trecut toate apele. M-am băgat sub duș și mi-am luat pielea de pe mine frecându-mă cu peria.*

— *Te-a umilit?* îl întreabă Carla abia ținându-și respirația de curiozitate.

— *Aș fi vrut să mă umilească! Nu m-aș mai fi simțit ca un gunoi lipsit de putere în relația cu ea. Dar nu m-a umilit, ci m-a distrus. A călcat pe neuronii mei în rochița ei verde. Și a călcat tare, cum calci frâna când îți apare un bezmetic pe drum.*

— Haide, nu mă mai ține în suspans. Povestește-mi!

După ce Beatrice l-a invitat în oraș, el i-a propus restaurantul Quattro Cuori. Rochia de smarald abia îi acoperea genunchii și se asorta cu ochii ei mari.

— Aș fi recunoscut-o și fără să știu că e ea.

— Și?

— Am făcut cunoștință, a dat semne că mă place. Ba chiar am văzut și o sclipire jucăușă în ochișorii ei. Mi-ai descris-o ca pe o pradă ușoară, înșelată de bărbat și dornică să și-o tragă. Te-ai înșelat!

— Nu cred...

— Am râs, ne-am simțit perfect. O vedeam cum își linge înghețata și îmi închipuiam cum limbuța aceea mică va ajunge în curând în gura mea... mă rog.

— Calmează-te și spune!

— Să nu mă iei de prost, dar aș putea trăi toată viața cu ea fără să mă plictisesc. O simțeam aproape, cum respira, cum plângea povestindu-mi de bărbată-su, de copilul lor bun. Mi s-a lipit de suflet în două ore.

— Luca, sigur nu vrei să mă faci geloasă?

— E șarmantă... Ar fi trebuit să fie mama mea sau tovarășa mea de joacă.

— Nu exagera. Vrei să mă enervezi?! Când mă enervez, mă irit rău pe față!

— M-am dus la toaletă. Mi-am pus mâinile pe chiuvetă și mi-am apropiat fața de oglindă. Am implorat norii ca Betty să mă iubească un pic. Cu iubirea ei mi-aș rezolva psihicul. Am pus mâinile peste tot și n-am simțit nevoia să mă spăl. Voiam să mă întorc la ea. Mă simțeam vindecat! Apoi am plecat din restaurant.

— Acasă la ea?

— Nu, fiecare acasă la el. Dar ne-am văzut a doua zi.

— Cum a fost a doua zi?

— M-a sunat. Afară începuse ninsoarea care perpelea suflete. Dar în suflet îmi cânta Vivaldi. O iubeam. Eram cu febra iubirii, agonizam la domiciliu. I-am zis: „Vino la mine, Betty, bem niște ceai cu rom". Îmi urcase inima în gât. Când mi-a zis „Dă-o dracului de viață, vin la tine", în cap mi-au intrat viorile.

Carla se foiește. Buzele i se subțiază grotesc, lăsându-i gura ca un hău. I se întâmplă asta când e nervoasă și pare cu zece ani mai bătrână. El continuă s-o irite:

— A ajuns la bloc. Vedeam cu ochii minții ce-am să fac cu ea și cu Vivaldi.

— Ești un mic pervers, Luca. Ți-ar fi plăcut s-o sodomizezi fără avertisment chiar în hol, te știu! Sexualitatea ta năvalnică mă îngrozește un pic. Ai arderi, îți clocotesc mintea și spermatozoizii. Ești o orchestră întreagă, nu?

— Carla... Taci, fă!

Se uită la el rozându-și pixul. Luca își reia povestirea.

— Nu i-aș fi făcut așa. I-ar fi plăcut, prea distrusă era. I-aș fi făcut baie cu petale de flori. Aș fi spălat-o bine, după care aș fi îmbrăcat-o în pijamale cu umbreluțe. I-aș fi făcut ceai cu rom, aș fi invitat-o la dans. Ne-am fi răsucit până cădea universul.

— Ce prostii ai în cap...

— Și după... ne-am fi prăbușit pe parchet, să dormim. I-aș fi mângâiat claia aia de păr. Asta aș fi făcut.

— Și ai făcut asta?

— Nu!

— De ce?

— Pentru că simțeam că nu mă iubește. Nu trimitea gânduri spre mine. N-am vrut s-o omor. E strănepoata strănepoatei lui Richard Wagner. Era crimă. Dacă nu era sânge din sângele lui Wagner, o omoram la bunica acasă.

— Explică-mi!

— Nu mai explic nimic! Nu vreau.

— Te rog, Luca, vreau continuarea! Nu-i nepoata strănepoatei lui Richard Wagner, te-a mințit.

— Du-te dracului! Ba e strănepoată de strănepoată. Nu puteam s-o ucid și s-o mănânc. Plec cu Laura.

— Unde? Cu Laura a noastră?

— Da!

— Fă-o fericită! Are doi copii la liceul de muzică, premianți la concursuri. E divorțată de un bărbat rău. Dacă vorbesc cu ea să meargă cu tine, îmi zici de Betty?

— Nu-ți zic. Laura merge deja!

Nu mai poate scoate nimic de la el. Presată de timp — chinezii o așteaptă în sala de conferințe pentru concluzii —, începe procedura de trezire.

— Bine v-am regăsit, dr. Samson. V-am zis vreodată că sunteți îngerul meu păzitor?

— Nu mi-ai zis, dar e bine că am aflat, îi surâde, dar îl înjură în gând fiindcă nemernicul i-a zis „fă" și a dat-o dracului. Mergi acasă, Luca, am întâlnirea finală cu chinezii. Azi am încheiat psihoterapia cu tine. Fii fericit și trăiește-ți viața!

El nu vrea acasă. Îi oferă brațul Laurei și o conduce la mașină. Din asistenta apretată, care defilează cu seringi, a rămas o fată veselă, în pulover cu reni.

— Credeam că mergem la cofetărie, vizavi...

— Acolo mergem, las mașina aproape. Apoi te duc acasă să te iubesc.

Intră în cofetărie ținându-se de mână și privesc în galantar.

— Ce păpăm noi bun aici, Luca? Ia să vedem...

— Eu vreau gogoși cu mac și o Coca-Cola.

— Aș mânca tot niște gogoși, dar cu cremă de ceva. Iată: papanași cu gem de vișine.

— Îți plac gogoșile? o întreabă.

— Foarte mult, de când eram mică. În copilărie am locuit la bunicii mei, pe o străduță liniștită din Buzău. Cum murea unul, harșt!, mamaia rupea patru flori din curte și porneam către mortăciune. Nasol era primul contact, după aia te obișnuiai. Vată-n nas, duhoare de crizanteme, urechi pământii și păroase, ochi întredeschiși. Bleah, nici acum nu suport crizantemele.

— Toți morții arată la fel. Și pe mine mă duceau în biserici, furam bomboane din colive când nu mă vedea nimeni.

— Morții mei aveau în jur de 40-50 de ani, erau superbătrâni văzuți prin ochi de copil. Când murea unul de 60 de ani era de-a dreptul scârbos. Ce-mi plăcea la ocaziile astea era că puteam să trag cu urechea la poveștile de groază din jurul sicrielor. Babe cu basmale, cărora nu le vedeam decât nasurile coroiate la lumina lumânărilor, moși pe care aproape-i vizualizam în coșciug, popi, tot felul de lume macabră. Clănțăneau fără oprire, ciuleam urechile fascinată. Ba că mortul a fost diabetic și l-au mâncat viermii, l-au amputat și a rămas cu juma de corp, ba că moarta era o curvă. Unul a rămas din spital cu bisturiul printre mațe, pe altul l-a lovit acceleratul peste scăfârlie când rupea păpădie de pe linia ferată.

— Toate poveștile de groază ne întăresc, Laura!

— Poveștile de groază din copilăria mea erau asezonate cu gogoși calde și pufoase, pe care le înfulecam hulpavi în jurul morților. De atunci n-am mai mâncat gogoșele așa de bune. Papanașii ăștia nici nu se compară...

— Eu n-am putut mânca multă vreme gogoși. Samson m-a ajutat, acum pot! Am fost foarte bolnav, Laura.

— Zău, Luca?! Ce-ai avut?

— Eram bolnav de singurătate și de perfecționismul din capul meu. Mă visam dirijor al operei din Viena.

— Dar poți să fii dirijor al operei din Viena! Pentru copiii mei, care câștigă concursuri de muzică, ești un idol. Și dacă ești idol pentru ei, ești idol și pentru mine!

— Draga mea, idolul vostru e căzut de pe soclu și degradat timpuriu. În mormânt va sta chircit. Vorbeam odată cu un gropar: când dezgroapă morții, se miră de poziția nefirească a scheletelor, îi stârnește cele mai groaznice bănuieli. Află că schimonosiții erau oameni triști, fără familii, bețivani sau șomeri. Ramoliți prematur, așa ca mine...

— Nu ești ramolit, ci numai ocolit de providență. E adevărat că și ocolitul de providență se chircește până ajunge să fie mort de viu. Letargie, durere morală, degradare, asta simt eu, care sunt moartă. Sentimente de-astea ai și tu Luca, nu?

I se pare incredibil de deșteaptă. Simte că s-a îndrăgostit de ea ireversibil.

— Realitatea e că ne trebuie gropnițe, adăposturi și scufii de noapte pentru toți morții vii! Sau asistență socială, dacă vrem să băgăm strigoii înapoi în circuitul economic. Avem nevoie de oameni providențiali ca tine să-i repare! Vrei să fii soția mea? Să trăim frumos, să mâncăm gogoși și să-i creștem pe copiii tăi, să nu mai fim morți vii!

De surpriză, Laura strânge paharul cu suc. Se sparge bucăți.

— Nu-i nimic, îi sărută el mâinile, cioburile aduc fericire. Vrei?

— Nu zic nici da, nici nu. Să ne cunoaștem, Luca!

Emoția o strânge de gât. După divorț a avut câțiva prieteni, dar niciunul nu voia să se complice cu o asistentă cu doi copii minori. Or acum ce i se întâmpla? Cel mai mare dirijor al României o cerea de nevastă în cofetărie.

Când a plecat de acasă, dimineață, nu-și imagina că va trăi așa ceva. O mai duceau prietenele la petrecerile pentru oameni singuri, să-și găsească pe cineva, dar erau acolo numai oligofrenuți, trilobați, cu bale la colțul buzelor, dințoși, chinuiți de prostată la 30 de ani, bătuți de fostele neveste cu pantofii cu toc cui în cap sau alcooliști cu urechi pământii. Mulți aveau piese lipsă în cutiile negre și un picior în groapă. Se gândea că li s-ar curma suferința dacă ar urca de trei ori până la etajul zece când nu mergea liftul, așa cum făcea ea, cărând mâncare pentru copii.

El o vede pierdută în gânduri și vrea s-o smulgă de acolo.

— Laura, nu sunt nebun! Uneori ne apar momente de tras linie. Calculezi ce ești, ce înseamnă viața ta, te gândești la ce mai poți obține de la ea. Stai și pui în cumpănă: să mai trăiești sub presiune sau să dobândești pacea de a te bucura, în restul zilelor tale, de ceea ce ai făcut până acum? Eu aș cam vrea să mă bucur de pace. Cu tine!

— Luca, eu o să plec din țară. Vorbesc engleza și germana. Am primit post la un spital austriac! Doctorița Samson m-a ajutat.

— Te-a lăsat să pleci?! Ești omul ei de bază! Cum a putut să te lase?! protestează el.

— Samson nu știe nimic. M-a ajutat trimițându-mă să-i prezint studiile la congrese și am fost apreciată. Însuși

marele profesor Martin Hofer mă vrea asistentă de psihiatrie în clinica lui și mă duc, de la 1 ianuarie. Peste trei zile plec să-mi caut chirie. Mă întorc pe 21 decembrie și fac curat în cabinet, îl pregătesc pentru succesoarea mea.

— Vin cu tine, Laura. Până la capătul lumii vin! Sunt bun. Mă angajez acolo, chiar dacă la început voi fi un dirijor mai mic. Gândește-te ce Crăciun am avea la Viena cu copiii...

— Hai să mergem de-aici, Luca!

— La mine?

— La tine, fie! acceptă ea. Să-mi anunț copiii că lipsesc la noapte.

E dimineață. Laura face duș. Are impresia că doarme și vrea să păstreze în suflet visul frumos. Niciuna din aventurile pe care le-a avut după divorț nu se compară cu ceea ce a trăit noaptea trecută. Între ei e pasiune pură, imposibil de descris în cuvinte. Acasă la el totul e luxos și funcțional, impecabil de curat și de o simplitate cuceritoare. Au dormit pe jos, dar n-a deranjat-o. Oricum așa dormea și ea, de când o durea spatele. Se înfășoară în prosopul lui alb și caută un deodorant în dulap. Rămâne înmărmurită. Sunt zeci de cutii cu medicamente. Le citește etichetele, multe necunoscute. Pe altele însă le știe, le dă în cazurile grave. Privește dulapul. A trecut în partea urâtă a visului. Luca vine tiptil, o ia în brațe pe la spate și o sărută pe gât.

— Samson te distruge, e o nenorocită! Nu mai lua nimic!

— M-a vindecat, Laura. Toate medicamentele ei îmi fac bine!

— Trebuie să plec, te rog, lasă-mă, ești drogat! Poate te sun din Viena să mai vorbim...

— Nu pleci! Jur că te las să pleci într-o oră. Vreau să te mai iubesc puțin, să nu mă trezesc din visul frumos. Nu știu dacă te-am întrebat: vrei să fii soția mea?

— M-ai întrebat, Luca! ripostează speriată.

— Știu că te-am întrebat, doar glumeam. Nu sunt chiar atât de ramolit de la medicamentele lui Samson. Ha-ha-ha, râde cu poftă și o ia în brațe.

Peste două ore stau în pat cu fața la tavan și vorbesc de parcă se cunosc de când lumea. Ea a anunțat la spital că întârzie.

— Dacă mai iei medicamente, ne despărțim! Refuz-o pe Samson, retrage-ți acordul pentru studiile în care te-a înrolat!

Așteaptă promisiunea lui, în timp ce-i face pe frunte cercuri mici cu degetul arătător. El îi prinde degetul și i-l mușcă ușor.

— Vorbesc serios, Luca! Retrage-te din studii! îi spune severă.

Plângeri penale

Hei, Alfred! Te-am ascultat. Am făcut 16 plângeri penale. Mă sună procurorii să le arăt actele în original. Sunt fericită, îi înfund!

Bun, dumnezeii mamelor lor!

Chiar îi înjur cu sinceritate. M-am săturat de atâta hoție, nu doar ca polițist, ci și ca simplu cetățean. Lorenzo a scurmat în viespar. Iată că mai scrie ceva:

Au cumpărat aparatură medicală de patru ori mai scumpă decât prețul pieței și ghivece de flori cu 100 de euro bucata. Firmele de casă ale unor medici și ale fetelor de la RUNOS — Resurse Umane au făcut multe cumpărături costisitoare. Au luat ouă de struț de la o firmă din Prahova, a cumetrei unui șef de la achiziții. Mi-au zis că ouăle de struț sunt bune pentru bolnavi, n-au colesterol. Am facturi pentru toate nebuniile lor. Din profit și-au făcut vile cu piscină! La comerțul cu ridicata al produselor farmaceutice e jale și întristare.

Bravo, fată! Mai fă nişte plângeri, foloseşte dovezile!

Mai fac. Toate putorile să dispară, îmi vine să le dau foc! Vreau să fie de Crăciun la pârnaie! Lorenzo era s-o pleznească pe aia de la RUNOS, i-a găsit o listă de angajaţi fictivi plătiţi de spital, care n-au fost nicio zi la muncă aici! El lucrează la dosarele penale, îl ajută judecătorul, noul meu amant. Şi el vrea să-i dăm pe mâna Parchetului, e oripilat de ceea ce mi se întâmplă. Am găsit şi cinci medici falşi, Alfred, nu credeam că sunt şi în spital la noi! Am deconspirat două coafeze, un tinichigiu, un psiholog şi unul cu opt clase, care era înainte valet de parcare la Inter.

Bine lucrat! Toţi viermii şi medicii falşi trebuie duşi la DNA. Faceţi plângeri. Duceţi-vă şi la ziaristul acela celebru, Tolontan, care mănâncă spitale pe pâine!

Nu ne ducem la ziarist. E băgăcios. Mai rău decât DNA.

Păi nu aşa trebuie să fie? Băgăcios şi rău?

Ba da, dar ne e frică de el, am şi eu studii clinice, mai iau ciubucuri...

Trebuie să recunosc că Lorenzo e eficient. Probabil într-o altă conjunctură ar fi putut lucra în poliţie. Dar şi eu sunt eficient, cel puţin la stingerea relaţiei cu ea. Cred că n-o să-mi mai scrie, a învăţat drumul la DNA. De-acum va merge acolo cu bărbată-su de mână, îi consiliază pe amândoi judecătorul. Eu, poliţaiul Wagner, n-o să-i mai folosesc doamnei la nimic. Dar nu-mi pare rău. E un mare coşmar toată această poveste, din care vreau naibii să mă trezesc.

Dumnezeii sănătății mintale

Deputatul Giuliano se află în sufrageria dr. Samson. N-ar fi vrut să se întoarcă la ea, după tensiunea de la prima întâlnire, însă partidul a insistat, i-a dublat onorariul psihiatrei. Nici n-ar fi avut chef de psihoterapie astăzi, dar dacă tot e aici, măcar să se descarce nervos. Îl exasperează lătrăii de la televizor care îi ridică în slăvi pe daci.

— Doamnă doctor, cred că strămoașele noastre dăcoaice n-au fost curve dacă s-au uns cu miere și apoi și-au pus-o cu romanii. Au făcut bine că și-au tras-o cu acești violatori–infractori și mâncători de șobolani din cetatea Romei. Sunt iertate! Așa ne-am născut noi, fă!

Carla nu scoate o vorbă, doar se uită pe deasupra ochelarilor hipermetropi. Orice i-ar spune paranoidului va fi interpretat împotriva ei. Mai mult, dacă i-ar atinge vreo coardă sensibilă, ar înjura-o și chiar ar sări la bătaie. Bolnavul acesta psihic vorbește acum despre daco-romani, de parcă ei ar fi grija noastră, nu corupția din spitale...

— Romanii erau spălați, aveau canalizări și calendar iulian. Niște *latrones gentium*, hoți de națiuni, care le recitau poezii dăcoaicelor. Aveau și poeți: Salustiu, Quintilian,

Eutropius, Apuleius. Mâncau *gustatio* — ouă, melci, pește, fructe de mare, legume și brânză. În timp ce dacul își punea femeia capră, romanul și nevasta lui vizionau perechile de sclavi care făceau sex în grădini. Erau mult mai sofisticați ca noi, aveau sandale și fuste plisate. Nu se comparau cu brutele unsuroase de daci, niște viezuri care culegeau mușețel din Sarmizegetusa!

Psihiatra tresare. Vrea să afle ce preferințe are ciudatul, îl suspectează de sadism în cele mai tenebroase forme, doar știe cât de periculoși pot fi bolnavii ca el. Cum sadismul se asociază cu paranoia, ăsta e mai periculos decât toți periculoșii!

— Cuplurile făceau sex în grădini... Domnule: dacul, după cum arată google, semăna cu stegarul dac din zilele noastre. Dar era un stegar fără apă caldă și fără steag, nu avea stâlpi de electricitate pe care să se cațăre. Pe-al nostru l-am văzut călare pe un stâlp de lângă Casa del Popolo, Pallazo Parlamentului. L-au smuls jandarmii! Am văzut daci și în spital, dar miros a tutun Davidoff și a parfum Armani. Or, ăștia doi nu s-au născut în Dacia. Le-am zis-o dacilor și s-au supărat pe mine. Nu vă mai spun despre columnă și despre ăi mai viteji dintre traci... Să trăim *bene*. E *molto*. Și să ne împrietenim, domnule, să nu vă mai aducă partidul de urechi la mine! Ce preferințe sexuale aveți?

— Nu suntem suficient de intimi ca să-ți spun despre preferințele mele, fetițo! Dar va veni și clipa în care le vei constata personal, te asigur!

— V-am întrebat pentru că am un ghid de anamneză, în care trebuie să consemnez detalii despre viața sexuală. Dar, dacă nu vreți să-mi spuneți, vă respect hotărârea...

Câteodată, îi place femeiușca asta ridată și răgușită, cu sânii ca de gumilastic moale. I-ar face ceva rău, fluturând

steagul dacic cu cap de lup și trup de șarpe. Însă nu știe de unde s-o apuce, sexual vorbind. Scârba nu avansează niciun pas. Dar și dacă face un pas greșit, vede ea balaurii de pe steagul dacilor! Ce-ar mai strânge-o puțin de gât pe inculta asta... l-ar face multe-multe răutăți, să-i dispară aerul ăla de autoritate psihiatrică supremă. Secretarul general al partidului, la care Samson l-a pârât, a zbierat la el să se potolească, fiindcă doctorița e o somitate. Lui i se pare însă că putoarea e gonflată. Nu merită să fie nici somitate, nici profesor, nici managera spitalului! Dacă n-ar avea alte treburi, tare i-ar plăcea s-o caute la ouă, să-i verifice antiplagiat doctoratul și cărțile, a fost un procuror al naibii de bun...

Oricum, crede el, psihiatrii și psihologii sunt niște impostori care își scriu tratatele studiindu-se pe ei sau inventând simptome. Nu e știință ce fac, ci vrăjeală. Psihologii sunt cei mai mari vrăjitori. Pe vrăjeala lor, psihiatrii vin apoi cu pastile, cămăși de forță și șocuri electrice. E deranjat de un psiholog de la radio, care se dă Dumnezeul psihologiei, după cum Samson se dă Dumnezeul psihiatriei. Are ceva substanță pulifriciul, dar îl supără reclama deșănțată pe care și-o face pentru cabinet. Vrea să meargă la Dumnezeul psihologiei, ca pacient, să-l prindă cu prostii și să-l joace în vârful bocancului.

Dr. Samson își evaluează pacientul. Dinți ascuțiți și galbeni, două riduri mari pe frunte. Zâmbet de forță. „E un porc plin de testosteron, o brută. De-asta a câștigat alegerile. Un porc cu coaie mari, care răspândește feromoni și mă înnebunește. Îmi place să-l provoc, să scot fiara din el. Ia să mai văd puțin fiara", își propune ea.

— Poate ați auzit la știri, domnule... Nigel, o gâscă de mare Morus bassanus, supranumită cea mai singură

pasăre din lume, trage să moară. Această tristețe se petrece în largul coastelor Wellington-ului, tocmai în Noua Zeelandă. Săraca gâscă trăiește singură cuc pe insula Mana. M-a tulburat știrea, e îngrozitoare...

— Credeți că va muri gâsca Nigel? o întreabă înăbușindu-și o undă dementă de râs și gândind „Ah, a mea va fi păsărica asta nebună, jur că n-am întâlnit așa ceva!".

— Gâsca Nigel trăiește de ani de zile într-o colonie de păsări din beton, instalate pe insulă de ecologiști. Betoanele au fost puse acolo pentru a atrage păsările marine și a reconfigura biodiversitatea insulei, distrusă de poluarea globală și de hermine. Nigel, gâsca, ce-a făcut? S-a îndrăgostit de una din păsările de beton! Ca să înțelegeți mai bine: e ca și cum m-aș îndrăgosti eu de statuia lui Mihai Viteazul călare pe calul lui. Trist, enorm de trist, mai ales că gâscanul viu fusese văzut de drone cum încerca să se împerecheze cu un gâscan din beton, voia să întemeieze un cuib cu el.

— Asta da soartă nefericită, tușește Giuliano, ca să nu izbucnească în râs și apoi să sară pe psihiatra nebună, așa cum a sărit Nigel pe gâscanul din beton.

— Extrem de nefericită, întărește ea.

— Probabil biata pasăre era izolată și nu putea să se care de acolo, dar nu asta e important. Aveți o incongruență în discurs, doamnă: Nigel e gâscă sau gâscan?

— Gâscan.

— Atunci Nigel, gâscanul viu, se împerechea cu un alt gâscan, din beton. Cel din beton era tot băiat. Să nu negați, fuseseră surprinși de drone!

— Sunteți foarte atent la detalii, ce să zic...

Se bosumflă simțind că ticălosul vrea să-i strice povestea.

— Dragă, nu te supăra: Nigel e un gâscan gay! Spune *gay, gay,* privește treaba în față. Nu stric povestea, doar restabilesc adevărul. Nu e nicio rușine să faci sex anal. Multe familii au câte un gay, heterosexualii fac sex gay, sunt păsări și animale gay!

— Vă spun mai departe... Nigel gâscanul ar fi putut zbura unde voia, era cândva o pasăre vânjoasă. Dar n-a făcut-o. S-a îndrăgostit de gâscanul din beton, era o dragoste platonică. Membrii serviciilor de mediu știau însă de la drone că era fericit. Sunt sigură că va muri de bătrânețe, lângă gâsca de beton.

— Va muri fericit lângă gâscanul din beton, doamnă. Gâscan! Cel din beton e tot gâscan! Restabilserăm împreună adevărul și tu acum ce faci, fă, doamnă?! Iar îl negi? Ai ceva cu gay-ii? Ia să lăsăm melodrama! Să mor io dacă înțeleg legătura dintre problemele mele și această întâmplare. Știi, fă, sunt un om al raționamentelor, inductive și deductive, iar această poveste cu gâscanii gay mi se pare o imbecilitate mare, vehiculată de o imbecilă ca tine!

Carla își dă disperată capul pe spate. Le-a promis celor de la partid că nu se va mai supăra, dacă îi va vorbi urât. Vorbele deputatului îi dau însă împunsături în inimă, se perpelește când îi spune *fă* sau *fă, doamnă*. Dar trebuie să-i accepte neobrăzarea, să fie conștientă că vine de la un bolnav psihic, nu de la un ins întreg la cap.

Mulți pacienți sunt dezinhibați, au un limbaj familiar sau obscen, iar acesta nu face excepție, chiar dacă are o poziție socială înaltă. Cu cât boala e mai avansată, cu atât ei își arată mai mult adevăratul caracter și încep să se tragă de șireturi cu psihiatrii lor. „E însă ceva ciudat aici. Cu Giuliano chiar îmi place să mă trag de șireturi.

E o brută pursânge, care mă tulbură când îmi vorbește urât", constată ea.

— Știam c-o să-mi vorbiți astfel, domnule! La ce sensibilitate puteam să mă aștept?! Sunteți un bătăuș! Un agresor care și-a torturat soția prin bătăi și prin sex anal, v-am văzut fișa de la spital cu declarația ei. Sunteți o brută care i-a spart botul secretarei cu silicon în buze și în țâțe, un animal fioros care a atacat cu cruzime tinerii din metrou!

Giuliano e gata să sară la bătaie. „O ucid pe târfă, fac moarte de om. Până acum n-am ucis, dar e timpul să schimb asta!". Bănuind însă că psihiatra tocmai asta așteaptă, ca să-l dea iar afară și să ceară mai mulți bani de la partid, se calmează și îi surâde cuceritor. Va lăsa răzbunarea pe mai târziu, acum o va atinge mai finuț:

— Păsărică, vrei să ne-o tragem sau ce vrei tu de la mine? Dacă vrei să ne-o tragem, asigură-te că data viitoare, când o să vin aici special ca să te fut, nu-i acasă bărbată-tu! Te cam joci cu un lup mare și rău, dar pare să-ți placă, nu?!

Psihiatra se înroșește puternic, remarcă el satisfăcut. Când începe să vorbească, îi tremură glasul:

— Domnule, în travaliul psihoterapeutic pe care-l vom avea noi doi, eu voi fi pasărea dumneavoastră din beton. Nu-mi doresc să vă atrag, dar așa se întâmplă în psihoterapie, pacientul se îndrăgostește de terapeut. Dragostea ține cât pacientul e vulnerabil. După ce se însănătoșește, iese singur din iubire, se desprinde de terapeut precum o lipitoare umflată de dragoste și sătulă de sânge. Știu că v-ați îndrăgostit de mine, dar veți rămâne la nivel platonic, ca gâscanul Nigel. Vă mulțumesc. Pentru azi e suficient, m-ați supt destul. Continuăm peste două zile!

Deputatul protestează. Cum să plece când totul a devenit atât de frumos?! Îi aruncă în față că știe cu cât au plătit-o cei de la partid și că, pentru banii ăia, chiar trebuie să se ocupe de el. Vrea să se descarce psihic acum, nu peste două zile. Ea acceptă cu greu ca el să mai rămână. Nu vrea să vadă cât de tare a reușit să-i sucească mințile. Deși îi vorbește mizerabil, cuvintele lui o excită. O să-i spună ea asta lui Freud! De ce naiba marele psihanalist a decretat că doar pacienții se îndrăgostesc de terapeuții lor?! Ei mereu i se întâmpla invers, se îndrăgostea fulgerător de pacienți. Cu Giuliano era cel mai rău, n-a mai iubit în asemenea hal.

— Bine, mai stați! Spuneți-mi ce vă mai supără.

El își reia cuminte rolul de pacient.

— Doamnă doctor, mă confrunt cu o mare de proști. Imbecili, oligofreni, idioți. Sunt invadat de retardați. Am succes, am putere, am bani, sunt mișto și atractiv. În alegeri însă, toți proștii au câștigat alături de mine și acum m-au răsplătit. M-au trimis la tine... iar tu ești o insensibilă, nu vrei să mă iubești măcar un pic. Vrei să mă hipnotizezi, să-mi iei rațiunea. Nu vrei mai bine să-mi dai un botic?!

— Nu înțeleg unde bateți! Fiți mai explicit, domnule, insistă Carla fremătând toată și cu inima bubuindu-i de emoție.

E surprinsă că el îi poate citi gândurile. Dar nu-i deloc insensibilă, l-ar pupa încontinuu, până la sfârșitul lumii și înapoi. În sufragerie pătrunde don Lorenzo. Deputatul se gândește că Samsonii au un consemn — când se încheie ora, prostălăul să-și facă de lucru în sufragerie. „N-o să pot să i-o trag cât e bărbată-su prin jur". Dar dacă tot a intrat peste ei, vrea să-și bată puțin joc de el, atacându-i nevasta.

— Doamnă doctor, să-mi fie cu iertare. Dumneata ești proastă?! Cum de nu pricepi unde bat? De ce am ajuns eu la tine? Că te văd vreo somitate?! râde tunător.

Lorenzo strânge din dinți când îl aude, în timp ce se preface că șterge praful din bibliotecă. Ea acționează imprevizibil. Se ridică, își netezește fusta și se așază lasciv pe brațul fotoliului în care stă deputatul. Cu antebrațul, Giuliano poate să-i simtă pulpa stângă.

— Domnule, e adevărat că navigăm în viață printre oligofreni și reduși mintal. Însă dacă ar fi numai atât... Nu e numai atât! Uite, eu am început anul cu stângul, numai probleme am la spital...

Lorenzo i-a ordonat să-i comunice lui Giuliano că sunt probleme la spital. „Cine știe? Poate ne ajută cu foștii lui colegi de la DNA...". Iar acum, când el e de față, trebuie să vadă că îi execută ordinul. Giuliano nu se gândește la problemele spitalului, ci la psihiatra care călărise ca o curvă fotoliul lui, vorbindu-i de aproape, sub ochii soțului ei. O trage la piept și strigă să-l audă și prostălăul:

— Dacă te coalizezi cu dușmanii mei, te distrug, pizdă! Jur! O să-mi implori mila! Nu mă poți hipnotiza, sunt o piatră a dracului de tare, una colțuroasă. Nimeni nu-mi poate modifica circuitele, nici măcar Dumnezeu! Am un cap de aur!

Samson părăsește încăperea dezamăgit de neputința Carlei de a-l agăța cu problemele spitalului. Ea face eforturi mari pentru a-și privi pacientul cu detașare, după ce o lipise de pieptul lui. Se gândește că trebuie să se vadă urgent cu Giorgio; altfel va exploda de una singură. Tipul acesta, procurorul Francisco... politicianul Francisco... Cine a crezut că o va provoca atât de tare, intelectual și sexual? L-ar da pe mâna unui rezident, să scape de

suferință, dar nu poate. I-a fost încredințat ei. Pacient VIP de maximă confidențialitate.

Îl privește. Are buze subțiri, fălci puternice, ochi albaștri, lăptoși, înfundați în fața grasă. Sub sacoul larg îi ghicește colacii de grăsime. De ce o tulbură atât de tare acest porc? De ce visează cu ochii deschiși cum și-o trag în Casa Poporului, după ce pleacă funcționarele? El e senin, habar n-are la ce chinuri o supune.

— Haide să-ți mai spun ceva, Carlo. Mi-ar fi plăcut să mă nasc cu 19 ani mai târziu. Să nu ascult telejurnale, să nu defilez la 23 August, să nu-mi facă morală toate curvele de profesoare, care ziua erau călugărițe, iar noaptea se futeau la partid. Să nu mă fi îmbrăcat în uniformă și să am desene animate cu Tom și Jerry, până m-aș fi săturat. Să am o țară mai mișto, măcar ca Iugoslavia lui Tito, cu autostrăzi, cu tuneluri în munți, cu inițiativă privată. Să fie oamenii curați, nu să se dea cu spray doar la nunți!

Psihiatra află că provine dintr-un orășel din Moldova. Cu toată sărăcia lui, a fost deștept: a intrat primul pe listă la Drept, în Iași. Când era copil, visa să mănânce banane, portocale și ciocolată chinezească, o ciocolată fină, cu lapte, mai bună decât laxativele Ciocolax și decât antisepticele Faringosept, pe care le devorau toți copiii obidiți. I-ar fi plăcut și să cumpere cărți, dar se dădeau pe sub mână.

— Să fi avut oamenii ce să mănânce, fă! Au rămas cu creierele defecte, veșnic flămânzi. Bagă în ei non-stop, chiar dacă le crapă inima.

I-ar fi plăcut să se fi născut în libertate și-n efervescență. N-ar fi pornit în viață cu traume din comunism. Ar fi vrut și să nu locuiască la bloc cu toți țopârlanii.

— Era destul loc în țara asta ca să stăm răsfirați. Morții mă-tii, Ceaușescule! M-am bucurat enorm când te-au

împușcat. Am stat până în creierii nopții la televizor, să văd că nu mai sufli. Dar mai mult m-am bucurat când au ucis-o pe nevastă-ta! Am avut orgasm când ți-am văzut cucuveaua moartă! Orgasm reparatoriu!

Psihiatra se înfioară, n-a trăit toate ororile astea. Ba chiar o iubea pe Ceaușeasca, dictatoarea o mângâiase pe cap la o serbare de pionieri. Maică-sa a făcut-o din flori, nu se știe cu cine, dar după aia tot maică-sa s-a cuplat cu un cadru de partid, însurat. Îl chema Tache Ureche și le umplea frigiderul cu carne, ouă, banane, portocale, ciocolată chinezească. I-o trăgea maică-sii joia, când ea trebuia să se joace pe-afară, dar era om bun, le-a scos din foame. N-avea deci traume cu comuniști.

— Totuși, faceți parte dintr-un partid de stânga, domnule deputat! Membrii acestui partid sunt urmașii fostului dictator. De ce mi-l criticați pe Ceaușescu, dacă sunteți într-un partid ceaușist?

El vine spre ea roșu de furie:

— Fă! Fă, ești cretină?! Cine confundă stânga cu Ceaușescu e cretin și oligofren! Băga-te-aș în pizda mă-tii de proastă care habar n-ai! Ia să plec eu de aici până nu te bat de te caci pe tine...

— Vă rog, domnule, mă speriați! îi spune și începe să hohotească.

Giuliano își dă seama că a sărit calul și îi cere scuze, trecând la locul lui.

— Mă scuzați, doamnă doctor, m-am enervat! Băga-i-aș în pizdele mamii lor nu de psihiatri, deocamdată, ci pe colegii mei, fiii de comuniști, epigonii dictatorului. E ceea ce-ți spuneam, Carlo! Cu oligofrenii ăștia conviețuiesc. M-au trimis la tine să mă modifici... Dar le-o voi plăti cu vârf și îndesat! Cred că pomenile electorale le țin la

nesfârșit? Dacă dau pomeni, de ce le iau nemâncaților impozite mari?! De la mici și fripturici, s-a ajuns la pomană vegană, cu grătar de tofu, păstrăv afumat și prăjitură de caju, în morții lor!

— Opriți-vă un pic, să vă întreb ceva: cu oamenii care speră să le crească nivelul de trai cum rămâne?! Speră degeaba? Românii sunt atât de săraci și de flămânzi, domnule, încât s-au dus sclavi în Occident...

— Degeaba speră! Ce credeai?!

Carla îi spune că un vecin de-ai ei a fost ținut timp de doi ani sclav la o fermă din Sicilia. A îndurat chinuri mari să le trimită bani copiilor rămași în țară cu sora lui. Nevastă-sa era dansatoare în Dubai, deci copiii nu mai aveau nici tată, nici mamă. În Sicilia s-a hrănit cu untură, i-o dădea gratis o măcelărie.

— Îi era rușine că n-are ce mânca. Cerșea untură pentru un cățel, care, de fapt, era el, dar măcelarul nu știa. Nu i-o mai dădea dacă știa. Făcea jumări la 45 de grade...

— Dureros! se zgribulește Francisco.

— Îl urăște pe Ceaușescu. A muncit într-o uzină vândută ulterior la fier vechi. Avea un șef căruia comuniștii i-au dat femei, bani și pușcă de vânătoare — împușca cerbi lângă București. Șeful locuiește vizavi, și-a pus două trofee în balcon, alături de steagul dacic, are coarne toată casa. Un distrus, copiii mei mi-au zis că are datorii la jocuri. A avut patru neveste și opt băieți. Toți l-au părăsit! Fură pliante din cutiile poștale, vecinii vor să-l internez. Nu mai judecă, săracul om...

— Ce săracul, fă? Mai are pușca aia?! Ia-i pușca și împușcă-l! Ălălaltu' e sclav între Scila și Caribda — nu-i rău, că are și sclavia asta latină niște influențe civilizatoare —, iar hoțul comunist stă acasă, implorând mila. E

corect? Să n-aveți voi grijă de el! Trăiește încă din tortul lui Ceaușescu! Puneți mâna pe poștaș și aflați ce pensie specială are. Are cel puțin 2 000 euro, capul mi-l pun!

Stârnit, Giuliano își amintește de Epoca de Aur:

— Mai știți, doamnă, căciulile alea sinistre de vulpe argintie pe care le purtau deopotrivă mahalagioaicele și cucoanele pe vremea dictatorului? Cucoanele aveau și câte un guler argintiu, garnitura de la căciulă, cu tot cu ghearele vulpii. Puține lucruri mai dezgustătoare am întâlnit!

— Am și eu o căciulă argintie de la nenea Tache, iubitul mamei. O port cu plăcere și astăzi, e foarte călduroasă!

— Să n-o mai porți, că te bat iarăși de te caci pe tine! strigă el. Căciula aia e o oroare națională!

O ia cu frig când îl aude înjurând, dar îi și place la nebunie. Îi ordonă să-și ardă căciula. „Fă, n-o duci la ghenă! De-acolo o ia cineva și reapare pe stradă, în circuit. Trebuie distrusă, fă, să dispară definitiv! Pricepi?!". Îi povestește că vineri a mers pe coclauri la Giurgiu, cu o delegație de la partid. Nu l-au speriat noroaiele, nebunii și bețivii de pe străzi, cât l-au îngrozit mutrele cu vulpi argintii. Când le-a văzut, i-a venit însă în cap nu Ceaușescu, ci Dan Spătaru, cu melodia *Drumurile noastre toate*. Carla se extaziază și exclamă zglobie:

— Or fi murit căciulile de vulpe argintie, însă Dan Spătaru n-a murit! Să cântăm amândoi, Francisco! Am stație de karaoke, o pornesc imediat. Gata, e funcțională!

Se ridică în picioare, se țin de mână și cântă:

Tot ce-a fost în viața mea odată/ Voi lăsa uitării/ Ani și luni și nopți la rând povară/ Clipa despărțirii...

— Aveți o voce minunată, doamnă! îi spune la final, după care o sărută cu pasiune.

În clipa aceea, Lorenzo intră peste ei. E confuz. Carla l-a asigurat că nu s-ar culca nici cu pistolul la tâmplă cu Giuliano. S-au gândit dacă e un pacient profitabil pentru Samsoni și au ajuns la concluzia că nu-i. Acest sadic sexual le putea aduce puține avantaje, dar multe probleme. După ce au hotărât să nu se complice cu Giuliano, iată că îi auzea cântând din inimă și îi vedea sărutându-se pătimaș. Nevastă-sa se băga în chestii nefolositoare, în timp ce fraierul de el prepara în bucătărie o limbă cu măsline pentru copiii care urmau să vină de la școală. Nervos, pune punct ședinței cu inutilul deputat:

— Carla, colegul tău Carrara te așteaptă la cabinet de mai bine de o oră!

Deputatul îi sărută ceremonios mâna, excitat că pămpălăul i-a surprins.

— Am plecat, voi reveni însă. Partidul mă verifică! Și eu vreau să vă verific un pic pe dumneavoastră. Mi-a plăcut, chiar mi-a plăcut mult, data viitoare...

Zicând acestea, îi face cu ochiul.

— Mergeți cu bine! Vă aștept peste două zile, îi spune tulburată.

— Nu știu dacă pot veni, o să vă sun. Sunt suspect de cancer, merg la Spitalul Clinic Grajduri nr. 1, pentru analize.

E șocată, dar rămâne calmă:

— Vă aștept după ce rezolvați! Mă bucură progresul nostru, sunteți inteligent și complex sufletește. Vă plac...

— Știu, doamnă, nu trebuie să mi-o spuneți... Nu de confirmări am eu nevoie, ci de susținere politică!

Și îi face iarăși cu ochiul, să nu mai înțeleagă chiar nimic prostălăul.

Rămași singuri, soții Samson discută în bucătărie. Limba cu măsline e divină. Lorenzo crede că Dumnezeu i-ar face un bine deputatului dacă l-ar lua mai repede la el. Își avertizează nevasta, ridicând glasul, să țină distanța. Carla plânge. „Îl iubesc, Lorenzo! E prima dată în viață când iubesc cu adevărat!". O plesnește peste față și-i ia mâncarea. Pune farfuria plină în coșul de gunoi și pleacă trântind ușa.

Ia rămâi cu mă-ta!

Beatrice Wagner aleargă înfrigurată pe aleile spitalului. Șiruri lungi de bolnavi sunt scoase la înviorare. Au halate groase din molton, de culori diferite, corespunzătoare pavilioanelor în care sunt internați. Intră în cabinetul psihiatrei, vede o sticlă de Cola pe biroul ei, o ia și bea jumătate.

— Scuză-mă, îmi era foarte sete!

— Nu-i nimic! Ce ți s-a mai întâmplat, Betty? Te simți rău psihic?

E indignată că nesimțita i-a băut sucul fără să-i ceară permisiunea. Putea să-și fi turnat într-un pahar, nu să fi băut cu botul din sticla ei. Erau pahare destule pe etajeră! Deja nu-i mai putea suporta pe soții Wagner. Nici pe maimuța asta, nici pe gorila de Alfred, care își bătuse joc de ea la motel, dându-i papucii și spunându-i senin că are o amantă.

— Mi s-au întâmplat multe! Nu le pot duce singură, vreau să ți le împărtășesc.

— Înainte de a-mi împărtăși orice, vreau să remarc că arăți senzațional de tot. Ca o bufniță.

— Bufniță?! Se poate, Wagner se sperie de mine când mă vede...

— Ești o bufniță aspectuoasă. Sau mai degrabă o maimuță? O pițipoancă?! Uită-te la tine, ai întinerit. Parcă ai 30 de ani, nu 56...

— Am 46, la fel ca tine! Îmbătrânirea e spaima mea... În orice caz, bufniță, nebufniță, e clar că nu m-am obișnuit cu noua mea față. Dar ticălosul n-o să-mi mai vadă mult moaca. I-am zis să-și ia bagajele și să se ducă la mă-sa!

— Cum așa? Nu vrei să te împaci cu el? Pur și simplu l-ai izgonit?

— A, nu. Nu pur și simplu! Am regizat chestia... Mi-am schimbat nu doar înfățișarea, ci și preferințele muzicale. Bag rock la maximum, rap, muzică de negri, tehno și multă muzică românească nouă, cu versuri imbecile. Toate se potrivesc cu fața mea. Ca să-l enervez pe Alfred, bineînțeles... Ideea să-i zic să plece mi-a venit în bucătărie. Mi-a mâncat cașcavalul! N-am mai cumpărat nimic pentru el... Și-a uns pâine cu unt, a pus cașcavalul deasupra, apoi și-a turnat cafea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic...

— Și nu i-ai dat peste mână?

— Nu sunt genul agresiv ca tine... Nu te-a luat de nevastă fiindcă erai agresivă!

— Dar cum a fost? o întreabă nervoasă Carla, amintindu-și iar cum s-a purtat ticălosul.

— Păi la Radio Zu se dădea o melodie superbă, pe care înainte n-aș fi ascultat-o, dar care acum îmi plăcea, se potrivea.

— Ce melodie?

— Un hit! *Rămâi cu bine* — Delia feat Macanache.

— Nu-l știu!

— Mi-am dat seama că venea la fix, are versuri mișto: *Îți făceam clătite doar cu dragoste și dor/ Îmi gătești doar*

zile fripte,/ Tu trăiești, eu simt că mor/ Ne îmbătăm doar cu iubirea ce ai transformat-o-n rom/ Ce om...

— Chiar că vi se potrivește! Cu ce om te-ai încurcat și tu, Betty...

— Părea enervat Alfred al meu și al cui o mai fi el... Am dat mai tare, refrenul era mesajul pe care voiam să-l audă, ba chiar am cântat și eu cu Radio Zu.

— Cum sună refrenul?

— *Știi că fără tine viața e pustiu/ Dacă n-ai iubire, nu prea ai nimic/ Știi că nu reziști fără mine, o știu/ Ia rămâi cu mă-ta, hai rămâi cu mă-ta!* cântă Beatrice.

— Excelente versuri! Foarte, foarte adecvate.

— Mda... După ce s-a terminat melodia, i-am zis: Ia rămâi cu mă-ta, Wagner! Hai, rămâi cu mă-ta! Și spune-i și maică-tii că ai fost la Brașov cu o femeie frumoasă pentru care ți-ai distrus căsnicia. Deci, hai pa! Rămâi cu mă-ta!

— El ce a zis?

— I-a stat cafeaua în gât. Înainte să plece mi-a spus spășit că-și face bagajele și se duce la maică-sa. Mi-am pierdut vremea cu el, Carla. Vremea și tinerețea! Puteam să mă mărit cu un ministru...

— Bun, Alfred a plecat. Tu ce ai făcut? Ai stat în casă și ai plâns?

— Inițial am vrut să mă culc, să nu mai știu de mine. Am concediu până pe 30 decembrie, când vin oamenii cu ochii explodați de petarde, puteam să dorm... Dar am zbughit-o pe ușă. M-am așezat pe trepte la metrou. Lângă mine era o fată slăbuță, mamă infirmă cu trei copii, din care un sugar și doi clar oligofreni. Le-am dat 10 lei să-și ia covrigi, s-a dus cel mărișor. Mi-a dat și mie unul. Mi-am zis că nu merit să mor, de vreme ce această amărâtă se luptă pentru viață. M-am întors acasă, mi-am

strâns câteva lucruri și am plecat la un hotel, m-am cazat acolo. I-am dat lui Alfred un mesaj WhatsApp, l-am anunțat că lipsesc.

— Cum a primit treaba asta?

— Imaginează-ți că voia explicații, deși nu mai avea niciun drept! I-am zis că mă duc la un congres în Brașov și că n-o să mă pape ursii, stau la un hotel de lux. După aia, l-am sunat pe gigolo Giorgio.

— Ți-a plăcut, nu? o provoacă psihiatra, știind de la el ce se întâmplase.

— Foarte mult. E un tip pe cinste. Ne-am tras-o până a doua zi.

— Nu cred, el mi-a spus altceva, se intimidează Carla.

— Minte! Nu voia să te facă geloasă, mi-a zis că se iubește cu tine! Mi-a plăcut psihoterapeutul. Dar dacă pe ăsta îl încercasem, voiam să-l încerc și pe celălalt, pe dirijor. Așa că l-am sunat, iar pe seară am ieșit la restaurant. A doua zi, pe 1 decembrie, mă duceam deja acasă la Luca să ne-o tragem.

— Bine ai făcut! E un artist, un finuț, nu se compară cu gorila ta. Mai departe!

— În condiții normale nu m-aș fi dus acasă la un necunoscut, chiar și la unul recomandat de tine, dar nu erau condiții normale. Și deja îl cunoscusem cu o zi înainte, luasem împreună masa la Quattro Cuori, îl plăcusem...

— Îl plăcuseși, deci...

— Normal, era tinerel și prezentabil. Însă am ajuns la blocul lui și am văzut o bulină mare, roșie. Clădire încadrată în gradul 1 de risc seismic. Tocmai luasem hotărârea să nu mai mor și mă gândeam că n-aș vrea s-o sfârșesc sub cărămizi, chiar dacă necunoscutul acesta mă atrăgea foarte tare...

— Un necunoscut... Îl cunoșteam eu, Betty, ți-am garantat că e supermișto și sănătos la cap. Avea doar câteva probleme minore când a venit la mine...

— Cu ce mă încălzea pe mine, Carla, dacă muream alături de un dilimache sau alături de un tip sănătos?! Tot moarte era.

— Și ce ai făcut? Ești o mare figură, știi?!

— L-am sunat din nou pe dirijor și i-am zis „omule, coboară să mergem undeva, în blocul tău eu nu urc!". A coborât, mi-a zis că o să mă iubească pe muzică de Vivaldi și a vrut să intrăm în primul hotel. L-am refuzat, mi se părea aiurea, mai ales că era și Ziua României, umblau cunoscuți pe străzi. Voiam să-l pedepsesc pe Alfred, nu să mă destrăbălez ascultând fanfara. Apoi, dacă aș fi fost disperată, l-aș fi dus în hotelul în care mă cazasem, dar n-am vrut...

— Deci n-ați intrat în hotel...

— Nu. M-a luat de mână și am fugit prin ploaie. I-a venit o idee: să mergem la casa bunicii lui moarte, undeva la munte, la două ore de București. Cum nu eram în stare să conduc, iar el băuse și luase medicamente, am ieșit la autostop. Îmi plăcea ideea să fug din oraș, ca Wagner. Ningea și eram îmbrăcată subțire, nicio mașină de autostop... Am intrat în McDonald's-ul din capul autostrăzii. Mi-a luat un meniu pentru copii. Îți închipui ce am ajuns să fac...

— Ce surpriză ți-a căzut?

— Hai, Carla, zău așa. Nu m-am uitat la surpriză, se chinuia s-o asambleze din bucățele. Construia și surpriza mea, și surpriza lui.

— Nu se poate să nu-ți amintești...

— Bine, cred că era o rățușcă, el avea un vaporaș. Mai mare rușinea... Mă temeam că mă vede cineva cu el, căzută în mintea copiilor. Chiar m-am uitat împrejur, să știi. După ce am mâncat, am ieșit din nou în buza autostrăzii și am oprit o furgonetă.

— Ați mâncat? Ce?! se crucește Carla.

— Câte un meniu, ți-am zis... Nu ne-am săturat, am cumpărat încă patru cheeseburgeri.

— Extraordinar! Cred că l-ai hipnotizat pe Luca!

— De ce spui asta, dragă?

— Are nevroză alimentară, nu mănâncă lucruri nesănătoase. Și urăște fast-food-urile, are un război personal. Dar cu tine a mâncat...

— L-oi fi ajutat mai mult decât ai făcut-o tu, Carla!

— Pe dracu'! Să știi că e succesul meu terapeutic, nu al tău!

— Nu-mi revendic vreun succes! Chiar nu mă interesează ce mănâncă. Îți spun mai departe. Ne-am urcat în furgonetă, amândoi lângă șofer, era o singură banchetă. Luca la mijloc, eu în dreapta. Mi-a pus mâna pe genunchi. Eram înghețată, mașinii i se stricase instalația de încălzire. El mi-a dat pardesiul lui să mă acopăr.

— Cât de galant... ți-am zis că e un om extraordinar.

— Te-a păcălit!

— Cum așa? Garantez pentru el!

— Luca și-a băgat mâna pe sub pardesiu direct în chiloții mei. Pe față nu i se mișca nici un mușchi. L-am ciupit, l-am înjurat din privire, dar el continua, mă gâdila. M-am temut că, dacă urlu, crede șoferul că suntem nebuni și ne lasă în viscol.

— Incredibil de mișto v-ați distrat! Ai avut și orgasm...

— Dacă numești asta distracție... M-am cutremurat de dezgust, dar mi-am zis că așa-mi trebuie, dacă vreau să fac pe curva. Uite că sunt tratată în consecință!

— El cum era?

— Extaziat. Tot lua dintr-un tub niște pastile albastre. Nu erau Viagra, alea sunt mari și lungi, le știu. Astea erau mici și hexagonale... Lua și pastile roz, galbene, albe, de-a valma. L-am întrebat ce face și mi-a zis că tu i le-ai dat.

— Pastilele fericirii, alea albastre, le identifică psihiatra. Eu i le-am dat! Ți-a dat și ție?

— L-am refuzat. Oricum, chiar și fără pastilele fericirii, am avut cel mai ciudat orgasm. Conjunctura, stresul, gerul, șoferul roșcovan care nu bănuia nimic, fulgii care cădeau din toate părțile, ștergătorul de parbriz care se înțepenise, TIR-urile care treceau pe lângă noi... Și degetele alea lungi de dirijor care nu mă lăsau deloc în pace...

— Deci ați făcut sex pe autostradă!

— Termină, Carla! Nu poți numi așa ceva sex. Era o nebunie, o perversiune ciudată.

— Betty, să-mi mulțumești, fiindcă datorită mie ai trecut de la agonie la extaz. Ai avut tu parte de asemenea senzații cu Alfred? Cu ofilitul și conformistul ăla de bărbat al tău? Poliamoria e bună pentru toți! Îți permite să iubești câte persoane vrei, chiar dacă ești căsătorit.

— Resping poliamoria, e o imoralitate generalizată! Tu poți, eu sunt de modă veche.

— Alfred al tău a devenit poliamoros...

— Alfred să stea cu mă-sa! E mort pentru mine. Un poliamoros bun e un poliamoros care nu stă cu tine în casă! Să-ți spun de Luca. Șoferul ne-a depus în orașul Râmnicu Vâlcea. Până la casa bunicii mai aveam de mers trei

sferturi de oră. Ne-am oprit într-un bar, să ne încălzim. Mă săruta disperat. I-am zis să înceteze, fiindcă se uită lumea, eram la țară și toți ne urmăreau. În bar a intrat patroana unui magazin din satul bunicii, pe care o cunoștea și ne-a luat cu mașina.

Beatrice începe să plângă. Carla vine lângă ea și o mângâie:

— Să nu-mi zici că te-a violat, bruta dracului. Îmi pare rău, mă simt aiurea fiindcă ți l-am recomandat...

— Ai răbdare, Carla, era bine să fi scăpat violată! Mă gândeam că n-o să scap vie. Deci am intrat în casă... Era un fel de mausoleu cu poze și covoare vechi.

— Acolo a ieșit cu scântei, nu? După ineditul sex din furgonetă...

Nervoasă, Beatrice se face că n-o aude.

— În casă, s-a prăbușit în lumea lui. Mângâia obiectele pline de praf, săruta tablourile cu niște țărani. M-am speriat. Parcă nici n-aș fi fost acolo, mă ignora. Tremuram, fusta mi se lipise de picioare, dar nu voiam să mă dezbrac. M-am băgat în pat așa, îmi clănțăneau dinții ca naiba. Era o sobă acolo, dar lemne nu văzusem. Îl urmăream pe nebun în tăcere, cu ochii afară din plapuma care mirosea a naftalină. Și-a scos partiturile din geantă, le-a sprijinit de geamul înghețat și a început să dirijeze.

— Interesant... o casă bântuită. Doar în filme am văzut! Plină de praf. Și Luca săruta praful... după ce se îndopase la Mc... chiar foarte interesant.

— Interesant pentru tine, pentru mine, nu. Mă temeam de moarte. Dar teama de moarte nu era atât de mare ca frigul din casa aia. Luca avea călduri, se dezbrăcase, era în șosete și în cămașă. Dirija, dirija, doar Dumnezeu știa ce dirija el acolo, muzica era în capul lui. Curentul electric

fusese tăiat pentru neplată. Am ațipit să nu-l mai văd, dar m-am trezit înțepenită de frig și de frică, aveam și senzația de pipi. M-am extras din pat, m-am dus și l-am bătut pe umeri. L-am rugat să aducă din pod covoare și să le pună peste mine în pat, că mor.

— N-a venit lângă tine să te încălzească?

— Nu. A adus o carpetă cu Răpirea din serai și o plapumă prăfuită. Privea în spatele meu, la un tablou cu tac-su-mare, și i se ridicase părul. M-am acoperit să nu-l mai văd și am adormit. Am plâns în somn. Înviasem din morți, dar acum trebuia să mor de tot, ucisă de mâna lui Luca. Măcar dacă mă omoară, să mă ia din somn, să nu-l văd cum o face, mă zbuciumam înainte să adorm.

— În starea în care era putea să te omoare ușor... Bănuiesc că de emoție și de bucurie că fuge cu tine la bunica a păpat cam multe medicamente, mititelul. Și în combinație cu alcoolul... practic era drogat rău de tot...

— Mulțumesc, Carla. Ai fi fost autor moral! Mi-ai garantat că e OK și că a venit la tine pentru niște probleme mici, dar el are probleme mari, inclusiv cu drogurile voastre psihotrope. L-am văzut! Cât e de celebru ca dirijor, așa o să ajungă de celebru și ca nebun! M-am trezit din somn plângând fără lacrimi. Îmi venea să sughiț, dar m-am abținut, să nu mă simtă. Făceam pe mine. Mă foiam sub covor, ciulise urechile. I-am zis: Luca vreau la baie, unde e baia aici? Nu mi-a răspuns.

— Vai, mi se face frică... bine că ești vie!

— Apoi, cu o voce dogită, care suna altfel decât vocea lui melodioasă, mi-a zis că n-are baie. Era un WC afară, dar prea periculos să merg, urșii coborau de pe munte și se jucau în curte. Am început să plâng fără zgomot, să-l

urăsc pe Alfred, să mă rog să ardă-n iad cu nenorocita lui și să vină OZN-urile să-l ia pe Luca. Între timp, el a deschis larg geamul ca să simtă vocea nopții care intra înăuntru cu aerul înghețat...

— Ai umor, Betty! De spaimă aș fi făcut pipi pe mine.

— Când m-am hotărât să fac pipi pe mine, mi-a zis: „Hai cu mine afară!". M-am extras de sub maldărul de boarfe și l-am urmat. M-a dus lângă casă, după un perete, să nu ne vadă urșii. N-a vrut să se îndepărteze, deși l-am rugat. Se uita fix, ca un pervers nenorocit, trebuia să mă aștept... Dar mi-am dat seama că nu mă vedea.

— Cum să nu te vadă, dacă se uita?

— Nu mă vedea! Privirea lui era pe peretele din spatele meu, văzuse o crăpătură. A băgat degetul în crăpătură, apoi în gură și a ciocănit zidul nemulțumit. Am mâncat zăpadă de sete și am intrat în casă. Am picat într-un somn adânc, m-am trezit în zori, credeam că am o omidă pe frunte. Era el, mă mângâia pe gene. Se băgase în pat după ce am adormit, a închis și geamul.

— Un coșmar! N-am știut că e atât de nebun...

— Când s-a ridicat din pat, era în pardesiu. Dar când s-a întors cu fața am văzut că e gol pe sub pardesiu. Am început să plâng și s-a întâmplat ceva.

— Să nu-mi zici că te-a violat că leșin aici!

— Nu m-a violat, era blând. A început să-mi cânte un cântecel pentru copii.

— Ce schizofrenie drăguță... Schizofrenie în doi!

— Mie-mi zici? Totul a fost schizofrenie curată! El nu vorbea, doar dirija și cânta. Îi ieșeau aburi pe gură. S-a dezbrăcat de pardesiu și a deschis iarăși geamul. Gol de tot cum era, a început să dirijeze norii...

— Doamne!

— Niciun Doamne! Tipul e foarte bolnav, dar mai bolnavă decât el sunt eu. L-am urmărit câteva minute, după care am adormit iar. M-au trezit niște bubuituri în ușă.

— Cine era?

— Îmi venise salvarea. Luca nu mai era acolo!

— Era Salvarea?

— Era salvatoarea mea, o femeie în jur de 60 de ani. Văzuse un felinar aprins și nu știa cine e. „Dumnezeu v-a trimis. Suntem morți de foame și de frig, am băut zăpadă, vreau o baie. Luați-mă de aici, vă implor!", i-am zis.

— Ai fost salvată deci!

Beatrice simte o nuanță de regret în glasul ei.

— Da, am fost salvată. Tanti Angela, așa o chema, a făcut o omletă mare și a copt pâine pe vatră. Am făcut baie într-o copaie de lemn și am stat cu Luca pe sobă. Am băut cafea, lapte proaspăt muls, am sudat vreo trei țigări și am adormit. Mi-am zis din nou că Dumnezeu nu mă voia moartă.

— Stai! Sunt două lucruri pe care nu le înțeleg. Spui că tu i-ai deschis femeii. El unde era? Și apoi, de când fumezi?

— Urcase în pod, umbla în cutiile cu amintiri. A auzit voci și a coborât în fundul gol. Tanti Angela s-a speriat, dar i-a adus de-acasă niște haine ale răposatului ei soț. I-a făcut observație: „Mămică, vrei să răcești? Ori ești nebun?!". Iar de fumat m-am apucat în noaptea în care a dispărut Wagner.

— Ați plecat la București?

— Doar eu am plecat, el a mai rămas. I-a spus vecinei că sunt viitoarea lui soție și că mă trag dintr-un neam de mare compozitor.

— Viața bate filmul! Uite ce ai pățit din cauza lui Alfred! Uite cum ai ajuns! Să dormi în casă la o țărancă

necunoscută, să ți se smulgă un orgasm pe autostradă, să te temi că vei fi ucisă de un drogat, în casa înghețată a bunicii lui moarte. Ai mai multă grijă de tine, dragă!

— N-avea tu grijă de grija mea. Mă grăbesc, dar aș dori să-mi spui cândva ce pastile ia Luca. Un bărbat atât de talentat și de frumos... Ce i-ai făcut? Nici la concertele lui nu mă mai pot uita, îngheț de spaimă!

— Ce vrei să insinuezi, Betty?

— Nu e nebun! Ne-am întâlnit înainte la restaurant, nu uita asta. Era cult, elevat și coerent, nicidecum dement. Ulterior s-a drogat la greu. Aș vrea să-mi explici care sunt interacțiunile dintre toate pastilele colorate cu care se îndopa. Era ca un curcan care înghite pietricele de pe jos...

— Mai stai și îți explic.

— Nu mai pot! Trebuie să-mi iau fata de la școală, e orfană de tată...

— E orfană pentru că tatăl ei a vrut s-o lase orfană, nu eu! Te-am rugat ceva, ai uitat?

— Nu mai știu ce m-ai rugat. Reamintește-mi!

— Vreau să mergem la mormântul lui Eminescu, să-i fac o pomenire.

— Merg. Și tu ai avut răbdare și m-ai ascultat. Când?

— Vineri, pe 15 decembrie. Vii să mă iei?

— Vin!

— Domnule psiholog, radioascultătoarele ne întreabă cum își pot găsi soțul ideal.

— Ca să știm ce căutăm, vom defini mai întâi soțul ideal. Nu e o larvă, ci trăiește din banii proprii. Are simțul umorului, nu față de mort. Face duș, folosește spray, e sportiv, energic, n-are burtă de nesimțit și nu doarme toată sâmbăta. Îi place

aventura, a realizat ceva la viața lui. Doamnelor, niciodată soțul ideal nu cere de mâncare, ci gătește cu voi. Și nici nu se opune să vă întâlniți cu prietenele!

— Cum procedăm dacă-l găsim? Îl cerem în căsătorie?

— Da! Să nu așteptați ca soții ideali să vă ceară de neveste. Cereți-i voi! Cu verighete, romantism. S-au dus timpurile în care femeile așteptau pețitori, suntem în secolul supervitezei. Dacă dați de bărbați ideali, închideți-i în căsătorii până nu vi-i iau altele!

— Dacă refuză, femeile vor fi disperate, deprimate...

— Doamnă, nu-i nimic! Și femeile sunt oameni. Dacă sunt oameni, au rațiune. Și, dacă au rațiune, își dau seama că într-o relație cele mai de preț ingrediente sunt emoțiile pozitive. Or, un refuz al cererii în căsătorie le aduce emoții negative. Când vin emoțiile negative, ca o avalanșă, trebuie să părăsească zona contaminată. Să nu se uite înapoi la cei care le-au refuzat. Să caute alți soți ideali, care să le ofere emoții pozitive. Sunt miliarde de bărbați în lume!

O mitralieră pentru deputat

Carla Samson vrea să scape repede azi de pacientul VIP Francisco Giuliano. N-are chef de jigniri. Chiar dacă s-au sărutat pasional după ce au cântat, e ca și când n-ar fi fost nimic. Din cauza lui, a plesnit-o don Lorenzo și s-a culcat flămândă.

— Bună ziua, doamnă! Abia m-am târât, am fost internat două zile la Grajduri nr. 1. Mare suferință! Iau o mitralieră și îi împușc pe toți, după care pun bombă să sară în aer șandramaua. Mizerie mare, fizică și umană... E plin de doctori care fac pacienților rele mai mari decât Ciomu. Unii din ei pot fi falși, dracu-i mai știe...

— Dacă acest spital vă salvează, trebuie să-l suportați!

— O să-l suporte dracu', nu eu! Până la urmă va fi aruncat în aer, bubuie politicianul.

— Să lăsăm aceste traume și să trecem la agresivitatea dumneavoastră...

— Agresivitatea?! E cea mai mică problemă pe care o am, fă! Sunt suspect de cancer. Ai studiat boala asta, fă, în școala ta de psihiatri?!

— Și în psihiatrie există cancer, domnule! Cancer psihic. Bineînțeles că nu suferiți și de așa ceva, fiindcă un om nu le poate avea pe toate. Însă noi vrem să vă vindecăm...

— Care noi? Tu și leprele mele de la partid? Sau tu și psihiatrii tăi, tembelo?! V-ați coalizat? Vă știu eu pe voi, dușmanii mei... Vedeți omul și pac, îi atribuiți o boală, fără să-l cunoașteți, fără să vă pese de sufletul lui. V-am lins toate tratatele, fă, scârbă, după ce m-ați băgat la balamuc și m-ați diagnosticat ca delirant!

— Vă rog, domnule, nu v-am pus eu diagnosticul! Și nici nu-l iau de bun. Vreau să-mi spuneți ce ați mai făcut, să vorbim despre Ceaușescu...

— Despre Ceaușescu vreau! Și despre o casieriță de la hipermarket, care m-a tras în piept acum o oră.

— Începem cu Ceaușescu sau cu casierița?

— Cu târfa aia creață! Dar mai întâi să vă fac o scurtă introducere despre mine: doamnă doctor, ajungi la o răscruce a vieții, așa ca mine, în care îți dorești pace, bucurie și puțin sex, de fapt puțin mai mult. Știi, mi s-a spus că nu voi mai fute, după radioterapie... Și soare vreau, urăsc vremea asta mohorâtă!

— Ce-i cu casierița? Ați bătut-o?

— Aveți răbdare, doamnă. Unde vă grăbiți așa? Ori vrei să scapi de mine?! Ești cam neliniștită pentru o psihiatră, fă, ciudato!

— Iertați-mă, se retrage Carla.

E deranjată de alternanța dintre politețe și înjurături, utilizată des de bolnavii psihic. Dar dacă-l dă afară, iar o să-i sară ministrul în cap. Trebuie deci să-l ignore.

— Să revin: îmi doresc numai bine în viață. N-am bătut escroaca, deși a vrut să mă păcălească cu 6,11 lei! Mi-a bătut de două ori legumele pe bon, pe o așa vreme haină!

Zicând acestea, țâșnește în picioare, se bate cu pumnii în piept și urlă „Aaaaa! Aaaaaaa!".

— Vă rog, domnule, luați loc! Mă speriați! Sunteți la mine acasă, nu v-am chemat în spital pentru că sunteți un pacient VIP. Îmi speriați și copiii!

— Gata, stau! Să nu mă înțelegeți greșit! Nu suma e problema, ci cum a încălcat creața porunca NU FURA! Rămâneam cu un prejudiciu de 6,11 lei. Furat, adică! Era improbabil să cântăresc două pungi de legume care să coste la fel, 6,11 lei, dar la ea se putea... Mi-a ucis nervii târfa, a încălcat și porunca nu ucide! Și făcea pe nevinovata, mânca-i-ar câinii pizda ei...

— Nu i-ați smuls unghiile, nu?

— Din păcate, nu i le-am smuls, erau niște unghii verzi cu picățele, parcă le văd... M-am dus la relații cu clienții să-mi recuperez banii. Mi-au dat doar 6 lei și 10 bani. Nu era suma exactă! I-am așteptat să producă un ban galben, din ăla micu', au venit cu el în dinți. Nu insistam pentru bănuț, dar nu și-au cerut scuze...

— Ați procedat corect. Îmi dau seama că ajungi uneori într-o cumpănă a vieții în care, oricât de echilibrat ai fi, ai mânca balauri pe pâine.

— Balauri pe pâine! Frumos spus. Și Ceaușescu era un balaur! Hai să-l pomenim, să-mi deșert sacul. Să înceapă lanțul amintirilor despre dictator!

Din cartier se aude bubuit de petarde. Deși Guvernul a interzis petardele, cu excepția nopții Anului Nou, dezaxații încep să le arunce de la începutul lui decembrie, fără ca poliția să intervină. Orbit de furie, se repede la geam, îl deschide și urlă:

— Bă avortonilor, care dă cu petarde o are mică! Băga-v-ați petardele în nas, dementilor! Unde-i ministrul de Interne? De ce se găsesc bombe în piețe? Boilor din Guvern, și voi o aveți mică! Exploda-v-ar petarde în WC-uri!

Carla mai are puțin și leșină. Cu siguranță că vecinii au scos capetele afară.

— Domnule deputat, vă rog, ne râde lumea... Crede că urlă ai mei, că nu i-am educat!

Auzindu-l răcnind, Lorenzo bagă capul pe ușă. Carla îi face semn să se ducă la treaba lui. El face sarmale în bucătărie, cu aia mică, și speră să nu-i arunce iar mâncarea la gunoi, din cauza deputatului. Lui Giuliano nu-i place că Samson năvălește în sufragerie. Închide geamul și revine la locul lui iritat. Atacă politicul care tolerează încălcarea legii petardelor și a tuturor celorlalte legi. Îi explică psihiatrei că partidele sunt pline de jigodii, cu sufletele mustind de răutate, ură și invidie, care și-au făcut un mod de viață din minciună, bârfă, atac la persoană și denigrare.

— Nimeni n-are nevoie de jagardele, doamnă! De zdrențe care să-i calculeze bugetul, să-i numere îmbucăturile, să-i intre cu bocancii în viață. Am prins câțiva! Le-am spus: de mine să stați deoparte, nenorocirilor! Nu suntem compatibili! Marș la treaba voastră, dacă aveți vreo treabă! Dacă nu, sugeți din deget! Pe ăia care nu m-au înțeles ori i-am caftit, ori i-am îngropat în plângeri penale.

Psihiatra intervine:

— Pe mine mă bucură protestele pentru îndepărtarea jagardelelor politice, mă duc în Piața Victoriei când am timp. E frumos, cunosc lume, avem vuvuzele...

— De ce ești tăntăloaică, fă?! Protestele sunt un căcat! Nu rezolvă nimic. Mulțimea e haotică, violentă, fără program și fără lideri. Campania *Fără penali*, adică fără ăștia deja penali, nu e de ajuns! DNA ar fi trebuit să dea milioane de penali, din politică, sănătate, administrație

și să le confiște averile. Și la voi în spital trebuia să intre DNA, să-i bage la răcoare pe ăia cu cobai umani!

Carla se înfioară. El nu insistă însă pe tema studiilor clinice, ci trece la lecția de științe politice: toate partidele sunt niște struțo-cămile corupte, nici de stânga, nici de dreapta, cărora nu le pasă de populație. Punctele sociale sensibile, precum detonarea spitalelor morții, băgarea somităților medicale în pușcării, desființarea fabricilor de diplome universitare și creșterea nivelului de trai nu vor fi atinse nici peste 20 de ani.

— Ca să se rezolve astea, n-ajung răscoalele violente, domnișorico! Trebuie să moară generații. Și ăia care se ridică după morți să fie necontaminați! Nu vezi că țara seamănă cu un dirijabil tembel, la care s-a deschis supapa?! În răscoale, oamenii cu vuvuzele doar ejaculează frustrări, nu acționează! Obiectivele păpușarilor piețelor, în care te duci tu ca o proastă, sunt prea elitiste. Românul se uită la emisiuni TV cu curve înșelate și râgâie a cârnați cu usturoi. Mă piș pe protestatarii proști!

Spunând acestea, se ridică în picioare și gesticulează ca în campanie:

Câtă vreme liderii mărșăluitorilor amatori nu vor avea o strategie, în domenii ca educația, sănătatea și munca, răscoalele teribiliste nu se vor transforma într-o mare revoluție. Avem nevoie de o stângă autentică, vânoasă, compusă din inși integri, care să lupte pentru oameni, nu de struțo-cămile politice!

Deși se teme de Giuliano, ale cărui relații politice o pot spulbera din spital, moare de dragul lui. E un orator de forță. Nu zice deloc rău ceea ce zice! Păcat că va muri, se gândește ea și începe să plângă din senin. Conștientizează că e o tăntăloaică, așa cum îi tot spune

și își jură să nu mai calce în Piața Victoriei cu vuvuzeaua. Deputatul e încurajat de lacrimile doctoriței. Îi place să stoarcă lacrimi, sunt semne clare de cucerire a alegătorilor. Electoratul care dă apă la șoareci devine ușor electorat captiv. „Gata, am capturat-o pe madam. Ia s-o leg încă puțin!":

— Deci Carlo, să-ți intre în capul ăla de tăntăloaică: nicio răscoală nu ajută, dacă nu purificăm ideologic politicul și dacă nu aducem oameni noi. Îi îndepărtăm pe ăștia, da' pe cine punem în loc? Sunt aceiași, e nevoie de un politic cu puță tare! Să-ți detaliez, că ești la clasa a IV-a: avem o țară de revoluționari care vor să schimbe orice, oricând și oricum. După cinci minute, 80% dintre guralivi se ascund. Când se pune problema, pentru restul să facă un gest concret, constați că, din masa revoltaților, au rămas câțiva, îi numeri pe degetele de la o mână ciungă. Apoi, rămân și mai puțini. Le e frică, au copii, rate la bănci. În final renunță toți, rămân doar nebunii vizionari.

Carla e fascinată. A cunoscut puțini oameni cu anvergura lui intelectuală, probabil Freud și Maslow o aveau. I-a văzut coeficientul de inteligență în fișa de la spital: 132, adică genial. Ciulește din nou urechile, să mai învețe câte ceva.

— Această structură psihică națională, preponderent lașă după reeducarea din anii 1950, e motivul pentru care România n-a fost nici Polonia părintelui Popieluszko, nici Cehia lui Václav Havel, nici Ungaria lui Imre Nagy. Suntem ce merităm să fim! Ăia ca mine, care gândesc și se revoltă, sunt diagnosticați ca paranoizi! Avem nevoie de o scânteie care să declanșeze schimbarea. Or voi, javrelor psihiatrice, îi acuzați de delir pe ăia cu idei! Vreți să mă hipnotizați să nu mai schimb țara!

E încercată de o excitație sexuală vecină cu nebunia. Îi vine să sară pe el, dar se abține. Nu-i place totuși când o consideră javră psihiatrică, ea chiar rezonează cu viziunile lui. Mai mult, crede că e singurul bărbat care i-ar putea oferi ceva de nerefuzat, mai precis o CAUZĂ pentru care să lupte. Îl întreabă:

— Și care ar putea fi această scânteie în România, domnul meu?

— Scânteia?! Păi uitați cum stă treaba... Nu reinventăm noi roata, ci ne inspirăm din exemplele altora, de pildă din exemplul Iranului.

— Al Iranului?! intervine ea contrariată.

— Exact! Al Iranului!

Giuliano îi observă fața de școlar nepregătit, oftează și se hotărăște să-i țină și o lecție de istorie acestei inculte.

— Amintiți-vă de Iran, Abadan, de 19 august 1978, de cinematograful Rex. Deși îmi dau seama că vă e greu să vă amintiți, pentru că n-ați știut niciodată, iar la școala de psihiatri nu se învață istorie, o ironizează el.

Ea nu protestează, ci îl ascultă cu evlavie. Deputatul și-a luat iarăși fața de candidat politic și patrulează prin încăpere:

Deci Iran și Abadan. Peste 400 de oameni de toate vârstele încearcă să iasă din sala de proiecție cuprinsă de flăcări. Ușile rămân închise în fața torțelor vii. După incendiu, pe fondul nemulțumirii cronice față de corupția instituționalizată a statului condus de șahul Reza Pahlavi, Iranul iese în stradă cu mic, cu mare și cere o schimbare. Urmează proteste masive, violente, schimbări repetate de premieri, legea marțială, greva națională. Facțiunile marxiste se încaieră cu cele islamiste, armata cu rebelii. Moderații tac și se dau deoparte. Șahul pleacă în vacanță pentru totdeauna în Egipt, generalii o tulesc

și ei. Moralul armatei cade sub pământ. Moderații se ascund. Pe 1 februarie 1979, Franța îl împachetează pe ayatolahul Khomeini, îl pune la aeroplan și-l trimite la Teheran. Câteva milioane de iranieni îl așteaptă și-i poartă mașina pe umeri. Armata fraternizează cu mulțimea. Încep tribunalele revoluționare, execuțiile în masă. N-o mierlesc doar oficialii corupți ai lui Pahlavi. Jurnaliști, intelectuali de toate culorile, vocile vizibile ale societății laice, sunt plimbați prin fața komiteh-urilor revoluționare în drumul spre plutoanele de execuție. Evul Mediu al statului islamic își lasă vălul negru timp de multe decenii peste Iran.

— Nu înțeleg unde bateți. Vreți să devenim islamiști ca să scăpăm de putori? Să ne întoarcem la dictatură?!

— Haideți, doamnă... Fă, nu fi proastă! Noi suntem creștini. Vorbeam de scânteia care aprinde masele, pentru a declanșa schimbări! Trebuie să existe un detonator și la noi, cum a fost la iranienii ăia. Incendiul din clubul Colectiv putea fi detonatorul, dar avem o structură lașă, după cum ți-am spus. Nu suntem nebuni... Ăia din Iran erau nebuni, noi suntem doar lași, e mult mai rău!

— Nebunia ține de religie, nu?!

— Fă, nebunia e în curtea ta! De ce mă întrebi pe mine?! Hai să-ți zic ce cred, văd că iar pui bot. După mine, nebunia nu e islamică, creștină sau mozaică. E doar o fațetă a intoleranței generate de lipsa de educație. Și, în paranteză fie spus, voi, ăștia care ne faceți de creier, psihiatrii și psihologii, sunteți tare needucați... N-aveți viziune și cultură generală. Eu, de exemplu, nu înțeleg de ce cele trei religii avraamice se urăsc atât de tare. Tehnic, Hristos e evreu. Din stirpea lui au apărut și musulmanii. Tu, ca psihiatră, înțelegi de ce se urăsc ăștia?

— Nu înțeleg, bate în retragere Carla.

Satisfăcut de răspuns, își continuă ideea.

— Știu că sună ca un paradox, dar urăsc ura. Nu e cazul să ne mințim. Nu oamenii obișnuiți sunt problema. Suntem la fel, creștini, iudaici și musulmani. Buba este cu îmbroboditele și îmbrobodiții, în ei sălășluiește intoleranța. Fie că e vorba de o cretină cu batic alb, de un perciunat hasidic, de o mutră ascunsă sub burka sau de o pulă cu dinamită sub parpalac... Nu înțeleg de ce religiile avraamice se urăsc și ucid. De-asta le tot zic la partid: construiți naibii școli, nu catedrale, sinagogi sau moschei! O țară fără religii ar fi un semn de evoluție!

— Pot să vă rog și eu ceva?

— Să mă opresc! Mă opresc! Știu, timpul mi-a expirat...

— Nu vreau să vă opriți! Îmi face plăcere, vă ador discursurile. Să le spuneți la partid să facă și drumuri. Îmi stric mașina!

— Doamnă, în sfârșit mi-ați atins un punct sensibil. E prima dată când îmi atingeți ceva în această psihoterapie absurdă. Sunt obsedat de autostrăzi! Ministrul Transporturilor ne-a prezentat un raport în Parlament. Făcuse doar 666 de kilometri de autostradă, ceea ce mi-a dat o stare drăcească. L-am interpelat pe labagiu. I-am zis: „Dacă aș fi justiția, i-aș aresta pe toți miniștrii transporturilor din 1990 încoace! Nu sunt justiția, dar mi-ai picat în mână. De ce nu ne-ai făcut drumuri, golanule? O freci de opt ani! Nu ți-e rușine că la o țară cu ditamai suprafața avem 666 kilometri de autostradă? Numărul Bestiei! Tu ești bestia națională, bă!! Bestia care poate să ne dea autostrăzile și nu ni le dă!".

Carla își amintește că Giuliano a făcut valuri. A demonstrat că Bulgaria, o țară mult mai mică, ne bate la autostrăzi. I s-a tăiat microfonul, era să iasă bătaie în sală.

Toți parlamentarii strigau către ministru: „Bestie, bestie!" și „Labagiule, labagiule!".

Era bun, însuflețea masele. Ziarele îl descriau ca pe un om-orchestră — și executant, și strateg al propriilor viziuni. Centra și dădea cu capul, n-avea nevoie de consultanți israelieni, pakistanezi, americani și sirieni, adică de mercenarii care lucrau pentru toate partidele și se implicau în spionajul politic pe bani grei. Strategii plătiți nu erau în stare să facă analize realiste de nevoi și nici previziuni fine de atitudine a electoratului. Deși aveau acces la sondaje, nu le interpretau corect, puteai pierde ușor alegerile pe mâna lor. N-ar fi trebuit să scrie nici discursuri, le-a atras atenția Giuliano colegilor de partid. Dar ei nu puteau să renunțe la consultanți — când scriau singuri, făceau greșeli gramaticale și râdea țara pe Facebook. Bunăoară, interpelarea cu drumurile, pe care și-a conceput-o singur, a fost o lecție pentru toți papagalii.

— Domnișoară, Bulgaria și-a făcut autostrăzi la începutul mandatului premierului Borisov. Ăla n-a mărit pensiile, a băgat bani în infrastructură. Chiar dacă psihiatrii i-au reproșat că din cauza autostrăzilor s-au sinucis mii de pensionari, decizia lui Borisov a fost bună, a dat creștere economică. Criticile s-au dus, morții s-au îngropat. S-au mărit pensiile supraviețuitorilor.

— Vedeți, domnule, bulgarii evoluează, au autostrăzi, turism și agricultură. Noi suntem francofoni și defilăm cu tancurile pe sub Arcul de Triumf...

— Extraordinar! Mi-ați atins un alt punct sensibil. Uite cum e: bulgarii sunt francofoni ca noi, chiar dacă vorbesc rusește, însă ei defilează în liniște. La noi bagă tancuri, mașini odioase de luptă, escadrile de F-16, corvete. Astea

ne lipsesc?! Îi trebuie chelului de român tichie de mărgăritar? În opinia cretinilor, îi trebuie! N-avem drumuri, dar ne sug banii americani. Hai, fă, să-ți țin o lecție și despre arme!

Giuliano se ridică iarăși în picioare și tună ca în Parlament, sub ochii ei extaziați:

Cumpărăm rachete HIMARS, rachete defensive Patriot, fregate, elicoptere, submarine, îi îmbogățim pe americani, pe englezi, pe germani. Dăm miliarde de euro. Ce primim în schimb? Nimic. America nu ne ridică vizele, iar ăilalți ne țin ca pe proști la poarta Schengen-ului! E adevărat că nici pe bulgari nu-i primesc în Schengen, ceea ce ne mai consolează, dar nu-i corect. Le dăm bani, să ne rezolve! Cred că n-o fac pentru că suntem ortodocși și noi, și bulgarii, deci rusofoni. Cine spune că Războiul Rece s-a terminat mănâncă căcat! Așa i-a falimentat Occidentul proamerican și pe ortodocșii greci: i-a îngropat în datorii pentru înarmare. În ultimii 40 de ani, peste 4% din PIB-ul Greciei a fost înghițit de înzestrarea armatei. Până și în criză șacalii voiau bani de la greci și, cum nu erau bani, voiau insule!

Carla se miră de strategiile puterilor mondiale, niciun pacient n-a făcut-o să le înțeleagă. Parcă nici ideile lui de persecuție și de urmărire nu i se mai par delirante, după ce își expune argumentele. Dacă mai devreme își făcea planuri să scape repede de Giuliano, acum dorește să-l rețină.

Îl adoră! Își imaginează cum s-ar urca pe tancuri cu el, strigând: *Make love, not war!/ Make love, not war!* Și apoi ar striga amândoi și ceva cu implicații educative: *Make love, not Warcraft! Make love, not Warcraft!* Uite, chiar acum imbecilii ei de copii se joacă pe calculatoare cu sonorul la maximum, deși știu că există în casă un client

psihiatric VIP. „Eu sunt de vină! M-am vrut mamă eroină și am dat naștere unei miniarmate de imbecili. Nici să visez nu mai pot cu plozii ăștia, îmi fug toate visele!". Se scutură de stările rele pe care le resimte față de propriii copii și își întreabă pacientul:

— De ce credeți că nu putem stârpi definitiv corupția? Să vină politicieni noi, care să nu se mai lase furați...

Deputatul se plimbă prin cameră. Are zâmbetul cuceritor cu care a câștigat alegerile. „Mai am puțin și păsărica de psihiatră îmi ciugulește din palmă. O s-o sodomizez! O s-o pedepsesc fiindcă are această meserie de curvă psihică și s-a aliat cu leprele de la partid", își promite. Carlei i se pare că își palpează organul sexual când o privește, dar respinge ideea. „M-am molipsit de la el, am început să delirez..." Giuliano își simte erecția, oftează senzual, dar îi răspunde la întrebare:

— Dr. Samson, ce stârpire a corupției? Nu se vrea! Dacă nu dai șpagă în spital, mori. Dacă nu dai șpagă la primării, nu rezolvi. Șpagă, șpagă, peste tot șpagă. Pentru ce?! Marș, mă! Ați băgat câțiva vizibili la zdup și gata?! Credeți că ăia de-afară nu văd? De ce nu ne bagă-n Schengen, deși le cumpărăm armele? Pentru că nu le pute doar a roze și a kerosen, ci și a corupție! Eu nu iau șpagă, de-asta dau cu piatra! Și mă rog ca generațiile care vin după mine să fie curate! Și voi, medicii, sunteți corupți, unii niște gunoaie! Salarii de 20 000 de euro de-ați avea, tot ați jumuli oamenii! Nu?!

Carla nu pică în capcana pe care i-o întinde insinuând că e coruptă, ci încearcă să-l destindă.

— Vreți să vă citesc compunerea unui copil pe care l-am avut în terapie? Sunt învățați la școală să scrie plângeri anticorupție, o să fim o țară de reclamagii!

— Citiți-mi-o, după care plec. Am depășit timpul, da' nu cred că-i problemă cu banii, te plătesc bine ăia de la partid, nu?!

Evită și cea de-a doua capcană: delirantul vrea să-i smulgă confirmarea că împotriva lui e o conspirație. Începe să-i citească plângerea copilului:

Domnule procuror K., vreau să-l denunț la DNA pe tatăl lui Grieg S. de la a XII-a G, fiindcă l-am văzut cu trei mașini și trei gagici diferite, care nu erau mamele lui. Mă enervează deoarece eu merg la școală pe jos, spre osebire de Grieg, pe care-l aduce tac-su și îi dă și 50 de lei pe zi, iar eu am decât 2 lei ☹. Cred că această familie de infractori duce România în râpă, ca să nu mai vorbim de moralitate, poligamie și sensul vieții, așa cum ne spune Moromete. Cei din familia lui Grieg sunt niște Băloși care nu ies din sălile de jocuri, iar eu n-am bani să pariez, nu zic să fac și meditații la română, care oricum nu te ajută la nimic ☹. Ați, fi șocat să aflați că acest elev fumează două pachete pe zi și are note mari fincă tac-su aduce daruri la managerul școlii, pe care să-l anchetați și p-ăsta ☺.

— Ce-i de comentat, Carlo?! E bine să fim reclamagii! DNA vrea combustibil. După cum aveți voi plan de internări, așa au și ei plan de arestări!

— Mă bucur din suflet că gândim la fel! Am dat la DNA tone de combustibil despre infractorii din spital, să-i ducă la pușcărie așa cum au dus-o pe fosta manageră. Pușcăria e o instituție culturală. Când nu ascultă manele sau când nu mănâncă icre negre din pachet, cu Eugenia de la chioșc, deținuții scriu în celulele lor. E atâta liniște încât se aude scârțâitul peniței pe hârtie. Țara are nevoie de cultură, nu?!

— Bine le-ai făcut, păsărică! Corupția se lichidează prin plângeri, asta înseamnă participare socială. O să faci și

tu plângeri, Carlo, până te plictisești! Ține minte vorbele mele de fost procuror și de om nedreptățit... Vei ajunge la multe plângeri penale, fato! Toți bolnavii ca noi ajung!

Giuliano se îmbracă. Ea încearcă să-l mai rețină, vrea o lecție și despre scrierea plângerilor penale, dar n-are succes.

— Mai stați, n-am vorbit despre Ceaușescu! Apoi, vreau să mă învățați să fac plângeri...

— Data viitoare, îi spune zâmbind din pragul ușii.

Într-un impuls omenesc, o mângâie pe păr și o sărută pe obraz. Ea tremură ca apucată de friguri. Îl roagă să aștepte puțin, vrea să-i dea ceva. Se întoarce cu un pachețel.

— Te admir și te iubesc, Francisco! E un mic semn al prețuirii mele, un parfum pe care mi l-a dat un prieten, adus tocmai din Orient.

Surprins de gest, o îmbrățișează. Carla se agață disperată de el, îi sare în brațe, îl încolăcește cu picioarele și îl sărută pe gură. În casă nu se pot întoarce, fiindcă e Lorenzo, iar pe casa scării și în lift sunt ochi. Aud ușa unui vecin și se desprind. El iese din bloc ca din pușcă, ea îi cere o întrevedere urgentă lui Giorgio. De data asta vrea doar să-i spună ce are pe suflet.

— Radioascultătorii ne întreabă ce este poliamoria, aud vorbindu-se mult de ea.

— Poliamoria, un termen psihologic nou, definește necesitatea omului contemporan de a fi iubit concomitent de mai multe persoane și de a împărtăși, la rândul lui, iubire către ele. Iubirea nu se mai partajează doar cu partenerii legitimi.

— Cum am putea deveni poliamoroși?

— Fiecare om poate duce un anumit număr de relații, X1, X2, Xn, în funcție de capacitatea lui sufletească. O notăm cu C. O capacitate sufletească de valoare 3 (C3) permite trei relații, în timp ce o Cn, nelimitată, permite Xn relații, tot nelimitate.

— Cum determinăm valoarea C a capacității sufletești?

— Prin teste! Se completează un test cu 471 de întrebări. Rezultatul e însăși valoarea lui C care, să ne reamintim, ne arată câte relații poliamoroase putem avea.

— De unde poate fi procurat testul?

— Eu l-am conceput și l-am acreditat la Comitetul Central al Psihologilor. Se poate plăti online pe platforma mea, poliamorie.ro.

— Excelent, mi-l comand! Să mai lămurim un lucru: societatea acceptă poliamoria? Suntem credincioși, în postul Crăciunului...

— O acceptă, n-o acceptă, totuna e. N-are ce să-i facă. Chiar și credincioșii vor îmbrățișa poliamoria, e benefică economic.

— Care ar fi beneficiile ei?

— Ne întârzie îmbătrânirea. Iubind mai mulți oameni, ne menținem tineri, cu libido, preocupați de cum arătăm. Nu mai băgăm în noi toate prostiile! Trăim mai mult și producem mai mult, deci economia câștigă. Prin antiteză, monogamia, ca și singurătatea, ne bagă în groapă. Ne plictisim, mâncăm și murim.

— Totuși, familia e sfântă. În manele, „femeia e icoana la familie". Bărbatul calcă strâmb, e iertat. Femeia nu-i iertată, ea trebuie să rămână credincioasă, ca o icoană.

— Doamnă, femei-icoane erau în Antichitate. În secolul al XIX-lea, treaba s-a schimbat. Amintiți-vă de Mița Biciclista și de curtezane, femei nesătule. Fidelitatea e desuetă, acum vrem sex și relații diverse. Nu doar bărbații trebuie să trăiască bine! Fostul președinte al României ne spunea tuturor să trăim bine, nu doar bărbaților, ci și femeilor, adică nediscriminatoriu. Viața e prea scurtă ca să nu ne bucurăm de iubire!

Valoarea C a capacității sufletești

Lui Nic Pascarelli furia i-a dispărut subit, la fel cum i-a apărut. Și-a cumpărat haine noi, mult mai tinerești, și o mașină scumpă. A început să meargă regulat la cosmetică, unde își face pedichiura, își îngrijește tenul și se epilează pe piept. S-a abonat și la o sală de fitness din cartier, nu vrea să-și piardă condiția fizică superbă pe care și-a câștigat-o mergând pe jos, deși acum adoră să meargă motorizat. „Dr. Samson m-a vindecat", își amintește recunoscător. Tot ea a fost cea care i-a intermediat cumpărarea mașinii de la don Lorenzo, samsar auto renumit. Era singura persoană care îl înțelegea din toate punctele de vedere. Nu știa însă dacă i-ar înțelege și cele mai recente preferințe sexuale.

Iată însă că psihiatra își așteaptă acum copiii pe holul liceului. Poartă tot pălăria aia ciudată, din ziua în care s-au cunoscut. Nic se duce la ea într-un suflet și o sărută pe obraji. „Aici ne-am cunoscut, doamnă doctor, mai țineți minte?! În acest loc! Ați fost o lumină în viața mea și continuați să-mi fiți!", îi spune. Ea se înroșește de surpriză și de plăcere. Îl întreabă ce mai face, cum merge mașina și dacă se simte bine, în general.

— Sunt mândră de dumneavoastră! Vă iubesc, profesore, ca pe o creație reușită de-a mea. Ați văzut că vă dau like-uri la toate postările! Vă și urmăresc, sunt fericită că primiți inimioare roșii de la copii. Nu mi-aș fi imaginat că veți fi îndrăgit!

— Doamnă doctor, voiam să vin din nou la spital, să discutăm ceva...

— Nu vă simțiți bine?!

— Tocmai asta e! Mă simt ca un zeu, cel puțin din punct de vedere sexual...

— Spuneți-mi tot! îi face cu ochiul Carla.

Într-un imbold de sinceritate, i-o arată psihiatrei pe fata pe care o place. E sprijinită de un dulap școlar.

— Uitați-o, doamnă doctor, ea e! Aș vrea s-o înghit la cât îmi e de dragă... O ador, deși am o relație extraconjugală matură cu Linda, o profesoară de engleză din liceu. Știți, pot să am mai multe relații, întrucât mi-am descoperit o capacitate sufletească nelimitată la testul Carrara al domnului Giorgio... În orice caz, o ador pe bruneta de lângă dulap, e în ultimul an...

— Mă bucur sincer că nu mai sunteți un nesuferit de robot didactic, care speria copiii.

Bruneta îl provoacă, își dă seama Carla. Se fâțâie acum pe hol cu buclele-i negre, cu ochii rugători-întrebători. Are un tricou alb cu inimioară argintie, șosete trei sferturi și o fustă roșie plisată.

— Priviți-o! Nu e nimic mai frumos! E ruptă din filmele cu psihopate mici japoneze. Îmi dă impulsul s-o mănânc așa cum face ea cu merele roșii.

— Ce face cu merele?

— Le mușcă hulpavă cu dințișorii de rechin, iar zemurile-i curg pe gât și i se infiltrează pe sub bluziță, îi răspunde încântat.

Psihiatra se uită din nou la fată. Deci ea a reușit să-i sucească mințile! Emite feromoni în cele mai simple interacțiuni cu colegii. Își linge mărul, i se ridică fusta și i se vede chiloțelul alb.

— Facem sex de câteva zile, dar e o relație neîndestulătoare, îi mărturisește Nic. S-a urcat peste mine în mașină după magazia liceului, unde eram parcat.

— Ce vă nemulțumește? îl întreabă Carla, surprinsă de repeziciunea cu care acționează profesorul.

— E cam nebună. Citește pe hol, stă crăcănată pe jos. Elevii aleargă, dar nu-i vede, are un tărâm interior... Cu sexul nu-i ating abisul psihic. O provoc prin comentarea unor clasici, dar nu se implică. Respiră sacadat când aude de literatură, dar e o Lolită distrasă, care mă urăște. Dar nu sunt vinovat! Nu-i plac alți băieți, are suflet trist, de-asta m-a ales pe mine. Plânge în timpul sexului, mă înnebunește...

— E majoră fata asta, domnule profesor?

— Da, m-am asigurat. Însă nu știu dacă are orgasm. Pare-se că la ea orgasmul nu-i explozie, ci implozie. Am scos-o din letargie pe Lolita, așa-mi place să-i zic, când m-a văzut luând după umeri o altă elevă, o țâțoasă blondă și nurlie, aia nu e din clasa ei. Altă dată a fost de-a dreptul violentă când m-a prins la film cu o admiratoare din clasa ei, o roșcată. Să văd cum fac să le împac. Eu le plac pe toate trei, vreau să fie ca surorile, să ne simțim bine fără gelozie.

— S-o trimiteți la mine pe brunetică, Nic! Vorbiți cu părinții că are probleme școlare, v-o repar.

— Să știți că da!

Se gândește că Lolita-nebuna ar fi aur curat, ar programa-o să-i aducă în dinți tot felul de lucruri de nerefuzat. Antonietta i-a dat postul de manageră, dar despre programarea ei prin hipnoză nu știa decât Lorenzo. Ar mai vrea să stea la taclale cu Nic, dar se grăbește. Golanii ei de copii ies din clase și trebuie să-i ducă la mașină. Nu vrea să-i culeagă la 2 noaptea din sălile de pariuri.

— Îmi pare bine că v-am văzut, domnule. Poate într-o noapte mă luați cu mașina să-mi arătați luminițele de Crăciun de pe Magheru. Aș vrea să merg și pe autostradă! Și, cine știe, poate un Cernobîl...

— Le facem pe toate, doamnă. Le facem.

Câini psihopați

Adolf, corcitura unui Rottweiler folosit la lupte de țiganii din București și a unei femele de ciobănesc mioritic din Sibiu, are o carie mare și urâtă pe caninul drept. Din nări îi ies aburi groși, iar când mârâie îi vezi hăul din grumaz. E o javră de talie foarte mare, care trăiește pe lângă Spitalul Grajduri nr. 1, unde merge la analize deputatul Giuliano, suspect de cancer. Câinele are fața de Rotweiller a tatălui, iar de la mamă moștenește statura de urs și labele de copil de opt ani. E un Rottweiler supradimensionat. Nu știi ce să citești în ochii lui întunecați, plini de vinișoare de sânge. E mai bine să-l ocolești. Pentru că mănâncă mult și nu se dovedește cine știe ce bătăuș la luptele de câini, țiganii îl lasă liber în curtea spitalului, unde poate să înghită gratis resturi de carne de om, când se strică incineratorul pentru deșeuri medicale. Și se strică des. Ca și tomografele, roboții operatori și lifturile. Când coboară din mașină, Giuliano vede câinele uriaș. Își amintește că unei asistente de la ginecologie, venită să arunce o pungă cu avortoni, aproape că i-a smuls gamba.

Povestea asistentei a fost în toate ziarele. Dacă o colegă nu-i sesiza întârzierea, sângele i s-ar fi scurs tot în

pământul crăpat. Cum exsangvinizarea e rapidă, n-ar mai fi simțit din nou în carnea ei colții câinelui, după ce acesta se va fi înfruptat din mult mai fragezii avortoni.

A mai existat, în 2006, un caz similar în centrul Bucureștiului, când un japonez a murit după ce câinele vagabond Bosquito i-a secționat artera femurală și vena safenă mică. Însă ucigașul, apărat în justiție de o avocată influentă, a scăpat de eutanasie. În ziare s-a scris că Adolf n-a avut soarta lui Bosquito, ci a fost eutanasiat.

O minciună, după cum se vede! Javra țopăie vioaie și are masă de rinichi — cel puțin patru bucăți, mustind de sânge și de urină. Rinichi cianozați, cu nefronii blocați, dar proaspeți. De fapt calzi, după aburii care se ridică din ei. Se spune că pisicile, oricât de hămesite ar fi, simt imediat carnea bolnavă și n-o mănâncă, spre deosebire de câini, care au receptori mai puțin sensibili și consumă carnea chiar pe jumătate hoit. Adolf molfăie la rinichi, cu molarii înroșiți. Bale și sânge, sânge și bale. Giuliano îl privește scârbit, dar totodată fascinat.

— Bă, Fane, câinele e tare! Ce incinerator pentru deșeuri, ce deranj? Îl chemi pe ăsta și rezolvă eco, glumește un felcer, adresându-i-se colegului cu care a venit să arunce o pungă cu mațe la câine.

— Ia vino aici, cuțulică! Corcitură! Bă, Adolf, cu tine vorbesc! cheamă dihania celălalt felcer. Adolf, câine! Vino aici, câine!

— Ham! Ham! se gudură animalul cu coada ridicată.

— Te-am dedulcit, mă băiatule, la carne de om. Așa-i?

Felcerul îl mângâie. Adolf răspunde afectuos, chiar pare câine de treabă, remarcă deputatul. Însă e o potaie dementă și capricioasă. Urăște Salvările, pe care le aleargă băgându-și colții în cauciucurile lor, iar noaptea,

când sunt puțini bodyguarzi, intră în spital și fugărește pacienții. E deștept — nu latră în saloane, să nu trezească doctorii și asistentele, îi place doar să sperie.

Giuliano crede că unii câini pot fi bolnavi psihic, exact ca oamenii. Câinele ăsta negru, de exemplu, uită că-l mângâi, uită că-i dai mâncare. Îi dai, îți linge mâna, ochii i se înmoaie de recunoștință, ca peste nici zece minute să-ți smulgă degetele, cu ochii orbiți de ură. La fel de repede uită și asistentele din spital că le bagi 10 sau 20 de euro în buzunar, pentru fiecare gest pe care-l fac. Le dai și apoi te lasă să te pișii pe tine, legat de același stativ de perfuzie cu colegul de salon pe jumate mort. Nu contează cine ești, spitalul te anihilează, te face neom. Tot personalul e dezumanizat.

El a simțit asta pe propria piele săptămâna trecută, la prima serie de analize. A stat internat două zile, dar a băgat groaza în toate scroafele de cadre medicale. A fost un Adolf uman. A năvălit peste șefa lor în WC-ul asistentelor exact când se pișa. A amenințat-o cu moartea, scurt și clar. La fel a procedat și cu doi doctori bărboși ca niște țapi. I-a înjurat de toți Dumnezeii lor, deși se îndoia că au Dumnezei. Ca mulți alții de acolo, și cei doi țapi erau corupți foarte mari, luau sute sau mii de euro șpăgi de la fiecare pacient speriat, în funcție de boală. Însă procurorii DNA, foștii lui colegi, se făceau că nu-i văd, n-aveau chef să muncească nici ăștia, Dumnezeii mamelor lor! Niciunul dintre cei atacați de Giuliano n-a guițat, din cauza funcției lui, le era frică.

Acum, pentru cea de-a doua serie de analize, n-avea să mai stea internat. Spera că va fi tratat cât de cât omenește, după ce le mirosise frica. Dacă nu se purtau normal, îi belea! Mai avea de rezolvat o doctoriță, fiica

Diavolului pe pământ. „E o neavenită în acest spital, o coruptă ordinară. O domnișoară bătrână care a supt kilometri de pulă pentru a fi cea mai tare și mai mare specialistă în problema evaluării cancerului", a caracterizat-o la partid. „O rezolv eu", și-a promis. Nu-și imagina cum această isterică, varianta feminină a câinelui psihopat, a devenit specialistă în oncologie, după ce toată viața a căutat copiii de păduchi în cap și de ceară în urechi. Avea să afle ce e cu cucoana, să vadă cum a ajuns de la țară în ditamai spitalul din București. „Aș putea s-o ucid. Și o s-o ucid și pe javra nebună de Carla Samson, plătită de partid să mă doboare! După ce ies de aici, mă duc la Samson! Dacă mor, pe mulți îi iau cu mine!", meditează el, în timp ce urcă scările până la etajul 9. În șandramaua asta nenorocită de spital, care risca să cadă la primul cutremur, niciun lift nu merge!

* * *

— Bună, păsărică! Astăzi sunt în toane proaste, stau la hipnoză, să mă liniștești! îi spune deputatul Carlei Samson.

A venit la ea direct de la spital.

Își freacă palmele mulțumită. Îi ia haina pentru a i-o agăța în cuier și i-o sărută având grijă să n-o vadă. S-a îmbrăcat pentru el în roșu, culoarea pasiunii. Și-a smuls cu ceară mustața, și-a pensat sprâncenele stufoase. Giorgio i-a spus că hipnoza e cea mai bună cale să-l cucerească, deși era îndoită de reușită. La paranoizii suspicioși din cale afară nu prea prindea. Cu o voce mieroasă, îl încurajează:

— Domnul meu, mă bucur că sunteți atât de înțelept. Vă garantez că o să vă fie bine. Înainte de a-mi semna

Consimțământul informat nr. 525 — vedeți câți oameni am hipnotizat înaintea dumneavoastră! —, vă spun că hipnoza are trei etape: pregătirea, inducția propriu-zisă și adâncirea transei. M-am asigurat că nici soțul meu, nici copiii nu vor fi acasă, pentru a nu ne perturba. Suntem singuri, nu trebuie să vă fie teamă. Veți trăi experiențe agreabile cu mine. Nu vă veți pierde cunoștința și veți putea ieși oricând din transă, dacă doriți. Trebuie numai să mă ascultați, să vă supuneți ordinelor. Ați înțeles?

— Perfect! încuviințează el, semnând *Consimțământul* fără să-l citească.

— Acum întindeți-vă pe canapea și închideți ochii!

— Nu vreau să-i închid, știu că poți să mă faci și cu ochii deschiși. Vreau să te văd toată, ești așa frumoasă...

— Bine, stați cu ochii deschiși. Nu-i obligatoriu să-i închideți, îi spune emoționată. Acum număr până la 30. Când ajung la 30, sunteți liniștit și relaxat.

— Hai s-o facem!

— *Șase... ești calm, 18... tot universul ne ajută la vindecarea ta de agresivitate, 27... ți-e greu să ții ochii deschiși, clipești des, ți-e somn, închide ochii... 30... adormi, dormi, unește-ți pleoapele!*

Rămâne cu ochii deschiși, deși pare în transă. Hipnotizatoarea se hotărăște să-l înțepe cu ace pentru testarea profunzimii transei, ca nu cumva paranoidul s-o păcălească. Ia două ace de seringă și îl înțeapă concomitent în pulpe. Nu pare să simtă durerea, doar se înroșește. Repetă înțepăturile și pe brațe. Nu sare de pe canapea, ci se înroșește iar.

— *Îți este greu să ții ochii deschiși, clipești des, ți-e somn, închide ochii! Adormi, unește-ți pleoapele!* insistă, dar fără rezultat.

Consideră că e în transă și începe să-l lucreze. Vrea să-i dea niște sarcini profitând că își ține ochii deschiși.

— *Așază-te turcește acolo, lângă geam. Așa, foarte bine, roboțelule, bine că ești rigid! Ai șapte ani și trebuie să-mi faci un cub Rubik, să vadă mami cât de deștept ești. Ia cubul!*

El încearcă să aducă fiecare culoare pe fațeta ei, dar nu poate. Se enervează, trântește cubul. Îl privește intrigată, apoi îl sărută pe cap. Îi cântă încetișor la ureche *Melc, melc codobelc*. El vrea să sugă, dar ea se ferește. Nervos, ia cubul de unde l-a aruncat și îl rezolvă imediat.

— *Mai vreau!*

— *Îți mai dă mami și un puzzle?*

— *Da!*

Giuliano face și puzzle-ul în timp record, chiar dacă mângâie și linge piesele, le alintă, bate din palme, cântă și mai aruncă din ele prin încăpere.

— *Mai vrei, Francisco?*

— *Da, mami!*

— *Uite, ia o familie de păpuși, să văd cum te joci cu ele! Mama, tata și copilul.*

— *Mi-e cald, mami!*

— *Fă ce simți, puiule!*

Rămâne în chiloți. Îi rupe hainele păpușii-mamă și o calcă în picioare.

— *Târfă ordinară ce ești! Te bat de te omor și te f... în cur! Am cătușe și bici la mine!*

Carla se zgribulește auzind cum vorbește inconștientul lui, care îi face păpușii propuneri sado-maso, o numește „pizdă" și o mușcă puternic de cap. Își suge degetul arătător de la mâna stângă, iar cu dreapta își presează organul sexual. Îl privește fascinată, n-a mai văzut o asemenea descărcare de pulsiuni.

După războiul cu păpușile, hipnotizatul se plictisește. Psihiatra vrea să profite de transa lui pentru a-i administra *Testul arborelui*, care evaluează traumele psihice ancestrale ale indivizilor. E sigură că în stare de vigilență i-ar da cu testul în cap, considerându-l o prostie. Acum însă, desenează cuminte pe o planșă un penis păros și face multe ștersături cu guma. Copacul-penis e gros și are o coroană din crengi de brad. Îl bate pe spate mulțumită.

— *Bravo, Francisco, mami te iubește!*

— *Mami, mă ții în brațe?*

— *Sigur, puiule, vino!*

O îmbrățișează, iar ea se topește de iubire și de duioșie, gândind că trebuie să fi fost tare drăgălaș de copil. Însă acum e un copil mare, cu penis erect și foarte bolnav psihic. Simte că trebuie să fie precaută în continuare.

— *Mami, vrei să cântăm?*

— *Sigur! N-am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine. Nici pe copiii mei... Nici un bărbat n-am iubit în halul ăsta... Probabil că ești prima și ultima mea iubire, mi-a dat în sfârșit Dumnezeu o iubire mare. Am o mulțime de amanți, dar niciunul nu mă face să vibrez cum mă faci tu! Îmi pare rău că o să mori, aș vrea să facem dragoste și să ne urcăm pe tancuri strigând manifeste politice. Mă crezi, Francisco?!*

— *Da, mami! Vibrezi. Cântăm, mami?*

— *Ce cântăm, puiule?*

— Un elefant se legăna... Trebuie să cântăm de 50 de ori. Apoi, universul va fi de acord cu iubirea noastră.

Aflată în transă hipnotică, dr. Samson pare moartă. Giuliano o dezbracă, o cară în dormitor și o leagă cu cătușe de patul metalic. O biciuiește cu ură, imaginându-și că e complicea cioclului care l-a băgat în cămașă de forță, după care îi stinge rănile cu votcă. Plânge de durere, ceea

ce îl excită teribil. Fumează o țigară, bea din sticla de votcă și o leagă la gură să nu țipe. O lasă inconștientă, după care îi spune: *Și eu te iubesc pe tine, javro! Ai văzut!*

Fumează încă o țigară, satisfăcut. N-o va dezlega, poate vrea și prostălăul de bărbată-su... Trebuie să se care de acolo, mai are echipament de joacă acasă. O să-i lase ei cătușele și biciul, ca amintire. Mănâncă o bucată de plăcintă cu ciuperci din frigiderul Samsonilor, după care pleacă trântind ușa.

Mai am un singur dor

Beatrice bate în ușa cabinetului Carlei și intră fără a aștepta răspuns. Oricum, nu i-ar fi putut răspunde. Doarme cu capul pe birou, deși muzica tribală cu multe tobe îi urlă în urechi. I se face milă, dar o trezește. Trebuie să meargă împreună la cimitirul Bellu, să-l pomenească pe Eminescu, i-a promis asta.

Carla are pupilele mărite, iar părul ei încâlcit pare nespălat. „Dacă mă vezi cu părul murdar, să știi că sunt în depresie cruntă", i-a zis odată, după ce a fost sedusă și abandonată de un contabil însurat. Când a insistat s-o ia de nevastă, el s-a uitat urât. Nu i-a mai răspuns la telefon, iar ea a ajuns în mizerie fiziologică. „Acum ce-o mai fi pățit?", se întreabă Beatrice.

— Carla, ce-i cu părul tău? De ce ești în depresie?

Începe să plângă, iar corpul mic îi zvâcnește neputincios.

— Iubesc pentru prima dată în viața mea și tot pentru prima dată Lorenzo nu e de acord. M-a bătut, mi-a aruncat mâncarea cu limbă la gunoi... Altfel nu se jenează să mă scoată la produs, să obțin avantaje pentru Samsoni...

— Cine e, poți să-mi spui?

— Francisco Giuliano!

— Politicianul ăla violent?

— Da!

— Nu știu cum să te ajut...

— M-a violat. M-a mințit că mă iubește, dar nu recunoaște, mă face tăntăloaică... mai este și pe moarte, are cancer. Aș fi vrut să mă urc pe tancuri cu el și să facem un manifest pentru robotizarea WC-urilor publice și pentru Noua Lume Zen, dar nu se mai poate. Inima lui e împărțită între mine și Moarte. Mi-a lăsat cătușele cu care m-a legat și biciul cu care m-a bătut. M-a găsit Lorenzo, care a aruncat limba cu măsline.

— Carla, uite ce e... Am venit să te scot de aici! Nu cred că-ți face bine mediul, miroase a boală gravă. Am stabilit să-i faci pomană lui Eminescu la Bellu, mai știi?

— Mergem?!

— Acum. Cu mașina mea, Carla, mi-e frică să merg cu tine!

Ies din pavilion. Două asistente se uită urât. Lui Beatrice i se pare că una din ele o înjură pe Carla.

— Trage aici, la cofetărie! Vreau să cumpăr o colivă și să-l sun pe preot.

— Te aștept!

Carla iese cu coliva în brațe și o pune în portbagaj. Are pe cap o pălărie cenușie oribilă, cu boruri largi.

— Trebuie să fie tare bună, are nucă și bomboane, o să mâncăm și noi. Mama făcea...

— Mâncăm. Acum către cimitir, sună-ți preotul! o îndeamnă Beatrice.

Preotul e la mormânt și le așteaptă. Apar trei cerșetori și un gură-cască de gropar. După ce preotul dă cu tămâie, Carla îi bagă în buzunar două milioane de lei,

împarte coliva și o pune în casolete. Au cu toții porții generoase — ele, preotul, cerșetorii și groparul. Rămân singure. Psihiatra se urcă pe mormânt și recită: *Mai am un singur dor/ În liniștea serii/ Să mă lăsați să mor/ La marginea mării;/ Să-mi fie somnul lin/ Și codrul aproape,/ Pe-ntinsele ape/ Să am un cer senin.*

Cum stă acolo, cu picioarele rășchirate și cu mâna în dreptul inimii, cu pălăria șuie în cap, pare o apariție din filmele de groază. Îmbrățișează crucea, se închină, sărută fotografia poetului ca pe o icoană, suflă într-o vuvuzea și coboară de pe mormânt plângând, nu înainte de a o ruga pe Betty să-i facă o poză.

— Liniștește-te! Nu merită să te consumi pentru Giuliano, o mângâie Beatrice pe spate.

— Nu pune mâna pe mine! Mă doare, m-a bătut cu biciul, am răni. Nu-mi arăta că ești zână bună!

— Nu sunt zână, Carla! Dacă te-ai încurcat cu un porc, ce să-ți fac?!

— Ba tu te-ai încurcat cu un porc! Alfred a fost amantul meu. Am fost la Brașov și ne-am tras-o în toate pozițiile. E omul DNA! Crede că am minte frumoasă și stropi de agheasmă în suflet, deși pe tine te vrea, bufniță, nu pe mine! Eu sunt meteorit superior, nu căcat uman inferior. Poți să mă ierți? Iartă-mă că ți-am furat soțul! Uite, mă pun în genunchi!

— Bine, Carla, e cum zici tu. Ridică-te, te iert!

— Mă ierți?!

— Da, să mergem! Te duc înapoi la spital.

Beatrice tremură din tot corpul, șocată de starea psihiatrei. „E delirantă biata de ea, o să ajungă în cămașă de forță sau la electroșocuri".

Copiii lui Dumnezeu

Federica Pascarelli și-a vizitat rudele din Moldova. Însă nu dorul de rude a împins-o afară din București, ci Nic, soțul devotat, profesorul model și cetățeanul exemplar. De la o vreme, băiatul cuminte cu părul creț era un nerușinat și cel mai mare obraznic! Și-a cumpărat un BMW X6 personalizat, de culoare mov, folosind banii din contul comun, pe care îi strângeau pentru zile negre. Dacă până deunăzi era speriat de mașini, cu asta nouă sperietura i-a trecut. Radarul l-a înregistrat cu 230 km/h pe autostrada București — Ploiești. A apărut la știrile PRO TV, i-au retras permisul. Dar a dat examenul de legislație și i-a fost înapoiat mai repede. I-au venit la Poștă și alte amenzi rutiere. Bineînțeles că i-a cerut socoteală, dar i-a răspuns evaziv. A aflat doar că e fericit cu noua mașină. Nu mai contenea cu mulțumirile pentru o psihiatră, dr. Samson... O considera salvatoarea lui. Ea l-ar fi hipnotizat fără să-i ia bani, ca să-l vindece de fobie, iar el i-a meditat copiii la schimb. De altfel, și-a cumpărat mașina de la soțul acestei doctorițe, un anume Lorenzo, samsar auto, care i-a adus-o direct la poartă.

Nic o îngrijora. Fuma mult, bea gin și petrecea ore întregi pe Facebook, agățând femei și flecărind cu lume necunoscută. I-a sugerat să-și șteargă contul, dar a devenit agresiv, a jignit-o. În seara aceea a încercat să-i bage scârbavnicul mădular în gură, dar i s-a împotrivit. Nu numai că era postul Crăciunului, dar sexul oral era un păcat îngrozitor și un semn de boală psihică gravă. Îi era clar că nu cu acest desfrânat s-a măritat în biserică! Deși avea 49 de ani împliniți, divorțul era singura soluție. Nu-și mai înțelegea soțul, era bolnav mintal. Iar bolnavii mintali sunt locuiți de demoni, unii chiar de Satana însuși. Diavolul din Nic o putea omorî și pe ea, tocmai acum, când se pregătea să devină bunică.

N-a mers în excursia la Cernobîl, în ciuda insistențelor lui. „Renunți la bilete sau te duci cu cine vrei", i-a spus. N-a renunțat, ci a plecat cu una, Antonietta, amanta lui. Știa cum o cheamă de la agentul turistic care a sunat pe telefonul fix și a cerut cu domnul Nic sau cu doamna Antonietta Pascarelli. I-a spus că o cheamă Federica, nu Antonietta, dar el a insistat să vorbească cu Antonietta, pe numele căreia era biletul. Nu i-a făcut scandal. Nebunul s-a întors bucuros de la reactorul nuclear și dornic de dragoste, însă l-a respins. Nu numai că a făcut-o să sufere plecând cu amanta, dar mai era și radioactiv.

Aflată pe drumul de întoarcere, Federica se oprește la un hipermarket. Când Nic avea fobia, numai ea mergea la cumpărături. Însă și acum, când s-a vindecat și bate străzile cu tancul lui mov, regula se menține. Vrea totul de-a gata, se crede lord. „Sunt solidă, pot duce totul. Numai pe Nic nu-l voi mai duce!". La difuzoarele hipermarketului o voce repetă un apel. Cineva și-a pierdut copilul. Devine atentă: *Copil Mario, de patru ani, se află la Recepție*

Clienți. Copil Mario, de patru ani, hanorac verde, pantaloni maro, fes galben. Copil Mario, mama Nicoleta. Copil, puteți să-l ridicați de la Recepție Clienți. Fes galben vă așteaptă, domnule Mario. Copil Mario!".

„Ce părinți denaturați!", își spune. S-a crezut și ea denaturată, după ce Fabio s-a îmbolnăvit. Când îl făceau copiii la școală barză și îl băteau, simțea că moare. Dacă ar fi fost un copil sănătos s-ar fi apărat, le-ar fi dat câteva picioare, că așa sunt băieții mici, mai bătăuși. Deși Nic n-a acuzat-o direct că băiatul a ajuns barză din cauza ei, a simțit în ceafă toate acuzațiile lui nespuse.

Părinții lui Mario sunt reperați de o doamnă la raionul Cafea. Federica pornește într-acolo, oricum avea nevoie și de cafea, era la ofertă. Îi vede cum se hlizesc, cu două coșuri pline.

— Nu vă e rușine? Ce părinți sunteți?! Copilul e speriat, mergeți la el! îi ceartă.

Mario-tatăl, tatuat pe gât, sare la ea:

— Ce te bagi, fă?! Ia du-te-n pula mea! Cară-te, grăsano, că-ți fut o labă peste ochi!

Șocată de agresivitatea lui, se îndepărtează. Merge abătută printre rafturile împodobite. Nu se poate bucura că o să vină Crăciunul. Peste tot sunt jucării, globuri, chiloți roșii pentru noaptea dintre ani, bomboane de pom, brăduți cântători, cauciucuri de iarnă cu fundițe roz și sticle de șampanie la preț redus. Din difuzoare se aud colinde, deși e doar 15 decembrie. Își umple coșul cu alimente și produse de curățenie, plătește și se îndreaptă către parcare, prin galeria comercială. În dreptul magazinului Sephora se așază pe o bancă, să-și pună în ordine cardurile și să-și verifice bonul. I s-a mai întâmplat să fie păcălită. Mai mereu prețurile de la raft erau mai mici

decât cele de la casă. În fața ei se oprește o familie întreagă, cu tot cu copil, dintr-o altă categorie socială decât dezaxații dinainte.

— Iepuraș, poate mami să intre să-și ia o ojă? îl întreabă femeia pe bărbat.

Iepuraș are în jur de 30 de ani, picioare scurte și burtică peste care trage din reflex un pulover *en coeur* vișiniu. Un furuncul stă să-i erupă sub ochiul drept.

Îi zice iepuraș. Așa-i ziceam și eu în tinerețe lui Nic, dar nu i se mai potrivește! Când era iepuraș, chiar era iepuraș, în sensul că făceam dragoste cu el două minute și scăpam. Acum parcă mănâncă iarba-calului, e un taur comunal. Om bătrân și nesătul, i-a luat Dumnezeu mințile! M-a lăsat iar gravidă, la 49 de ani. Mai mare rușinea... Cum îi zic lui Fabio? Dar femeii ăleia, Min-Jung? Ce-o să creadă despre mine? Ce-o să simtă copilul lui Fabio, cu un unchi de-o seamă cu el?

Medicul ginecolog i-a confirmat minunea. Aproape că a murit de jenă în cabinet. Doctorița știa una și bună: „E dumnezeiesc ce ți s-a întâmplat! Uneori, chiar și femeile aflate la menopauză rămân însărcinate", i-a explicat, asigurând-o că nu va avea probleme cu nașterea. A respins din start avortul, Dumnezeu le făcea pe toate cu un scop. Dacă Dumnezeu voia să-i dea un copil spre sfârșitul vieții, înseamnă că EL avea un PLAN pentru noul prunc și pentru ea, că doar EL scrie viețile tuturor, fie oameni, fie animale. Federica avea însă și un plan propriu: îi va pune în vedere lui Nic să plece din casa ei, moștenită de la bunica. Nu voia să-și crească în stres cei doi pruncușori, copilul și nepotul.

Bărbatul din magazin își încurajează soția să intre la cosmetice. Federica devine din nou atentă. În cărucior rul cu roți, învelit cu pardesiul ei, stă copilul de doi ani.

A fost instalat acolo în poziția încălecat, așa cum sunt purtați țâncii prin magazine. Tatălui îi sună telefonul.

— Alo! răspunde el. Da, eu sunt! Ce-a făcut, mă?! Trece pe handsfree, are nevoie de amândouă mâinile să-și stoarcă furunculul de sub ochi. Unde-i mă, camionul? Dă la calculator *Enter*, *Enter*, până-l prinzi în trafic prin aplicație. Trebuia să fie la Turda, la încărcat... Și el, unde-i?

Copilul plânge, se cere scos din suport. Taică-su împinge cumpărăturile și îl pune în picioare. Din nas îi atârnă un ciucure verde de muci.

— Deci dă *Enter*, mă auzi?! Până-l găsește GPS-ul! Cum e la Sebeș camionul, mă? Ce dracu caută?! E handicapat? Mai caută, mă, că sunt și alții, trimite unul la Turda, să se liniștească ăla, că nu rămâne cu marfa înainte de Crăciun!

Copilul scurmă în sacoșe. Scoate un cartof din pungă și îl mușcă puternic. Nu-i place gustul, îl scuipă. Vede un băiat de vreo patru ani, care merge liniștit cu tatăl lui pe lângă cărucior. Îl ochește cu cartoful în spate, ăla țipă. „Ce-ai mă, tâmpitule?! Iar țipi din senin? Taci, nebunule, mă faci de râs!", îl scutură tatăl. Certat pe nedrept, băiatul urlă, se trântește și se zbate, iar taică-su îl târăște prin magazin exasperat. Mititelul din cărucior rânjește. S-a distrat, acum are treabă. Găsește un pachet cu mezeluri. Hârtia e groasă, cerată, nu poate s-o rupă. Oprește acțiunea — mama lui iese de la cosmetice.

— Iepuraș, mai îmi caut și eu decât un fard!

Bărbatul îi face semn să se ducă. Stă cu spatele la căruciorul unde copilul are treabă. Federica se uită la lumea care trece. Nu se grăbește să ajungă la Nic. Presimte că va sări din nou pe ea, în plin post. Taurul comunal e deja

acasă, a avut doar trei ore de dimineață. Însă nu vrea să se mai gândească la obsedat, ci vrea să afle cât de deștept e mititelul din cărucior. O să desfacă oare pachetul cu mezeluri? Îl miroase, fiara din el salivează. Cum îl desface? Uite că-i deștept! Găsește în coș o strecurătoare cu coada lungă. Cu coada străpunge pachetul bine mirositor. Face o gaură mărișoară, după care își introduce degețelele în ea, lărgind-o. Totul în tăcere. Nu scoate un sunet, nu gângurește. Găsește felii de parizer cu ardei. Ia două și le bagă cu ambele mâini în gură, cu tot cu cojile roșii.

— Băi Vasile, ia uită-te: în Oltenia avem camioane? La Craiova?! Nu, băi, nu ăla căruia i-a murit tataia, caută altul. Dă *Enter* pe aplicație!

În cărucior, inteligența infantilă vrea desert. Sub pardesiul maică-sii e o pungă cu struguri. Plastic subțire. Își bagă mânuțele și le scoate pline de boabe. Le bagă în gură. Are obrajii plini, nu poate mesteca, mai scuipă din ele. Acum molfăie struguri cu muci.

— Așa, băi! Să se ducă ăla din Arad la Turda! Ia țigla și o lasă înapoi la Arad. Numai să o ia, să nu mai facă dementul scandal, că după aia vine altul și o aduce la București.

Iepuraș cel mic s-a săturat de mâncare, e la capitolul joacă. Face must din trei kile de struguri, fără să-l deranjeze nimeni. Vine mama lui.

— Ce-ai făcut, porumbițo? Mi-ai murdărit pardesiul! Mă, nu l-ai văzut? Uite ce-i aici!

Copilul îi zâmbește cu toți dinții. Nici parizer n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. A strecurat mai multe felii în borseta din cărucior. Mâine în casă le va mirosi a mort, se amuză Federica. Cei trei părăsesc zona, iar ea îi urmează către ieșire. Dintotdeauna i-au plăcut copiii. După ce străbate Bucureștiul aglomerat, ajunge acasă.

În fața porții patrulează o femeie drăguță. Federica se dă jos din mașină și deschide garajul. Necunoscuta o abordează:

— Trebuie să fiți doamna Federica Pascarelli, soția colegului meu, Nic! Sunt Linda Alboni, profesoara de engleză.

— Cu ce ocazie pe la noi? o întreabă speriată.

Crede că Nic a făcut ceva rău la liceu.

— Doriți să intrați? Poftim, intrați!

— Nu vreau să vă deranjez. Am mai multe să vă spun. Să mergem la cafeneaua de aici, din capătul străzii, după ce vă băgați mașina.

— Imediat! Vin cu plăcere!

Chiar n-o minte că merge cu plăcere, orice ar urma să afle. Se teme să intre în propria casă, vrea să amâne momentul. Ajung la cafenea. Comandă amândouă suc de portocale roșii și cafea cu lapte. Federica o măsoară, i se pare drăguță și dichisită. Are ochi albaștri ca de păpușă, sâni fermi, picioare lungi și talie subțire. E îmbrăcată cu haine de calitate și are un colier de scoici la gât. Și-a propus și ea să fie mai cochetă și o va face. De Crăciun o să meargă la coafor și o să-și schimbe garderoba. N-o să mai economisească bani, să aibă Nic mâncare bună. De fapt, nici n-o să mai gătească. De la o vreme se satură cu puțin, Nic n-are decât să mănânce ce dă Dumnezeu sau să se ducă la Antonietta. De-abia așteaptă să-i vadă fața obsedatului, când n-o să-și mai găsească șnițelele calde și supica... Sigur o să-și cumpere și ea colier de scoici și haine frumoase, cum are profesoara asta de engleză. Linda Alboni deschide discuția:

— Doamnă, e foarte delicat...

— Pot suporta orice! o asigură. E legat de Nic, nu?

Femeia lasă ochii în jos, dar o ia pe departe:

— Sunt căsătorită și îmi iubesc soțul. Lucrează pe o platformă petrolieră în Australia. N-am putut avea copii. Suferă de azoospermie, n-are spermatozoizi. Am făcut analize, am cheltuit, ne-am dorit copii. Dar nu s-a putut, vina e la el.

— Cu ce vă pot ajuta? o întreabă impresionată.

Ea fusese binecuvântată deja cu Fabio, iar acum Dumnezeu o binecuvânta din nou, cu copilul nenăscut.

Mișcată de bunătatea Federicăi, Linda îi ia mâinile peste masă:

— Sunt gravidă!

— Slavă Cerului! se închină Federica.

— Și... mi-e rușine să vă spun, dar pentru asta am venit: să vă spun, orice mi-ați face...

— Spuneți-mi, doamnă! o îndeamnă.

— Tatăl copilului meu e soțul dumneavoastră!

Pe Federica vestea o paralizează. În minte i se derulează întreaga viață. Linda, speriată, o masează pe frunte, îi dă apă. Vrea să sune la 112, dar Federica își revine.

— Iertați-mă! Nu vă spuneam, dacă puteam să păstrez copilașul. Dar nu pot...

— Sper că nu faceți avort...

— Sunt credincioasă, nu vreau să avortez. Dacă domnul Nic nu-l vrea, îl dau la orfelinat. Nu știu cum o să pot să mă împac cu asta.

Încă lividă, Federica are puterea să o încurajeze, să caute rezolvări:

— De ce nu-l păstrați, doamnă, mai ales că soțul nu va putea să vă facă niciodată copii?

— Aveți dreptate, așa ar trebui să rezolvăm! Însă soțul meu infertil e plin de gelozie. M-ar omorî, doamnă! Cu pietre! Și n-ar fi o problemă că mă omoară, dar o să mă

forțeze să-i spun cu cine am făcut copilul și o să-l omoare și pe Nic! I-am sugerat că vreau să fac o procedură in vitro, să-l aștept cu un bebe. Vine în octombrie, dar nu vrea să audă.

— Într-adevăr, era o posibilitate să-i prezentați copilul ca fiind in vitro... Apoi îl treceați pe numele lui și nu vă știa nici pasărea cerului, mormăie Federica.

— Soțul meu respinge treaba asta! Nu vrea un copil de criminal labagiu, creat in vitro, așa spune. Crede că sperma aparține unor infractori tatuați, heroinomani sau unor bețivi fără bani, care și-o dau contra cost centrelor de fertilizări.

Încă palidă după vestea primită, Federica își freacă palmele neputincioasă:

— Cum s-a ajuns aici, doamnă? De ce v-ați culcat cu soțul meu?

Linda îi relatează plângând aventura lor. Nic a sărit pe ea, într-o seară în care rămăseseră singuri în școală cu portarul. Mai întâi au făcut-o în WC-ul profesorilor, în picioare, apoi pe mesele din laboratorul de fizică. „Ați făcut și sex oral?", a întrebat-o Federica. I-a confirmat. Pascarelli avea un apetit sexual ieșit din comun, iar ea a fost slabă. Parcă Diavolul i-a luat mințile...

— Singurătatea mă copleșise, doamnă. Dar nu fac avort, mă bate Dumnezeu!

— Doamnă Linda, de ce v-o fi luat Diavolul mințile chiar cu Nic al meu?! Nu aveați și alți profesori în școală?

— M-a fermecat. A fost schimbarea aceea uriașă... Dacă la început râdeam de el în cancelarie, după schimbare toate profesoarele ne-am îndrăgostit.

— Mai are și alte amante în școală? Vă rog, fiți sinceră, să știu la ce mă aștept!

— Nu știu, doamnă. Se poate, e foarte nesătul. Eu știu doar de mine...

Federica aflase tot ce era de aflat. Ia taurul de coarne:

— Uitați ce vă propun: copilul dumneavoastră va fi copilul meu. Vă voi scăpa de el! Îl voi crește frumos. Dar nu vă las să vă apropiați! *Ce crește în ograda mea al meu va fi*, cum se zice la români. Dacă acceptați, considerăm că discuția n-a avut loc. Acceptați?

Linda se ridică și îi sărută mâna. Jenată, aceasta și-o retrage.

— Accept, doamnă. Ideea să-mi știu copilașul la orfelinat m-ar fi ucis!

Deși sunt puțini clienți în cafenea, Federica îi face semn Lindei să-și tragă scaunul mai aproape. Îi spune la ureche: „Dumnezeu a vrut ca tu și Nic să concepeți un copil, întrucât are un PLAN pentru ființa întrupată din voi. Așa are Dumnezeu planuri pentru fiecare dintre noi, fie că suntem oameni sau animale!".

— Oricum, copiii noștri se vor naște în același timp, adaugă ea.

— Care copii? o întreabă Linda stupefiată.

— Al dumneavoastră și al meu! Și eu sunt gravidă cu nemernicul de Nic!

Femeile se ridică în picioare în același timp. Plâng și se îmbrățișează. Sunt convinse că Dumnezeu le-a intersectat planurile cu un scop și că e bine ca frățiorii, copiii lor, să crească împreună.

— Vreți să vă mai spun ceva, doamnă? se amuză Federica. Dar mai întâi stați jos, să nu vi se facă rău, să avem vreo surpriză.

— Vreau să-mi spuneți, dar aș vrea să ne tutuim, suntem legate...

— Bine, admite Federica. Vrei să-ți spun, îți spun! Frățiorii vor crește împreună cu viitorul copil al fiului nostru, Fabio. Știi, el locuiește în Germania și e căsătorit cu Min-Jung, o nord-coreeancă. Ei cred că România e o țară numai bună de crescut copii.

Linda se simte ca o eroină de telenovelă turcească și îi împărtășește Federicăi gândul. Culmea, și acesteia i se pare că e actriță de telenovelă. Dar telenovela lor e pe bune, nu ca aia pe care o văd ele seara la televizor, de la ora 19.

Federica îi povestește înlăcrimată despre Nic. Practic, Diavolul a pus gheara pe el. L-a făcut să bea, să fumeze, să agațe femei pe Internet, să-și pilească dinții și să se cănească. L-a împins să cumpere o mașină nouă și scumpă, din banii lor de moarte, s-o călărească non-stop și să primească amenzi de circulație. Nic a făcut pipi pe poarta vecinului și a plecat într-o excursie radioactivă la Cernobîl, cu o femeie pe care-o cheamă Antonietta.

— O cunoști pe Antonietta? E de la voi din liceu?

— N-o cunosc. N-avem pe nimeni în liceu cu numele ăsta. Nu știu dacă femeile de serviciu, dar nu... niciuna nu e Antonietta!

Linda e uimită de câte rele a făcut Nic și aprobă decizia Federicăi de a divorța, chiar dacă bebelușii vor crește fără tată, respectiv fără bunic.

— Linda, mi-e foame! Vin din Moldova și n-am mâncat de la micul dejun. M-am dus la rude să-mi limpezesc gândurile cu privire la Nic. Dumnezeu mi te-a scos în cale! Îți mulțumesc nu doar pentru copilaș, ci și pentru că m-ai ajutat să mă limpezesc de tot.

— Și mie mi-e foame!

— Nu comandăm aici, să nu mâncăm ceva rău, suntem gravide. Să mergem acasă, încropesc eu ceva!

— Să vin cu tine acasă?! Acasă la Nic? se sperie Linda.

— Da! Nu vii la Nic, că nu e casa lui, ci e casa de la bunica mea. Iar în casa bunicii aduc pe cine vreau. Mai ales pe tine, mama viitorului meu copilaș... Deci mergi la mine!

Linda Alboni acceptă. Pătrund cu prudență în hol. Mirosul greu de tutun și de iarbă le face să se înfioare. Simt acru în cerul gurii în același timp.

— E de la sucul de portocale roșii, cred, îi șoptește Linda.

— De la suc, încuviințează Federica.

Din boxe muzica răsună cu putere. *Manele, noi hit-uri românești*, scrie pe CD. Nu par surprinse. Manelele fac ravagii peste tot, chiar și la nunțile înalților demnitari sau în Guvern. E o atmosferă stranie, Lindei i se face frică. Federica se teme, la rândul ei, că Nic a fost ucis sau că le-a cedat casa toxicomanilor.

— Linda, scoate-ți telefonul și filmează! Nu-i lucru curat aici!

Ajung în dormitor, la etaj. Pe cearșaful verde-prăzuliu, pe care Federica l-a luat din IKEA la preț redus, doarme crăcită o fată goală, roșcată cu pistrui. Muzica n-o deranjează. Linda filmează. Federica se apropie. Aerul expirat de fată miroase a alcool.

— Pe asta o știu! E de la noi din liceu, dintr-o a XII-a, îi șoptește Linda. Învață bine!

Federica e surprinsă de cât sânge rece poate să aibă. Se întorc la parter. În bucătărie, pe perna roșie a câinelui (văzuse câinele mai devreme, în curte, rontăind ceva) doarme covrig o altă fată. Blondă. Cizme lungi de lac,

portjartier fără chilot. Acum Linda pozează, iar Federica filmează. Trec mai departe. Iau la rând debaralele și cele trei camere. Nimeni! Peste tot sunt cutii și resturi de pizza, sticle de Coca-Cola, ambalaje de Snickers și de hamburgeri de la Mc. Paharele și ceștile murdare, sticlele de bere și de gin au umplut bucătăria. Multe mucuri de țigară. „Am probe pentru divorț!", exclamă Federica.

Linda îi face semne că are nevoie urgentă la baie. Se duc împreună. Ușa băii e deschisă. Înăuntru e cineva, se aude cum trage pârțuri. Stau lipite de perete. Mai îndrăzneață, Linda avansează. Din spatele ei, Federica nu zărește nimic. După colțul ușii, Linda vede însă și raportează: „E viu! Stă pe closet și se joacă pe Facebook. Râde singur. Văd o fată în cadă. Brunetă. E goală și își rade părul pubian cu aparatul lui de ras. Asta nu doarme, se rade la păsărică".

Federica nu se mai poate abține și năvălește în baie:

— Ieși afară din casa mea de la bunica, javră ordinară! Necuratule! urlă, după care îl plesnește din răsputeri.

Îi pare rău imediat, era total neajutorat pe WC.

— Dobitocule, cum poți să-i faci asta soției tale?! Cum poți, nemernicul dracului? îi ține isonul Linda.

La vederea profesoarei de engleză, Nic sare de pe closet și fuge în casă, cu pantalonii în vine. Linda se duce după el, urmată de Federica. Fata brunetă din cadă, plină de spumă de ras, atacă prin lateral. Se aruncă în spinarea Lindei și o apucă de păr:

— Ce faci, fă, Alboni?! Ce cauți aici? Marș naibii în cancelaria liceului de drogați!

Soții Pascarelli o smulg cu greu pe brunetă de pe Linda. Federica zbiară din rărunchi:

— Las-o în pace, fată, pe Linda, că e gravidă!

Fata se potolește. Își ia din frigiderul familiei o sticlă de suc și se așază în poziția lotus. Inspiră și expiră adânc, cu mâinile ridicate. Nic se duce spre Linda cu brațele deschise. Știe că poartă copilul lui, soțul ei e steril:

— Îmi faci un copil, iubire? Frumos! Copiii sunt florile umanității, Federica! Nu știai?!

Linda îl așteaptă să se apropie drăgăstos, după care îi dă un pumn în față, cu toată puterea. Se prăbușește peste masă.

— Și soția ta, buna Federica Pascarelli, îți face un copil, Nic! N-o meriți, idiotule! Cum te-ai combinat tu, ramolitule, cu curvișteinele astea mici? Nu ți-e rușine? Dacă nu ți-e rușine de mine, măcar de nevastă-ta să-ți fie! Și cine dracului e Antonietta, cu care te-ai dus la Cernobîl? îi cere socoteală profesoara de engleză.

— Dulceața de Tony lucrează la Guvern, e consiliera prim-ministrului! se apără Nic, ducându-se cu brațele deschise către soția lui.

I se pare cool că-i iar gravidă. O întreabă mieros:

— Federica, e adevărat ce spune cățeaua asta de Alboni? Îmi faci un copil? Am un copil nou? Pardon, doi copii noi. Înseamnă că genele mele bune nu vor dispărea din lume!

Vrea s-o îmbrățișeze, dar ea îi pune pumnul în piept pentru a-l ține departe.

— Vei avea doi copii și un nepoțel, domnu' Nic! Noră-ta, Min-Jung, naște cu noi, la anu'! intervine Linda.

Se emoționează și începe să plângă, nu doar genele lui vor fi duse mai departe, ci și ale lui Fabio, cea mai bună creație a lui. Întrerupe manelele care-l enervează, nu se mai potrivesc în momentul solemn. Din dormitorul conjugal își face apariția fata roșcată, somnoroasă:

— Ce-i aici, domnule profesor? Oh, scuzați-mă, doamnă profesoară! N-am știut că e atâta lume din liceu, mă duc să-mi iau ceva pe mine...

— Stai aici! Nu te duci nicăieri! o oprește Linda. Poți să-mi explici, te rog, cum se prezintă în halul ăsta o elevă eminentă ca tine? De ce ești goală în casa ramolitului bătrân, cu alte două târâturi de la noi din școală?

Fata începe să plângă speriată. Apare lângă ea și blonda cu țâțe mari care dormea pe perna câinelui. Alboni e o profesoară foarte severă, scade câte un punct pentru fiecare greșeală de gramatică. Lui Nic i se rupe sufletul de mila roșcatei, dar n-are ce-i face, celelalte forțe sunt mult mai puternice decât el. Somată de profesoară, micuța vorbește:

— Doamnă profesoară, doamnă Pascarelli, dragi colege... Îl iubesc pe proful de mate! De patru ani îl iubesc ca o nebună, e un geniu. Îl iubeam și când arăta rău și era bestie. Și el mă iubește! Așa-i, domnule profesor?

— Da! confirmă Nic. O iubesc pe iubițica mea roșcată, iubind iubirea ei pentru mine și în același timp iubirea noastră.

— Taci, decrepitule! îl pune la punct Linda Alboni. Fetele astea sunt cu zece ani mai mici decât copilul tău! Nerușinatule și ordinarule care ești!

— Taci naibii, spurcatule! intervine Federica. Unde ai mai cunoscut-o și pe putoarea aia de Antonietta, nenorocitule? Ce cauți tu la ea în Guvern? De când e asta dulceața ta?

— Nu la Guvern am cunoscut-o, ci în spitalul de psihiatrie, ripostează.

— Ei, înseamnă că îți place acolo, boierule! Ajungi imediat unde îți place! îl amenință Federica.

Roșcata începe iarăși să plângă:

— Stimate doamne și dragi colege... Și eu sunt gravidă cu domnul Nic! O să aibă nu doi copii și un nepoțel, ci trei copii și un nepoțel!

În casa Pascarelli începe uraganul. Blonda cu țâțe mari cântă colinde, Lolita-bruneta se roagă la Buddha, Linda și Federica urlă. De bucurie că va avea trei copii și un nepoțel, Nic își pune *El Meneaito* și sare printre cutiile goale de pizza de pe jos. Linda își ia avânt și-l trântește la pământ. „Sclerozatule, sclerozatule!", urlă înnebunită. Apoi se duce la cele trei eleve și le spune: „Luați loc pe canapea și stați cuminți. Nu vă îmbrăcați, îi chem pe tații voștri să vă ia acasă!".

Îngrozite, fetele își trag hainele pe ele și fug. Federica sună la 112. „Pentru moment, asta trebuie făcut, va fi timp și de discuții cu părinții copilelor, de arătat pozele și filmulețele! Mă ocup eu!", o asigură Linda.

Lui Nic i se pare că joacă rolul principal masculin dintr-o telenovelă de mare succes. Știe cine e: Suleyman Magnificul! Un Suleyman care fumează și bea gin, în timp ce femeile lui, Federica și Linda, fac curățenie boscorodind. Grăsana de nevastă-sa a găsit o bucată de pizza în cutia fetelor și a împărțit-o cu cățeaua de Linda. Bine că e pace între ele, așa și trebuie. „Să fiți ca surorile, fetelor, fiindcă și copiii voștri vor fi frați!", le spune marele sultan.

În casă pătrund brancardierii. Îl înhață. Profesorul se zbate și înjură. E grijuliu să nu repete înjurăturile, să găsească altele și altele noi. Îi înjură de strămoșii lor, de Răscoala țărănească de la 1907, care a dus la emanciparea nemâncaților, de cumetrele lor curve și de bonele filipineze. Însă brancardierii sunt puternici și obișnuiți cu bolnavii agitați. Îl leagă de targă și-l urcă în Salvarea care

pornește cu girofar și cu semnal sonor. „N-am mai mers cu Salvarea! Mișto! Mișto de tot! Asta trebuia să fiu: șofer la Salvare!", strigă. Asistenta îi ia pulsul. „Uraaa! Zen! Carla, pregătește-te, vin la tine zen! Sunt fericit! Uraa! O să am trei copii și un nepoțel!".

Jaf la cofetărie

Dirijorul dă de perete ușa cabinetului și aruncă pe biroul Carlei două cutii mari de lemn. E drogat cu medicamente și are hainele mizerabile. Surprinsă, psihiatra se trage înapoi și renunță la formulele de politețe cu el. E doar un cerșetor.

— Nu te așteptam azi! De fapt, am cam terminat-o cu tine. Ai plătit cinci ședințe, deși te-am ascultat și-n prima zi în care ai venit, deci trebuia să plătești șase... În fine, s-au încheiat. Ești vindecat. Ia-ți cutiile și pleacă, până nu chem paza spitalului!

Bărbatul tace. Ochii i se mișcă aiurea, iar pupilele-i sunt enorme. Are cearcăne și pare neras de o săptămână. Dinspre el vine un miros acru, de urină și de nespălat.

— Ce-i cu tine? Ce-ai pățit? Ce-i în cutii? Ia-le de aici! Mă auzi, Luca?! Ia-le! Ce dracu' faci? N-ai programare, cine te-a lăsat să intri? Ia cutiile și du-te! Înțelege că nu vreau să ne mai vedem... Mi-aș dori să rămânem în legătură, dar nu se poate, sunt un specialist ocupat!

Fără a scoate un cuvânt, vine spre ea. Se trage înapoi scârbită.

— Stai! Nu veni spre mine! Întoarce-te poimâine, dar întoarce-te cu stări mai omenești. Și spală-te, pentru numele lui Dumnezeu! Spală-te! Puți groaznic, omule! Dau ordin să fii dus la stația de dezinfecție și dezinsecție a pacienților, să știi!

Luca începe să fredoneze un cântecel pentru copii. În timp ce bâțâie din cap, își ridică puloverul și se scarpină pe burtă. Carla își învinge sila și se apropie. Cu o mână îl prinde de antebraț, iar cu cealaltă îl mângâie pe burtă, în locul în care și-a luat deja pielea, râcâind-o cu unghiile murdare.

— Ce-i aici, iubire? Carne vie! Ori poate râie?! Cum ai putut să-ți faci asta?! Să-mi faci asta?! De ce ne-ai făcut asta?! Uită-te la tine, arăți ca un hipster! Tu, care erai atât de curat, ai devenit un nespălat. Ca un hipster ești, Luca! De câte zile nu te-ai spălat?! Răspunde-mi, hipsterule!

El cântă mai tare, se uită în tavan. Cu mâinile bate aerul, dirijând o orchestră imaginară. Ea se înalță pe vârfuri, își apropie fața de a lui. Cu o voce gravă, îi poruncește:

— Încetează! Acum încetezi! Câte pastile ai băgat azi în tine, mai știi să-mi spui? Ce-ai luat? la întinde-te pe pat!

Se oprește din lălăială și se ghemuiește pe pat în poziție fetală.

— Ce-i în cutiile alea, Luca? De ce le-ai adus aici?

— Sunt fluturii... Fluturii mei, prinși în grădina mătușii când eram mic. Sufletul meu... Ți-am adus ție fluturii, doar în tine mai am încredere! Laura nu mă vrea cu medicamente. Ei trebuia să-i dau fluturii, era mireasa mea...

— Fluturii? Oh... Mi-ai adus sufletul tău, cât de frumos... Te iubesc, dragul meu Luca! Cât poți să mă emoționezi...

— Ai grijă de sufletul meu!

— O să am, puiule, o să am. Fluturii nu vor păți nimic! Pe sufletul meu că-i voi prețui!

Psihiatra mângâie și sărută cutiile cu fluturi, Luca urlă. E o fiară dezlănțuită. Se lovește ritmic cu capul de dulapul în care sunt încuiate medicamentele lor. O infirmieră deschide speriată ușa, pe care Carla n-a apucat s-o încuie.

— Ați pățit ceva, doamnă doctor?

O asigură că totul e-n regulă și-i face semn să plece. Îl lasă pe dirijor să-și facă un cucui mare pe fruntea uscată, lovindu-se de dulapul greu.

— Așa, puiule, calmează-te, lasă-ți gândurile să se ciocnească unele de altele, să se așeze în ordine și să nu te mai tulbure. Mai tare, Luca, mai tare! Durerea fizică mereu o anulează pe cea psihică.

Se lovește și urlă. Ea își cojește o portocală pe care o mănâncă delicat, feliuță cu feliuță, cu degetul mic îndreptat în sus. Luca își scoate pantoful stâng. Șoseta i s-a rupt la vârf și lasă să-i iasă degetul mare. Un deget strâmb, cu unghia lungă sub care s-a strâns mizerie. La vederea unghiei, Carla se cutremură de scârbă.

— Durere, da! țipă el, strivindu-și degetele de la piciorul descălțat cu călcâiul pantofului de la piciorul încălțat.

Concomitent, pielea frunții îi crapă, iar umflătura i se învinețește.

— Luca, mi-e foame! Nu mă satur cu portocale... Nu te duci tu să cumperi ceva dulce? E un automat chiar aici, la capătul aleii. Că văd că persoana care trebuia să vină nu mai vine... și, dacă tot ai venit, să profităm amândoi de această zi minunată și să încerc să te mai repar psihic cât de cât. Ia 5 lei și bagă-i în aparat, apasă tasta 23, pentru

biscuiți cu cremă de alune. Vezi că trebuie să-ți dea rest două fise galbene, de câte 50 de bani. Să mi le aduci!

Luca iese repede pe ușă, încălțat cu un pantof, uitându-se speriat după Laura, care a revenit ieri în țară. Nu e în zonă. După câteva minute, se întoarce cu pachetul de biscuiți. Sunt lipiți între ei cu cremă de alune. I-l dă. Carla întinde mâna și după rest, iar Luca îi depune în palmă cele două fise galbene, pe care ar fi vrut să le ascundă de ea. Pofticioasă, desprinde doi biscuiți. Linge crema dintre ei, după care îi dă lui biscuiții simpli.

— Ia tu iubire, biscuiții, probabil că ești tare nemâncat!

Bărbatul bagă amândoi biscuiții în gură și îi clefăie. Ea răzuiește cu dinții crema dintre alte perechi de biscuiți.

— Luca, miroase cam rău aici, să deschid geamul! Vine primăvara, simt că imediat după Crăciun vine. Uite, se aud păsărelele din copacul din față... E orchestra cerului afară!

Deschide larg geamul și trage aer curat în piept. Dirijorul se apropie și se agață cu mâinile de pervaz. Aduce cu el o boare de duhoare.

— Orchestra cerului! Cip-cip-cip! Cirip! Păsărele bune, sănătoase. Ciori! Sunt numai ciori! se bucură și totodată se miră el.

— Da! Uite, și-acum ochiosul de pe ramura de sus intră alto: Cip-cip, Cip-cip. Cioara aia grasă nu ține ritmul cu el....

Bate din palme și roade biscuiții pe care i-i dă ea, din când în când.

— Minunat, minunat! Cip-cip, tu și fluturii mei. Te iubesc, Carla!

— Și eu pe tine, Luca! Dar să trecem la treabă, nu mai avem mult timp. Trebuie să merg la o ședință importantă.

Prezint în spital un studiu de caz. Tu ești cazul meu, Luca! Vor afla de tine toți psihiatrii noștri, vei fi celebru. Îți pare bine?

— Îhî. O să fiu celebru. Și orchestra cerului va cânta întotdeauna pentru noi. Aș fi vrut să fiu celebrul dirijor al operei din Viena sau noul Porumbescu. Nu mai pot.

— Așa e, nu mai poți! Porumbescu se naște o dată la două milenii, cred... iar la Viena n-ai fi avut șanse, îți trebuie pile mari acolo. Austria e coruptă ca România, dar nu se cunoaște. Sunt apretați, noi umblăm în trening...

Dirijorul bocește. Psihiatrei i se face milă, vrea să-l ajute.

— Să te servesc cu niște pastile noi, mi le-a adus ieri un distribuitor american, probabil NASA. Alea portocalii! N-au fost încercate pe subiecți umani, trebuie să fac un studiu cu ele. Ia cu încredere, că iau și eu cu tine!

Luca introduce mâna în bolul cu psihotrope și extrage trei bucăți de neuroleptice dolofane, de formă piramidală. Arată ca jeleurile și au gust de portocală.

— Pune una înapoi, Luca! Și două sunt multe, doza este de una pe zi, tăiată în două jumătăți. Luăm câte două pastile întregi acum, abia după aia creștem, da?!

Înghit pastilele. Bune la gust, sunt mulțumiți.

— Iubire, pentru această ședință suplimentară n-o să-ți iau bani. Să stai liniștit din acest punct de vedere, mi-am amintit că ești sărac și pe cale să fii dat afară din orchestră. Ce-or avea cu tine? De ce să arunce pe stradă un om cu valoarea ta, un dirijor de talie mondială? Bun și pentru Orchestra Cerului, darămite pentru una pământească! Ce le-ai făcut?

— Le-am tras-o. I-am bătut, m-am luptat ca un zmeu. Nu mai cântau corect, erau deprofesionalizați. Au avut

tupeu să mă dea afară cu poliția. I-am auzit când vorbeau la 112, au dat pe sonor, nu le păsa că aud cum mă jignesc: *Bună ziua! Am fost atacați de un aurolac care face violențe în Filarmonica București/ Cine e aurolacul și cum a pătruns acolo?/ Dirijorul Mantovani, nu ne mai înțelegem cu el. E imobilizat, l-am legat fedeleș într-o draperie/ Venim acum!* Au venit și au văzut că sunt coerent. Am luat pastile albe înainte să mă captureze. Cele triunghiulare, pentru clarificarea gândirii. 112 m-a scos din draperie, am vorbit clar și m-a lăsat în pace. Medicul a comentat că orchestra e nebună, nu eu!

— Ce colegi nerecunoscători și reclamagii ai, Luca! Practic tu i-ai învățat pe ăștia să cânte... Dacă lași orchestra fără dirijor, e ca și cum ai lăsa țara fără președinte, nu?!

— Da. O să se ducă de râpă.

— Cu Ben ce-ai făcut? V-ați împrietenit?

— De asta mi-e rușine, nu spun.

— Spune!

— Nu!

— Haide, Luca, să începem hipnoza.

Intră în transă. Carla stă în genunchi în fața fotoliului și-i ține mâinile imobilizate, anticipând o ședință de mare risc. El a luat deja două pastile portocalii, care anulează parțial efectele hipnozei.

— *Ce-ai făcut cu Ben?*

— *Dragoste. Cu Ben și cu Violette.*

— *Viitoarea lui soție... Te-ai dus la masă la ei? Cum s-a întâmplat?*

— *Le-am dat din pastilele fericirii și din celelalte, i-am făcut să le ia.*

— *Le-ai pus în mâncare?*

— *Nu, le-au luat ei, le-au înghițit cu apă. Și eu luasem 14!*

— Și?

— Mai întâi am făcut dragoste cu Violette. Nu sex, dragoste. Ben dormea. Când gemea Violette s-a trezit și s-a supărat. Apoi Violette a fugit și am făcut dragoste și cu el.

— Ben a vrut?

— N-a vrut. Dar ea tocmai îl părăsise, era trist. Am mai luat niște pastile amândoi, am plâns, am băut coniac și bere. După aia, am făcut-o.

— Ți-a plăcut cu Ben?

— Nu. M-am murdărit.

— Luca, ți-a spus cineva că ești un mizerabil? Un porc ordinar, un jegos? Nu poți să-mi infirmi mie supoziția că ești bisexual! Am scris deja studiul de caz despre tine! Ți-a spus cineva că trebuie să te sinucizi fiindcă ești murdar de Ben? Te urăsc! Miroși! Niciun săpun din lume nu te mai poate curăța!

Luca se uită împietrit în ochii ei. Carla are față de romb. Pe obraji i-a apărut o iritație roșie, urâtă, iar în gura fără buze limba i se zbate haotic, lăsând dezveliți niște dinți mici, de vulpe. Fața vulpii se mișcă necontenit. Spune ceva, dar n-o aude, în șoc psihologic fiind. E robust și reușește să scape din strânsoarea animalului.

— Ce ți-am făcut eu ție, nenorocito? Curvă nebună ce ești! Vulpea naibii! De ce mă faci mizerabil și mă chinuiești? urlă strângându-i cu amândouă mâinile gâtul scurt.

Animalul se zbate, ochii i se măresc. Nu mai are aer. Luca slăbește strânsoarea și îi apare Carla în locul animalului. Vede în fundul gâtului ei omulețul care i se contractă, de culoare verde. Își suflecă mânecile sacoului jerpelit și se duce valsând către chiuvetă. Se spală până la cot.

— Carla, ce pastile verzi ai luat? Nu-mi dai și mie? Ți-am văzut omulețul verde!

Psihiatra își dă seama că pastilele portocalii l-au scos din transă. Îi întinde bolul cu psihotrope.

— Proaspete, Luca. Verzi. Pentru psihoze atipice, pentru cei prea ciudați ca să-și revină cu pastile clasice. Daneze. Nici astea nu-s pe piață. Agenția Medicamentului crede că au efecte secundare. Noi însă le dovedim prin studii că nu-i așa. Să le accepte, fiindcă danezii ne plătesc. Ar vinde mult în România, e populație.

— Bune și pentru mine!

Dirijorul ia trei psihotrope verzi din bol și le înghite fără apă. Înghite și ea trei, cu suc bălos de aloe vera.

— Luca, aștept să-ți ceri iertare!

— Și eu aștept să-ți ceri iertare!

— Bine, să fim iertați amândoi, conchide Carla, făcând semnul crucii pe birou. După care adaugă: reiau trebușoara asta, că e importantă. Dacă am ști ce le trece unora prin minte, am umbla pe străzi cu kalașnikoavele. Bine că nu știm. Pe de altă parte, dacă unii ar ști cât de dilimache sunt, din cauza a ceea ce le trece prin cap, sigur s-ar sinucide. Și n-am mai umbla cu kalașnikoavele.

Luca îi răspunde serios și foarte logic pentru cât e de drogat:

— Îmi sună a început de reclamă. Continuarea e: mergeți la psiholog să aflați ce-i în mintea voastră! Dacă sunteți un caz grav pentru psiholog sau dacă sunteți psiholog, mergeți direct la psihiatru. Și dacă sunteți psihiatru?! Mergeți la Dumnezeu sau la Dracu! Sinucide-te, Carla! Mori, târfă dementă!

Se înfioară de logica dirijorului. Crudă, dar impecabilă. „Gata: știu de ce — pastilele portocalii ale americanului. O să fie folosite la interogarea prizonierilor din închisorile secrete ale Pentagonului. Hipnotizații nu vor

mai da răspunsuri lacunare, vor oferi informații complexe. Sunt dați dracului americanii!". Însă îi pare rău pentru Luca, a devenit un caz incurabil. Nu-i mai trebuie lui hipnoză, e pacient ratat. Îl întreabă, de curiozitate:

— Luca, tu ții la mine? Ți-ar păsa vreun pic dacă aș dispărea? Bum și gata! Dacă m-aș sinucide, ai suferi?! Ai veni la terapie, ai da ușa de perete așa cum faci de la o vreme, ca un nesimțit care ești... și m-ai găsi atârnată aici, bălăngănindu-mă.

— N-o mai suport pe mama. Aș vrea s-o ia dracu.

— Luca, tu mă asculți? Aș fi aici, sus, legată de tavan, cu ochii ieșiți din cap și cu limba vânătă. Ce-ai face dacă mi-ai vedea limba vânătă?

— Nimic. Mi-ar fi scârbă de tine. Nu suport morții!

— Dar aș fi eu, prietena ta, lumina care te ghidează prin întunecimile tale psihice...

— Du-te dracului, Carla. Mai bine dă-mi niște pastile, e gol bolul nostru.

— Că bine zici: deschide primul sertar la birou, vezi că sunt încă patru pastile din alea albe, într-o folie roz — tu două și eu două și gata, s-au terminat. Luca?!

— Da, Carla, îi zâmbește el tâmp.

— Te-ai mirat de frumusețea pe care ne-o dă Dumnezeu în viețile noastre? Dar nu ne dă viața înapoi... Timpul ni se scurge implacabil. Când războiul vieții se termină, turele, caii, nebunii și reginele cad în aceeași cutie, circulă zicala asta pe Facebook. Sunt o regină, Luca! Și o să cad în aceeași cutie cu tine, biet nebun. Dar știi ce, nebunule? Sunt onorată să picăm în aceeași cutie!

— De ce să pici cu mine în cutie?! Ce-avem în comun? Ești manageră de spital și membră în comitetele tratatelor psihiatrice. Ai un soț, cinci copii minunați, ești

respectată, puternică, sănătoasă. Eu ce am? Sunt un ratat, bătut de orchestra pe care am crescut-o. N-am familie, dar am violat o familie pe cale de a se forma! Mă mănâncă pielea și n-am bani de detergent. Mi-am vândut mașina, trăiesc din ea, vând și casa bunicii. O mai am doar pe scorpia de maică-mea. O urăsc, îmi vine s-o ucid! Nu eu i-am cerut să mă aducă pe lume! Bine că medicamentele funcționează. Nu știu care, daneze, japoneze, ce-om mai fi luat noi, dar m-am liniștit cu ele. Îmi văd clar viitorul sumbru!

Se miră și ea de cât de eficiente sunt psihotropele și de forța cu care acționează. Uite, e coerent, deși a venit în stare jalnică. Parcă-i avocat, ca Giuliano!

— Luca, toate pastilele sunt bune. Industria pharma investește miliarde de euro în cercetare și în fabricarea lor. Dar ai greșit când ai zis că noi n-avem element comun: și eu îmi urăsc mama! O urăsc de când m-a născut, am vrut s-o omor prin complicațiile nașterii. Sunt copil din flori... Habar n-am al cui a fost spermatozoidul din care provin. Iar spermatozoidul ăsta îmi dă stări groaznice. Deși, când sunt plictisită, îmi amintesc că provin din cel mai agil spermatozoid al cuiva, cine o fi fost el...

Cu glas trist, îi povestește că mama ei a tuns-o chilug și a bătut-o cu furtunul de la duș când a venit acasă cu note de 9. Voia numai 10, copilul perfect. A călcat-o în picioare când n-a luat premii la olimpiade și a măritat-o cu Lorenzo să n-ajungă o curvă. Nu s-a potolit nici la bătrânețe. Pe de o parte se mândrește cu ea la vecinele de bloc, pe de alta o amenință, îi vorbește urât și chiar o pălmuiește, când rămân singure.

— Dar de ce, Carla? De ce atâta suferință pe capul tău?!

— Mama e bolnavă. Schizofrenie. M-a bănuit de la 11 ani că i-o sug iubitului ei, nu era adevărat! Că de ce avea el grijă de mine... Nenea Tache, așa îl chema. E mort. Nu m-a atins cu un deget! Jur! Dar ea nu crede. Se interna des, ca maică-ta. În spital își imagina că îi fur iubitul. El mi-a fost tată 30 de ani. De-asta m-am făcut psihiatră, să știi și tu: s-o vindec pe mama. Și să mă vindec și pe mine, dacă mi s-a transmis boala ei. A avut gene proaste, scârba!

Luca o ia în brațe, ea plânge încetișor:

— Mama e cel mai nebun om! A ajuns la mâna mea. Am internat-o aici, n-a murit. M-am măritat cu un om nasol din cauza ei, am făcut copii pe care nu-i plac. Nici acum, când iubesc, nu pot să fac ce vreau fiindcă iubitul meu va muri.

— Biata de tine... Pe mine mă atrage sologamia, o nouă orientare care ne permite căsătoria cu noi înșine. Laura mă ocolește... La nunta cu mine, n-aș chema-o pe maică-mea. Să crape! Un prieten finlandez a avut nuntă cu el anul trecut, în Oulu, aproape de Cercul Polar. Și-a dat singur verigheta. Masa, dansul și cheful au fost într-o bodegă simandicoasă din golful Botnic, a venit orchestra...

Psihiatra a citit despre sologamie. Sologamii nu mai au drame sentimentale.

— Foarte interesant... Cea mai autentică formă de curaj e aceea de a fi tu însuți! Mulți sunt sologami, dar neoficial. Pentru oficializare îți trebuie curaj, uită-te ce se întâmplă cu gay-ii. Popii i-ar trimite pe sologami în iad. Dar îmi place noua orientare! Până și eu cred că nu poți să scremi ouă de aur în prezența unui intrus, fie ăla și soțul tău.

— Exact! Și nici nu poți scuipa când Dumnezeu vede cum te speli pe dinți!

— Ce drăguț, ești, Luca. Și spiritual. Te-am îndrăgit încă de când te-am văzut, deși n-ai avut recomandare. Te iubesc mult, știi? Ești unic! Nu trebuie să te rușinezi de bisexualitatea ta, să cazi în păcatul sologamiei. Îți spuneam cu cofetăria. Vezi prăjituri, ți-e foame, n-ai bani... le furi! Frișcă, ciocolată, marțipan. Roșii, roz, maro și verzi. După ce furi, te duci unde te simți în siguranță și le papi. Tu ești și *straight*, și gay, dar nu-i problemă, ai diverse tipuri de foame sexuală. Oamenii au gusturi din ce în ce mai rafinate și la sex, și la mâncare.

— Mă faci să râd. Nu-ți dai seama, femeie, că nu mai vreau nimic?! Nici sex, nici prăjituri, nu mi-e foame! Doar dracu' mă mai atrage și el e atras de mine... De fapt, Laura mă atrage, dar nu mă vrea drogat. Și Beatrice, dar nici ea nu e de nasul meu.

— Să nu-mi începi iar cu Beatrice...

— Beatrice... strănepoata de strănepoată a marelui compozitor Richard Wagner. De-asta n-am violat-o și n-am ucis-o la bunica! La cât de drogat eram, o omoram. E din neamul Wagner, are gene bune. O sfântă. Nu mă puteam atinge de ea, am preferat să-mi răcesc creierul deschizând larg geamul, să nu-mi mai fiarbă mintea de gânduri ucigașe. M-a atras, dar dacă nu mă iubea ce să fac?!

— Dar eu, Luca? Te-am atras vreodată?

— Tu, Carla? Normal că m-ai atras, prin puterea minții, prin capacitatea vindecătoare pe care ai revărsat-o asupra mea. Am râs și am plâns în cabinetul tău, m-am înfuriat și m-am dat cu capul de pereți, am luat medicamente și am cunoscut, datorită ție, lume interesantă.

— Dar ca femeie, Luca, te-am atras?

— Carla...

— Răspunde-mi!

— Nu vreau!

— Spune-mi: te-am atras? Ce dracu e atât de greu?!

— Bine! bate în retragere. Nu voiam să te supăr, dar dacă vrei... Nu m-ai atras sexual! Nu m-am gândit niciodată la tine ca la o femeie.

— Dar ce crezi că sunt eu, Luca? îl întreabă cu glas subțire, în care i se simt lacrimile.

— Ești o entitate, Carla!

— O entitate? Fă dragoste cu mine! Te rog... Să te conving că nu sunt o entitate!

— Nu vreau! Nu mă atragi și sunt jegos, un cerșetor nebun. Cum să regulez ditamai directoarea ospiciului?! Sunt prea mic, nu aspir la regina nebunilor!

— Luca, nu mă aduce la disperare! Te implor, te iubesc! Jur că o să am grijă de fluturii tăi... Vreau să fiu iubită, mi-e foame, ți-am zis de Maslow, funcționez după ceasul lui! Te rog! Nu sunt o entitate, dracu să mă ia! Fluturii aceștia...

— Ce fluturi? tresare el.

— Fluturii pe care mi i-ai adus azi în cutii... Am crezut că sunt o dovadă de dragoste pentru mine, dar îmi spui că sunt doar o entitate asexuată, că nu mă iubești...

Își privește surprins cutiile cu fluturi și se întreabă cum au ajuns aici.

— Mi-ai furat fluturii, nenorocito! Ai mers acasă la mine și mi-ai furat fluturii! Fluturii sunt sufletul meu. Mi-ai furat sufletul, iar acum vrei să-mi stăpânești trupul. Jigodie ce ești! Nebuno! Entitate nebună și asexuată!!

Zicând acestea, înhață cele două insectare și dă să iasă din cabinet. Ea se agață de el. Cu o forță care o surprinde, trântește pe fotoliu namila de dirijor:

— Stai să vorbim omenește, îi spune cu voce joasă. Relaxează-te! Niciodată n-am vrut să-ți fac rău, fac doar bine

pacienților mei, iar binele pacienților mei e și binele meu. Nu te mai agita! O să-ți iei cutiile și o să pleci. Uită-te fix la acest obiect luminos din mâna mea. Încep să număr. Când ajung la 10, ești complet relaxat. lei fluturii și te duci. Relaxarea aceasta ultimă te va ține mult timp, poate toată viața.

Dirijorul gesticulează nervos: haide! În transă se relaxează. Sângele îi năvălește în cap.

— Dezbracă-te Luca! Aruncă mizeriile acestea de pe tine, bărbat frumos! Și fute-mă cum n-ai mai futut pe nimeni în toată viața ta! Pe mine mă iubești acum. Nu pe Betty, nu pe Laura. Pe mine, regina nebunilor! Nu sunt o entitate.

Luca o zbughește din cabinet, în timp ce psihiatra doarme ca un prunc pe canapeaua de terapie. Sforăie cu gura deschisă și are gâtlejul roz. El fuge în fundul gol pe aleea spitalului, iese pe poartă pe lângă bodyguarzii uimiți și traversează.

— Mami, mami, uite un nebun care a evadat din spital! E gol! E în pielea goală, mami! o scutură un băiețel pe maică-sa, arătând cu degetul spre Luca.

Femeia își face cruce și trage copilul din calea nebunului care e cât pe ce să se ciocnească de ei.

— Pute ca un animal de la Grădina Zoologică, doamnă! comentează un pensionar. Credeam că le fac duș înăuntru, în spital, dar văzându-l pe acesta nu mai cred! Vai, și e rănit pe burtă, are carne vie... Au dat la știri că spitalele n-au bani de apă, lumină, materiale sanitare.

Femeia cu copilul își face din nou cruce cu ochii la cer.

Luca intră în galop în cofetărie și sare tejgheaua. Smulge o pungă de plastic dintr-un cui și bagă în ea 11

prăjituri diferite — roz, maro, verzi, albe, roșii, pe care mai întâi le adulmecă pofticios. Vânzătoarea e paralizată. Oamenii se ridică cu tot cu măsuțe. Cad pahare, farfurioare și linguriță de peste tot. Doi tineri se lipesc cu spatele de fereastră, clienții șocați se îngrămădesc unii în alții. Doar câțiva bolnavi cu brățări roz sunt relaxați. Se hlizesc și îl arată cu degetul pe nebun.

El nu vede oamenii îngroziți. Se uită prin ei, ca și cum ar fi de sticlă. Îi spune vânzătoarei livide cu un glas metalic, ca de robot: „E o cofetărie bună, căutată, de-asta am venit. Întotdeauna aici frișca-i frișcă, iar ciocolata — ciocolată. Totul se face în laboratorul vostru și se vinde imediat". După ce-și umple sacoșa, înfulecă un tort micuț din galantar. Îl rupe în bucăți și își îndeasă bucățile zemoase în gură. Trece tejgheaua înapoi și se repede în stradă, către spital. Zboară prin aer, la zece metri mai încolo, pe capota unei mașini care nu l-a văzut.

Dr. Samson se trezește sătulă sexual. Luca e un superpartener, mai bun decât mulți alții, contează enorm sufletul lui de artist, care pune pasiune în toate. Are nota 21, extrem de satisfăcător. Dar unde e? se întreabă privind împrejur. În mijlocul cabinetului zac doar hainele lui soioase, de care s-a dezbrăcat în hipnoză.

Asistenta-șefă Laura intră valvârtej în cabinet. E lividă și isterică:

— Doamnă doctor, doamnă directoare! S-a întâmplat o nenorocire, doamnă! Domnul muzician Mantovani, Luca al meu... e mort! Mort! L-a călcat mașina în fața spitalului, era în pielea goală! Poliția e aici!

Carla își duce mâna la gură. Vrea să fugă, să părăsească pavilionul pe ușa din spate. N-are chef de polițiști,

o să vorbească mai târziu cu Alfred Wagner. Unde să se ducă? Ce să facă? Cine s-o ajute?

Laura vede hainele dirijorului pe jos și i se pune negru în fața ochilor. Se năpustește asupra psihiatrei, o apucă de păr și boxează la ea 15 minute fără întrerupere. „Îl iubesc pe Luca, târâtură! Diavole! L-ai distrus! Ne-ai distrus! Din prinț l-ai făcut cerșetor! Trebuie să fii închisă pe viață, să te lege în cămașă de forță! O cămașă de forță veșnică pentru tine, demento!".

Urlă de durere, dar nu ripostează. E salvată din mâinile asistentei de polițiști.

Legea atracției sexuale

Giorgio Carrara voia să renunțe la psihoterapie, clientele îl rupeau. Se chemau una pe alta, erau tot mai multe. Trei patroane de magazine din Piața Norilor, aduse de covrigăreasă, îi sunau una-două la interfon. Avea, pe lângă apartamentul-cabinet, o vilă cochetă, două mașini scumpe, dolari în bancă și, mai nou, un iaht, pe care-l ținea într-un port din Croația. Erau niște lucruri certe, care-i puteau asigura supraviețuirea fără sex plătit. Mai avea, apoi, și internarea bătrânilor, care-i umplea conturile.

Își privea cu optimism viitorul și din punct de vedere sentimental. Era îndrăgostit de o farmacistă, Maria, ocolită de bărbați din cauza înălțimii ei. A dezvirginat-o lansând-o în viață, dar salariul de la farmacie nu-i permitea psihoterapia de lux, așa că nu l-a mai căutat.

Aveau să se revadă însă într-un club latino. Era total schimbată. Mâna lui cu unghii îngrijite a cuprins mâna ei de păpușă înaltă. Îl depășea cu 15 centimetri, avea 1,94 metri, dar nu era deranjat, degetele li s-au amestecat, podurile palmelor li s-au lipit electrizate. Dinții lui frumoși străluceau în semiobscuritatea ringului de dans. Maria se

unduia ca o văpaie. Electric, totul era electric pe ritmuri orientale și manele. Erau peste tot dinți albi și coapse fremătătoare.

Multă viață cursese prin Maria de la prima lor întâlnire, avea deja doi iubiți însurați, clienți ai farmaciei. Când a intrat în ea, în subsolul tehnic al clubului, era deschisă ca o floare. Parcă îl aștepta și nu i-a înșelat așteptările. I-a urcat plăcerea până aproape de leșin. Iar și iar, energic, fără întrerupere. Nu i-a deranjat nimeni, nici pe ei, nici pe celelalte perechi care se zbăteau în subsol. „Dacă o să avem nevoie unul de celălalt, o să ne sunăm. Dă-mi telefonul tău, Maria!". Apoi, două taxiuri i-au dus la casele lor. Ar fi luat-o la cabinet, era încă flămând, dar acolo îl aștepta covrigăreasa.

În clubul acela, între ei a fost o atracție sexuală feroce, din care s-a născut dragostea. Giorgio avea o întreagă teorie pe tema a ceea ce s-a petrecut. „Legea Carrara a atracției sexuale — așa voi prezenta la radio ce mi s-a întâmplat! Iată ce le voi spune: când între două suflete se produce un declic, apar furnicile dragostei în creier. Apoi, furnicile migrează pe picioare, se localizează în abdomenul inferior, își fac mușuroi acolo. Tensiune, ochi, dinți încălecați. Moment. Implozie și explozie. Asta-i treaba cu legea atracției sexuale, pe care am botezat-o cu numele meu! Am pus la vânzare, pe platforma poliamorie.ro, testul pentru cei care vor să vadă dacă legea mea se va aplica în cazurile lor particulare".

Nimic n-avea să prevestească furnicile dragostei lui pentru lungană. A venit timidă în Tineretului, virgină la 33 de ani, după ce i-a ascultat emisiunea cu găsirea soțului ideal. Nu-i venea să creadă că, după câteva partide de sex, ulterioare celei din subsolul clubului, s-a mutat cu

el, în vila căreia nu-i trecuse pragul nicio altă femeie. Vila îi fusese cumpărată de o româncă stabilită în Norvegia, văduva unui crescător de somon. Avea 78 de ani, dar sufletul îi era tânăr și, datorită iubirii, n-avea să moară niciodată. O altă clientă, franțuzoaica Joséphine, i-a oferit iahtul. Covrigăreasa i-a luat o mașină de lux, iar o avocată celebră — o altă mașină de lux.

Pentru el, femeile erau ființe tare bune. Cu donațiile lor își plătea mai repede datoria către Carla. Credea că Dumnezeu îl răsplătea fiindcă i-a dat casa fostei lui soții, mutându-se în odaia aia infectă. Carla habar n-avea că Giorgio e prosper. A acceptat să-i achite apartamentul, deși nu-i convenea, pierdea controlul relației. Nici lui nu-i mai convenea lipsa ei de anvergură în afacerea cu bătrânii. Ca manageră, pacienții o asaltau, nu mai avea locuri libere în pavilion. A fost nevoie să încheie o colaborare nouă pentru internări, cu un psihiatru mai activ.

În această noapte, cerul pare de antracit. Giorgio se îndreaptă la volanul mașinii de lux către vila din nordul Bucureștiului. Aici se bagă în pat lângă iubita lui. Îi trec prin cap tot felul de gânduri înainte să adoarmă. „Bărbații sunt niște animăluțe sensibile. Niște căței", i-a spus o clientă tristă, fostă colonel de armată, care îl plătea dublu. Teoria ei era interesantă: „Dacă le găsești cățeilor punctul slab și apeși pe el, îi poți băga în coș. Depinde de abilitatea ta, ca femeie, să-i ții în coș... Le mai arunci câte un os!". Lungana lângă care s-a culcat l-a băgat în coș chiar pe el, pe marele psiholog român Carrara. Altele n-au reușit să-l domesticească. „M-ai băgat în coș cu pofta ta de sex. Sunt nebun după tine, Maria! În opinia mea

de psiholog, am ajuns în cel mai periculos stadiu al unei iubiri!", îi spune, dar ea nu-i răspunde.

Maria nu doarme, ci se foiește, la rândul ei, sub pilotă. A avut dintotdeauna un chef teribil de sex, numai că toți se speriau când o vedeau. Știa cu ce se ocupă bărbatul iubit, însă nu conta. Era ordonat și de o senzualitate rar întâlnită. În plus, îi dovedea că o adoră, o copleșea cu cadouri scumpe. Dintre atâtea femei frumoase și bogate, a ales-o pe ea, șoarecele de farmacie. Era mândră de reușită și aștepta răbdătoare ziua în care el avea să renunțe la psihoterapia sexuală, să-și vândă cuibușorul de nebunii din Tineretului și să-și deschidă un cabinet de geriatrie, pentru bătrânii bolnavi și văduvi. Era sigură că această zi va veni curând. Crizele de gelozie n-ar fi avut niciun rost, deși farmacistele făceau spume când îl vedeau că vine s-o ia de la serviciu: „Cum naiba poți trăi cu un gigolo?". Gelozia le-ar fi stricat relația și ea își dorea să devină doamna Carrara.

Se trezesc după nouă ore în care au dormit înlănțuiți. Afară cerul e de un turcoaz leșinat, cu nori pufoși. Când dau cu ochii unul de altul zâmbesc. Își smulg pijamalele și încep să se hrănească sexual. Când fac asta, pierd noțiunea timpului. Asta e diferența dintre un sex cu sentiment și unul fără sentiment. Dar sună cineva la ușă.

— Dragoste, mergi tu și deschide! Persoana e insistentă, bombăne Maria. Cine pula mea o fi la ora asta, sâmbăta?! Nu se pregătesc și oamenii ăștia pentru Crăciun?! Mai stăteam un pic în pat și după aia îți făceam cozonaci și sarmale...

Gol și cu penisul încă erect, Giorgio deschide larg ușa vilei.

— Poliția Capitalei! Sunt comisarul Alfred Wagner. Trebuie să vorbim urgent. Vă îmbrăcați și veniți cu mine la

secție! Dacă nu vreți de bunăvoie, obțin un mandat de aducere, dar sper să veniți. Știu că sunteți amantul oficial al dr. Samson!

Se gândește că Poliția a aflat de combinația lor cu azilul și că trebuie să dea explicații. E pregătit. Și-a imaginat momentul de multe ori. A așteptat un polițist la ușă de când a intrat în combinație. Dacă n-ar merge cu el, ar părea suspect. Dacă s-ar duce, ar încheia o înțelegere cu procurorul, astfel încât cea mai mare parte din vină să fie plasată pe umerii Carlei. Ea avea pâinea și cuțitul internărilor, își formulează în gând apărarea, în timp ce îl invită pe polițist în casă.

— Intrați! Vin, așteptați-mă un moment! Fac duș și mă îmbrac. O cafea? O prăjiturică? O chem pe viitoarea mea soție, să facă niște cafea bunuță pentru toată lumea.

— Aș bea o cafea, încuviințează Alfred.

— Maria, coboară te rog!

Femeia coboară goală pușcă dintr-o cameră de la etaj. Filiformă, lungă, cu o față de cal și labe uriașe, probabil măsura 45, estimează Alfred. Dinți neregulați, sânii îi lipsesc. Nu se jenează deloc de goliciunea ei. Pare o drogată care în curând va cheli, într-atât de rar are părul în creștetul capului. „Ăsta-i un ciudat, dacă se însoară cu stafia!". Adineauri zărise un delfin micuț, desenat sau tatuat?! pe penisul lui semierect și foarte lung. Sigur e un ciudat...

La poliție, discuția nu vizează bătrânii internați ilegal, constată cu surprindere Giorgio, ci relația dintre Carla și pacienții ei. Polițistul vrea să știe ce face ea cu bolnavii și ce tehnici aplică. Giorgio neagă că știe ceva; nu e prezent în cabinetul dr. Samson și nici nu lucrează în același spital. Scrie o depoziție de o filă, în care precizează: „Nu

sunt la curent cu demersurile psihoterapeutice și psihofarmacologice ale acestei doctorițe și nici nu am relații de subordonare ierarhică față de ea".

— Deci nu știți nimic, nu?!

— Nu știu decât că dezvoltă personal psihologii, deși ei rămân subdezvoltați intelectual și moral. Citiți depoziția!

— Ar mai fi ceva despre care trebuie să discutăm, domnule Carrara, fost Harmonie! Ceva penal, în care sunteți cu certitudine complicele acestei doctorițe...

Giorgio tresare și așteaptă continuarea.

— Știu despre afacerea pe care o aveți împreună: azilul de bătrâni! Pot indica mărimea fraudei pe care o săvârșiți voi doi, prejudiciind bugetul asigurărilor de sănătate. Nici muncind pe brânci în următorii 50 de ani nu veți plăti prejudiciul, credeți-mă! DNA vă va confisca și vila, și iahtul, și mașinile, și apartamentul din Tineretului. Vă va lua și toți dolarii din bancă!

I se înmoaie picioarele. Îi cere polițistului 11 coli. Se apucă de scris. Când umple colile, mai cere două. Semnează din nou depoziția și i-o dă.

— Ați scris și despre bătrâni? îl întreabă Alfred, decis să-l frece un pic.

Prea îl enervase limbricul, dinainte de a-l cunoaște. Oare cum o fi devenit ăsta superpotent?

— N-am scris, dar voi scrie separat, dacă doriți, spune el panicat.

— Nu doresc să scrieți! Statul e neputincios. Avem o problemă socială majoră și am înțeles că o rezolvați local, în sistemul de sănătate, îi zâmbește cu subînțeles.

Lui Giorgio îi vine să-i scoată ochii. „E șmecher, m-a tras pe sfoară. M-a șantajat să vărs de Carla!". Se abține de la comentarii și îi spune sec:

— Mulțumesc. Să știți însă că n-am scos-o pe Carla din sistemul de protecție, continuă să fie cu noi!

— Cu noi?! se miră Alfred.

— Cu mine și cu domnul doctor Gerino!

— Gerino?

— Tot psihiatru în spital, răspunde de noile internări. Erau prea mulți bătrâni pe dinafară, iar Carla nu mai avea paturi libere în pavilion. Ca manageră i-a crescut cota de piață. N-aș vrea totuși să știe de colaborarea mea cu Gerino. Sunt cel mai mare psiholog român în viață datorită ei, mă ajută să-mi clădesc o carieră academică. Am notorietate, nu și bază științifică, iar obținerea bazei e în plan, trebuie rezolvată.

— Cum faceți cu baza științifică? Veți deveni o somitate? îl întreabă Alfred, străduindu-se să rămână calm în fața impostorului.

— Dacă mă ajută Dumnezeu, da. Mai întâi îmi voi susține doctoratul. Teza mi-a coordonat-o dr. Samson. Se numește *Cazuri clinice grave și observațiile lor complexe*. După aia, la teza mea adaugă ea câteva cazuri și publicăm o carte. Deja mi-a dat cazurile, sunt bine făcute. Le aveți aici!

Scoate din rucsac un document și i-l înmânează. Alfred îl răsfoiește. „Era pregătit să arunce informații, se apără în afacerea cu bătrânii!". Îi atrag atenția adnotările roșii, cu un scris aproape ilizibil. Scrisul Carlei, i-l cunoaște. Însă, pe lângă adnotările cu roșu, sunt și unele cu verde. Un scris ordonat și clar, care pare al unui elev silitor de clasa a VI-a.

— Cine a făcut adnotările cu verde? Nu le-ați făcut dumneavoastră, aveți alt scris...

— Soțul doamnei, Lorenzo Samson, le-a făcut. El e întotdeauna cu pixul verde.

— Care a fost contribuția lui la carte? îl întreabă uimit.

Știe că Samson se ocupă de vânzarea de mașini, nu e psihiatru. E ca și cum Beatrice, medic oftalmolog, ar ancheta tâlhării în Piața Sudului ca să-l ajute pe el.

— Don Lorenzo nu va apărea ca autor, nu e de specialitate. Dar munca lui a fost impresionantă! De mașini se ocupă în continuare și o face foarte bine, câștigă o grămadă de bani. Însă e și un fel de secretar neoficial al doamnei, muncește pentru spital. După pensionarea profesorului Adam, reputatul neurolog care o proteja, Lorenzo i-a luat locul. El e acum cel care-și sprijină soția în carieră.

— Așa îi spuneți voi, don Lorenzo?

— Da, îl alintăm. Ne-a ajutat foarte mult! A conspectat foile de observație, a urmărit cu noi înregistrările video ale ședințelor de psihoterapie, a găsit noi amănunte clinice. Într-un singur caz a intervenit brutal, și anume în cel al deputatului Giuliano, pe care Carla voia să-l scoată sănătos psihic fiindcă îl iubește... Lorenzo s-a opus, a insistat să rescrie studiul despre deputat, să-i iasă de nevindecat.

— Vreți să spuneți că există și înregistrări video ale psihoterapiei? sare Alfred ca ars.

— Desigur! Fără probe nu putem face nimic academic. Toți sunt cu ochii după plagiate! Înregistrările dovedesc existența cazurilor clinice reale. Le am la mine, pe acest stick, îi spune senin, fluturând stick-ul.

— Domnule psiholog Carrara... am și eu o întrebare indiscretă. Știu de la Carla că sunteți amantul ei. Samson sau don Lorenzo, cum îi spuneți, știe că sunteți amantul nevestei lui? Că îi puneți coarne?!

— Domnule polițist, s-o iau pe rând. În ceea ce-l privește pe don Lorenzo, interpretați lucrurile simplist. Relațiile

moderne sunt complexe. Dacă m-ați fi ascultat la radio, mi-ați fi dat dreptate. Poliamoria e o direcție a viitorului, care-i lasă pe oameni să se culce cu cine vor, pentru a nu îmbătrâni și pentru a-și valorifica maxim capacitatea de a iubi, care la mine și la Carla e nelimitată. Lorenzo acceptă poliamoria, își poartă cu resemnare coarnele. Dar știți asta, de ce să vă mai zic?! Și dumneavoastră i-ați pus coarne lui don Lorenzo!

Polițistul se înroșește puternic, dar face față atacului:

— Terminați cu bazaconiile! Mi-a fost ținut cândva, telefonic, cursul de poliamorie și de prădători sexuali!

Îi vine să-și dea pumni când își amintește cum s-a lăsat prins în pânza păianjenului de Carla. „Ca un gândac de bucătărie m-am lăsat înfășurat. Ca unul foarte prost, fiindcă în general ei sunt inteligenți! Am făcut o greșeală imensă".

Psihologul simte că l-a prins în corzi și adaugă cu ton parșiv:

— Știu de la doamna doctor că v-a predat cursul nu numai teoretic, ci și practic, la Brașov, precum și într-un motel din București!

Cuvintele lui îl lovesc în plex. Se aștepta să primească note pentru prestațiile sexuale, așa că de ce mama dracului e șocat?! După câteva clipe, îi spune:

— Vreau înregistrările! Un om, dirijorul Luca Mantovani, e pe moarte. De-asta vă anchetez, nu pentru năzbâtiile voastre poliamoroase! Un alt om, profesorul Pascarelli, plânge în cămașa de forță la psihiatrie!

— Mă doare-n pix! Vi le dau, ăștia nu-s pacienții mei! Oricum e vorba în ele de doamna Betty și de relațiile patologice pe care le aveți cu doamna Betty...

Alfred se înmoaie, după care i se umflă venele capului:

— Ce treabă are soția mea cu poliamoria și cu nebunia voastră?! Cu promiscuitatea... Cretinii naibii! Lăsați-o în pace, e nevinovată! Schizofrenicilor! Schizofrenici, nevrotici și psihopați, toate la un loc și la extrem!

— Să știi, polițaiule, că nu m-am culcat cu nevastă-ta, deși ar fi vrut... Betty a dormit la mine. A vrut inițial să ne-o tragem, că de-aia a trimis-o Carla la mine, să sugă și ea altă pulă, dar s-a speriat de Terente al meu și n-a mai vrut!

— Te omor, bă! Scursură umană ce ești! Lepră sinistră, cu dinozaur tatuat pe pulă!

Alfred se repede furibund la gâtul gigolo-psihologului, acesta se retrage speriat. Într-o străfulgerare a minții își amintește însă că nu trebuie să te pui cu nebunii.

— Ești nebun! La fel de nebun ca și colaboratoarea ta! De unde și până unde ai avut tu de-a face cu soția mea?

— Betty e pacienta doctoriței Samson. Unul dintre studiile de caz e cu ea. A făcut o depresie gravă după ce ai înșelat-o și a avut nevoie de psihoterapie. Dacă te-ai fi uitat pe foile din mâna ta, ai fi văzut inițialele W.B. A făcut psihoterapie și cu doamna Samson, și cu mine. I-am spus lui Betty că ești adept al poliamoriei, dar n-a suportat! Și n-am dinozaur, ci delfin... Mi-am desenat un delfin pe pulă, nu un dinozaur!

— Adept al ce?!! Nebunii dracului! Lasă totul aici și cară-te! urlă scârbit. Dă-mi stick-ul! Dispari din fața mea, că altfel te omor! Pentru tine fac pușcărie, labagiule!

— Ți-l dau dacă revii la sentimente mai bune, da?!

— Te omor, labagiule, jur că te omor!

— Ai aici stick-ul! bate psihologul în retragere. Carla a înregistrat din reflex și ședința voastră de la Brașov și pe aia din motel. În limbajul vostru, fata avea aparatură pă ea. Cred că și la ședința mea cu Betty o să-ți placă să

te uiți, lui don Lorenzo i-a plăcut mult Betty a noastră. Știi... e cam impotent, are nevoie de stimulente, vrea să-și revină... Tipul clasic de cuckold.

— Afară, limbricule! Ieși afară!

Giorgio Carrara pleacă de la poliție râzând.

Studiile dr. Samson

Polițistul Alfred Wagner, negru de supărare, intră în Cișmigiu. Simte nevoia să bea un gin tonic cât citește studiile dr. Samson. Le parcurge dintr-o răsuflare.

Primul studiu este despre soția lui:

„Pacienta W.B., 46 de ani, medic oftalmolog. Delir de gelozie, personalitate narcisică. E un aisberg relațional, dar vrea să aibă căsătoria perfectă și acces la poziții sociale înalte. A refuzat hipnoza și farmacoterapia. Îi place să facă victime printre bărbați. La apariția unui obstacol în viața ei — adulterul soțului, i se produc fluctuații puternice în identitate, caracterizate prin promiscuitate afectivă și abuz de tutun.

Se combină cu necunoscuți, unii sub tratament psihiatric, pleacă cu ei în excursii, în scopul ridicării stimei de sine. Își pune astfel în pericol integritatea fizică, psihică și chiar viața, dar e dispusă să-și asume riscuri pentru a-și pedepsi soțul adulter. Refuză să mănânce, dorește să-i plătească trădătorului cu aceeași monedă, să o descopere pe iubita lui. Nu e capabilă să judece calm situația, ci adoptă tactica unui animal dornic de sânge și de răzbunare. Ceea ce proiectează în afară, prin

atitudini, este un ecou al inconștientului personal, agresiv și gelos.

E îngrozită de maternitate, o perioadă de grație divină în viața oricărei femei normale, și are repulsie față de alte mame. Putem bănui și aversiunea față de unicul copil, pentru motivul că nașterea i-a stricat corpul de sirenă. Iubește eșecul și nereușitele altora, pentru că astfel ea iese în evidență, plină de calități închipuite. Are o imagine utopică de mamă competentă, de soție devotată și de femeie fatală, ipostaze puternic contradictorii prin ele însele. În economia vieții personale, soțul și copilul sunt niște unelte umane, care îi folosesc la validarea socială. Pacienta se iubește pe sine într-un mod mult prea suficient încât să aibă nevoie de o familie.

Își construiește o imagine defectuoasă, nepotrivită pentru vârsta ei — haine adolescentine, coafură bizară, piercing în nas și două tatuaje mici. E chinuită de frici morbide de îmbătrânire, dar pe de altă parte moartea ajunge să-i pară singura soluție de curmare a suferinței. Într-adevăr, moartea poate fi soluția finală pentru Eul ei deficitar. Nu vrea să admită că soțul ei e un curvar notoriu și că n-a cunoscut adevăratul lui caracter. Delirul de gelozie, ca urmare a adulterului, nu e bizar, însă ideile lui sunt lipsite de realism. Poliamoria, o orientare nouă care ne permite să iubim un număr mare de oameni în același timp, în funcție de capacitatea sufletească C, îi displace.

Cazul W.B. are un prognostic defavorabil. Recomandăm internarea într-o unitate psihiatrică".

Cel de-al doilea studiu este al dirijorului Luca Mantovani:

„Pacientul M.L., 36 de ani, dirijor. Am identificat: autoaprecieri negative; furie față de femei, bărbați, hipsteri,

vecini, colegi, propria iubită; furie față de București și față de România; acte de autoagresiune; agresiune îndreptată împotriva unor străini (a atacat oameni în magazine, s-a bătut cu orchestra); preferințe alimentare bizare; insomnie moderată; gânduri de moarte. Verifică de mai multe ori dacă a încuiat ușile, dacă a închis aragazul, dacă a scos aparatele din priză, se întoarce din drum pentru a se asigura că a lăsat totul în regulă acasă.

Obsedat de mizerie și de microbi, de boli în general, de șobolani, de păduchi, de covrigi. Adept al japonezilor Minimarisuto. Trăiește în sărăcie lucie. Recurge la acțiuni de spălare excesivă și de curățare a obiectelor, are mâinile rănite din cauza detergenților. Se dispensează cu ușurință de obiecte, convins că îi iau aerul.

Își urăște mama. Anxietatea i-a debutat când tatăl lui a abuzat sexual și a ucis o fetiță care era prima iubire a pacientului. Faptul că tatăl abuzator, care își viola și soția bolnavă, purta barbă i-a declanșat ura patologică față de hipsteri. Au existat doar două persoane luminoase în viața lui, doica și o mătușă, în grădina căreia prindea fluturi viu colorați. Prima relație sexuală — la 15 ani, cu doica.

Interogarea pacientului a relevat că nevroza urbană este o reacție prin care Eul lui se apără de pulsiunile bisexuale care-l sfâșie pe interior. I s-a dat un tratament complex, a fost inclus în 21 studii pentru medicamente de ultimă generație. I-au fost date în transa hipnotică atât sugestii pozitive, cu rol în vindecare, cât și sugestii negative. Acestea din urmă (în pofida criticilor menționate în psihologie, potrivit cărora ar fi traumatizante) i-au făcut bine — l-au ajutat să scape de obsesia curățeniei și să devină carnivor. I s-au dat, de asemenea: sugestii blânde și

sugestii dure, imperative; sugestii concordante cu valorile lui și sugestii discordante față de valori.

Am avut două mari obiective: *manipularea*, cu rol de adaptare socială, și *evidențierea preferințelor lui bisexuale*. Am aflat că M.L. își stabilește scopuri imposibil de atins — vrea să fie dirijorul operei din Viena sau noul Ciprian Porumbescu. Nerealizarea scopurilor și frustrarea resimțită îi dau stări depresive. Negarea propriei orientări bisexuale îl face să considere Bucureștiul un loc plin de capcane. Hipnoza a avut efecte pozitive. S-a relaxat profund, i s-au modificat ideile greșite. I s-au neutralizat atitudinile eronate față de țară. Incapacitatea de a-și exprima deschis atracția pentru bărbați i-a fost definitiv eliminată.

Prognosticul cazului este rezervat. M.L. nu s-a mai spălat. A căzut în extrema cealaltă a curățeniei, mizeria fiziologică. Recomandăm internarea. Spitalul nostru e potrivit, are o stație modernă de dezinfecție și dezinsecție a pacienților".

Cel de-al treilea studiu e cu profesorul Pascarelli:

„P.N., 50 de ani, profesor emerit. A început psihoterapia la cerere, din cauza unei fobii puternice de mașină, devenită invalidantă. Am presupus, în cazul lui, existența unor trăsături de personalitate schizoidă. Diagnosticul ni s-a confirmat. Probleme sexuale — lipsa libidoului, activitate sexuală inexistentă la începutul terapiei. Reținut, secretos și rece/distant emoțional. Probleme sociale — dificultăți de comunicare cu colegii și sadism cu elevii.

Am remarcat o perturbare acută a legăturii dintre mamă și bebelușul P.N., care a determinat o ruptură psihologică în interiorul lui, dublată de un potențial pulsional purulent de acțiune. Până la 50 de ani, n-a fost

capabil să-și găsească singur conștiința și nici să-și acceseze inconștientul, din cauza rupturii din el. Imaturitatea lui, detectată în transa hipnotică, a transmis terapeutului o senzație de vid. A regresat de la sine la vârsta micii școlarități, dornic să se răzbune pe copiii care l-au bătut.

Există în personalitatea lui, alături de trăsăturile schizoide, și trăsături de tip narcisic, care ne-au fost relevate de contul de Facebook pe care și l-a făcut recent, la sugestia noastră, pentru a socializa cu oamenii. Comportamentul lui online este al unui gnom care se hrănește cu iluzii, înfruptându-se din proiecțiile unor trupuri de femei tinere, lucrate în Photoshop. Emoțiile din Facebook, liber exprimate, se izbesc de colții balaurului din interiorul lui și-l provoacă, îl scot din amorțire. Are status-uri ciudate, când Facebook îl întreabă ce gândește.

Din punct de vedere psihanalitic, remarcăm la P.N. o identitate neîncheiată, care se reflectă în preferința lui pentru fete foarte tinere. În starea de transă s-au folosit tehnici de modificare a constructelor personale, s-au repetat mesajele sugestive, cu argumente valide, fiindcă P.N. poate demola construcțiile ilogice. S-au înregistrat reacții emoționale pozitive post-hipnoză, a raportat creșterea libidoului. A aplicat în practică sugestiile terapeutului. A conceput un program zilnic de sex cu soția, s-a apropiat de copiii pe care îi ura și a început să fie interesat de procrearea unor copii noi. Transpunerea în hipnoză a fost profundă. S-a rupt de ambianță, nu a mai știut tabla înmulțirii (profesor de matematică fiind), a dezvoltat halucinații vizuale și kinestezice. Am obținut instantaneu catalepsia pleoapelor și rigiditatea membrelor.

Influențarea persuasivă a lui P.N. a avut un randament bun. A devenit practic o altă persoană, cu o

vestimentație modernă și cu un chip nou, ceea ce i-a făcut pe oameni să-l îndrăgească. Multe dintre trăsăturile schizoide i-au fost șterse prin hipnoză. Sugestiile i-au fost integrate în personalitate. I s-a indicat drumul de urmat, i s-a șters viața anterioară — ternă, mohorâtă, previzibilă și lipsită de bucurii. Beneficiul terapeutic a fost evident. Fobia de mașini i-a dispărut în totalitate, a dobândit capacități superioare de gestionare a stărilor de spirit disfuncționale. Și-a reluat viața sexuală și a dezvoltat mecanisme de hipercompensare — a început să facă sex cu soția de mai multe ori pe zi. A inițiat relații intime cu mai multe femei mature și cu trei eleve de liceu majore din clasa a XII-a. Psihometric, i s-a determinat capacitatea sufletească C, cu ajutorul Testului Giorgio Carrara. Scorurile au evidențiat că are o capacitate sufletească nelimitată (Cn), ceea ce-i permite un număr nelimitat de relații poliamoroase. Prognosticul cazului: foarte bun".

Ultimul studiu este cu deputatul Giuliano:

„G.F., 51 de ani, a fost tratat psihiatric în particular, la recomandarea apropiaților, pentru agresiune împotriva cunoscuților (o secretară de la partid) și a unor persoane străine (o femeie și un bărbat din metrou). Are un istoric de boală psihică — tulburare delirantă. A fost internat la Spitalul de Psihiatrie nr. 14, în regim de maximă siguranță (izolare). Examenul psihic a evidențiat prezența unor idei delirante multiple, cu conținut divers — de influență, de persecuție, de prejudiciu și de grandoare. I.Q. înalt. Spirit vindicativ, violent, instabilitate psihică accentuată. Își consideră ideile strălucitoare și potrivite pentru a fi însușite de întreaga societate. Emană o sexualitate agresivă, are absența conștiinței bolii de care

suferă și lipsă de autocritică. Capacitate empatică scăzută, n-a rezonat decât o singură dată afectiv cu terapeutul, când au cântat împreună un nemuritor hit românesc. Deficite puternice în relațiile interpersonale, suspiciune crescută, deteriorarea judecății (a boxat cu tomberoanele de colectare sortată a deșeurilor). Hipervigilent, bănuitor, temător să nu piardă subînțelesuri din discursul interlocutorului. Voce autoritară, poruncitoare, sigur pe forțele proprii, tipul de mascul cuceritor.

În hipnoză, a păcălit terapeutul, din această atitudine reieșind clar trăsăturile lui de psihopat. A protestat la sugestia de închidere a ochilor. În această situație, i s-a comunicat că poate rămâne cu ochii deschiși. Toate sugestiile ulterioare, vizând catalepsia pleoapelor, cu efect asupra altor pacienți, în cazul lui n-au mers. Absența durerii la înțeparea cu acul, rigiditatea brațului și imobilitatea musculară sugerau că hipnoza a funcționat și că se află în stare letargică, însă doar se prefăcea a fi hipnotizat. Testa permanent terapeutul, avea o ostilitate mare. Atât în transa mimată, cât și în ședințele anterioare de psihoterapie, a avut atitudini sexuale ostentative — și-a supt degetul arătător, și-a presat organul genital, a invocat în discurs, de mai multe ori, denumirea populară a organului genital feminin.

A bătut păpușa-femeie din familia de păpuși pentru a refula furia legitimă rezultată din abandonul lui de către soție. În hipnoză i s-a mai administrat Testul arborelui, pentru evaluarea traumelor psihice. A desenat un penis păros, a făcut ștersături cu guma. Trăsăturile de creion au fost apăsate, ceea ce ne-a dovedit că are autocontrol. Trunchiul copacului era foarte gros, simbolizând întârzieri în dezvoltarea lui psihică, prăbușire în sine. Coroana

penisului-copac, formată din crengi de brad, ne-a indicat: melancolia și sensibilitatea ascunsă a pacientului; fixațiile mintale (obsedat de Ceaușescu); problemele lui sexuale, din care cea mai importantă e teama de castrare (brazii ale căror crengi le-a desenat se taie de Crăciun).

Beneficiul terapeutic: absent. A agresat în mod oribil hipnoterapeutul, când s-a «trezit» intempestiv din hipnoza mimată. A reușit să hipnotizeze hipnoterapeutul. Prognosticul cazului: defavorabil. Recomandăm internarea pe viață la psihiatrie, dată fiind periculozitatea lui extremă".

După ce citește studiile, Alfred cere încă un gin tonic.

— Încă un gin tonic pentru domnul polițist! strigă ospătarul către barmanul care pictează steluțe aurii pe geamuri.

Meditează. Cât trebuie s-o fi urât Carla pe Betty a lui, ca să scrie astfel despre ea! Narcisică, insensibilă, delirantă, manipulatoare, anacronică, cu ură față de copilul care i-a stricat corpul, frustrată, invidioasă, inhibată sexual și afectiv, personaj secundar în cadrul propriei vieți... Toate erau minciuni ordinare! Ea nu era așa! Cât trebuie să ne fi urât Carla pe amândoi! Practic, ne-a stricat familia. Și cum a căzut poliamorosul de mine în mâinile acestei femei... Dr. Samson, medic psihiatru, somitate a lumii medicale, e machiavelică! Cât de prost, cât de prost și de papagal am fost... Însă ceilalți oameni cum de i-au căzut în mreje?!

Deși nu e specialist, își dă seama că studiile de pe masă miros urât. O comisie de etică serioasă ar face-o pe Samson bucăți. Și-a bătut joc de pacienți, i-a manipulat. A acționat ca un Diavol psihoterapeutic, crezându-se Dumnezeu. Cu toții au fost inițial în mâinile ei ca niște

păpuși însuflețite și i-a lăsat fără suflare. Erau distruși, imobilizați în cămașă de forță sau rămași fără familii.

Profesorului Pascarelli i-a șters personalitatea, i-a modificat constructele personale, ideile despre lume și viață. I-a schimbat chiar înfățișarea prin hipnoză. Din copil de preot, l-a făcut un obsedat sexual, care vâna femei atât online, cât și off-line. Dintr-un moral a construit un imoral. I-a inoculat delirul ei ciudat cu perpetuarea genelor bune, iar el s-a înmulțit necontrolat, lăsându-și gravide nevasta, o colegă de cancelarie și o elevă din clasa a XII-a. E adevărat că Pascarelli s-a vindecat de fobia de mașină și că acum îl prindeau toate radarele din România. Dar cu ce preț s-a vindecat? De fapt, s-a vindecat? Cum dracu să se vindece, dacă se zbătea în cămașă de forță la psihiatrie?!

Pe Luca Mantovani, dirijorul, l-a făcut K.O. L-a drogat cumplit, înscriindu-l în 21 de studii clinice cu medicamente periculoase, de proveniență incertă. A fost tare, a rezistat. Altul în locul lui ar fi crăpat. Tot în bietul dirijor, Samson a băgat cu duiumul sugestii hipnotice negative, de natură să-i modifice orientarea sexuală și să-l facă agresiv. „I s-au dat, de asemenea, sugestii blânde și sugestii dure, imperative; sugestii concordante cu valorile lui și sugestii discordante față de valori", asta scria în studiul de caz. Ea însăși își recunoaște, negru pe alb, personalitatea diavolească! A manipulat pacientul, pretextând că vrea să-l facă mai adaptat social. Ce adaptare? S-a bătut cu orchestra și a devenit un cerșetor împuțit. L-a împins să facă sex cu o viitoare mireasă și apoi cu mirele ei, traumatizând astfel alți nevinovați!

Singurul care a mirosit-o a fost deputatul Francisco Giuliano, paranoid cu acte. A încercat și cu el lucruri

terapeutice necurate, dar nu i-a mers. Bolnavul îi știa bolnavei tiparele mintale! A prins-o în flagrant și a pedepsit-o în stilul caracteristic. Știa că urma să moară, deci nu-i mai păsa de consecințe. „A agresat în mod oribil hipnoterapeutul, atunci când s-a «trezit» intempestiv din transa hipnotică mimată. A reușit să hipnotizeze hipnoterapeutul". Ce i-o fi făcut va ieși cu siguranță la iveală...

Carla și-a înnebunit nu doar pacienții, ci îi va înnebuni și pe ziariștii care vor răscoli cazurile ei de malpraxis. Au de toate aceste cazuri, sunt ca niște cozonaci umflați. Conțin mistere psihologice, hipnoză, sex, accidente de mașini, persoane celebre și corupție. Pur și simplu presa va exploda. Cu siguranță lighioana de Giorgio Carrara, cu rechin tatuat pe pulă, nu se va abține și va da din casă. Are o emisiune la Radio București, deci e credibil. Va profita de asta și va turna tot. Le va oferi ziariștilor multe oase de ros, va fi ca un Moș Crăciun pentru redacții azi, în ajunul Crăciunului.

Îl așteaptă o noapte grea. Va viziona ședințele de psihoterapie ale Carlei, va lua notițe. Își va face munca bine și conștiincios, ca întotdeauna. Apoi se va preda colegilor. Va aștepta liniștit ghilotina profesională. E sigur că-l vor concedia. „O să-mi cumpăr o cabană la munte și o să trăiesc acolo eco. O să fiu un pustnic modern. Singur cuc, dar o să scap din toată nebunia asta!".

Rechizitoriul

Aici Radio București. Renata Pazzini vă prezintă știrile de la ora 12:

Comisia de Etică a Spitalului de Psihiatrie nr. 14 s-a reunit în ajun de Crăciun pentru a analiza tehnicile terapeutice ale dr. Carla Samson și a lua măsuri în acest caz de malpraxis fără precedent. Parchetul deține probe indubitabile și irefutabile — înregistrări video, audio, depoziții, rapoarte. Comisia a audiat-o pe dr. Samson, a admis că aceasta suferă de tulburări psihotice pasagere și a dispus internarea ei urgentă, în regim nevoluntar. Psihiatrii pun boala profesională a colegei lor pe seama salariilor mici și cer Guvernului majorarea lor urgentă.

Ședința de etică a fost tensionată. Au participat oficialități: procurorul general al Parchetului General al României, procurorul-șef al DNA, ministrul Sănătății, primarul Bucureștiului și șeful Poliției Capitalei. Procurorii au prezentat un raport exhaustiv. Medicii și-au apărat inițial colega, au făcut zid în jurul ei. Le-au cerut oficialilor *probe, probe*. Au argumentat că și Elena Ceaușescu a fost împușcată mișelește, fără probe, tot în ajun de

Crăciun, lucru care nu trebuia să se întâmple și cu colega lor. „N-o putem demite pe dr. Samson din funcția de manager fără motiv", au afirmat la unison.

Procurorul general le-a comunicat că există probe, inclusiv înregistrări video ale psihoterapiei. Le-a citit din raportul de anchetă: *„Dr. Samson, manager general, medic primar psihiatru, profesor universitar, somitate, doctor în parafilii, șef de pavilion, hipnoterapeut, hipnoanalist, psihoterapeut și psihanalist, a avut relații intime cu pacienții, le-a administrat medicamente experimentale în cantități mari și le-a influențat negativ comportamentele, construind mutanți social. A acționat ca un Pygmalion al psihiatriei negre".*

În sală s-a lăsat tăcerea. Procurorul a continuat:

Chiar dacă tulburările psihiatrice inițiale ale pacienților au dispărut, dr. Samson i-a manipulat și le-a creat tulburări noi. Marele dirijor Mantovani era să moară călcat de mașină, când a traversat în hipnoză un bulevard circulat. Pacienții cărora le-a schimbat personalitatea au săvârșit infracțiuni — jefuirea unei cofetării, diverse agresiuni, viol asupra medicului curant, respectiv act sexual cu eleve vulnerabile, cu consecințe agravante (graviditate).

Medicii i-au cerut din nou probe, mai precis înregistrările video ale ședințelor de psihoterapie. Procurorul general a invocat depășirea competențelor și n-a putut să le dea înregistrările. Ședința de etică s-a terminat deci în coadă de pește.

Greul demiterii dr. Samson și al dovedirii caracterului penal al faptelor ei a căzut pe DNA, care tocmai primise atribuții noi cu privire la managerii de spitale. Șeful DNA a cerut avizul judecătorului pentru vizionarea înregistrărilor de către medici, dar cererea i-a fost respinsă. DNA nu s-a lăsat. A urmărit WhatsApp-ul judecătorului

și a aflat că a fost pacientul dr. Samson, după care i-a devenit amant. Deci el trebuia să se recuze în acest caz, nu să judece! Ca urmare a dovedirii incompatibilității magistratului-amant la Curtea Supremă, cazul a fost repartizat aleatoriu unei judecătoare noi: doamna Azaleea Morandi. Aceasta a dispus ca înregistrările să ajungă la medici. Vizionarea a fost programată în weekend. Nu s-a ieșit din sală nici la țigară. Apoi, spitalul s-a zguduit. Dr. Samson a fost demisă și a început expertizarea psihiatrică medico-legală a acesteia, în stare de internare nevoluntară.

* * *

În cabinetul ei de la Tribunalul București, judecătoarea Azaleea Morandi e pe picior de plecare. Dar mai întâi vrea să asculte știrile, să se bucure pentru degringolada din spital. „Ai fost răzbunat, Francisco!", își spune. Îl iubește dintotdeauna și o doare cumplit că el va muri. Și-a dat seama că e schizofrenic când a început să-i suspecteze pe procurori că-i otrăvesc mâncarea. Cum schizofrenia se transmite genetic, a avortat copilul lui. Îl place sexual, o provoacă prin dominare, dar n-a vrut să-și lase soțul, un profesor liniștit de latină, pentru o viață la 220 de volți cu Giuliano. După internarea lui la psihiatrie, n-a mai vrut să fie procuror. Procurorii erau executanți ai ordinelor politice, principiul subordonării ierarhice le făcea rău. Pentru a se lupta cu foștii comuniști și cu copiii lor, oameni de afaceri veroși, avea nevoie de inamovibilitate, trebuia să fie judecătoare. Drept care și-a cerut transferul pe un post vacant la Tribunalul București. l-a fost aprobat repede, instanțele aveau mereu nevoie de forțe noi.

Imaginea cu Francisco legat de pat o tulbură însă și astăzi. Își amintește că a reușit să-i strecoare două sticle de votcă în spital, să-i facă șederea mai ușoară. A plâns de mila lui, nici ea nu-i putea suporta pe psihiatrii bătrâni și abuzatori. După ce i-au ținut în cămăși de forță pe disidenți, la ordinul lui Ceaușescu, acum se dădeau mari anticomuniști. Știa că ei comit abuzuri în continuare, fiindcă în România lupii își schimbau părul, dar năravul ba.

Nu-i plăcea nici spitalul abuzatorilor. Aleile lui erau pline de duzi. Or, toată copilăria a fost obsedată de niște scârboșenii mici, viermii de mătase. Și acum îi auzea: ronț, ronț, ronț, la frunze de dud. Era liniște, liniște, liniște. Și ei ronț, ronț, ronț. Nu-i fusese dat să vadă creaturi mai împuțite și totodată mai fascinante. Aveau un miros de parfum scump, combinat cu vrăbii în putrefacție și cu pipi de șobolan. Și făceau ronț, ronț. Îi voia marele Ceaușescu pe toți viermii ăștia. Cât mai mulți viermi pentru Republica Socialistă România!

Școlile aveau ordin să crească vara scârboșeniile hămesite și să predea în toamnă sute de kile de gogoși. Nu erau atâția duzi câte gogoși trebuiau predate și toți copiii erau trimiși după frunze. Dudele negre pătau ca dracu' și le făceau limbile violet, alea albe erau mai bune. Știa toate fazele cu viermii: din ouă ieșeau larvele, apoi larvele se expandau și, când nu mai puteau de obezitate, deveneau gogoși albe. Erau multe clase pline cu viermi. Și ea auzea ronț, ronț, ronț. Crăpau în ei frunzele și se făceau niște viermi grăsani. Îl ura din suflet pe Ceaușescu, când se terminau frunzele din duzi. „Oare ce-au să mai roadă scârboșeniile? Dacă mor? Nu vreau să moară!", se perpelea. Dar viermii, pe măsură ce se umflau, deveneau

placizi și mâncau mai puțin. Duhoarea lor era însă și mai mare. Se înfășurau în mătase albă, se „îngogoșau". Și gogoșile astea, pentru care copiii erau plini de zgârieturi, mergeau direct în întrecerea socialistă.

Judecătoarea trece pe lângă un dud dezgolit, la ieșirea din Tribunal. „Fir-ați ai dracu' cu viermii voștri și cu psihiatria voastră!", strigă scoasă din minți. Îi dă pomului un șut și doi pumni, după care își smucește mașina de pe loc.

Orchestra cerului

Pacienta Carla poartă un halat de spital de culoare roz, observă Alfred Wagner când intră în rezerva ei. Pe dedesubt i se zăresc pijamalele cu berze. Pijamale de copil, cu bermude bufante. Are capul ras, tăiat pe alocuri cu lama. A fost tunsă zero în salonul de triaj, înainte de internare, după ce a început să-și smulgă părul. Pe antebrațele-i scheletice se mai văd încă urmele de la legăturile cu care a fost imobilizată din cauza stării de agitație în care se afla. Fața îi este tumefiată și plină de vânătăi, după bătaia pe care a încasat-o de la Laura, asistenta-șefă.

A fost scoasă din cămașa de forță după două serii de șocuri electrice. Becul de avertizare de deasupra ușii ei are culoarea verde, semn că e dezlegată și nu întreprinde acțiuni periculoase. Becurile, dirijate de persoana care supraveghează pe camere saloanele de maximă securitate, îi orientează pe asistenți. Dacă devin roșii și scot sunete prelungi, intervin imediat și salvează bolnavii.

În rezerva Carlei, ferestrele au gratii, iar masa e rotundă, să nu se rănească. Pe masă — o carafă cu apă, un pahar din plastic, un măr și un pachet de biscuiți lipiți

unii de alții cu cremă de alune. Biscuiții ei preferați, le linge doar crema, ca un țânc alintat, își amintește Alfred, cuprins de emoție. A lins crema și la Brașov, iar lui i-a dat biscuiții goi. Dar își reprimă imediat duioșia: „M-a dezamăgit dacă a avut un amant precum imbecilul de Giorgio Carrara!".

— Uite, Alfred, în copac sunt păsărelele lui Luca, alea negre! Orchestra cerului. Bietul nebun... Știam că o va sfârși rău, lua prea multe medicamente... Acum își dirijează orchestra de acolo de sus! A murit, dar nu-mi pare rău, ci îmi pare bine pentru el, că nu mai suferă. În cer nu mai are nici durere, nici întristare, nici suspin, totul e curat, salubru. El strunește pentru noi orchestra ciorilor. Chiar acum, din copac, ne transmite concertul. Suntem în direct, Alfred!

Polițistul se uită la copac și tace.

— Iubire, i-am prevestit sfârșitul. Am și calități de medium, *extrasensory perception,* ESP... Bietul Luca a venit pentru niște obsesii pe care toți le au, bineînțeles cu amplitudini diferite, însă mi-am dat seama că lucrurile nu erau simple. I-am forat mintea și i-am atins abisul obsesiilor. Am vrut să i le trag afară, să i le scot cu tot cu rădăcină, ca pe măsele, dar el... Nu mai zic de el, că e mort. Zic doar că a fost tip slab.

— Un tip slab?! Nu te înșeli? Am aflat multe despre domnul Mantovani. Nu-i slab! Are simțul observației sociale, valori înalte, principii, e recunoscut internațional.

Îi alungă cuvintele ca pe niște muște supărătoare:

— Valori înalte, principii... *Bullshit*-uri! Nu ești psihanalist, dar cred că poți înțelege și cu capul tău. Obsesiile, mai mult sau mai puțin cunoscute de cel care le are, sunt ca o pungă cu puroi. Punga mare e afară, se vede,

dar rădăcinile obsesiilor sunt adânci. Dacă forăm la baza pungii mari, dăm de alte pungi mai mici, pline cu puroi psihic. Extragem obsesiile cu atenție, să nu spargem nici punga mare, nici pungile mici.

— Dacă se sparg pungile mici, pacientul se infectează, face sex cu psihiatrul lui, țâșnește gol în stradă, în mizerie fiziologică și îl calcă mașina, nu? Apoi, după ce ajunge la spital pe moarte, cu sângele otrăvit de psihotrope, înseamnă că i s-a spart și punga mare, nu?

— Nu fi caustic! se înroșește Carla. Ca să nu intru în teorii pe care nu le-ai pricepe, îți spun pe înțelesul tău: se umflă punga obsesiilor și se înțeapă delicat, psihoterapeutic, astfel încât să dea pe dinafară. Mai e și varianta de a se lăsa punga mare la dospit, astfel încât să erupă singură, să tragă pungile mici afară și astfel să depresurizăm creierul.

— Pare un fel de stomatologie. De ce nu te-oi fi făcut tu stomatoloagă? Era o meserie mai cinstită...

— La noi, în psihiatrie și în psihanaliză, nu e ca în chirurgie, fie ea stomatologică sau generală. Ăia sunt felceri, nu știu multe, taie răul din rădăcină. Noi lucrăm cu lucruri fine. Nu poți îndepărta bucăți de creier! Și nici nu poți tăia capul, ca să pui unul nou, netulburat. Deși transplantul de cap, despre care se tot vorbește, e o soluție pentru pacienți. Dar costă trei milioane de euro, cam scump...

— Mai precis, ce faceți voi cu lucrurile fine din creierul omului? îi întrerupe el delirul.

— Ne jucăm cu răul, îl ademenim. Mai întâi îl studiem. Vedem cât de mult crește răul conținut într-un om, provocându-l. Apoi, evaluăm cum poate fi învins sau exacerbat, după caz.

— Exacerbat zici? izbucnește Alfred. De ce dracului să exacerbați răul dintr-un om? Sunteți medici, ați făcut un jurământ! Hipocrate v-a păstorit degeaba?!

— Așa zic, chiar așa: e-xa-cer-bat! E ceea ce ți-am explicat mereu, dar se vede că nu m-ai ascultat, că n-ai ținut la mine...

— Lasă asta, știi bine că nu-i așa! Îmi pare rău că am mers la Brașov! Mi-am pierdut timpul cu tine, mi-am pierdut familia, iar acum o oră și serviciul. Nu te învinovățesc, sunt singurul vinovat...

Carla se înnegrește. I se pare cuprinsă de remușcări, însă e doar o impresie.

— În fine, polițaiule, nu vreau să intru acum într-o dispută pe tema celor întâmplate la Brașov. Ai adormit după două minute, beat mort. Abia dimineața ți-ai luat revanșa. Printre cei mai slabi argați de la curtea mea! Nota 7! Să-ți mai explic o dată, că ești și greu de cap: apăsăm accelerația răului, vrem să-l decapsulăm. Unii colegi, după decapsulare, îl atacă medicamentos. Mie nu-mi place asta. Sau nu-mi place numai asta. La decapsulare intervin specializările mele multiple. Îmi place să fiu o dresoare a răului, să mă joc cu el, să-i măsor puterea, să văd până unde merge, cum făcea și Freud.

E convins că stimabila dr. Samson și derbedeul ei de psiholog au nevoie de ședințe lungi de electroșocuri. Amândoi se laudă cu răul pe care-l fac. Insistă totuși să afle mai multe, să-i decripteze mintea întortocheată.

— Dar medicamentele n-au nimic de spus în scăderea răului? Voi scormoniți după rău, îl scoateți și apoi îi dați drumul în stradă? Îl trimiteți să fie pedofil? Să lase gravide fete de liceu și femei măritate cu alții? Să violeze, să fure, să agreseze? Asta faci tu, dr. Samson? Nu

ți-e rușine?! Prostul de mine credea că ești o somitate, o femeie delicată...

— Iubire, crede-mă pe cuvânt! Aici sunt lucruri fine. Nu e doar chimie și gata. În psihiatrie, medicamentele trebuie oricum consumate. Și cu rău, și fără rău...

— De ce?

— De ce mă tot întrebi *de ce*? Pentru că sunt pe piață, de-aia! Dacă există, trebuie cumpărate! Sunt foarte multe și se investesc miliarde și miliarde de dolari în ele. Pe de altă parte, chiar dacă ar fi date bolnavilor toate medicamentele, nu s-ar obține mare lucru. În psihiatrie, ele nu prea tratează ceea ce pretind că tratează...

— Cum așa?

— Ca psihiatri, mergem cu ele prin încercare și eroare. Obținem adormirea răului sau o stare *high*. Însă chiar dacă răul adoarme, rămâne acolo, în om și îl roade. Vrea și mai multe pastile, le înghite ca pe bomboane. Deci totul trebuie completat cu ce face psihanalistul.

— Dacă zici tu... Uite ce e: cred că delirezi!

— Delirez pe dracu! Nevastă-ta deliră!

— Ce-i cu ea? întreabă Alfred, iritat de cotitura dialogului.

— N-o plac!

— Știu că n-o placi! Dar n-am venit să vorbim despre ea. Tu ești importantă acum. Ești închisă și starea ta mă îngrijorează, încearcă el să fie empatic.

Carla îi ignoră remarca și continuă cu un glas aspru:

— Nevastă-ta-i o lupoaică alfa. Astea alfa sunt cele mai ale dracului femei.

— Cred că exagerezi!

Dă energic din cap a negare și adoptă un ton grav:

— Iubire, trebuie să-ți spun ceva...

— Te ascult!

— Eu, paradoxal, o și iubesc pe Betty. E tot ceea ce mi-aș fi dorit să fiu! Dar nu merge, te iubesc și pe tine, iar tu ești lupul alfa pe care ea a pus mâna, nu eu. Am aflat că nu m-ai luat de nevastă pe mine fiindcă semănam cu o bufniță.

— E o prostie asta! se înroșește el.

— Deci m-ai făcut bufniță, nenorocitule! conchide ea.

— Probabil că te-oi fi făcut. Dar acum taci! Și eu trebuie să-ți spun ceva.

— Bine.

— Nu-mi ascultă telefonul nici dracu! Și nici nu-s urmărit pe Messenger sau pe WhatsApp, am verificat. Ți-ai pierdut timpul cu mine, regino! Plângerile tale anticorupție, toate mesajele scabroase și mizeriile pe care mi le-ai vărsat au ajuns în Trash. N-au fost citite de nimeni de la DNA, cum sperai. Nici eu nu le-am citit pe toate, paranoică și turnătoare ce ești!

Își prinde capul chel între palme, se face ghem în pat și începe să hohotească.

— Nu-i adevărat, mă minți! DNA va pune mâna pe toți! O să-i ridice din spital, cum a făcut cu fosta manageră. O să mă bucur pentru fiecare arestare. O să stau la televizor să-i văd în cătușe și o să mănânc popcorn!

— Așa să faci!

— Știi, Alfred, am fost violată, schimbă ea iarăși subiectul. De un pacient de-al meu, Francisco.

— Știu! Am văzut înregistrările. S-a scris în toate ziarele de scandal că ai fost violată. Au răsuflat informații din dosarul tău de la Parchet! Și de mine s-a scris, că-ți sunt amant... Numai despre psihologul anului, recte amantul de nota 11, Ghiță Harmonie, nu s-a scris! Cred că el le-a dat ziariștilor studiile și înregistrările! Ne-am făcut de

căcat peste tot... Am văzut că Giorgio, fost Ghiță, are un delfin pe pulă!

— I-ai văzut delfinul? L-ați dezbrăcat la interogatoriu?

— Du-te dracului! Ai cuplat-o pe soția mea cu derbedeul ăsta?! Cum ai îndrăznit?

— Dacă l-ai fi întrebat, ți-ar fi spus că soția ta e nu doar nefericită sexual, cum am fost și eu cu tine, ci și ruptă de foame. I-a mâncat tot din frigider!

— Sigur, niște bomboane. Am văzut înregistrările!

— Alfred, stai jos. Trebuie să-ți spun și eu ceva grav. Soția ta era să fie violată și ucisă bestial de dirijorul Luca Mantovani, în casa bunicii lui moarte de la Rm. Vâlcea, după ce se uitase la ea cum face pipi, apărând-o de urșii din curte.

— Ce prostie mai e și asta? Iarăși inventezi? Nu există înregistrarea!

— Nu inventez! Știi ce a salvat-o de la moarte? Numele pe care i l-ai dat narcisistei, marele nume de Wagner. El mi-a zis că e nepoată de stră-strănepoată a compozitorului Richard Wagner, de-aia n-a ucis-o și n-a tranșat-o.

— Vrei să-ți spun și eu ceva? Nu mă cheamă Wagner, ci Wegener, mi-au greșit numele pe certificat. Sunt nepot de strănepot de unchi al marelui meteorolog Alfred Wegener, care a studiat starea vremii la Polul Nord.

— Ahhh, dacă ar fi știut Luca, ți-ar fi violat-o pe drăgălașa de Betty!

— De ce să-i fi făcut asta? Că l-ai drogat tu?

— Luca urăște Polul Nord, cutremurele, zăpada și Crăciunul!

— Azi e Crăciunul, Carla!

— M-ați sacrificat mișelește, tâlharilor! Mi-ați dat cadou cămașa de forță și m-ați ras în cap! Va ploua peste voi cu plângeri penale, m-a învățat iubitul meu să fac!

— Care iubit? Cel cu delfinul?

— Ăla nu e iubitul meu! Giorgio e doar o mâncare de care am nevoie în piramida lui Maslow. Iubitul meu adevărat e Francisco Giuliano!

Polițistul trage aer în piept:

— Din experiența mea juridică, niciun tribunal din lume n-ar hotărî arestarea iubitului tău care te-a violat. E un pacient psihiatric cu acte, iar tu, ditamai somitatea, l-ai provocat. În plus, e în stare terminală, n-are discernământ. Cel mult l-ar aduce lângă tine aici, însă nu pentru multă vreme...

Lacrimile Carlei se întețesc. Când lacrimile i se termină, dinspre ea se aude doar un chițăit ușor. N-o scapă din ochi în timp ce se plimbă nervos în rezerva de trei pe trei. Așteaptă să înceteze chițăitul. După trei minute, nu se mai aude.

— Dintre voi toți, a fost singurul bărbat care mi-a oferit lucruri de nerefuzat!

— Sex anal?! Că asta ți-a oferit! Asta voiai, regino? Cu toți bărbații de la curtea ta?!

— Ce limitat ești! Și vulgar... Mi-a oferit mai întâi sufletul lui provocator, pe care n-am putut să pun mâna. Apoi, a reușit să mă hipnotizeze. Era visul meu secret, să mă hipnotizeze și pe mine cineva... Habar n-ați avut de visul meu, limitaților! Și tot el mi-ar mai oferi ceva, dacă n-ar muri: o cauză pentru care să lupt! N-am avut niciodată o cauză socio-politică! Aș fi lucrat la un manifest pentru robotizarea WC-urilor!

Se ridică, își toarnă un pahar cu apă și îl bea pe nerăsuflate. Își șterge nasul cu mâneca halatului, după care trage o cutie de lemn de sub pat și o deschide. E un insectar. Îl mângâie și îi privește conținutul. Transfigurată

și respirând greu, extrage un fluture cap-de-mort, scoțând ușor boldul cu care e pironit în peretele cutiei. Se joacă puțin cu el, plimbându-l prin aer ca pe un avion în miniatură, după care deschide larg gura, îl plimbă pe limbă și-l înghite. O privește curios, dar totodată scârbit. Ea rămâne statuie, iar el se sperie. Îi dă cu blândețe o palmă peste obraz:

— Carla, ce naiba-i cu tine? Ce faci? Ți-e rău?

Nu-i răspunde, ci doar îl privește în ochi, de parcă ar vrea să-i răscolească sufletul de tot, să i-l întoarcă pe partea ailaltă ca pe-o șosetă. După care, cu gura întredeschisă, îl sărută. Îi paralizează gândirea și suflarea. Țâșnește către ușă scârbit. Se teme că monstrul îl hipnotizează din nou. Pentru că asta i-a făcut când a dat buzna peste el la poliție: l-a hipnotizat ca pe un gură-cască într-o arenă de circ, dar și-a dat seama mult prea târziu.

Descuie ușa rezervei cu cheia vizitatorului, iese pe hol și o încuie la loc, pe dinafară. Așa a fost instruit înainte de a-i fi acceptată vizita la pacienta periculoasă. Nu conta că fusese managera spitalului, procedurile de siguranță se aplicau fără discriminare tuturor bolnavilor. Aleargă către WC, intră în cabină și vomită. Simte pe limbă o pojghiță amăruie. O aripă de fluture! Vomită din nou. Își clătește gura la chiuvetă și vede în oglindă, în spatele lui, un pacient cu față palidă, fără dinți.

— Ți-e rău? Ți-am zis că ne-au otrăvit compotul! Ne extermină până la ultimul!

Iese val-vârtej. Descuie ușa rezervei. Carla stă cu fundul pe masă și pare liniștită. În mână are alt fluture. Delicat, verde-auriu. Înghite și acest fluture.

— Alfred, iubirea mea, sunt fluturii lui...

— Ai cui fluturi, Carla?

— Ai dirijorului mort! Spunea că fluturii sunt ce are el mai curat, erau sufletul lui.

— Sufletul lui?!

— Mi-a zis să am grijă de fluturi, deci să am grijă de sufletul lui. De aceea îi înghit sufletul, i-l încorporez. Mănânc fluturii și pot avea grijă. Îl asimilez pe Luca, să trăiască de-acum prin mine!

— Carla, Luca trăiește! A scăpat. A fost în stare foarte gravă, i s-a indus coma, dar e viu. Ieri a băut pentru prima dată zeamă de compot. Laura, asistenta ta și viitoarea lui soție, e cu el. Spre seară i-a dat și un covrig. Astăzi a mâncat piept de pui la grătar cu salată de roșii. E tânăr domnul dirijor, se reface.

— Covrig? bate isterică în masă. Covrig de București, covrig cu șobolan? Asta mănâncă noul meu Luca? Covrig, piept de pui și roșii modificate genetic, din alea cu țâță lungă? Cât de bună sunt... cât de bună! Nu degeaba am ajuns somitate!

Sare de pe masă și execută în mijlocul rezervei un dans tribal.

— Încetează! Trebuie să plec! Și voi lua cu mine și insectarele dirijorului, bâiguie el puternic zdruncinat.

— Bine, iubire, ne mai vedem. Du-te! Pa-pa! îi face din mână.

Se așază înapoi lângă insectare. Vrea să extragă repede încă un fluture, până să-i ia polițaiul cutiile. El anticipează ce vrea să facă și o oprește. Îi ia insectarele și dă să plece. Carla îl strigă ascuțit, bălăngănindu-și picioarele în aer ca un copil:

— Iubire, stai!

— Da, Carla.

— Ce crezi că am, iubire? Ce crezi tu că am, de m-au internat? Așa, cu cunoștințele tale de psihiatrie de nivel

0, măsurate pe o scală de la 0 la 10? De ce mă țin aici subordonații mei?

— Ai schizofrenie, regino! Dar, așa cum mi-ai spus-o de multe ori, nu sunt specialist, ci un polițai insensibil cu zero cunoștințe.

— Vai, iubire, dar asta nu trece! Schizo-frenia, schi-zo-fre... nu trece, sughiță ea, după care începe să râdă.

Un râs monstruos. Sare de pe masă ca o leoaică și îi înfige mâna în gât:

— Mă, băiatule! Polițaiule! De când ai devenit tu, mă, psihiatru, ca să mă diagnostichezi? Nimeni nu-mi pune mie diagnostice! Am din toate bolile câte puțin, nu s-a inventat boala mea! Nimeni nu mă închide pe mine într-un tratat! Cretinule! Marș acasă la nevastă, că ți se răcește supica!

— Plec acum, stai calmă. Dacă nu ești cuminte, te bagă iar în cămașă de forță!

Fața ei cheală începe să ragă în urechea lui:

— Boii dracului! Nu am schizofrenie! Sunt profesor universitar și managera spitalului! Nimeni nu-mi ia pastilele albastre! Nimeni nu mă trimite la dr. Andersson pentru psihoterapie IKEA! Nimeni! O să vă omor pe toți! Prima dată îl omor pe Andersson! Apoi vă fac tuturor plângeri penale! Valuri de plângeri, așa m-a învățat iubitul meu Francisco. Vă duc încolonați la parchete pentru ce mi-ați făcut de Crăciun! Doar cu penalul schimbăm România!

Îi înlătură mâna de pe gâtul lui, o privește cu teamă și iese din rezervă, cu insectarele la subraț. Încuie ușa, răsucind cheia de două ori. Becul de avertizare de deasupra ușii e roșu și scoate sunete prelungi. O femeie îmbrăcată

în cămașă de noapte cu iepurași vine către bec fascinată. Vorbește singură:

— O bagă iar în cămașă de forță pe doamna doctor! Eu n-am avut cămașă!

Îl vede pe Alfred și-l ia în brațe. „Ia uite ce bărbat tare avem noi aici! Ce te-aduce pe la noi, frumosule și sportivule?! Îmi dai un pupic?". Surprins de gest, e incapabil s-o îndepărteze, din cauza cutiilor cu fluturi ale dirijorului. Femeia apucă să-i tragă o limbă pe față, așa cum îi făcea și Oscărel, cățelul lui, când era pui. Se desprinde, lasă jos cutiile și o alungă:

— Mergeți în salon, doamnă!

— Sunt doamna Antonietta. Consiliera prim-ministrului!

— Sunt domnul Alfred. Noul ministru de Interne! Mergeți în salon, doamnă Antonietta, e ora tratamentului!

— Să trăiți, domnule ministru!

Afară cerul s-a întunecat și apasă pe lume. Norii de ploaie stau să explodeze. Spitalul pare să aibă o viață a lui. Mulți oameni loviți de soartă dorm în saloane. Bogații n-ajung aici, se tratează în privat. Ei nici nu prea au probleme mintale. „Maladiile grave, schizofreniile, aparțin defavorizaților social", i-a spus, cândva, Carla. Ea a primit diagnosticul de schizofrenie. Nu e săracă, există deci factor genetic decisiv. Alfred are o revelație: nu-i totuși schizofrenie pură, nu-i mereu în lumea ei. Are intenționalitate, coerență, mobiluri, face afaceri. E bolnavă social! O psihopată cu schizofrenie ștearsă, dar cu moralitate greșită. „Are personalitatea celor pe care îi bag eu la pușcărie de ani și ani, cu trăsături de la toți. Regăsesc în ea criminali, găinari, escroci

financiari, hoți, toxicomani. Dar nu mă mai agit, văd ei, specialiștii. Mie îmi ajunge. Vinovați sunt cei care au lăsat-o să ajungă până aici, să nenorocească lumea!", își zice el.

Pe o bancă, o adolescentă zgribulită, în geacă roșie, fumează cu ochii la nori. Figura ei i se pare cunoscută. Se apropie de bancă.

— Betty!

— Wagner, tu... Ce mai faci? Ești în timpul serviciului?

Nu pare uimită să-l vadă acolo, numele lor au apărut în toate ziarele.

— Nu mai am serviciu, m-au dat afară. Cu scandalul ăsta...

— Îmi pare rău pentru iubita ta. Cum se simte?

— Să nu-ți pară rău! Mie îmi pare rău că a trebuit să afli de la televizor și nu de la mine povestea mea cu ea. Se simte rău, e cheală, au băgat-o din nou în cămașă de forță.

— N-am aflat de la televizor, Wagner!

— Dar de unde Dumnezeu ai aflat?!

— Nu-l băga pe Dumnezeu în chestia asta. Mi-a spus chiar ea că mi-a furat soțul!

— Nenorocita... deci a făcut-o!

— Am mers amândouă la Bellu, i-a făcut pomană lui Eminescu. Cu colivă, preot, tot tacâmul. Mi-a zis după slujbă. A căzut în genunchi și mi-a cerut iertare. Uite-aici pe telefon poza de la mormânt. Am venit şi eu s-o văd!

— Ai iertat-o? Să nu-mi zici că ți-a fost milă de ea! E dracu' în persoană!

— Nici n-am crezut-o! Delira mult. La televizor am avut mai târziu confirmarea, v-au dat la știri, te-au văzut toți — mama ta, părinții mei, vecinii, rudele... De Carla, da, mi-a fost milă. E bătută destul de rău de soartă,

bolnavă cu capul, cu cinci copii și cu un soț care o scoate la produs. În schimb, de tine nu mi-a fost milă.

— Îmi pare rău, am stricat tot! De-aș putea să dau timpul înapoi... Păcat.

— Ce o să faci acum?

— Îmi cumpăr o cabană la munte, cultiv legume, cresc animale. O să trăiesc eco.

— Un fel de pustnic modern...

— Exact!

— Alfred Wagner, termină cu prostiile! Vino acasă! Trecem peste asta!

Începe să plângă cu fața în geaca ei. O ia de mână și părăsesc spitalul. E Crăciunul, iar ei vin parcă de pe un front plin de schije și răni. În mașină, la radio cântă Edith Piaf, *La vie en rose*. Intră moderatoarea: *Aici Radio București! Emisiunea „Psihologul de la miezul zilei". Renata Pazzini vă urează o zi frumoasă de Crăciun! Cel mai mare psiholog român în viață, Giorgio Carrara, ne va vorbi despre oamenii fundamental buni. Înainte însă, vreau să vă dau o veste minunată: Guvernul a aprobat creșterea salariilor din sănătate. Un medic primar psihiatru va ajunge de la 1 600 de euro la 5 000 de euro, la care se adaugă vechimea și sporul de periculozitate. Guvernul dorește să reducă astfel exodul psihiatrilor. Dr. Andersson, noul manager al Spitalului nr. 14, ne-a declarat: „Cazul Samson i-a făcut pe guvernanți să înțeleagă că nu pot glumi cu viețile pacienților. Există o legătură directă între salariul mic al dr. Samson și îmbolnăvirea ei".*

* * *

Dr. Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad, coordonatorul studenților, are o cutie mare cu prăjituri pentru

bolnavii din pavilionul lui. E o zi mare, Allah i-a trimis îngerii cu trei vești bune.

La 5 dimineața i s-a născut primul copil, o fetiță — Mărioara Jalal-ud-din Muhammad. A fost la maternitate, unde Cristina, soția lui, i-a dat-o în brațe: „Ia-ți Crăciunița născută în aceeași zi cu Iisus!". S-a topit când a văzut că seamănă cu Zuleika, frumoasa lui soră, care s-a spânzurat după ce a fost violată de 12 fundamentaliști sirieni. „Aici nu sunt fundamentaliști, deci Mărioara va avea o soartă diferită", și-a zis. Cea de-a doua veste bună i-a sosit la ora 10, la spital. A fost numit în funcția de șef de pavilion, în locul dr. Samson, prin decizia noului manager general, dr. Andersson. A plâns în WC: reușise! Avea o grămadă de lucruri de făcut pentru transformarea spitalului într-o unitate medico-socială pentru defavorizați. Oamenii străzii și refugiații meritau să stea aici! La radio, acum jumătate de oră, a auzit cea de-a treia veste: Guvernul a mărit salariile psihiatrilor. Putea să spere și el la o casă în care să-și crească fetița. Imediat s-a dus la cofetărie și a cumpărat prăjiturile.

Dr. Nasser Taysir Jalal-ud-din Muhammad iubea oamenii. Și, dacă iubea oamenii, și Allah îl iubea pe el. Îl răsplătea așa cum a făcut-o azi. Mereu le spunea asta studenților lui: „Iubiți oamenii. Dragostea lor se va întoarce înmiită la voi!". „Așa vorbește un zen, domnule profesor", îi spuneau. El le replica: „Așa vorbește... Dar să fiți zeni buni"!

Apoi, dr. Nasser iubea și spitalul acesta. I se părea viu. Oamenii veneau aici ca niște păpuși stricate, din naștere sau în cursul vieții lor nefericite și el trebuia să le repare. Le repara bine. Le învățase limba durerilor și își punea sufletul acolo unde îi durea.